

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

New York Times Bestselling Author

SHELLY
LAURENSTON

The Honey Badger
Chronicles

BADGER
TO THE
BONE

"Hot and humorous." —USAToday.com

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

- **Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız**
 - **Çeviri Yedek Telegram Grubumuz**
 - **Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz**
 - **Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri**
- **Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız**

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Shelly Laurenston tarafından da

GURUR SERİSİ

Yele Etkinliği İçindeki

Canavar

Yele Cazibesi Yele Sıkma

Kötü Davranan Canavar

Büyük Kötü Canavar

Ayı Kızla Buluşuyor

Bunun İçin Uluyun

Yararları Olan Kurt

Isırır Beni

KARGALARIN ÇAĞRISI SERİSİ

Serbest Bırakma

Yıkım

Boyun Eğmeyen

BAL PORSUĞU GÜNLÜKLERİ

Porsuk Usulü Ateşli
ve Öfkeli

KEMİĞE KADAR PORSUK

Bal Porsukları Günlükleri

SHELLY LAURENSTON

KENSINGTON KİTAPLARI

www.kensingtonbooks.com

İçindeki tüm telifli materyaller Atıfçı Korumalıdır.

İçindekiler

[Ayrıca](#)

[göreBaşlık](#)

[Sayfasına](#)

[Telif Hakkı Sayfası](#)

[Teşekkür](#)

[PROLOGUE](#)

[BİRİNCİ](#)

[İKİNCİ](#)

[BÖLÜMBÖLÜ](#)

[M](#)

[Bölüm ÜÇ Bölüm](#)

[Bölüm BEŞDÖRT](#)

[ALTINCI BÖLÜM](#)

[YEDİNCİ](#)

[BÖLÜM](#)

[SEKİZİNCİ](#)

[BÖLÜM](#)

[DOKUZUNCU](#)

[BÖLÜM](#)

[ONUNCU BÖLÜM](#)

[bölüm ON BİR](#)

[bölüm ON İKİ](#)

[ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM](#)

bölüm ON DÖRT bölüm

ON BEŞ

ON ALTINCI BÖLÜM

YEDİNCİ BÖLÜM

DOKUZUNCU BÖLÜM

BÖLÜM SEKİZİNCİ

YİRMİNCİ BÖLÜM

bölüm BİR YİRMİ bölüm

YİRMİ İKİ

bölüm YİRMİ ÜÇ bölüm YİRMİ

bölüm YİRMİ BEŞ DÖRT

Bölüm YİRMİ ALTI

bölüm YİRMİ YEDİ bölüm

YİRMİ bölüm YİRMİ

DOKUZSEKİZ

OTUZUNCU BÖLÜM

bölüm OTUZ BİR

Bu kitabın kapağındaki resim veya resimlerin bir kişiyi veya kişileri tasvir ettiği ölçüde, bu kişi veya kişiler yalnızca modeldir ve kitapta yer alan herhangi bir karakteri veya karakterleri tasvir etme amacı taşımamaktadır.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Herhangi bir yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilere ya da olaylara benzerlik tamamen tesadüfidir.

KENSINGTON KİTAPLARI Kensington Publishing Corp.

tarafından yayınlanmaktadır.

119 Batı 40. Cadde
New York, NY 10018

Telif Hakkı © 2020 Shelly Laurenston

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, incelemelerde kullanılan kısa alıntılar dışında, Yayıncının önceden yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz.

Kensington ve K logosu Reg. ABD Pat. & TM Off. ISBN:
978-1-4967-1440-4
ISBN-10: 1-4967-1442-3 (e-kitap)

Kensington Elektronik Baskı: Nisan 2020 ISBN-

13: 978-1-4967-1440-4
ISBN-10: 1-4967-1440-7

İlk Kensington Ticari Ciltsiz Baskı: Nisan 2020

Bal porsuğu kardeşlerime ilham verdikleri ve bana gerçek sadakati öğrettikleri için Kaliforniyalı aileme teşekkür ederim. Sizi seviyorum çocuklar!

PROLOGUE

Bir burun, iki elmacık kemiği ve bir üst çene topun şiddetiyle kırıldı. Bükülmüş bir kol basınçtan çatladı, sonra bir omuz. Bir diz kapağı bir tekmeyle yok oldu. Alt çene bir yumrukla kırıldı. Soluk borusu başka bir yumrukla ezildi.

Avın kaçmasını engelleyen bir çember oluşmuştu.

Charles Taylor müdahale etmesi gerektiğini biliyordu ama büyülenmişti. Yine de şaşırmaması gerekiyordu. Takımları daha yeni Lise Kızlar Basketbol Eyalet Şampiyonluğunu kazanmıştı. Çünkü nasıl yapılacağını bildikleri bir şey varsa, o da nasıl takım olunacağıydı.

Sonunda ağacın yanından dışarı adım attı. Avlardan biri ona doğru uzandı, gözleri yaşlı bir şekilde yardım etmesi için yalvardı.

Charles bunun yerine yırtıcılara baktı ve hepsi ona baktı, bağırmasını, azarlamasını beklediler, ta ki biri ona mutlulukla el sallayana kadar.

"Merhaba, Pop-Pop," diye geniş bir sırtışla selamladı torunu, bir gözü morarmış ve şişmişti. Dudağı ve çenesi de aynı durumdaydı. Boğazındaki izler önce boğulduğunu gösteriyordu. Adamlara baktı, bir kısmı o kadar kötü kırılmıştı ki ayağa kalkamıyorlardı. Ancak birkaçı kendilerini sürükleyerek uzaklaşmaya çalıştı. Biri diğerlerinden daha hızlıydı ama fazla uzaklaşmadan takım arkadaşlarından biri önüne çıktı.

O da torunu gibi küçük bir şeydi. Aldatıcı derecede küçük ve masum görünümlü... geniş omuzları ve kalçaları hariç. Ve gözleri. Gözleri ne olduklarını ele veriyordu. Torununun ne olduğunu, ama sadece Max onun kanından olmadığı için. Onu da küçük kız kardeşini evlat edindiği gibi evlat edinmişti - hiçbir devlet ya da federal müdahale olmadan ve hiçbir yasal evrak olmadan. Ama onların türü, etraflarını saran tam insanlar gibi şeyler yapmazdı. Kan bağı olan torunu sürünün sahip olduğu eve geldiğinde, üvey kız kardeşlerini de yanında getirmiş ve üçü de onun ilgi alanına girmişti. Onun sorumluluğu. Onun sorunu.

Ve dürüst olmak gerekirse ... onun eğlencesi. Çünkü üçü nereye giderse gitsin -ister birlikte ister ayrı- sorun peşlerini bırakmıyordu. Bu

içlerinde bir parazit gibi yuvalanmışlardı. Bu üçlü belanın Tifolu Mary'leriydi.

Bu yüzden bu adamların torunu Max ve takım arkadaşlarıyla nasıl ters düştükleri hakkında hiçbir fikri yoktu ama Max Yang'ın sebepsiz yere saldırmadığını da biliyordu. Bal porsukları asla yapmaz. Ama onlara saldırırsanız Tanrı yardımcınız olsun, çünkü asla durmazlardı. Asla durmazlardı. Düşmanları ne kadar büyük, ne kadar güçlü, ne kadar hızlı olursa olsun. Porsuklar asla durmazdı.

Tabii biri onlara daha iyi bir şey teklif etmedikçe.

"Kız kardeşin kahvaltı hazırlıyor. Eve gitsen iyi olur."

"Kahvaltı mı?" Saatine baktı. "Biraz geç oldu."

"O brunch diyor ama işin içine waffle girince kahvaltı oluyor. Ya da akşam yemeği. Asla brunch değil."

O kaslı omuzlarını silkti ve takım arkadaşlarına baktı. Günlerden cumartesiydi ama erkek basketbol takımına şampiyonlukları için bir geçit töreni düzenlenmişti. Ancak eyalet şampiyonluğunu sadece bir grup porsuğun yapabileceği gibi sallayan kızlar böyle bir ruhla ödüllendirilmemişti. Bu yüzden kızlar geçit törenine takım üniformalarıyla gitmiş ve onları tanıdığı için muhtemelen kendi okullarından saygı görmedikleri için ortalığı birbirine katmışlardı. Oynadıkları ve kazandıkları okuldan.

Tüm takım harika olsa da, onları zafere taşıyan ve muhtemelen en çok dikkat çeken bu beşliydi. Ve büyük olasılıkla bu adamların dikkatini de.

Charles sahadaki kırık adamları tanıyordu. Onun küçük kasabasında yaşamıyorlardı ama uyuşturucu kaçakçılığı yaparken kasabanın içinden geçiyorlardı, Amerikan yapımı motosikletleri onun sürüsündekileri üzen gümbür gümbür sesler çıkarıyordu.

Bu adamlar genelde kasaba sakinlerine bulaşmazlardı ama belki de parlak sarı basketbol formaları ve şortlarıyla sokakta yürüyen beş genç kadına karşı koymak çok zor olmuştu. Belki bu onları rahatsız etmiş ya da baştan çıkarmıştı ama istedikleri cevabı alamayınca Charles'ın torununa zarar vermişlerdi.

İşte bu yüzden Charles'ın bölgesinin beş adım ötesinde çığlık çığlığa yığılmışlardı.

"Waffle ister misiniz?" Max sordu ve diğer dört kız başlarıyla onayladı.

"Ama temizlenmeliyiz," dedi içlerinden biri, kolunun altında bir basketbol topu, porsuk bakışları küfreden ve hiçkırın avına kilitlenmişti. "Düzenli olmak her zaman iyidir."

Charles, bu kızların ellerini yıkamaktan bahsetmediklerini hemen anlayarak, "Öyle bir şey yok," diye cevap verdi. "Siz beşiniz herhangi bir *temizlik* yapmayacaksınız."

"Sen de yapmamalısın," diye tartıştı Max. "Yaşlanıyorsun." "Sanki bir pati tokadı *istiyorsun*."

Bir diğeri onları susturmak için elini kaldırdı, başı döndü, gözleri kapandı. Burnunu havaya kaldırdı. Kokladı.

"Geliyorlar," diye duyurdu sonunda, sesi uğursuzdu.

Charles "onların" kim olduğunu hemen anladı ve bu onun sürüsü değildi. Başka insanlar da değildi. Bir Klan'dı. *Klan*, babasının zamanında "orada devam eden karışık ırk ütopyasını" durdurmak için bir kez onların bölgesine gelmiş ve bir daha görülmemişti. Ama büyük C'li bir Klan.

Sırtlanlar. Birkaç yıl önce Charles'ın sürüsünün yanındaki çiftliğe taşınmışlardı. Neyse ki iki taraf da diğerine fazla sorun çıkarmadı ama bölge sınırlarına bu kadar yakın bir kavga, doğru şekilde ele alınmazsa her türlü soruna neden olabilirdi. Özellikle de bu basketbolculardan biri yetişkin sırtlanlardan bazılarının üvey kız kardeşi olduğu için. Her ne kadar porsuk genleri içindeki diğer her şeyin önüne geçerek ona tam anlamıyla bal porsuğu özellikleri kazandırmış olsa da, Klan hâlâ onun kendi "mülkleri" olduğuna inanıyordu. Tıpkı tüm erkek sırtlanların *onların* malı olduğuna inandıkları gibi. En azından on sekiz yaşına gelene kadar öyle olacaktı. Basketbol antrenmanında olmadığı sürece, sırtlanlar onun okul dışında bal porsuğu takım arkadaşlarıyla takılmasını pek hoş karşılamıyordu.

Charles tereddüt etmedi. "Hepiniz sürü evine gidin. Hemen." Max, "Seni burada yalnız bırakmayacağız," diye onu bilgilendirdi.

Charles endişelenmiyordu. Önünde hâlâ parçalanmış bedenlerini sürüklemeye çalışan mükemmel dikkat dağıtıcılar varken olmazdı. Birkaçı çoktan bölge sınırlarını aşmıştı ve bu Klan'ın uluyan kurtlardan daha çok nefret ettiği bir şey varsa o da insan adamlardı.

"Sana söylediklerimi yapacaksın," diye ısrar etti Charles.

"Ama-"

"Sen benim çatım altındayken, Max MacKilligan-"

"Oh, Tanrım." Kahverengi gözler dramatik bir şekilde yuvarlandı. "Konuşma değil."

"Kaldırın kışınızı," diye emretti kızlara ve ekledi, "yoksa gidip kız kardeşinizi getiririm ve o da-"

Charles tehdidini bitirmeye fırsat bulamadan kızlardan dördü aniden sürünün evine doğru koşmaya başladı ama Max orada durmuş, sırtarak ona bakıyordu.

"Bu sana yakışmadı," dedi ona. "Öyle miydi?"

Max güldü ve yola koyuldu. Ama o çevredeki ormanda gözden kaybolmadan önce Charles ona, "Yeni Alfa dişi sen ve kız kardeşlerin hakkında biraz gürültü yapıyor," dedi.

Max durdu ama arkasını dönmedi. Ama omuzlarının gerildiğini görebiliyordu. Birazcık, ama yeterince.

"Charlie'nin bunu duymasını istemiyorum," diye devam etti. "Şu anda yeterince derdi var. Kız kardeşini isteyen üniversiteler arasında bir ihale savaşı var. Charlie tüm bunlarla avukatı olmadan başa çıkmaya çalışıyor. Bu onu daha da strese sokacak-"

"B u l d u m ," dedi Max ama kadın o l d u ğ u yerde durmuyordu. Çoktan ağaçların arasında kaybolmuştu.

* * *

"Merhaba, Betsey."

Betsey dondu kaldı; kulağına fısıldayan o ses. Yıllardır Pack'lerin evinde yaşamamıştı. Sadece büyük tatillerde ve yazın bir hafta eve gelirdi. Onun dışında Sürü'den olabildiğince uzak duruyordu. Ona karşı zalim oldukları için değil. Gerçekten de öyle değillerdi. Ama bir melez olarak o da pek kabul görmemişti. Hoş görülmüş müydü? Evet. Kabul edilmek mi? Hayır.

O yüzden sadece gerektiğinde geliyordu. Bu hafta sonu gibi. Pazar günü annesinin doğum günüydü. Ve Betsey buraya geldiğinde her zaman yaptığı şeyi yaptı. Herkesin yolundan uzak durdu; gölgelerde kaldı. Zor olmadı. Annesi dışında kimse onu aramıyordu ve Pazartesi sabahı gittiğinde de kimsenin umurunda olmayacaktı.

Yine de Cuma gecesi geldiğinden beri her şey farklıydı. Nedenini o da biliyordu. Onlardı. MacKilligan kardeşler. İlk geldikleri zamanı hatırlıyordu. Yalnız ve kirliydiler.

Her türlü melelden nefret ettiğini her zaman açıkça belirten güçlü Alfa'ya rağmen ev. Ama onu dışarı çıkarmışlardı ve Betsey adamı bir daha hiç görmemişti. Eskiden bunun büyükbabalarının suçu olduğunu düşünürdü. O gün çok sinirlenmişti.

Ama birkaç yıl sonra, birdenbire, eski Alpha'ları yeniden ortaya çıkmıştı, hem de canlı bir şekilde. Annesine göre, hemen sesler çıkarmaya, sorun yaratmaya başlamış, hala kendisine ait olduğunu düşündüğü şeyi geri alma umuduyla derme çatma bir Sürü oluşturmak için bazı yalnız kurtları toplamıştı. İşler o kadar kötüye gitmişti ki Charles ve Beta'sı Milwaukee'ye giderek Smith Sürüsü'yle buluşmuş ve onlardan çok daha küçük olan Sürü'ye destek olmalarını istemişlerdi ki Charles bunu yapmak istememişti. Ancak Charles sürüsünü korumak için her zaman fedakârlık yapmaya hazır; özellikle de evlat edindiği iki torunu henüz on sekiz yaşının altındayken.

Betsey, Charles'ın o toplantı için yola çıktığı hafta sonu geri dönmüş ve Charles ayrıldıktan yaklaşık otuz dakika sonra, en büyük ve ortanca torunları kimseye tek kelime etmeden ön kapıdan çıkıp gitmişlerdi. Ertesi gün geri döndüler; morarmış, kanlar içinde ve yolda buldukları gerçek bir köpek yavrusunu taşıyorlardı. Kimseye tek kelime etmediler, sadece üst kata çıktılar, duş aldılar ve günün geri kalanını yeni yavru köpeklerini eğiterek geçirdiler. Ona garip bir şekilde Karris ismini vermişlerdi, çok sonraları bunun *The Exorcist* filmindeki bir karakterden geldiğini öğrenecekti.

On altı ve on beş yaşlarında, tek koruyucuları evin dışında olan çocukların bir gecede ortadan kaybolması pek de garip değildi. Arkadaşlarıyla bira içmeye gittikleri düşünülebilirdi. Ama Betsey aksinden şüpheleniyordu ve eski Alfa'larının ve küçük kurt sürüsünün aniden ortadan kaybolduğunu öğrendiğinde bundan emin oldu. Kimsenin nerede olduklarına ya da ne zaman döneceklerine dair bir fikri yoktu ama Betsey asla "geri dönmeyeceklerini" biliyordu. Charlie ve Max ne yapmış olurlarsa olsunlar, eski Alpha'larının bir daha asla büyükbabalarını rahatsız etmek için geri dönmeyeceğinden emin olmuşlardı. Ortadan kaybolmaları Betsey'yi kızların bu konuda endişelenmemeleri kadar rahatsız etmemişti. TSSB belirtileri göstermeleri ya da yapmaya zorlandıkları şey için pişmanlık duymaları gerekmez miydi? Ama hayır. Bunun yerine sevimli, rahatsız edici isimli yavru köpeklerine odaklanmışlar ve hiçbir şey olmamış gibi hayatlarına devam etmişlerdi. Böylece Betsey'nin kızların Sürü evine ilk geldiklerinden beri bildiği şey kanıtlanmış oldu: onlar katildi. Sadece yırtıcı değillerdi. Bütün şekil değiştirenler yırtıcıdır. Ama en azından ilk ikisi zor-

çekirdek katiller. Uykusuz kalmadan ya da iyileşme süresine ihtiyaç duymadan yapılması gerekenleri yapabilen vardiyacılar.

O kadar insan arasından Max'in kulağına fısıldadığını duymak Betsey'nin neredeyse altına kaçırmasına neden oluyordu. Yapmadı ama neredeyse.

Daha da kötüsü, Betsey eve geldiğinde yapmayı sevdiği gibi kulak misafiri olurken yakalanmıştı. Kimse ona dikkat etmediği için bu yeterince kolaydı.

Max biraz eğilip oturma odasının içine baktı. Betsey tam sıvışıp gidecekti ki Max elini Betsey'nin yakındaki koluna koydu. Masum görünüyordu. Sanki sadece denge sağlamak için uzanmıştı. Ama Betsey bunu da iyi biliyordu. Porsuğun onu sadece yerinde tuttuğunu, böylece kimseyi uyaramayacağını biliyordu.

"Eğer onları şimdi dışarı çıkarmaya çalışırsak," diye açıkladı Beta dişi, sürünün yeni Alfa dişisine, "en yaşlısıyla kesinlikle sorun yaşarsınız."

"O Charlie, değil mi? Charles'ın torunu."

"Charles üçünü de torunu olarak görüyor." "Tabii, tabii.

Bunu anlıyorum."

Yeni Alfa dişi Charles'ın eşi değildi. Eşini uzun zaman önce kaybetmişti ve onun yerini hiç doldurmamıştı. Ama dişilerin hâlâ onlara liderlik edecek birine ihtiyacı vardı ve bu dişi Ohio'dan geleli üç aydan az olmuştu. Betsey'e göre katlanılabilir biriydi ama son birkaç yıldır sürüye gelen diğer tüm Alfa dişilerle aynı hatayı yapıyordu: MacKilligan kızlarını dışlamaya çalışıyordu.

Betsey onu suçlamıyordu ama yine de. Bu üçü Betsey ve melez arkadaşları gibi değildi. Yarı kurt yarı siyah ayı olan Betsey, futbol topları ve pitbullar için kullanılan sert kauçuk oyuncaklarla eğleniyor; et ve sebze yemeklerinin kaliteli bala bulanmış olmasına dikkat ediyor; ve eğer dikkat etmiyorsa ambulans sirenleriyle birlikte uluma eğiliminde oluyordu. Normalde büyük bir sorun değildi ama tıp fakültesine yeni başlamıştı ve sonunda bir hastanede ihtisas yapacaktı. Ambulanslarla birlikte. Sirenleri olan.

Garip.

Ama MacKilligan kızları? Onlar her şeyden farklıydı. Ebeveynleri bal porsuğu olan ortanca bile.

Şimdi olduğu gibi. Max, Charlie'nin yapacağı gibi odaya ters ters bakmak yerine, bu kadınların bu tartışmayı onlar olmadan yapmalarına kızıp sinirlenerek, o tuhaf sırışıyla Betsey'e baktı. Betsey bu gülümsemeyi nasıl okuyacağını hiç bilememişti. Mutluluk muydu? Hayal mi? Nörolojik bir tik mi? Bunu bilmiyordu. Sadece ondan uzak durmasını istiyordu.

Oturma odasındaki sohbet kayboldu ve Betsey Alfa'nın diğer dişilere yiyecek bir şeyler getirmelerini söylediğini duydu. Charlie kahvaltı hazırlıyordu ve her şey nefis kokuyordu. Ama Betsey ani bir hareket yapmak üzere değildi. Henüz değil.

"İçeri gel Max," dedi Alfa diğer odadan.

Hâlâ gülümseyen Max, oturma odasına açılan büyük açıklığın önüne gelmeden önce Betsey'ye göz kırptı. Elleri arkasında, bir ayağı diğerinin üzerinde, en üst basamakta durdu. Çok sevimli görünüyordu. Hatta masum. Ama yine de . . . Betsey daha iyi biliyordu.

"Gel, gel," dedi Alfa. Sesi dostça geliyordu. Sahte bir dostluk da değil, gerçekten dostça. Yine de bu gerçekten bir şey ifade etmiyordu. Betsey bir keresinde bir kütüphaneci tarafından dövülmüştü. Raflarda yanlışlıkla ürküttüğü altı dört yaşında bir boz dişi. Yani "dost canlısı" onların türü için tam insanlarla aynı anlama gelmiyordu.

"Sanırım duydun, değil mi Max?"

"Biraz duydum. Evet."

Kendine engel olamayan Betsey -merak onun en büyük zayıflığıydı, ayı genlerine lanet olsun! Max şimdi heybetli Alfa dişisinin önünde duruyordu. İri omuzlu ve ince kalçalı, gri ve kahverengi saçlı dişi, minik porsuğun üzerinde yükseliyordu.

"Anlıyorsun, değil mi? Neden kalamayacağını? Kişisel bir şey değil, yemin ederim. Sadece yavrularımızı korumak zorundayız ve küçük kız kardeşin son zamanlardaki ruh hali değişimleriyle yavrularımızı tehlikeye atıyor. Bunu anlıyorsun, değil mi?"

Max hâlâ gülümseyerek, "Anlıyorum," diye yanıtladı.

Alfa eğildi ve Max'in omzunu okşadı. "Merak etme. Charlie'ye kendim söyleyeceğim. Ve söz veriyorum, seni dünyaya tek başına göndermeyeceğiz. Senin için bir şeyler ayarlayacağız. Güvenli bir şey. Tamam mı?" Yumuşak, içten bir gülümsemeyle gitmek için döndü ama Max'in sesi onu durdurdu.

"Ah, özür dilerim. Sana ablama, küçük kız kardeşimizin senin sıkıcı, işe yaramaz, sabit yavrularının arasında kalmak için fazla ucube olduğunu söylemen için izin vermiyordum." Max hâlâ gülümsüyordu ve Betsey bunun iyi bir şey olmadığını biliyordu.

İyiye işaret. *Hiç* de iyiye işaret değil. "Yeterince stres altında ve buna bir de ben eklemek istemiyorum. Arada bir yavrularınıza hırlaması dışında Stevie buradaki hiç kimse için bir tehdit değil. Sadece bazen sessizliğe ihtiyacı oluyor. Ulumalar sinirlerini yıpratıyor, ki dünyanın sonunun ne zaman geleceğini bildiğinden neredeyse emin olduğunu düşünürseniz bu pek de şaşırtıcı değil - iklim değişikliği ve diktatörlerin birbirine düşmesi nedeniyle bizim ömrümüz boyunca."

Alfa tekrar onunla yüzleştirdi ve sakin kalmaya çalıştı. "Bunun nasıl bizim-"

"İki kız kardeşimin de şu anda burada olması gerekiyor. Bu onları sakin tutuyor. Onları 'Mutlu' demeyeceğim çünkü ikisi de mutlu denebilecek durumda değil. Ama histerik de değiller, ki bu harika bir şey. Gerçek şu ki üçümüz de burada fazla kalmayacağız. Her an Stevie'nin büyük üniversitelerden birinden, birkaç derece daha alabileceği ve umarım bildiğimiz dünyanın sonunu engelleyebileceği süslü bir laboratuvarında çalışması için bir davet almasını bekliyorum. Sadece biraz daha beklemeniz gerekiyor."

"Üzgünüm Max" -ve Alfa gerçekten üzgün görünüyordu- "ama bu bizim Sürümüz için işe yaramayacak. Eminim sen ve Charlie bunu anlayacaksınız."

Max hâlâ gülümseyerek ve tatlı bir kahkaha atarak, "Yine yanlış anladınız. Bu bir tartışma değil. Kız kardeşlerimden birini ya da ikisini birden üzersen seni ve muhtemelen sevebileceğin her şeyi öldüreceğimi söylüyorum."

Ve hâlâ gülümsüyordu.

Tehdit altındaki çoğu kurtta olduğu gibi, Alfa'nın yumuşaklığı göz açıp kapayıncaya kadar kayboldu ve yerini sert, hayvani bir öfkeye bıraktı. "Ne ... bana ne dedin sen?"

"Açık ve net olduğumu biliyorum. Çünkü lafı dolandırmama gerek yok. Görüyorsun, ben eğitimliyim. Öldürmek için eğitildim. Sakatlamak için değil. Zarar vermek için değil. Bana kaçmak için zaman kazandıracak kadar etkisiz hale getirmek için değil. Ama öldürmek için. Ve dürüst olmak gerekirse

... Bu işte gerçekten iyiyim. Olmak zorundayım, çünkü Stevie'yi korumak bana ve Charlie'ye bağlı. Yapacak büyük işleri var. Kurtarması gereken bir dünya var ve Perulu bir uyuşturucu baronu için meth ürettiyorsa bunu yapamaz. Ve Charlie ..." Max gülümsemesi geri gelmeden önce uzun bir iç çekti. "Omuzlarında dünyanın yükü var. Tek derdi Stevie'nin yakalanıp hükümet, uyuşturucu baronları ya da babamın onu satmaya çalıştığı başka birileri tarafından kullanılmasını engellemek. O kadar çok stres yaşadı ki

genç yaşına rağmen ülser olmaması beni şaşırtıyor. Henüz. Bu yüzden Charlie ve ben eğitildik. Kız kardeşimizi, ailemizi korumak için. Çünkü üçümüz ve büyükbabamız sahip olduğumuz tek şey. Bu yüzden tabii ki orduya katılamadık. Harika bir eğitimdi ama bizim ihtiyaçlarımız için fazla sınırlı ve kısıtlayıcıydı. Ve ben her gün sabahın beşinde kalkıp bana bağırarak bir adamla mı uğraşacağım? Evet. Bu uzun sürmezdi. Birkaç çiftlik ötedeki komşumuz.

. eski denizci, eski deniz komandosu, eski kara kuvvetleri. Bildiği her şeyi bize öğretti. Tek yapmamız gereken o paralı askerlik yaparken kedilerine bakmaktır. Ve ben kedilerden nefret ederim. Ama yaptım." Alfa dışisine bir adım daha yaklaştı ve kurt şekli değiştiğinin yüzündeki ifadeye bakılırsa, sonunda gerçekten neyle karşı karşıya olduğunu anlamıştı. Onlara bakacak kimsesi olmayan zavallı kızlarla değil. Hayır, başka bir şeyle karşı karşıyaydı. Vahşi ve evcilleşmemiş, "aile" olarak görmedikleri hiç kimse için bir şey hissetmeyen bir şey.

"O yüzden seni öldüreceğimi söylediğimde açık olayım. . . Ciddiyim." Sırtışı genişledi. "Seni öldürecek ve güneş doğmadan gömecek. Sanki hiç var olmamışsın gibi olacak," diye ekledi gülerek. "Yani, evethhhh. Burada kalmamıza izin vereceksin. Charlie'yi rahatsız etmeyeceksin. Stevie'ye kesinlikle bir şey söylemeyeceksin. Ve eğer küçük kız kardeşime herhangi bir şekilde dengesiz ya da akli dengesi bozuk olduğunu *ima* edersen. Hala nefes alıyorken seni parçalara ayırıyorum. Ve eğer endişelenirsen, çünkü endişelenecek gibi görünüyorsun - açıkça çok önemsiyorsun - bir parça uyku kaçırmayacağım ya da bunun üzerine herhangi bir TSSB yaşamayacağım. Çılgınlığınız benim için hiçbir şey ifade etmeyecek, çünkü umurumda olmayacak. Neden umursamayacaksınız? Çünkü ben bir pisliğim. Çılgın, öfkeli bir amcığım. En azından son erkek arkadaşım, sağlık görevlileri onu ambulansa bindirirken beni böyle tanımlamıştı." Ellerini birbirine vurdu. "Yani birbirimizi anlıyoruz, değil mi? Bu konuşmayı bir daha yapmak zorunda kalmayacağız?"

Alfa Max'in gözlerine bakmadan başını salladı. "Hayır. Bunu bir daha tartışmak zorunda kalmayacağız."

Max rahatlamış bir iç geçirdi. "Bu harika. Gerçekten harika. Ama endişelenme. Sana söz veriyorum, bir ya da iki ay içinde buradan çıkmış olacağız. Stevie'yi kampüslerine çekmeye çalışan birçok üniversiteden birinden haber alır almaz ama kesinlikle ben mezun olduktan *sonra* çünkü Charlie lise diplomamı almamı kişisel bir hedef haline getirdi. Yemin ederim ne kadar endişeleniyor!"

Betsey duvara yaslandığı yere geri döndü. Max'in hareket ettiğini duymuyordu ama koridora çıkan merdivenlere yaklaştıkça kokusu daha da güçleniyordu.

Max merdivenlerden çıktı, koridora girdi ve mutfağa doğru yöneldi. Ama tam Betsey'nin önüne geldiğinde durdu. Max yavaşça başını Betsey'e doğru çevirdi, sonra işaret parmağını dudaklarına götürdü. "Şşşt," dedi, Betsey onunla ilk karşılaştığında yaptığı gibi.

"Max!" Charlie havlayarak koridordan onlara doğru geldi. "Yemek yemek istiyorsan mutfağa gitsen iyi olur. O kudurmuş sürün yaptığım her şeyi yiyip bitiriyor."

"Basketbol takımımı mı kastediyorsun?"

"Her neyse," dedi Charlie omzunun üzerinden, ikinci kata çıkan ana merdivenlere yönelirken.

Max gülümseyerek uzaklaştı ve Betsey'yi yere çökmüş, çenesini kaldırdığı dizlerine dayamış ve önündeki duvara kör gözlerle bakarken bıraktı.

Birkaç dakika sonra annesi onun önüne çıktı. "Tatlım? İyi misin?"

"Evet," diye yalan söyledi. "İyiyim." Dudaklarını yaladı ve ekledi, "Ama bir sonraki doğum gününde ... *beni* ziyaret etmek için Chicago'ya geliyorsun."

BİRİNCİ BÖLÜM

Dokuz yıl sonra . . .

Max MacKilligan bunun olacağını tahmin etmemişti. Bir kez olsun. Ama beyaz çocuk şekerleme minibüsüne ve dondurma külahına o kadar odaklanmışken nasıl görebilirdi ki? Psikopat kuzeni onu arkasından yakalayıp ara sokağın derinliklerine çekene kadar kaltağın arkasında durduğunu fark etmemişti.

Yere savrulan, dondurması bir yerlere savrulan Max'in yüzünü korumak için kollarını kaldırarak vakti bile olmamıştı ki tekrar tekrar vuruldu. Önce bir yumruk ve sonra ... ? Levye mi?

Tanrım! Bu kadının *nesi* vardı? Kuzeni neden ondan bu kadar nefret ediyordu? Bu Max'i *ikinci* kez öldürmeye çalışmasıydı. Özellikle Max'in peşinden ikinci kez geliyordu. İşi yapması için başkasını bile göndermemiş, kendisi gelmişti. Bu kaltak neden ona bu kadar düşküdü? Max, Mairi MacKilligan'ı şahsen tanımıyordu bile. Ailelerinin İskoç tarafındandı ve Amerikan tarafı bile Max'i ve iki kız kardeşini zar zor tanıyordu. Yakın zamana kadar İskoçlar onlara hiç aldırış etmemişti.

Belki de bu bir nefret suçuymuştu. Belki de Mairi Asyalılardan nefret ediyordu. Max yarı Çinliydi. Dürüst olmak gerekirse, Max gerçekten bilmiyordu. Genellikle insanlar Max MacKilligan'dan nefret etmeye başlamadan önce onu tanımak zorunda kalırlardı.

Ama sonra Mairi çılgınlık attı ve Max kuzeninin uzun menzilli bir tüfekle göğsünden ve karnından birkaç kez vurulduğunu görmek için zamanında bakabildi. Tüm bunları tek başına yapmama kararına şükretti ve kuzeninin o lanet levyeyle kafasını kırdığı yerden yüzüne ve kafatasına yayılan acıyı görmezden gelerek ayağa fırladı.

Elbette bir kuzenin diğerini dövmesi oldukça anlamsızdı. Çünkü Mairi ve Max bal porsuğuydu. Göğsünden ve karnından vurulmuştu. ? Bu onların türünü öldürmezdi. Kafaya kazayağı? Hayır. Bu da onların türünü öldürmez. Bir MacKilligan'a ciddi hasar vermek için bunlardan çok daha fazlası gerekirdi.

Yine de Max'in burada bir görevi vardı, bu yüzden bir amaç uğruna hareket etti, kuzeninin üzerinden atlayarak ara sokaktan çıktı, işlek Leiden caddesini geçti ve onu kaçırmak için tutulan adamların bulunduğu düz beyaz minibüse doğru ilerledi.

Max aracın içine girdiğinde adamlara baktı, işleriyle ilgili bir aciliyet duygusu bekliyordu. Ama tek yaptıkları ona aval aval bakmaktı. Aptallar gibi. Ne yapıyorlardı ki? Yapmaları gereken bir adam kaçıрма işi yok muydu?

Birkaç saniye daha bekledikten sonra, aldığı kurşun yaralarından kanlar içinde kalan kuzeninin ara sokaktan sendeleyerek çıktığını gördü. Max'in bu adamların kendilerini toparlamalarını bekleyecek zamanı yoktu.

"Gidin!" diye emretti onlara, siyah kapüşonunu başına geçirerek. "*Gidin! Gidin! Git!*"

* * *

Mairi MacKilligan köşede durdu ve beyaz minibüsün hızla uzaklaşmasını izledi. İnsanlar ona doğru koşuyor, anlamadığı bir dilde konuşuyor ve ona yardım etmeye çalışıyorlardı. Sanki bunlara ayıracak zamanı varmış gibi. O bu insanlar gibi değildi. Sıkıcı, işe yaramaz tam insanlar. Vücuduna alacağı en ufak bir darbeye kolayca yok edilebilirdi. Yani, hayır. Mairi'nin ambulansa ihtiyacı yoktu ve Tanrı biliyordu ki lanet polislere de ihtiyacı yoktu.

Bu yüzden panik içindeki insanlara arkasını döndü ve caddeden aşağıya, arabasına doğru ilerledi. Telefonu cebinde titriyordu ve cevap verecek kadar durdu.

"Ne?" diye sordu, hâlâ ona yardım etmeye çalışan insanları tokatlayarak uzaklaştırdı.

"Patronlar seni geri istiyor," diye emretti bir erkek sesi. "Adamlarımız sizi uçak pistinden alacaklar."

Telefon bağlantısı kesildi. Saat bile verilmemişti! Aptallar!

"Siktir, siktir, siktir!" diye öfkeleni ve hemen Roma'ya dönmesi gerektiğini fark etti. İkiz teyzelerinin kiralık adamları onu aramaya gelmeden önce o lanet olası uçak pistine gitmeliydi. Mairi'nin burada olmaması gerekiyordu. Kuzeninin peşinden gitmemesi gerekiyordu.

Ama o kaltaktan gerçekten nefret ediyordu ve hiçbir şey onu hayat ve genel olarak dünya hakkında o küçük dangalağın öldüğünü görmekten daha iyi hissettiremezdi.

* * *

Siyah başlık çıktı ve onu ilk kez gördü.

Bu o muydu? Mor saçlı ve yüzünde birkaç çürük olan bu küçük kadın? Eski askerlerden oluşan bir birliğin onu Hollanda sokaklarından kaçırmak için kiralanmasının nedeni o muydu?

Neden burada olduklarını anlamıyordu. *Bu* kızı neden yakaladıklarını. Özellikle de işleri çoğunlukla soğukkanlı savaş lordlarının emriyle küçük köyleri yok etmekten ibaretken. Ama onları kiralayan adam kızı istiyordu ve onu canlı istiyordu, her ne kadar arada ona nasıl davranıldığını umursamıyor gibi görünse de. Yine garip. Genellikle bu tür emirleri verenlerin çok özel istekleri olurdu -kurbana bir prenses gibi davranmak ya da küçük bir intikam için onu hırpalamak gibi- ama bu adam belirsizliğin ötesine geçmişti. Belirgin olduğu tek şey neydi? Ona güvenmemek. Metal kelepçeler kullanmak ve sıkı olduklarından emin olmak. Ve asla "tasmasını çıkarmasına" izin vermemek. Genellikle kaçırılan kurbanlar o kadar korkmuş ve paniklemiş olurlardı ki birkaç gün sonra esaretten kurtulabilirlerdi. Hiçbir zaman kaçmaya çalışmazlar, her zaman zengin ailelerinin fidye talebini ödeyeceğini varsayarlardı.

Bu kız ise *kelimenin tam anlamıyla* bir hiçti.

Kızın önünde çömelip saçlarını yüzünden çekti ve koyu kahverengi gözleri ona kilitlendi. Yine de o gözlerde panik görmedi. Korku görmemişti; kaçırılanların hepsinin yüzlerini örtmek için siyah kar maskesi takmış olmalarına rağmen.

Kayıtsız bakışları grubu süzüyor, onları inceliyordu. Arkasında duran Patowski, "Senin yerinde olsaydım, küçük kız, sessiz kalır ve bu iş bitene kadar beklerdim. Bize sorun çıkarma, sana bir şey olmaz."

Adamlardan biri özel havaalanı hangarının ışıklarını daha fazla yaktı ve Zé yüzündeki morluklara baktı. Hasarlı dudağından şişmiş çenesine damlayan kanı.

Öfke içinde kabardı. ABD Deniz Piyadesi olduğu zamanlarda iyi bilinen bir öfke. Öfkesi ve bir denizci arkadaşının deyimiyse, "çoğu insanın varlığından rahatsız olma hissi" ona, onu olduğundan daha fazla aşağılaması gereken bazı lakaplar kazandırmıştı. "Lord Mutsuzluk" kişisel favorisiydi ve "Albay Mızımız" da onu neredeyse gülümseten bir diğerydi. Ama eski takım arkadaşlarının en çok kullandığı "Kaptan Yıkıcı"ydı.

Bu kızın yüzünü görünce kendini Kaptan Destructo gibi hissetti.

Bunu kimin yaptığını bildiğini varsayarak ayağa kalktı ve Anderson adındaki çocuğu itti. Anderson deniz piyadelerinden onurlu bir şekilde terhis edilmiş olsa da, Zé bunun kıl payı olduğunu hissedebiliyordu. Çocuğun kalmak istediğinden emindi ama Denizciler onun gitmesini istemişti. Ve çocuğun başkalarına zarar vermekten nasıl hoşlandığını görünce Zé pek de şaşırmadı. Takım liderinin bu iş için neden Anderson'ı seçtiğini Zé asla anlayamayacaktı ama bunu öğrenecek kadar kimseye yakın değildi. Belki de bunun nedeni çocuğun kendisine söylenen her şeyi yapmasıydı. Anderson'ın pek de ahlaki bir pusulası yoktu.

Zé çocuğa hırladı. "Ona ne yaptın?"

Anderson'ın gözleri büyüdü ve başını salladı. "Hiçbir şey yapmadım." "Bana yalan söyleme. Sen ne yaptın?"

"Hiçbir şey! Bir an ara sokakta kayboldu ve birkaç saniye sonra minibüse doğru koşmaya başladı."

Zé kaşlarını çattı, kafası karışmıştı. "O ne?" "Sana ne olduğunu anlatıyorum."

"O değildi," diye bir kadın sesi duyuldu ve hepsi ona baktı. Başlık çıkarıldıktan sonra orada oturmuş, ağzı tıkanmış, kolları arkadan kelepçelenmişti. Şimdi kelepçeler ve ağız tıkacı yerdeydi ve serbest kalan elleri kısa süreliğine kafa derisini kaşıyordu.

Yüzünü işaret ederek, "Bu kuzenimin nezaketiydi. Sanırım beni buraya, Hollanda'ya kadar takip etmiş. Kadın bana kafayı takmış durumda."

Şişen ağzını sonuna kadar açtı ve acıdan hemen irkilerek elini çenesine götürdü.

"Sanki onu onca yıl hapiste bırakan *ben* değilmişim gibi," diye mırıldandı. "Neden benim peşimden geliyor?"

"Bana bir buz torbası getir," diye emretti Zé Anderson'a, önünde çömelmeden önce.

Kadın ona bir kaşını kaldırdı. "Beni güvende hissettirmeye mi çalışıyorsun, yeşil gözlü?"

"Pek sayılmaz, hayır."

Bunun üzerine güldü ama aniden durdu, kaşlarını çattı ve sonra birdenbire ona doğru eğilip burnunu boynuna dayadı. Zé yanılıyor olabilirdi ama sanki onu kokluyor gibiydi.

Zé dondu kaldı, neler olduğunu merak ediyordu. Beş saniyeden kısa bir süre içinde bitmişti ama bu kısa süre içinde bu küçük kadın onu tamamen rahatsız etmeyi başarmıştı. Tekrar eğildiğinde "Burada ne *arıyorsun*?" diye sorması da yardımcı olmadı.

Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu ama önemi de yoktu. Diğer adamlar da bunu duymuş ve dikkatleri hemen onun üzerinde toplanmıştı.

Kafası karışan Zé, "Ne demek istediğini anlamıyorum," diye itiraf etti.

"Ne demek istediğimi bilmek zorundasın. Burada ne yapıyorsun?" -bakışları bir an için adamdan adama sıçradı- "*onlarla*?"

Tanrım, bu salak ikisini de öldürtecekti.

Zé tekrar denedi. "Hanımefendi, sizi tanımıyorum. Yüzümü bile göremiyorsunuz."

"Hayır. Ama kokunu alabiliyorum. Ve tabii ki siz de beni tanımıyorsunuz. beni *tanıyor*."

Artık sadece sinirlenmiş olan Zé, "Bu da ne demek şimdi?" diye çıkıştı.

"Ne anlama geldiğini çok iyi biliyorsun." Zé şaşkınlıkla kaşlarını çatı ve başını yana eğdi. "Aman Tanrım," dedi usulca, gözleri irileşerek, "gerçekten bilmiyorsun."

"Neyi bilmiyorum?"

Zé yarı otomatik bir silahın namlusunun ensesine dayandığını hissetti. "Evet," diye homurdandı Patowski, "ne olduğunu bilmiyor mu?"

"Ne olduğunu bilmiyor ve senin yerinde olsam bunu yapmazdım." "Ne olduğunu mu?"

"Uh-huh." Başını salladı, gülümsedi. "O bir kedi."

Bu yeterince tuhaftı, ama sonra bu yorumu açıklamak için ellerini kaldırdı, parmaklarını pençe gibi kıvrırdı ve sadece "rowrrr" denebilecek bir ses çıkardı.

Bir an önce boynuna dayanmış olan namlu sertçe bastırıyordu ama şimdi gevşedi ve Patowski "*Ne*?" diye sordu.

"Bilirsin işte. Kedicik. O bir kedicik." Omuz silkti. "Şey ... aslında ... o bir orman kedisi, sanırım. Kediler kesinlikle bana göre değil ama o bir aslan ya da kaplan da değil. *Bunlar* benim aşına olduğum kokular."

Silah boynundan uzaklaştı ve Zé ayağa kalktı.

Patowski, "Ah, evlat," diye iç geçirdi ve kar maskesini çıkarıp yüzünü gösterdi. Bu kadın için pek de hayra alamet olmayan bir hareketti. Ve diğerleri de aynısını yaptığında ...

Uh-oh.

Ama Zé onların tepkisini de anlıyordu çünkü bu kadın açıkça deliydi. Onu kurtarması gerekiyordu ama kadın deliydi ve bu da işini daha da zorlaştıracaktı. Korkudan ölmek üzere olan zengin bir kızla uğraşacağını ve onu buradan çıkarıp aynı zamanda Patowski'nin operasyonunu da çökerteceğini düşünmüştü. Şu anki görevi buydu. Kişisel deneyimlerinden askeri hayatı geride bırakmanın kolay olmadığını biliyordu. Sivil hayatın pek çok zorluğu vardı ve bu adamların çoğunun alışık olduğu arkadaşlık ortamının hiçbiri yoktu. Ama adam kaçırarak, cinayet işleyerek ya da parası olan birinin yapmasını istediği herhangi bir şeyi yaparak birkaç dolar kazanmak için ülkenin yasalarını unutmak, Zé'nin tahminine göre boktan bir hayat kararıydı.

Kendisi de eski bir denizci olan Zé, daha iyi seçimler yapılabileceğini biliyordu. O bunları yapmıştı, bu adamlar neden yapamamıştı ki?

Ama kurtarmaya çalışılan kurban biraz daha uysal olduğunda bu tür bir görev çok daha kolaydı. Bu küçük kadın esnek olamayacak kadar deli olabilirdi.

Zé kendi kar maskesini çıkardı ve ona baktı. O da gülümsedi. Mevcut durumda hiçbir anlam ifade etmeyen geniş, nefes kesici bir gülümseme. Aslında anlamdan *kilometrelerce* uzaktaydı.

Patowski Zé'ye usulca, "Kelepçeleri geri takalım," diye önerdi, Zé bunu yapmak niyetinde değildi. Ama hiçbir şey yapma şansı yoktu.

Başparmağındaki bir şeyi karıştırarak, "Bu olmayacak," dedi. Çabuk sinirlenmesiyle tanınan Patowski ona ters ters baktı. "Pardon?"

Zé adamın öfkesini dindirmek umuduyla elini hızla kaldırdı ve tekrar kadının önüne çömeldi. "Bak-"

İşaret parmağını dudaklarına götürdü. "Şşşşt."

Sinirlenerek -Zé insanların onu susturmasından nefret ederdi- "Neden susturayım ki?" diye sordu.

"Çünkü ikimiz de buraya ait olmadığını biliyoruz. İlk başta, 'Bu adam neden bir avuç'''-dilini çıkarıp bir 'bleh' sesi çıkardı-" 'tam insanlarla takılıyor? ' Alınma ama..." dedi diğer adamlara, dilini tekrar çıkarıp "bleh" sesi çıkarmadan önce. "Ama sonra fark ettim ki siz hiç de onlara ait değilsiniz." Gülümsemesi genişledi. "Sen bir casussun."

Adamların hepsi ona baktı ve kız kesinlikle haklı olmasına rağmen, yine de bu aptallara sormak zorunda kaldı, "Beni kedi sanan kıızı gerçekten ciddiye alıyor musunuz? *Gerçekten mi?*"

Şaşkın bakışlar attılar.

"Bakın çocuklar," dedi onlara gülümseyerek, "buraya tek bir sebep için geldim. Bana Devon Martin'in nerede olduğunu söylemeniz gerekiyor."

Zé, Patowski'ye baktı. "Hayırseverimiz," diye cevap verdi Patowski.

"Evet. Sizin hayırseveriniz ama benim başımın belası. Peşime adam takıp duruyor ve buna bir son vermem gerek. Şu anda başımda çok fazla şey var." Parmaklarıyla saymaya başladı. "Uğraşmam gereken kız kardeşlerim, yüzüme bunu yapan çılgın kuzenim, amcalarımı uçaklarında havaya uçuran ikiz teyzelerim var ve şimdi amcalarım evimize taşındı ve bunu düzeltmem gerekiyor."

"Havaya uçurduğun amcaların seninle mi yaşıyor?" Zé sordu.

"Tabii ki istiyorlar. Neler olduğunu anlayana kadar İskoçya'ya dönmek istemiyorlar, ama ... uçakta bomba mı? Bunu yapmak kimin parlak fikriydi? Bal porsuklarını sadece içinde bulundukları uçağı havaya uçurarak öldüremeyeceğinizi herkes bilir," diye alay etti.

"Amcaların bal porsuğı mu?" "Ben de öyleyim."

"Tabii ki öylesin." Zé içini çekti.

"Tamam, işimiz bitti," dedi Patowski ve Zé bunu kastettiğini biliyordu. Ama o kıpırdayamadan Patowski Anderson'a işaret etti ve Anderson tabancasının kabzasını alıp kadının kafasının yan tarafına vurdu. Gereksiz yere sert bir vuruştı. Kadın anında yere düşmeliydi. Ama düşmedi.

"Owwwwwww!" diye sızlandı. Sonra misilleme olarak Anderson'ın taşaklarına yumruk attı.

Acı ve öfkeyle kükredi, elini boğazına dolamadan önce eğildi ve hayatının son damlasına kadar sıktı.

Nefes nefese kalmış, elleri çılgınca sallanırken bakışlarını Zé'ye kilitledi.

"Bırakın onu!" Zé Anderson'a bağırdı. Çocuk bırakmayınca Zé ayağı fırladı ve Patowski'ye döndü. "Şimdi! Bırak onu!"

"Senin hakkında haklı," diye tahmin etti Patowski, bakışları uzun boylu adamı ölçüp biçerken, "öyle değil mi?"

Anderson'ın kadını öldürmesini engellemek yerine, diğer adamlar yavaşça Zé'ye doğru ilerlemeye başladılar, ancak bunu duyduklarında herkes dondu kaldı.

Kadının güldüğünü duyduklarında.

Zé yere baktı. Artık sandalyede değil, yerde sırtüstü yatıyordu ve Anderson'ın eli boğazına sıkıca sarılmıştı. Ama artık nefes almak için mücadele etmiyordu. Gülüyordu.

Sinirlenen ve hırlayan Anderson elini daha da sıkı ama ... o sadece daha çok gülüyordu.

Sonra Zé onu gördü. Sadece bir parıltıydı. Sadece bir an. Ama kısa bir an için başını oynattı, böylece parlak ışıklar gözlerine vurdu ve gözleri değişti, camsı ve yansıtıcı bir hal aldı. Sokak lambasının altında duran bir köpek gibi.

Uzun kollu tişörtünün altında sakladığı bıçak ortaya çıkmadan önce tek söyleyebildiği "Siktir," oldu. Bıçağı sıkıca kavrayarak Anderson'ın boğazına sapladı ve tam atardamarına isabet ettirdi.

Titreyen, ciyaklayan ve altına işeyen Anderson onu bıraktı ve tökezleyerek geri çekildi, fişkıran kanı elleriyle durdurmaya çalıştı.

Ayağa kalktı, bakışları Zé'ye kilitlenmişti. Başka bir takım arkadaşı onu yakalamaya çalıştı ama o bakışlarını Zé'den ayırmadan bıçağını yukarı, geriye ve karşıya doğru kaldırdı ve adamın boğazını kulaktan kulağa kesti.

Sonra ona çarptı. Bu, çaresizce eline bir bıçak geçiren çılgın bir kız değildi. Bu iyi eğitilmiş bir katildi. Ve ona bakarken, o iyi eğitilmiş katil kanla kaplı işaret parmağını dudaklarına götürdü ve "Şşşt" dedi.

* * *

Her şey çok basitti. Ya da o öyle *sanmıştı*.

Devon'ın adamları tarafından kaçırılmasına izin verecek, onlarla birlikte ikincil bir yere gidecek -bu özel durumda riskli ama gerekli- Devon'la buluşacak ya da paralı askerlerle birlikte değilse nerede olduğunu öğrenecek, Devon'ın izini sürecektir ve onu öldürecektir.

Bu karmaşık bir plan *değildi*. Ve ablasının hiçbir şeyden haberi olmadan kısa sürede eve dönmesi gerekiyordu.

Ama kedi... kedi onu şaşırtmıştı. Tüm bu boktan tam insanların arasında bir şekil değiştiren bulmayı beklemiyordu. Sonra, daha da kafa karıştırıcı,

Belli ki *başka bir* sebepten dolayı buradaydı. Sadece kolay yoldan para kazanmak ve bu sırada kim ölürse ölsün lanetlemek için değil.

Grubun arasında bir şekil değiştiren olduğunu fark ettiğinde, onu yoldan çekmek için hızla hareket etmişti. Tam insanlardan farklı olarak, bir kedi Max harekete geçmeden önce onun türünü nasıl etkisiz hale getireceğini bilirdi. Ama tepkileri? Şaşkınlığı? İçtenlikle onun hayal gördüğünü düşündü.

Sonra aklına geldi: Adam gerçekten yardım etmek istiyordu.

Max normalde kedi seven biri değildi. Büyük ya da küçük, hayranı değildi. Ama bu adamın ona yardım etmeye çalıştığını biliyordu. Bu adam, iyi işler ve kahramanca risklerle dolu bir hayattan acımasız paralı askerliğe ve kâr için cinayet işlemeye geçen eski askerlerin arasına ait değildi. Ama kedi ... onları durdurmak için buradaydı.

Nereden biliyordu? Onda o bakış vardı. Annesi buna "iyi adam bakışı" derdi. Onlara dikkat etmelisin tatlım. O iyi adamlar için," derdi sekiz yaşındaki Max'e. "İçgüdülerin sana onların ne olduğunu söyleyecektir; sonra sadece gözlerine bak. Gözlerinde göreceksin ve onları bir mil öteden fark edebileceksin. İstedığınızı elde etmenize engel olacak olanlar onlardır. Onlara izin vermayın."

Ve bu kedinin "iyi adam bakışı" vardı. Ama Max'i bu adam hakkında asıl endişelendiren şey, ne olduğunu bilmemesiydi. Tıpkı ikiz teyzelerinin onlarca yıldır bal porsuğu olduklarını bilmemeleri gibi, o da bir orman kedisi olduğunu bilmiyordu ve bu onu bu katiller arasında büyük bir dezavantaja sokuyordu. Ne olduğunu bilmiyorsa, gücünün seviyesini de bilmiyordu. Neler yapabileceğini bilmiyordu. Dişlerini ve pençelerini serbest bırakıp bu işe yaramaz tam insanları parçalara ayırabileceğini bilmiyordu. Bunların hiçbirini bilmiyordu, bu da Max'in onu koruması gerektiği anlamına geliyordu.

Annesi ona bunu öğretmemişti. Ablası öğretmişti. Charlie'de de, istese de istemese de, o "iyi adam bakışı" vardı. Başkalarını önemsiyordu. "Masumların" herhangi bir kavganın ortasında kalmasını istemezdi ve eğer yakalanırlarsa, sonunda öldürülmediklerinden emin olmak isterdi. Bu kadar iyi bir nişancı olmasının ana nedenlerinden biri de buydu. Charlie'nin yapmak isteyeceği en son şey, bunu hak etmeyen birini kazara öldürmektir.

Max'in masumları koruma arzusu Charlie'ninki ya da Stevie'ninki kadar yoğun olmasa da, yine de bir sorumluluk duygusu hissediyordu. Özellikle de bir şekil değiştiren arkadaşına. Max bu hangardan saniyeler içinde kolayca çıkabilirdi.

ve çevredeki bölgede, gerçek tehlikenin dışında kayboldu. Ama bunu yaparsa kediyanında getiremezdi.

O yüzden kalacaktı. Ve yardım edecekti.

Tabii ki Max'in "yardım" anlayışı ... şey ... idi.

Max elini arkasındaki silahın etrafına doladı, silahı tutan güçlü kolu kolayca itti ve bıçağını kendisine aval aval bakan şaşkın paralı askerin boğazına sapladı.

Başka bir paralı askerden silah sesleri duyuldu ve Max kediyanı çelik yeğinden tutup yere çekti. Onun üzerine indi ve şok olmuş yüzüne doğru sırttı.

"Kimmiş bu tatlı kedicik?" diye sordu onun dehşete düşmüş ifadesini severek. "Kimmiş? Sensin!" Sonra elini adamın yüzüne vurdu, böylece kendini kaldırabildi. Bıçağını ateş edene doğru fırlattı ve onu boğazından vurdu.

Şimdi farklı yönlerden daha fazla ateş ediliyordu ve kedi onları üstte olacak şekilde yuvarladı. Yarı otomatik silahını çoktan çıkarmıştı ve hemen ateş etmeye başladı, aynı anda Max'i yakındaki büyük bir masanın altına itti.

Çok şirindi. Onu nasıl da korumaya çalışıyordu.

Zavallı adam! Sevimli bir kedi yavrusu gibiydi. O kadar zayıf ve savunmasızdı ki tam bir insan bile olabilirdi.

Seksi, Latin bir insan.

Görünüşte siyah olan saçları, neredeyse omuzlarına ulaşan uçları yüzüne düşmeye devam eden pürüzlü katmanlar halinde kesilmişti. Ve gözleri, eğer gerçek formuna geçmeyi öğrenirse altın rengine dönüşeceğini düşündüğü parlak bir yeşildi. Düz ve geniş burnu gibi gözlerinin şekli de kesinlikle bir kedininkine benziyordu. Tıpkı bir kedi ağzı gibi.

Başka bir deyişle ... *kedi olduğunu nasıl bilemezdi?* Nasıl olur da kimse tahmin edemezdi? Adam insan formunda yürüyen, konuşan bir orman kedisiydi! Ve daha önce tanıdığı hiç kimsenin bir şekil değiştiren olmaması ya da bu gerçeği ona söylememiş olması Max'in aklını karıştırıyordu. Özellikle de bir zamanlar orduda görev yapmışsa. Tonlarca şekil değiştiren orduya katılır ve hükümet için çalışırdı. Max daha on sekiz yaşına gelmeden yıllar önce CIA tarafından aktif olarak işe alınmak istenmişti ama Charlie buna engel olmuştu. Ablasının bu ilgiyi kırmak için ne yaptığından emin değildi - CIA, babasından nefret eden ve bir keresinde ağzı bozuk bir müşterinin kafasına vurduğu için Dairy Queen'den kovulan on sekiz yaşında, kolaylıkla strese girebilen bir çocuğun genellikle uzak duracağı bir organizasyon değildi - Max geldi

CIA, FBI ya da ordu gibi kurumların ona göre olmadığını fark etti. Onlar çok kuralcıydı. Çok temkinliydi. Emir almak zorundaydınız. Max, Charlie dışında kimseden emir almaktan nefret ederdi.

Stevie'ye sorun. Stevie ona bir emir verirse, Max tam tersini yapmak ya da en azından Stevie'nin tam tersini yaptığına inanmasını sağlamak için elinden geleni yapardı. Sırf çocuğu kızdırmak için. Ve bu onun kız kardeşiydi. Tanımadığı, hayatını hiç kurtarmamış ve sırf rütbesi yüzünden yetkili olduğunu düşünen bir adamın ona emir vermeye çalıştığını hayal edin.

Hayır, hayır. Düzenli hayat Max'e göre değildi. En azından istediğini yapmakta özgür olduğu *yanılsamasına* ihtiyacı vardı. Yalan bile olsa bu onun için önemliydi.

Dizlerinin üzerine çöken kedi silahını kaldırdı ve ateş etti. Adamlar birbiri ardına yere düştü, ya kafalarından ya da yüzlerinden vuruldular, her dikkatli atış koruyucu yeleklerden tamamen kaçınıyordu.

Max etkilenmişti. Kız kardeşinin bir silahı bu kadar iyi kullandığını daha önce hiç görmemişti. Charlie hâlâ daha iyiydi ama bunun nedeni kimsenin onun beceri seviyesine ulaşamamasıydı.

Kedi ona "Buradan çıkmamız gerek," dedi ve Max masanın altındaki yerinden, dışarıdan hangara doğru otomatik silahlarını çoktan çekmiş daha fazla adamın koştüğünü gördü.

Kedi ateş etmeye devam ederken Max etrafına bakındı, sadece yeniden doldurmak için duruyordu. Hangarın arka tarafındaki ofislere açılan bir kapı gördü. Kediye oraya götürebilirse, destek gelene kadar bekleyebilirlerdi. Çünkü -uzun zaman önce kız kardeşinden öğrendiği gibi- her zaman yedeği vardı.

Max kendini masanın altından çıkarmaya başladığında, ateş edenlerden birinin diğerlerinden daha zeki olduğunu gördü. Kediye kurşun yağmuruna tutmak yerine masanın üzerine nişan almış ve başlarının üzerindeki uzun floresan lambalardan birini tutan zincirlere isabet ettirmişti. Kedi döndü, paralı askere ateş etmeye hazırdı ama ışıık yere düştü, kafasının arkasına çarparak onu yere serdi ve bayılttı.

Paralı asker ileri koştu ve kediye yakın mesafeden vurmak üzere yeniden nişan aldı. Artık masanın altından çıkmış olan Max -ama bıçağı olmadan- ileri atıldı ve kendini ateş edenin üzerine fırlattı. Ona çarparak pençelerini omuzlarına geçirdi ve tek vuruşta onu yere serdi.

Dişlerini serbest bıraktı ve boynunun yan tarafını ısırarak tek hamlede atardamarını kopardı.

Ayağa kalktığında, en yakınındaki paralı askerin yüzüne kan ve et tükürdü ve askeri sınıf bıçağını kılıfından çıkarmasına yetecek kadar uzun süre onu şok etti. Onun boğazını kesti ve bir sonraki en yakına doğru koştu. O da ateş açınca Max dizlerinin üzerine çöktü, böylece pürüzsüz zeminde kayarak adamın bacaklarının arasına girdi. Bıçağı adamın kalçalarından birine sapladı ve orada gömülü olan atardamarı açtı.

Adam yere düştüğünde, Max onun vücudunu kavradı ve tam diz çöktüğü yerden açılan yeni ateşlere karşı kalkan olarak kullandı.

Ancak serseri bir kurşun bacağını sıyırdı ve bu noktada Max biraz sinirlendi. Çünkü eğer vurulursa, Charlie'ye bunun nasıl olduğunu açıklamak zorunda kalacaktı. Yırtıkları ve morlukları göz ardı edebilirdi ama kurşun yaralarını değil. Bunları açıklayamazdı, bu da şimdi çok çirkinleşmesi gerektiği anlamına geliyordu .

..

* * *

Başındaki acı onu kör etti, hasta etti. Zé bu kadar acı verici olduğuna inanamıyordu. Kendini güçsüz ve şaşkın hissediyordu. Sadece uyumak istiyordu. Ama yardım etmesi gerektiğini biliyordu. . . birine. Bir sebepten dolayı. Her şey biraz kabataslaktı ama yapması gerektiğini hissettiği şeyi neden yaptığını anlayacak zamanı ya da yeteneği yoktu; sadece bunu yapması gerektiğini biliyordu. Şimdi. Bir şeyler.

Evet, kafası karışıkta ama ... oh iyi.

Zé arkasını döndü ve kendini enkazın altından çıkarmaya başladı. Başını kaldırdı, bir kez gözlerini kırıştırdı... iki kez... Sonra Asyalı güzel bir kadının, doğrudan kendisine ateş eden birkaç silahlı adamın üzerine doğru kendini fırlatmasını izledi. Ve havada ilerlerken, bir kadından ... bir sıçana mı dönüştü? Bu dev bir sıçan mıydı? Kapibara gibi mi? Hayır. O öyle düşünmüyordu. Güney Bronx'ta büyümüştü. Bir sıçan gördüğünde tanırdı ve bu kesinlikle bir sıçan değildi. Ama bir kadın da değildi. Her neyse, çok kızgındı, pençeleri ve dişleriyle o adamları parçalıyor ve kesinlikle hiç acımıyordu.

Hâlâ elinde ... um ... uh ... bunlara ne deniyordu? Oh. Evet! Silahı! Silahını hâlâ elinde tutan Zé, adamı vurmak için silahını kaldırdı.

Bir anlık şaşkın çığlıktan sonra kendilerini o şeye fırlatan diğer adamlar? Evet. Takım arkadaşlarına saldıran şey.

Ancak Zé tetiği çekemeden o dev sıçan olmayan şeylerden daha fazlası ortaya çıktı. Saldırıya katıldılar, adamları yere sürükleyip parçaladılar. Vücut parçaları ve kan havada uçuştı. Hayatları için yalvaran, panik ve korku içinde çığlık atan adamlar Zé'nin önünde yerde sürükleniyordu.

O anda ateş mi etse, soru mu sorsa, yoksa uyumaya mı devam etse bilemiyordu. Uyumayı düşünürken tanımadığı Latin bir kadın önüne çıktı. Elinde çok pahalı bir otomatik silah vardı. Silahı kaldırıp kafasına doğrultmadan önce soğuk, karanlık gözlerle ona baktı.

Kadının beynini dağıtmak üzere olduğu Zé'nin aklına gelmedi çünkü o anda hiçbir şeyden emin değildi. Ama ne olacağını anladığında bir ses "Hayır, Streep! O değil!"

Asyalı kadın yeniden ortaya çıktı, ama şimdi çıplaktı ve kanlar içindeydi. Latin'in yanında durdu ve ona gülümsedi. "O benim kedicğim. Benim kedicğimi vuramazsın."

"Bekle. . . bu Danimarka Sendromu mu?"

"Bu *Stockholm* sendromu, Einstein, ve hayır. O bu adamlarla birlikte değil. Beni korumaya çalıştı."

Latin ona doğru baktı. "İyi işti."

Asyalı kadın onun önünde çömeldi, silahını nazikçe aldı, sonra eliyle başını okşadı. "Merak etme kedicik, seninle ilgileneceğiz. Sen sadece biraz uyu."

Ona kendisini olay yerinden götürmemesi gerektiğini söylemek istedi. Bazı nedenlerden dolayı kalması gerekiyordu.

Ama çok uykusu vardı ve başı çok ağrıyordu ve uyumazsa kusacağından emindi ve bunu gerçekten yapmak istemiyordu.

. . . evet . . . uyu.

* * *

Kedinin başı düştü ve bayıldı. Max alnını yokladı. Çoktan şekil değiştirenlerin "ateş" dedikleri şeyin içine girmeye başlamıştı. Ciddi şekilde yaralanan şekil değiştirenlerin, eğer tamamen ölmemişlerse, iyileşmelerine yardımcı oluyordu. En azından o öyle duymuştu. Charlie'ye göre Max'in hiç ateşi olmamıştı,

Üç MacKilligan kardeşten hiçbiri, ne kadar kötü yaralanmış olurlarsa olsunlar ateşlenemiyordu ve elbette bu anomali babalarının suçuydu. Babaları ve onun berbat genleri.

Max'in takım arkadaşlarının geri kalanı şimdi onun etrafında duruyordu: Streep, Tock, Mads ve Nelle. Max'in şimdiye kadar tanıdığı en sadık seçkin bayanlar grubu. Ortaokuldan beri birlikte basketbol oynuyorlardı. Ama aralarındaki ilişki her zaman takım arkadaşlığından öte olmuştu. Beşi de kurtlar, ayılar ve kediler diyarındaki bal porsuklarıydı; çoğunun "Babam çok çalışıyor ve annem her zaman yoga dersinde" dışında ailevi sorunları vardı; genel olarak kimseye uyum sağlayamıyorlardı. Diğer porsuklarla değil. Diğer şekil değiştirenlerle değil. Diğer insanlarla da. Ama garip bir nedenden dolayı birbirlerine uyuyorlardı ve bu da tüm farkı yaratıyordu.

Max daha genç bir delikanlıyken bile, bu kızlar hayatının bir parçası olacaklarsa, kendilerini nasıl koruyacaklarını bilmeleri gerektiğini fark etmişti. Nasıl dövüşeceklerini, nasıl zarar vereceklerini, nasıl yok edeceklerini. Bal porsukları olarak tüm bunlar için doğal bir içgüdüleri vardı ama Max her zaman Charlie'ye katılmıştı: sadece şekil değiştiren olmak her zaman yeterli değildi. Özellikle de iş bebek kardeşlerini korumaya geldiğinde. Bu yüzden Max ve Charlie insanken de kendilerini nasıl koruyacaklarını öğrenmişlerdi. Silah ve bıçak kullanmanın yanı sıra göğüs göğüse dövüşmeyi de öğrendiler. Max öğrendiklerini takım arkadaşlarına da öğretmişti. Sadece Charlie'ye bundan bahsetmedi.

Aslında, konu takım arkadaşları olduğunda, Max Charlie'ye pek çok şeyden bahsetmedi. Sadece kız kardeşinin çıldıracağını bildiği için değil, takım arkadaşları ona hiçbir şey söylememesi için yalvardığı için. Kız kardeşinden çok korkuyorlardı. Stevie'nin ne kadar tehlikeli olduğunu hiçbir zaman anlayamamışlardı ama Charlie'nin yer değiştirememesine ve yabancılara karşı sakın tavrına rağmen Streep, Tock, Mads ve Nelle tek bir konuda hemfikirdi:

Charlie MacKilligan gezegendeki en korkunç varlıktı.

Max bunu göremiyordu. Kız kardeşinin tehlikeli bir kadın olduğunu biliyordu ama Max ve Stevie de öyleydi ve dört bal porsuğu onlardan korkmuyordu. Bal porsukları olarak, Charlie dışında kimseden korkmuyorlardı.

Sonunda fark etmedi. Dört takım arkadaşını arka planda tutmak işe yaradı. Charlie'nin Streep, Tock, Mads ve Nelle'i bu karışıma eklemekten de endişelenecek yeterince şeyi vardı. Ve neyse ki takım arkadaşları ateş etmeyi ve dövüşmeyi Max kadar kolay ve iyi öğrendiler.

vardı. Eğer Charlie ona destek olamazsa, dört arkadaşının bunu yapacağını biliyordu. Şimdi olduğu gibi. Onu ara sokaktaki psikopat kuzeninden kurtarmışlar, buraya kadar takip etmişler ve şimdi de bu karmaşaya yardım etmek için devreye giriyorlardı. Ne harika bir ekip.

"Kim o?" Nelle sordu.

"Max'i kaçıran kişi," diye yanıtladı Streep. "Ama onu erkek arkadaşı yapmayı planlıyor."

Max ayağa kalktı ve onunla yüzleşti. Streep onun gerçek adı değildi. Gerçek adı Cass Gonzalez'di. Ona aktristen esinlenerek Streep diyorlardı, çünkü Streep sahadayken dramatik anların kraliçesiydi. Tanrı korusun, takımlarının acilen faul yapması gereken bir anda bir oyuncu ona hafifçe çarpardı. Streep o kadar dramatik ve histerik bir şekilde yere düşerdi ki hakemler onun nöbet geçirdiğinden ya da sinir krizi geçirdiğinden endişelenirdi.

Nelle havayı kokladı. "O bir kedi mi? Bir kedinin bu insanlarla ne işi olur?"

Gong "Nelle" Zhao'nun ailesi Hong Kong'dan gelmişti. Çin hükümetinin şekil değiştiren bölümü bal porsuklarının suç faaliyetlerini engellediğinde Amerika'ya taşınmak zorunda kalmışlardı. Neyse ki Nelle'nin babası duvardaki yazıyı görmüştü. Zhao'lar cezai suçlamalara maruz kalmadan önce ailesini oradan çıkarmış ve Zhao'ları son derece varlıklı hale getirerek aile parasıyla birlikte oradan ayrılmış. Nelle - "Nell" olarak telaffuz edilir - bu lakabı bilinmeyen nedenlerden dolayı seçti. Ama Wisconsin'in ortasında bir stil gurusuydu. Max, varlıklı ailesinin kasabalarına nasıl geldiğini hiçbir zaman öğrenemedi ama her zaman minnettar oldu. Nelle çok iyi bir forvetti ve daha da iyi bir elmas uzmanıydı. Max'in zaman zaman kullanması gereken yetenekler.

Tock saatini işaret etti. "Bu adamları gömmek ve buradan defolup gitmek için tam üç dakikamız var." Saate hafifçe vurdu. "Tik-tak."

Evet. Emily "Tock" Lepstein-Jackson lakabını belli nedenlerden dolayı almıştı.

İnsana dönüşmüş ama hâlâ çıplak olan Mads hiçbir şey söylemedi, sadece yere kan tükürmeye devam etti. Ve Mads'in bir lakabı yoktu. Mads onun adıydı. Annesi bu ismi ona doğduğunda vermişti. Kimse nedenini bilmiyordu ve kimse de sormamıştı. Mads fazla soru sorulmasından hoşlanmazdı.

"Onu bizimle götürmek ister misin?" Nelle beyaz-sarı saçlarını omzunun üzerinden savurarak sordu. Kız kardeşi ona sarışın olarak iyi görünmediğini söylediğinden beri saçlarını bu renge boyuyordu.

"Onu burada bırakamam. Zavallı, çaresiz küçük kedi yavrusu." Streep kaşlarını çatı. "Neden onun hakkında böyle konuşup duruyorsun?"

"Çünkü bir şekil değiştiren olduğunu bilmiyor. Hiçbir şeyden haberi yok."

"Bu nasıl senin sorunun oluyor?"

"Beni korumak için masanın altına ittiğinde benim sorunum oldu. Bu yüzden onu alıyoruz."

Max uzandı ve bir kolunu tuttu. Takım arkadaşlarından üçü diğer kolunu ve bacaklarını tutup onu yukarı kaldırdı. Nelle, helikoptere bindiklerinde tekrar giyebilmeleri için yer değiştirenlerin bir kenara atılmış giysilerini topladı.

Çıkışa doğru yöneldiklerinde Mads durdu. "Bu da ne?" "Ne ne?"

Mads'in başı önce bir yana, sonra diğer yana eğildi. Genetik olarak tamamen bal porsuğu olmasına rağmen, annesi sırtlandı ve bu da ona diğerlerinin asla sahip olamayacağı ekstra hassas bir işitme yeteneği kazandırmış gibi görünüyordu.

Sonunda kediye baktı. "Bu o." Eğildi, başını önce bir yana, sonra başka bir yana eğdi. Mads sonunda Max'in tuttuğu kola uzandı ve kedinin büyük, ağır saatini bileğinden çekti. Muhtemelen elli bin dolarlık olan bu aksesuarı kullanılmış bir mendil gibi bir kenara fırlattı ve tekrar hareket etmeye başladılar, hızla hangardan çıkıp onları Nelle'in özel uçağının beklediği başka bir özel havaalanına götürmek için bekleyen helikoptere doğru ilerlediler.

"O da neydi öyle?" Tock Mads'e sordu.

"Hiçbir fikrim yok ama ses beni çok rahatsız ediyordu."

Mads'in büyütölmüş işitme duyusuyla, onu rahatsız eden sadece saatin akrep ve yelkovanının hareket etmesi olabilirdi, ama Max elinde olmadan saate baktı ve merak etti ...

* * *

Amelia Kamatsu ekibiyle birlikte hangara girdi. Otomatik silahlarını doldurmuş ve hazır hale getirmişlerdi, içeri girerken birlik halinde hareket ediyorlardı. Ancak birkaç saniye sonra durdular, adımları dondu kaldı.

Adamlarından biri arkasından "Lanet olsun," diye mırıldandı.

"Odaklanmaya devam edin," diye emretti. "Hangarı temizleyin." "Ciddi misin?"

"Yapın işte!"

Ve yaptılar da. Odayı dolduran cesetlerin etrafında ve üzerinde hareket ettiler. Öldürmekle görevlendirildikleri katil adamlar kan gölleri içinde yatıyordu, silahları yanlarında ya da yakınlarındaydı. Ama sadece birkaçı silahla öldürülmüştü. Çoğunun ya boğazları kesilmiş, ya uyluklarının iç tarafındaki damarlar stratejik olarak açılmış ya da hızlı bir bakışla anlayabildiği kadarıyla boğazları ... tarafından parçalanmıştı. ? Bilmiyordu. Yaralar çok sivriydi, belki de birisi bir cam parçası ya da yırtık bir metal kullanmıştı.

Kanıtlara rağmen, bunun özensiz bir öfke cinayeti olmadığını biliyordu. Bu başka bir şeydi. Daha önce hiç görmediğinden emin olduğu bir şey. En azından kendilerini nasıl koruyacaklarını bilen, koruyucu bir paranoya içinde yaşayan iyi eğitilmiş askerlerde.

Hangar ve ofisler temizlendikten sonra hepsi hangara döndü.

"Bir şey var mı?" diye sordu.

Ekibinden biri bir saat tuttu. "Sadece bu," dedi.

Amelia acı dolu bir iç geçirdi. Bu Zé'nin saatiydi ve nerede olursa olsun onu izleyebilmeleri için içine dikkatle yerleştirilmiş bir GPS sistemi vardı. Artık onu takmadığına göre, arkadaşının ve takım arkadaşının nereye götürüldüğüne dair hiçbir fikri yoktu.

"Ne yapmamızı istiyorsun?" diye sordu bir başka takım arkadaşı.

"Onu bulun. Birinin onu hangi deliğe tıkmış olabileceği umurumda değil; Zé Vargas'ın bulunmasını istiyorum."

İKİNCİ BÖLÜM

Zé uyandı ve hafifçe çatlamış tavana baktı. Ona baktı çünkü kendisinden o kadar da uzakta değildi. İlk başta, birilerinin onu ülkesinin düşmanları gelip askeri sırları anlatması için işkence edene kadar beklemesi için küçük bir deliğe tıktığını düşündü. Ama sonra bu "zindanın" aslında bir zindan *olamayacak* kadar çok ışık aldığını fark etti. Genellikle işkenceciler bir adamın güneşi görmesine izin vermezlerdi.

Bu yüzden hafif çatlak tavandan uzaklaşıp ışığa doğru döndü ve işte o zaman anladı. Bir evdeydi. Dürüst olmak gerekirse çok sıkıcı bir evdi ama kesinlikle bir evdi. Özellikle de sıkıcı bir evin sıkıcı yemek odasında. Uzun pencerelerin panjurları açıldı ve içeri aşırı güneş ışığı alıyordu, bu da Zé'nin kendini biraz daha iyi hissetmesini sağladı. Hâlâ nerede olduğunu bilmiyordu ama kesinlikle kendini daha iyi hissediyordu.

Kolunu kaldıran Zé, ne kadar uzakta olduğunu görmek için tavana doğru uzandı. Tavana dokunmadan önce hâlâ birkaç adım daha gitmesi gerektiğini anlayınca ayağa kalktı. Yine de hızlı hareket etmedi. Başının arkası hız yapamayacak kadar ağrıyordu ama parmaklarıyla kafa derisini yokladığında herhangi bir yara ya da büyük bir hasar hissetmedi. Ve bu garipti, değil mi? Çünkü kafasının arkasından darbe aldığından oldukça emindi.

Öyle değil miydi? Tam olarak hatırlayamıyordu.

"Kahretsin," diye iç geçirdi Zé, yere bakarak. Kendisine ne olduğundan emin değildi. İşte o zaman onları gördü. Üç çift göz ona bakıyordu. Sadece bakıyorlardı.

"Ne?" diye sordu ve üç köpeğin kafası yana eğildi. "Neye bakıyorsunuz?"

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde cevap vermediler, bu yüzden Zé bulunduğu yerden nasıl aşağı ineceğine odaklandı - bu porselen dolabın üzerinde mi? Boynunu kırmadan bir porselen dolabın üzerine nasıl çıkabilirdi ki?

En yakın pencere pervazına ve yemek masasına olan mesafeyi inceleyip hangisinin ağırlığını taşıyabileceğini tartışırken, başka bir odadan iki adam belirdi. İkisi de gülünç derecede iri ve uzundu ve ... ikiz miydiler?

Öyle olmalıydılar. Birbirlerine tıpatıp benziyorlardı. Özellikle de ikisi de lezzetli görünen çörekler yiyerek yanlarından geçerken.

Yanlarından geçerken başlarını ona doğru çevirdiler ve ikisi birden başlarını sallayıp yollarına devam ettiler. Sanki porselen dolabının üzerinde neredeyse çıplak bir adam her gün görülen bir şeymiş gibi.

Birkaç dakika sonra Zé arkasından gelen kadın seslerini duydu ve saniyeler sonra iki kadın belirdi. Biri sarışın ve beyazdı; zayıftı, üzerinde neredeyse hiç et yoktu. Yalınayaktı ve çok bol bir sundress giyiyordu. Diğeri ise Asyalı, kısa boylu ama güçlü yapılydı. Saçları mora boyalıydı ve kot pantolon ile bir çift parlak turuncu Converse basketbol ayakkabısı giymişti.

Zé bakışlarını Asyalı kadına dikti. Onu tanıyordu! ...'dan . . . ? Bir yerlerden! Onu bir yerden tanıyordu! "Cevap ver bana," diye ısrar etti sarışın.

"Hayır."

"Cevap ver bana."

"Hayır."

"Cevap ver."

Mor saçlı kadın durdu ve sarışınla yüzleşmek için döndü. İkili birbirlerine sertçe baktı. Sonra aniden dizlerini biraz büktüler ve .

. . tısladılar mı? Gerçekten tısladılar mı? Bugünlerde iki yetişkin kadın birbirlerine tıslıyor muydu? Bunun nedeni sosyal medyanın verdiği zarar mıydı?

Zé gözlerini ovuşturdu. Tekrar baktı. Dişleri de görmüş müydü? Neden sivri dişler gördüğünü düşündü? Bu delilikti, değil mi? İnsanların gerçek dişleri yoktu. Özellikle de dişlerle dolu ağızları. Vampir dişleri değil ama dişlerle dolu bir *ağız*.

"Birbirinize dişlerinizi göstermeyin!" diye bağırdı bir kadın sesi başka bir odadan. "Ciddiyim," diye ekledi bir saniye sonra. "Beni oraya gelmeye zorlamayın."

İki kadın rahatlamıştı ki sarışın tekrar itti, "Sadece söyle."

Diğeri gözlerini devirerek arkasını dönmeye başladı ama Zé'ye bakan üç köpeği fark etti. İki eliyle dramatik bir şekilde onları işaret etti.

"Yine mi?" diye sordu. "Önce kedi, şimdi de bu mu?"

"Kedi senin hatan."

"O kedi başlattı."

Sarışın köpekleri işaret etti. "Neye bakıyorlar?"

İki kadın da Zé'ye doğru baktı. Ağızları açık bir şekilde birkaç dakika boyunca ona baktılar.

İlk konuşan sarışın oldu, diğer kadına döndü ve "Neden bana nerede olduğunu söylemiyorsun?" diye sordu.

"Sana hiçbir şey söylemek zorunda değilim!" diye tersledi kadın ve uzaklaştı; sarışın da onu takip etti.

İtiraf etmeliydi ki Zé'nin beklediği bu değildi. Porselen dolabının üstünde oturan neredeyse çıplak bir adamı sorgulamayacaklar mıydı? Hiç değilse aşağı inmesine yardım etmelerini bekliyordu. Ama onlar tartışmaya devam ederek gittiler.

Tartışmanın sesi yükseldiğinde, porselen dolabının yanında başka bir kadın belirdi. Bu kadın daha uzun boylu ve Afro-Amerikalıydı. Kıvrık kahverengi saçları, giydiği kırmızı kolsuz tişörtten taşan geniş omuzlarına kadar uzanıyordu. Kısa şortu da uzun kahverengi bacaklarını güzelce gösteriyordu. Ama o *kocaman* ayaklar ... eesh. Onlarla tekmelenmekten nefret ederdi.

Tartışma seslerinin geldiği yöne doğru baktı ve Zé onun çifte tekrar bağırarak üzere olduğunu düşündü ama önce köpekleri gördü.

"Merhaba çocuklar," diye selam verdi. "Peki bu küçük arkadaşınız kim?"

Yaklaşık on beş yirmi kiloluk en küçük köpek ona doğru koştu, çıplak ayaklarını kokladı, sonra arka ayaklarının üzerine kalktı, ön patilerini çılgınca salladı.

Sırtarak köpeği kucağına aldı ve ona sarıldı. Zé'nin yapmayacağı bir şeydi bu çünkü köpek yıllardır yıkanmamış gibi görünüyordu. Muhtemelen pire ve kene istilasına uğramıştı ama kadın bunu umursuyor gibi görünmüyordu.

"Çok tatlısın!" diye mırıldandı köpeğe. "Sadece ziyarete mi geldin?"

"Gerçekten cevap vermesini mi bekliyorsun?" Zé sormak zorunda kaldı. Çünkü köpeklerle gerçekten konuşan insanları hiç anlamamıştı.

Kadın hâlâ hayvanı tutarken başını kaldırıp Zé'ye baktı. "Ne yapıyorsun?" diye sordu ona cevap vermek yerine.

"Dürüst olmak gerekirse, hiçbir fikrim yok."

Bir nefes verdi ve kısa bir süre gözlerini kapattı. Sonra, çok sağlıklı bir böğürmeyle, "Max!"

"Benim suçum değil!" diye cevap verdi.

"Yemin ederim..." diye mırıldandı kadın, sonra tekrar bağırdı, "Porselen dolabın üzerindeki bu kişi de kim?"

"O bir kedi," diye bağırdı. "Onu ben kurtardım!"

"Anlaştığımızı sanıyordum. Artık sokak kedisi yok!"

"Elinde tuttuğunu gördüğüm köpeği besliyor musun?"

"O ..." Köpeği iki eliyle kaldırdı, alt kısımlarını doğruladı ve sözlerini şöyle bitirdi:

"Sadece ziyarete geldi."

"Kedi de öyle!"

Kadın gözlerini devirerek tekrar Zé'ye baktı. "Ben Charlie," dedi. "Zé."

"Merhaba, Zé. Oradan inmek için yardıma ihtiyacın var mı?"

"Evet. Belki yemek masasına çıkabilirim diye düşündüm ama masanın üstü cam..."

"Evet. Bunu yapma." Biraz kaşlarını çatı. "Çıplak mısın, Zé?" "Bu havlu dışında... evet. Ama nasıl bu hale geldiğimi bilmiyorum." "Bunu düşünmeyelim. Sen orada bekle, ben hemen döneceğim." Havluyu köpeği yere bıraktı ve geldiği yoldan geri döndü. Geri döndüğünde köpekler hâlâ ona bakıyordu ve şimdi yanında iki iri yarı adam vardı.

Adamlardan biri Charlie'ye "Şimdi de ağaçlardan kedi mi çıkarıyorum?" diye sordu. "Bu bir dolap ve evet. Lütfen onu oradan indirebilir misiniz?" "Oraya nasıl çıktı ki?"

"Neden bana ikimizin de cevabını bilmediğimiz sorular soruyorsunuz? Neden bunu zorlaştırıyorsun? Çıplak olduğu için mi?"

"Bu hiç yardımcı olmuyor."

"Yani çıplak haldeyken ona yardım etmemi mi istiyorsun?"

"Hayır, hayır," diye aceleyle cevap verdi adam, Zé'nin ikizi olduğunu düşündüğü kişiyle birlikte dolaba yaklaşarak.

"Pekâlâ... hadi," dedi adam Zé'ye. Ama Zé ikiliye bakmaktan kendini alamadı. Gerçekten de ne kadar uzun olduklarını fark etmemişti. Şimdi bu kadar yakın durduklarına göre, üzerinde bulunduğu dolaptan daha uzun olduklarını fark etti. Sanki iki dev gibiydiler.

Adam Zé'ye "Kıpırdayacak mısın yoksa?" diye bağırdı ve bu Zé'nin sinirini bozdu.

Bu onu çok sinirlendirdi, bu yüzden "Beni taşıyın" diye emretti ve bunu yapmaları için kollarını uzattı. Bu, küçükken büyükbabasına söylediği bir şeydi. Ve birden fazla kez büyükbabasına bunu söylemeye devam etmişti çünkü adamı rahatsız ediyordu ve Zé'nin boyu en az on beş santim daha uzundu. Şimdi de bu yüzden söylüyordu, kızdırmak için.

Ve kızdırdı da.

"Bu kadar," diye homurdandı adam. "Ben gidiyorum."

"İnmesine yardım et," diye ısrar etti Charlie gülerek.

"İşte bu yüzden kedilerden nefret ediyorum." Zé'ye ters ters baktı. "*Bütün* kedilerden."

"Bu büyüleyici. Gerçekten." Zé hâlâ kollarını uzatıyordu ve her bir dev onu ön kolundan tutup kabaca dolabın üzerinden çekerek gerekli görünenden daha yüksek bir mesafeden yere düşürdü. Ama Zé kışının üzerine düşmemeyi başardı ve bunun yerine üzerindeki havluyu beline sardı.

Zé uzun boylu bir adamdı. On üç yaşından beri altı-iki boyundaydı. Ama NBA playoffları için küçük bir koruma işi yaptığından beri ilk kez kendini kısa hissediyordu. Neredeyse küçücük. Özellikle de bu ikisi karşılıklı nefretle ona bakarken.

"Sorun mu var?" Zé sordu. Muhtemelen sorun çıkarmaması gerektiğini biliyordu ama Güney Bronx'luydu. Kendi sokağında kavgadan geri durduğu hiç görülmemişti. Özellikle de insanlar onu rahatsız etmekte ısrar ettiğinde. Ve bu ikisi onu rahatsız ediyordu.

O pis köpeği tekrar kucağına alan Charlie omzunun üzerinden, "Max, kedinin dayak yemesini istemiyorsan buraya gelsen iyi olur," diye bağırdı.

"Sakin olun. Herkes sakın olsun." Max dedikleri kişi hızla içeri girdi ve Zé ile ikizlerin arasına girdi. "Bu onun suçu değil," diye açıkladı Zé'nin anlamadığı bir şekilde. Doğru, bir tür pislik gibi davranıyordu ama aslında "onun suçu değil" ifadesini gerektirecek bir şey yapmamıştı. "O ne olduğunu bilmiyor," diye fısıldadı. Neden fısıldıyordu ki?

"Bilmiyor muyum?" Zé sordu.

"Sana bilmediğini söyledim," diye cevap verdi omzunun üzerinden ona bakarak.

"Neyin farkında değilim peki?"

"Senin bir kedi olduğunun."

O anda her şey aklına geldi. Hangarda olan her şey. Onunla olan her şey. Yaptığı her şey.

"Aman Tanrım," dedi, geri adım atıp dolaba çarparak, "sensin. Kaçırdıkları çılgın kadın."

Charlie'nin tüm iyi niyeti o kadar çabuk kayboldu ki, sanki içinden çekilip alınmış gibiydi. Köpeği tutmaya devam ederken, kara gözlerini

Max ve homurdandı, "Ne kaçırmadı?"

Max şimdi Zé'ye ters ters bakıyordu. "Şimdi gördün mü? Başımı belaya soktun."

"Özür dilerim. İzin ver bunu senin için düzeltelim." Zé Charlie'ye döndü. "Max'i suçlama. Max'i, değil mi? Evet, Max'i. Kaçırıldığı için Max'i suçlama. Gerçi onu kaçıranlar bana kendini kaçırma minibüslerine *attığını* ve Leiden sokaklarından onu alıp götürmelerine izin verdiklerini söylediler."

"Leiden mi?" diye seslendi sarışın kız odaya girmeden önce. "Leiden mi? Orası Hollanda'da. Neden Hollanda'daydın, Max? *Hollanda'da ne işin vardı?*"

Zé, Max'in *artık* küçülmüş olan yüzüne baktı ve gülümsedi. "Gördün mü? Her şey düzeldi."

* İşte

Max bu yüzden kedilerden nefret ediyordu!

Hilekâr, şeytani, tüy yalayıcı kediler!

Şimdi burada, mutfakta, kız kardeşleri onu çoktan unuttuğu bir şey hakkında biftek gibi ızgara yapıyordu. Hayat, kimin kimi kaçırdığını, kimin kimi vurduğunu ve bir kadının kendisini kaçıranların minibüsüne neden isteyerek balıklama atladığını düşünmek için çok kısıydı!

Kız kardeşleri çok takıntılıydı! Max iyi bal ve yılan zehriyle tatlandırılmış likör dışında hiçbir şeyi takıntı haline getirmezdi. Bunlar hayattaki önemli şeylerdi. Geri kalan her şey onun enerjisini boşa harcamaktı. Ama artık bundan kurtulmanın bir yolu yoktu ve hepsi o lanet kedi yüzünden!

"*Seni anlamıyorum!*" Charlie söyleniyordu.

"Hollanda yılın bu zamanı çok güzel," diye övündü Stevie. "Kendini tehlikeye attın, hem de ne için?"

"Hollanda'ya gideceğini bana söylemeliydin. Orada birkaç bilim adamı arkadaşım var. Ve evlerinde kalmana izin verecek birkaç orkestra şefi. Hem de gerçekten güzel evlerde."

"Sanki ölmeye çalışıyorsun. Ölmeye mi çalışıyorsun? Ölmeye mi çalışıyorsun? Depresyondasın da ben mi bilmiyorum? Hayat senin için anlamsız mı? Ölsen daha iyi olacağını mı düşünüyorsun?"

"En azından bana bir *bitterballen* getirdin mi? Çok lezzetlidirler. Ziyaret ettiğimde en sevdiğim atıştırmalık. Bana hiç getirdin mi?"

Max parmağını kaldırdı. "Bana bir dakika izin verir misiniz?"

Mutfak sandalyesini geriye itti ve odadan çıktı. Uzun koridordan geçti, yemek odasından geçti, merdivenlerden ikinci kata çıktı. Kullanılmayan yatak odalarından birinin önünde duran Berg ve Dag'a ulaşana kadar koridorda ilerledi. Sağ yüksek topuklu ayakkabısını çözmek için durdu, çıkardı ve kapı aralığından fırlattı, böylece kedinin büyük kafasının arkasına çarptı!

"Owww!" Dunn'lardan biri tarafından kendisine ödünç verilen kot pantolonu giymekle meşgul olan kedi dönüp ona baktı ve eliyle kafasının arkasını ovuşturdu. "Bu ne içindi?"

"Çünkü bunu hak ediyorsun!" diye tükürdü sıkılmış dişlerinin arasından.

Ayağında sadece tek bir spor ayakkabıyla evin içinde yürüyerek mutfığa ulaştı ve tekrar masaya oturdu.

"Nerede kalmıştık?" diye sordu kız kardeşlerine.

"Hollanda'nın güzelliği!"

"Aptallığınız ve/veya intihar eğiliminiz."

* * *

"Neden bana uyan kotlarınız var?" Zé, kendisinden en az yedi santim uzun ve gülünç derecede geniş olan adamlara sordu.

"O kotlar Wolverine'e ait," diye mırıldandı Berg. "Sadece 1 .80 boyunda ama kotunu uzun giyiyor. Sana uyacağını düşündük."

"Wolverine burada mı yaşıyor?" "Wolverine değil. *Bir* Wolverine."

"O bilmiyor," diye yanıtladı diğer kardeş. Adı Dag'dı ve tuhaf bir isimdi. "Hatırladın mı?"

"Biri nasıl bilmez?" diye sordu ilk kardeş.

"Charlie'nin ikiz teyzeleri bilmiyordu. Bu yüzden şimdi çok kızgınlar ve tüm aileyi öldürmeye çalışıyorlar."

"Siz neden bahsediyorsunuz?" Zé sonunda sordu. "O küçük tatlı kedicik kafanı bu konuda yorma."

Zé'nin böylesine tuhaf bir aşağılamaya verecek cevabı yoktu, bu yüzden Max'in turuncu Converse ayakkabılarını alıp odadan çıktı.

Kadın seslerini takip ederek kendini mutfakta buldu. Evin geri kalanı oldukça köhneydi, bu yüzden mutfakta bir dakika durmak zorunda kaldı.

paslanmaz elik aletlere hayretle bakmak için kapıdan girdim. Çok güzeldi ve yepyeni görünüyorlardı.

"Merhaba," diye selamladı Charlie, gülümsemesi sıcacıktı. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Daha iyiyim. Artık yerdeyim ve pantolon giyiyorum. Yine de başım hâlâ ağrıyor."

"nk sana elik bir aydınlatma armatr çarptı. Kafatasının arkası ezilmiş." Max ona tekrar baktı. "Hâlâ iyileşiyor."

"Ezilen kafatasım hâlâ iyileşiyor mu?" Adam ona baktı. Sadece baktı.

"Anlaşılmayan ne?" diye sordu sonunda.

"oğ ezilmiş kafatasının ... ne kadar sürede iyileşmediğini düşünürsek, bu cümle sana mantıklı geldi mi? İki,  günde mi?"

"Aslında dn."

"Yani, trajik bir şekilde ezilen kafatasım neredeyse bir gecede mi iyileşti? Tekrar soruyorum, size mantıklı gelen nedir?"

"Ne demek istediğimi anladın mı?" dedi kız kardeşine, ellerini havaya kaldırarak.

Küçük sarışın masadan kalktı ve Zé'nin yanına geldi. "Buyur. Sen otur." Onu kendi sandalyesine götürdü. "Kahve ister misin?"

"Bu harika olur."

"Kız kardeşimin görünürde bir soyu olmadığı ve insanları birbirleriyle nasıl tanıştıracığını bilmediği için-"

"Birdenbire kendini tanıtmaktan aciz hale geldiğin için mi?" Max tersledi.

"-Ben Stevie."

nne kahve dolu bir fincan koydu.

"Zezé Vargas. Son E'nin üzerinde aksan var ama herkes bana Zé der." Etrafındaki birbirinden tamamen farklı üç kadına baktı. "Kız kardeşler mi?" Charlie'de karar kılana kadar bakışlarını her birinin üzerinde gezdirdi. Odadaki en kahverengi iki kişi onlardı.

Charlie kıkırdadı. "*vey kardeşler*. Aynı işe yaramaz, değersiz pi bir baba; farklı anneler."

Bu daha mantıklı geldi. "Peki

ben tam olarak neredeyim?"

"Ona bir şey söyledin mi, Max?" "Bu nasıl

benim-"

Charlie, kız kardeşinin sözünü bitirmesine izin vermeden, "Queens, New York'tasın," dedi.

"Harika. Ben aslen Güney Bronx'luyum. O yüzden Queens'te olmak iyi.
Bu bana uyar."

"Tarçınlı çörek ister misin?" Charlie sordu. Zé omuz silkti. "Elbette."

"Bana tarçınlı çörek teklif etmedin," diye yakındı Max.

"Yalancılara çörek yok!" Charlie, Max'in önüne içinde iki lezzetli tarçınlı çörek olan bir tabak koyup yerine dönmeden önce böğürerek sözlerini bitirdi.

Stevie diğer tek boş koltuğa oturdu ve ona gülümsedi. Hepsinin ortak noktası buydu. Gülümsemeleri.

"Yalan söylemedim," diye ısrar etti Max. "Sadece sana hiçbir şey söylemedim."

Charlie elini kaldırdı, avuç içi dışarıdaydı. Kız kardeşine değil, Zé'ye baktı bile.

"Neden bize dün ne olduğunu anlatmıyorsun, Zé?" "Ona hiçbir şey anlatmak zorunda değilsin," diye araya girdi Max.

Zé ona yakın oturuyordu, bu yüzden o n a doğru eğildi ve "Hiçbir şey söylemesem senin için daha mı iyi olur?" diye fısıldadı.

Kız ona sırtıttı. "Evet."

Zé arkasına yaslandı ve Charlie'ye baktı. "Sana bilmek istediğin her şeyi anlatacağım!"

Max'in sırtışı soldu. "Sen tam bir kedisin."

"Kız kardeşimin orada ne işi vardı?"

"Kaçırılmıştı. Bu adamlar eski asker, şimdi paralı askerler. Aylardır onları takip ediyorduk-Zimbabve, Ukrayna, Pakistan, Sudan. Her zamanki işlerine kıyasla çok küçük görüldüğü için bu işi kabul edeceklerinden bile emin değildik. Ama onları kiralayan adam çok para ödedi."

"Hangi adam?"

"Onu tanımıyorum ve sadece bir isim duydum. İlk mi son mu emin değilim.
Devon."

Charlie gözlerini kapadı ve çenesini sıkarak, "*Devon'ın peşinden mi gittin?*" diye sordu.

Max yüksek sesle iç geçirerek cevap verdi: "Onu bulabilirsem öldürebileceğimi ve tüm bu işlerin bitebileceğini düşündüm. Şu anda endişelenmemiz gereken çok şey var."

"Katil ikiz teyzeler mi?" Zé sordu.

Stevie kaşlarını çattı. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Bunlar genetik ANOMALİLER sen var dolaşım etrafında
bu konuda bir şeyler söyledi."

Charlie masaya vurdu. "Devon'ı buldun mu, bulamadın mı?" "Ne yazık ki
izini bulamadım."

"Neden bulamadın?"

Max omuz silkti. "İşler biraz kontrolden çıktı."

Zé tarçınlı çöreklerden birini ısırmadan önce, "Herkesi öldürdü," diye önerdi.
Şimdiye kadar yediği en lezzetli şeydi. Eliyle işaret etti. "Bu inanılmaz. Bunu satın mı
aldın yoksa kendin mi pişirdin?"

"Kendisi pişirdi ve ben kimseyi öldürmedim ..." Max tişörtündeki var olmayan
tüyleri fırçaladı.

"Ama?" Charlie zorladı.

"Sadece çoğunu."

"Yani geri kalanlar seni gördü ve kaçtı mı?"

"Sanırım geri kalanını arkadaşları yakaladı," dedi Zé, hâlâ sızlayan beyninde bir anı
parıltısıyla.

Ancak kelimeler ağzından çıkar çıkmaz Zé, kadınlar arasında işlerin çok
çirkinleşmek üzere olduğunu anladı.

"Arkadaş mı?" Charlie talep etti. "Ne arkadaş lan?" Koyu renk gözleri tehlikeli bir
şekilde kısıldı ve patladı. "*O salak!*"

Max hemen ellerini kaldırdı. "Dutch değildi! Dutch değildi!" "Dutch kim?" Zé,
Stevie'ye sordu.

"Max'in ortaokuldan beri en iyi arkadaşı."

"O zaman kim, Max mi?" Charlie sertçe itti. "*Kim* bu bahsettiği arkadaşları?"

"Kafasına darbe aldı. Bir şey hatırlamasına şaşırdım."

Charlie Zé'yi işaret etti. "O sert kafayla mı? Kediler kızılâğaçların tepesinden düşer
ve kafaları gayet iyi olur. Şimdi söyle bana."

"Yani hepiniz LSD mi alıyorsunuz?" Zé Stevie'ye sordu. "Yoksa yeni bir şey mi?
Banyo tuzlarının gerçek bir sorun olabileceğini duymuştum."

Stevie burnunu ona doğru kırıştırdı. "Çok tatlısın!"

"Basketbol takımımı," diye itiraf etti Max sonunda ve herkesin ona bakmasına
neden oldu.

"Senin basketbol takımın mı?" Charlie sordu. "Hangi basketbol takımı?"

"Benim takımım. Ortaokul ve lisede birlikte oynadığım takım. Şampiyonaya katıldık mı?"

Stevie başını salladı, görünüşe bakılırsa ablasının kimden bahsettiğini tam olarak biliyordu ama Charlie öylece bakmaya devam etti, yüzü tamamen bomboştu.

"Hatırlıyor musun?" Max nazikçe itti. "Tock? Mads? Nelle? Streep?"

"Meryl Streep?"

"Meryl Streep?" Max tekrarladı. "Gerçekten *Meryl* Streep'in bir grup paralı askeri alt etmeme ve takımın şampiyonaya gitmesine yardım ettiğini mi düşünüyorsun?"

"Nasıl bir gizli hayatın var bilmiyorum!" "*Meryl*

Streep'in dahil olduğu bir hayat değil!"

"Pekâlâ!" Stevie nefesini bırakmadan önce bağırdı. "Onun basketbol takımını biliyorum, Charlie. Onları tanıyorum."

"Tanıyor musun? Varlar mı?"

"Evet, varlar. Ve dürüst olmak gerekirse, Max'le birlikte onun arkasını kollayan biz olmasaydık, bu dördünün bu işi sorunsuzca yapabileceğini biliyorum."

"Bunların herhangi biri bu durumu daha iyi hale getiriyor mu?" Stevie başını salladı. "Hayır."

Ve Max yine ellerini havaya kaldırdı. "Bana ne yapıyorsun kadın?"

"Yardım mı?"

* * *

"Biliyor musun?" Max buna bir son vermeye karar vererek şöyle dedi. "Benim olup olmamamdan daha büyük sorunlarımız var-"

"Bir grup insanı mı katlettin?"

Max, "Devon'u buldum" diye bitirmeden önce kediye ters ters baktı.

"Ne gibi?" Charlie son derece kızgın görünerek sordu. Max kız kardeşinin yüzündeki o ifadeyi biliyordu. Ne anlama geldiğini biliyordu. Kız kardeşi Max'in "aptalca bir şey" yapmaya gitmesinden nefret ederdi. Ve Charlie'ye göre "aptalca", şiddet içeren ama Max'in yedeği olarak onu içermeyen her şeydi.

Yeterince adil. Charlie harika bir destekçiydi. Max, kız kardeşi yanındayken her türlü tehlikeli duruma girebilirdi ama Charlie'nin her gün endişelenmesi gereken yeterince şey vardı. Devon, Charlie'nin yanında olduğunda

kız kardeşlerinin sorunu değil miydi? O Max'in sorunuydu ve bunun tek nedeni annesinin hala hapiste olması ve onunla tek başına başa çıkamamasıydı. Çünkü Devon, Max'in annesinin birlikte yaptıkları son soygundan kalan paraya sahip olmadığına inanmayı reddediyordu. Freddy MacKilligan'ın sadece Freddy'nin yapabileceği gibi berbat etmeyi başardığı soygun.

O paraya sahip olan biri varsa o da muhtemelen babasıydı ama Max onun parayı uzun zaman önce harcadığından ya da kaybettiğinden emindi. Muhtemelen soygun Devon ve annesinin hapse girmesiyle sona erdikten aylar ya da günler sonra bile.

Yine de Devon bunların hiçbirini duymak istemiyordu. Parasının Renny Yang'da olduğuna ve Max'in onu geri almanın bir yolu olduğuna inanıyordu.

Neyse ki Max onun yanıldığını kanıtlamaktan çekinmiyordu. Ama Devon'la düzgün bir şekilde ilgilenene kadar, Charlie'nin dikkatini bu işe karışmaktan uzaklaştırmanın bir yolunu bulmalıydı. Ve bunu yapmanın tek bir yolu vardı: delilik.

Max eliyle kediye işaret ederek, "Tıpkı buradaki misafirimiz gibi," dedi. "Zavallı kedicik bir kedicik olduğunu bilmiyor. Kendini hiçbir yeteneği olmayan sıkıcı bir insan sanıyor. Hayatını böylesine üzücü ve acınası bir şekilde sürdürmesine izin veremeyiz."

Kız kardeşleri Vargas'a odaklanmıştı ama kedi tarçınlı çöreklerin sonuncusunu da mideye indirmekle meşguldü. Hepsinin kendisini izlediğini fark ettiğinde çiğnemenin ortasındaydı, kırıntılar ağzını kaplıyordu, yeşil gözleri bir kadından diğerine sıçırıyordu.

"Ne?" diye sordu yemeğinin etrafında.

Max ona, "Sana kendi yöntemlerimizi öğretmek için buradayız," diye bilgi verdi.

"Hayır, teşekkür ederim." Yutkundu, kahvesinden bir yudum aldı. "Ben kendi gerçekliğimde iyiyim."

"Ama senin gerçekliğin yanlış."

"Öyle mi? Yoksa benim gerçekliğim sadece uyuşturucusuz mu?"

Max, Stevie'nin homurdandığını duydu ama kız kardeşinin ensesine bir tokat atma isteğine karşı koydu.

"Bunu sana nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum ama bir uyuşturucu bağımlısı olduğun gerçekliğini kabullenmen gerek-"

"Kedi. Sana göre ben bir kediye. Başka bir deyişle"-ocağın yanındaki mutfak penceresini işaret etti-"Ben de onun gibiyim."

Max baktı ve hemen bir kaşık alıp pencereye fırlattı. Nefret ettiği vahşi kedi yine de kaçmadı, sadece ona tısladı. Piç kurusu!

"Benim türüme böyle mi davranılır?" Vargas sırtarak sordu.

"O senin türün değil, aptal," diye hırladı Max. Bundan bıkmıştı artık. "Sen de bizim gibisin. Bir şekil değiştiren. DNA'n insan ve ... karışımı." Eliyle Max'in yüzünü işaret etti. "...bir tür büyük kedi."

"Bekle. Anlayabiliyorum." Stevie masanın etrafından Vargas'ın yanına koştu. Vargas'ın saç tellerini kaldırdı ve yakınına eğilip onları inceledi. Vargas boş tabağını işaret etti. "Bunlardan başka var mı?"

Charlie tek kelime bile şikâyet etmeden tabağını aldı ve tarçınlı çöreklerle dolu büyük bir tabağın olduğu yere gitti. Kedi için beş tane getirdi.

"Şimdi de ona sadece yemek mi veriyorsun?" Max sordu.

"O bir misafir."

"Ama ben hiç alamayacak

mıyım?" "Sen bir

yalancısın."

Max Vargas'a odaklandığında, Vargas ağzındaki büyük ekmek lokmasının etrafında gülümsedi.

"Jaguar!" Stevie muzaffer bir edayla duyurdu. "O bir jaguar." Koltuğuna geri döndü. "Bir saniye sürdü çünkü leoparların benzer işaretleri var ama *gerçekten* bakarsanız farkı anlayabilirsiniz. Ve o kesinlikle bir jaguar. Siyah bir jaguar." Ona göz kırptı. "Nadir bir tür."

"*Neler oluyor?*" Max sordu. Neden kız kardeşleri kedi gibi davranan birine bu kadar iyi davranıyorlardı? Bir ceylan leşiyle bir ağaca uzanmış olsa daha kedi olamazdı.

"Bakın," dedi Vargas ağzını kağıt havluyla silerek, "bu fantezi evreninde yaşamınızı takdir ediyorum. Ve anlıyorum. Dünya şu anda dehşet verici; özel mutant güçleriniz varmış gibi davranmak daha kolay. Ama ben gerçekte yaşıyorum ve kimsenin özel mutant güçleri yok. Ve bu sorun değil. Normal olmakta sorun yok. Normalliliğinizle gurur duyun. Kim olduğunuzla gurur duyun."

Bunun uğraşmaya değmeyeceğine karar veren Max, masadan kalkıp Vargas'a çıkışı göstermek üzereydi. Ona bir araba çağıracaktı. Telefonunda uygulama vardı. Onu en rahat görüldüğü tam-insanlara geri gönderecek ve kendisi de bir MacKilligan olarak hayatına geri dönecekti. En iyisi buydu.

Plan buydu. Ta ki Stevie'nin erkek arkadaşı Shen Li arka kapıdan girene kadar. Dışarıda, bir ağaca baş aşağı asılmış, bir şeyler yiyordu.

Bambu. Bu sabah panda formunda yüzdükten sonraydı. Mutfağa da bu Şekilde girmişti. Panda formunda. Paravan kapıyı kolayca açtı, merdivenlerden mutfağa ıktı. Panda formundayken sağlıklı bir boyuttaydı, Vargas'ın oturduğu yerden kolayca görülebiliyordu.

Ve Vargas onu gördü. Yüz ifadesi değişmedi; ustaca boş kaldı, ama Shen arka ayakları üzerinde yükselip burnunu kullanarak dolaplardan birini aarken ve pençesini kullanarak birkaç bambu kökünü devirirken parlak yeşil gözlü bakışları pandaya kilitlenmişti. Bir tanesini ağzına aldı, Stevie'nin sandalyesine doğru hantalca yürüdü ve sadece bir düşünceyle pandadan insana dönüştü. Bambuyu ağzından çıkardı, böylece eğilip Stevie'nin başının üstünü pebildi.

"Duş almak için yukarı ıkıyorum. Birazdan aşağıda olurum."

"Shen," dedi Max, "misafirlerini" işaret ederek, "bu Z. Z, bu Shen."

Shen başıyla onayladı. "Selam, dostum."

"Merhaba..." Vargas boğazını temizledi. "Merhaba."

Sonra, Tanrı onu korusun, Shen bambuyu ağzına geri koydu, pandaya dönüştü ve dört ayak üzerinde mutfaklarından dışarı çıktı.

Üç kız kardeş sessizce Vargas'ı izlediler. İzlediler . . . ve beklediler.

Bir dakika sonra, neredeyse boş olan kupasına baktı ve "Demek kahveye ilaç attın," dedi.

Max ellerini havaya kaldırdı ve masadan uzaklaştı. "Ben yokum."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Mairi MacKilligan helikopterden indi ve kafasının kopmaması için vücudunu aşağıda tutarak helikopterden uzaklaştı. Bir bal porsuğunu öldürmenin birkaç *gerçek* yolundan biri.

Guerra ikizlerinin güneşlendiği üst güverteye doğru ilerledi. Yağlı ciltlerini görünce ürperdi ve bir gün cilt kanserine yakalanmayacaklarına bir an için nasıl inandıklarını merak etti. Kızarmış sosislere bakmak gibiydi.

Ancak onlara ulaşmadan önce, çok sayıdaki korumalarından biri onu durdurdu. Tek kelime etmeden silahlarını istedi. Silahlarını ve bıçaklarını çıkardı ve sadece bu amaç için sağlanan masanın üzerine yığı. Bunun üzerine adamlardan biri üzerini iyice aramak için ona doğru geldi ama kadın ona bakar bakmaz, bir karış uzunluğunda ve ondan iki yüz kilo daha ağır olan adam tökezleyerek durdu ve sorumlu olana baktı. Bu adamların hiçbiri ona dokunmak istemiyordu. Hepsi tam insandı ve muhtemelen tanımadıkları bir kadına karşı duydukları yoğun korku ve güvensizliği anlamıyorlardı ama memelilerde içgüdü değerli bir şeydi.

Yetkili kişi elini sallayarak geçmesini işaret etti ve kadın güvertede yürümeye başladı. Celestina Teyze'nin uzandığı sandalyenin arkasında birkaç koruma duruyordu. Caterina Teyze zaten ona doğru geliyordu, bu yüzden Mairi durdu ve kollarını iki yana açtı.

"Merhaba, sevgili teyze-" diye söze başladı ama yüzüne inen sert tokat Mairi'nin selamlamasının geri kalanını durdurdu. Olduğu yerde donup kaldı, tokadın sesi hâlâ etraflarını saran okyanusta yankılanıyordu.

"*Ne kadar zor,*" diye gürledi Rina Teyze ona, "*bir adamı öldürmek?*"

"Erkeğe göre değişir, değil mi teyze?" Sırıttı. "Şu Grigori Rasputin var ya, onu bıçakladılar ama öldürmediler. Siyanürle beslediler, yine de devam etti. Onu yere sermek için üç el ateş etmeleri gerekti ama sadece doğru yerden vurdukları için. Eğer vurmasalardı, muhtemelen şu anda Rusya'da koşturuyor ve Putin'e zor anlar yaşıyor olacaktı. Ben de sana Will Amca hakkında bunu söylemiştim ama sen dinlemedin, değil mi? Havaya uçur onu.

dedi. Oğullarını da öldürün, dedin. Beni dinlemedi ve şimdi peşinde olduğunuzu biliyor. Hepsi biliyor ve MacKilliganlar senin ya da benim bir daha ona yaklaşmamıza izin vermeyecek."

Tina Teyze meyveli bir içkiden bir yudum aldıktan sonra sakince sordu: "Peki neden o küçük çocuğa odaklanıp duruyorsun?" İçkisini bıraktı ve bir kâsedden birkaç üzüm aldı. "O öldüğünde senin Hollanda'da olduğunu biliyoruz."

"Peki bunu nereden biliyorsun teyze?"

Tina şimdi sırtıyordu. Rina ham öfke ve nefretten başka bir şey değilken, ikizi soğuk bir entrikacıydı. Birlikte tehlikeli bir çifttiler çünkü para ve zamandan başka hiçbir şeyleri yoktu.

"Siz ikinizi asla anlayamayacağım," diye itiraf etti Mairi. "Her yerde olabilir, her şeyi yapabildiniz ama bunun yerine ikinizi de daha az önemsemeyen bir aileye odaklanıyorsunuz." Bu doğrudu: Mairi'nin büyükbabası da MacKilligan erkeklerinin çoğu gibiydi, yürüyen ve amı olan her şeyi becerirdi. Ama MacKilligan erkek bal porsuğu bekâr hayatı sevmezdi. Bu yüzden kaç tane kız arkadaşı olursa olsun, her zaman bulabildiği kadar kötü ve gaddar bir eş seçerdi. Bazen başka bir bal porsuğu, bazen de tam bir insandı. Ve kiminle yattığının, boşanma ve çocuklar konusunda kime yalan söylediğinin, kime "sonsuz dek" söz verdiğinin hiçbir önemi yoktu. Çünkü günün sonunda, MacKilligan erkeğinin seçtiği eş, sonuna kadar sadık kaldığı eştı.

"Babanız -benim büyükbabam- anneniz için büyükannemizi asla terk etmezdi ve ikinizi asla kendi çocuğu olarak görmezdi," dedi onlara açık yüreklilikle. "Asla. Bu yüzden ikinizin de bu konuda neden terlediğinizi anlamıyorum."

"Amerikalı çocuklarını sahiplenmekle ilgili bir sorunu yoktu."

Bunda doğruluk payı vardı. Ama büyükbabanın savunmasına göre, o çocukları Amerika'da bulabildiği en acımasız ve en vahşi bal porsuğu dışından doğurmuştu. İki kadınla da evlenmişti. Sadece yasal olarak değil. Ama bir porsuğun aynı anda iki kadınla evli olmasını engelleyen tüm o aptal yasalarla ne ilgisi olabilirdi ki? Tabii ki büyükbabanın trajik sonu, bu iki kadın birbirlerini öğrendiğinde geldi. İşte o zaman zavallı yaşlı büyükbabayı bir soygun planlamak için Paris'te bir yere götürdüler ve büyükbaba bir daha geri dönmedi. Ancak çift geri döndü. Amcalarla buluştular, mevcut parayı iki aile arasında paylaştırdılar ve Amerikalı

Büyükanne eve dönerken Amerika'daki yavrularının yanına döndü. Bu konu bir daha asla tartışılmadı; asla analiz edilmedi ya da üzerinde düşünülmedi. Bu, bir erkeğin birden fazla bal porsuğu eşine sahip olmaya çalıştığına aldığı riskti.

"Amerikalı yavrularını senin yerine kabul etmeyi seçmesi . . . bu farklıydı, değil mi? Çünkü annelerini *seviyordu*."

Bu kez Mairi'nin yüzüne inen darbe bir yumruktan geliyordu. Teyzelerinin gerçek pençeleri andırırsınlar diye törpüledikleri o gülünç tırnakları düşününce etkileyici geliyordu. İkisinin de doğal olarak pençeleri olduğu düşünülürken, bu aşırı görünüyordu.

Rina İtalyan aksanıyla, "Seni pislik," dedi, "sana ne dersek onu yapacaksın."

"Asyalı olanın peşinden gitmen için sana para ödemiyoruz," dedi Tina.

Ah, evet. Asyalı olan. Kendisinin çok özel olduğunu düşünen. Çok zeki. Diğerlerinden çok daha iyi. En azından diğer ikisi MacKilligan klanındaki yerlerini biliyorlardı. Tam olarak nereye ait olduklarını biliyorlardı. Ama Max Yang eşsiz olduğunu düşünüyordu. Kutsanmış. O bunların hiçbirisi değildi ve Mairi kuzenine tam olarak bunu göstermeye kararlıydı.

Teyzeleri ne emrederse etsin, Mairi'yi bu kararlılığından vazgeçiremeyecekti.

"Peki . . . Will Amca'ya yaklaşmayacağım," diye cevap verdi Mairi. "Şimdi olmaz. Oğulları bundan emin olacaktır."

Tina ayağa kalkarak, "Sen Freddy'ye odaklan," dedi. Altın rengi bikinisinin alt kısmını çekiştirerek kışından çıkardı. Çok şık! "Paramız hâlâ onda."

"Will Amca'nın parasını kastetmiyor musun?" "O

kaybetti. Artık bizim."

"Herkes Freddy Amca'yı istiyor," diye hatırlattı onlara.

Rina ona doğru eğildi ve homurdandı, "Bulun onu. Yoksa para kesilir ve biz de sana başlarız. Anladınız mı?"

"Kesinlikle."

İkizler altın rengi bikinileri ve altı inçlik tasarım topuklu ayakkabılarıyla tepinerek uzaklaştılar. Korumalar onları takip etti ve Mairi'nin silahlarını isteyen kişi onun yanına geldi. Onu küçük masaya geri götürecek çıkışı, özel uçak pistine götürecek helikopteri ve onu Amerika'ya geri götürecek özel uçağı işaret etti.

Ancak silahlı korumayı takip etmeden önce bir anlığına süper yata baktı. Rina'nın ona vurduğu yeri hâlâ hissedebiliyordu. Onun küçümseyici ses tonunun kulaklarında yarattığı çınlamayı hâlâ duyabiliyordu. Ama sorun değildi. Umurunda değildi. Şimdi umurunda değildi. Çok daha büyük, uzun vadeli planları varken olmazdı. Mairi sırtarak bu yata güzelliğini seyrederken, bir gün . . . yakında bir gün . . . *hepsi* onun olsun.

* * *

Zé oturma odasındaki kanepeye oturdu, ancak ayağının arkası kanepenin altındaki bir şeye çarptı ve uzanıp nesneyi yakaladı.

Çıkardığında bunun bir spor ayakkabı olduğunu hemen fark etti. İki eliyle tutmasını gerektiren bir spor ayakkabı. Şimdiye kadar gördüğü en büyük spor ayakkabıydı. NBA hafta sonları burada falan mı kalıyordu? Çünkü başka kimin ayakları bu kadar büyüktü? Bu şey Shaq boyundaydı.

"Bu bir Viking teknesi," diye mırıldandı. "Lanet olası bir Viking teknesi büyüklüğünde bir ayakkabı."

Spor ayakkabıyı yere fırlattı ve arkasına yaslandı, ama düz yatıp tavana bakana kadar yaslanmaya devam etti. Zé doğrulup kanepeyi inceledi. O da çok büyüktü.

Küçük bir adam değildi. Altı-iki yaşındaydı, neredeyse iki yüz altmış. Eskiden okulda futbol oynardı. Üniversitede top oynamak için burs kazanabilirdi ama sırf büyükbabasını kızdırmak için onun yerine Deniz Kuvvetleri'ne katılmış ve yaşlı adamı çileden çıkarmıştı. Çünkü ikisi de onun kolayca profesyonel olabileceğini biliyordu. Eskiden o kadar iyiydi. Ama kendisinden çok daha iri oyuncular tanınmasına rağmen, onların evlerine gidip de bu büyüklükte kanepeler bulamamıştı - gerçi birçoğunun bu kadar rahat bir şeyi takdir edeceğinden emindi.

Zé başını salladı. Hayır, hayır. O çılgın kadınların aklına girmesine izin veriyordu. Onların kendisini mümkün *olmayan* bir şeye ikna etmelerine izin veriyordu. Söylediklerinin hiçbir yolu yoktu... hiçbir yolu yoktu. . . hiçbir şekilde böyle bir ihtimal bile yoktu.

Dirseklerini dizlerine dayayarak çenesini yumruklarının üzerine indirdi ve öylece oturdu. Odanın öbür ucundaki açık olmayan televizyona bakıyordu.

Başının arkası kaşınmadan önce orada ne kadar oturduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Hiç düşünmeden uzandı ve kafa derisini kaşıdı.

İşte o zaman hissetti. Derinin hemen altında. Küçük kemik parçaları yer değiştiriyordu. Elini çekti ve baş ağrısının aniden geçtiğini fark etti.

Ne oluyordu? Ne haltlar oluyordu?

Evin önünde bir kapının açıldığını ve beş adamın oturma odasına girdiğini duydu. Ona bakmadılar ve Zé de konuşmadı. Yaşlı bir adam diğerlerine önderlik ediyor, önlerinde kasıla kasıla yürüyordu. Daha önce konuştuğu kahverengi saçlı adamlar gibi uzun boylu değillerdi ama tıknaz ve güçlü yapıydılar. Takım elbise ceketlerinin altından kaslarını görebiliyordu. Birbirleriyle konuşurken aksanlarını da duydu. İskoç. Ya da İrlandalı. Aradaki farkı anlamakta hep güçlük çekmişti.

Stevie aceleyle içeri girdiğinde oturma odasının diğer ucuna ancak varabilmişlerdi. Ellerini havaya kaldırdı ama adamlar sadece etrafından dolaştılar. Sanki orada durmuyormuş gibi görmezden gelinmenin şaşkınlığıyla gözlerini kırptırdı ve onları tekrar engellemek için koşmaya başladı. Bu kez kollarını iki yana açarak "Hayır!" diye bağırdı.

Bu sefer adamlar durdu ve ona baktı.

"Sevgili tatlı yeğenim," dedi yaşlı adam, "her zamanki gibi çok hoş bir manzara." "Merhaba Will Amca. Uh . . . Gittiğinizi sanıyordum. Temelli olarak." "Neden öyle bir şey yapalım ki? Charlie kalabileceğimizi söyledi."

"Yalan söylüyordu. O çok kötü bir yalancı. Yalan üstüne yalan söylüyor, onu durduramıyoruz."

"Bunun doğru olmadığını hepimiz biliyoruz, sevgili kızım. Eminim onunla konuşursam-" "*Hayır!*" Stevie tekrar havladı, ellerini amcasının göğsüne bastırarak onun ilerlemesini engellemeye çalışıyordu. Zorla gülümsedi. "Benim Ablamın aklında şu anda çok şey var."

"Bu çok kötü. Biliyor musun?" diye açıkladı amcası birden gülümseyerek. "Biraz ara vermeli. Belki de gidip o boz ayısıyla biraz zaman geçirmeli. Bunu ona önereceğim."

Stevie direndi. "O evi terk etmesini mi istiyorsun? Planın *bu mu*?"

"Daha iyi bir planın var mı?"

"Her şey daha iyidir!"

"Awww, şimdi, Stevie. Haksızlık etme. Kız kardeşin için sadece en iyisini istediğimi biliyorsun."

"Ne zamandan beri?"

"Hadi," diye itti adam. "Ona birlikte söyleyeceğiz."

"Ona hiçbir şey söylemeyeceğiz. Sadece gidiyorsunuz. Yapacak çok işim var ve hepiniz nefret etmeye başladığım dikkat dağıtıcı unsurlardan başka bir şey değilsiniz."

"Demek gitmemizi isteyen sensin, öyle mi?" Gülümsedi ve Zé aslında "Merhaba, bir tür büyük orman hayvanına dönüşebilirim" diyen hiçbir şey görmese de, gülümseme "yırtıcı hayvan!" diye bağırıyordu.

"Eh," diye devam etti amcası yüzüne yayılan sırıtışıyla, "bu her şeyi değiştirir, değil mi?"

Stevie'nin sol gözü onun sözleri üzerine seğirdi. Zé bunu odanın öbür ucundan bile görebiliyordu. O kadar dramatikti ki kendisi bile duruma müdahale etme ihtiyacı hissetti ama buna hiç fırsatı olmadı.

"Ne var ne yok?" Max odaya girerken sordu. Uzun, mavi basketbol şortu, ona uygun bir atlet ve mavi yüksek topuklu Converse giymişti. Mor saçları iki at kuyruğu şeklindeydi ve kolunun altına kırmızı, beyaz ve mavi bir basketbol topu sıkıştırmıştı. Bu yerleştirme, bir elinde büyük bir bal kavanozu tutabilmesi ve diğeriyle ağzına bal kaşıklayabilmesi için gerekliydi.

Tanrım. Kim o kadar bal yemek ister ki? Dondurma y e r gibi yedi.

"Gidip kendime güzel bir fincan çay almadan önce küçük kız kardeşinle biraz sohbet ediyorum."

"Güzel bir fincan ne?"

İskoçlar -ya da İrlandalılar ... her neyse- hepsi ona baktı, dudakları tiksintiyle kıvrılmıştı. Nerede oldukları konusunda net değiller miydi? Amerika'daydılar! Kahve içilen bir yerde! Buralarda çay içenler sadece Brooklyn'deki soylulaştırıcı piçlerdi. Gerçek Amerikalılar değil!

"Onlara gitmelerini söylüyorum," dedi Stevie, sonunda kollarını indirerek çaprazlama kavuşturdu ve ellerini göbeğinin altına soktu. Garip bir görüntüydü. Böyle poz vermek için biraz yaşlı görünüyordu. Sinirliyken bile.

"Neden?" Max sordu. "Onları burada ağırlamayı seviyoruz." "Gördün mü?" dedi amca yine sırtarak.

"Evet. İstedikleri kadar kalabilirler. Değil mi çocuklar?"

Adamlar Max'in sözleri üzerine küçük bir tezahürat yaptı ve Max bal kavanozunu uzattı. Genç erkeklerden biri kavanozu aldı ve hevesle kaşık kaşık baldan aldı.

ağızına. Neden? Bal bir katkı maddesiydi! Bir çeşni! Kendi başına bir ikram olarak kullanılmamalıydı!

Elleri serbest kalan Max basketbol topunu sürmeye başladı. Hızlı bir top sürmedi. Her seferinde tek bir can sıkıcı sıçrama yapıyordu. Topu sürme şekli metodikti. Bir sıçrama. İki vuruş. Bir sıçrama daha. İki vuruş. Bir sıçrama daha. İki vuruş. Evet. Metodikti. Ya da en azından öyle hissettiriyordu. Neredeyse planlanmış gibiydi. Ki bu çok saçmaydı, değil mi? Eski mahallesinde ve lisede pek çok basketbol oyuncusunun çevresinde bulunmuştu, büyükbabasıyla hafta sonlarını geçirdiğinde hala bazı maçlar oynardı ve birinin elinde bir top varsa, her zaman ellerinde bir top olduğu için yapabildikleri kadar hızlı bir şekilde tekrar tekrar sektirirlerdi. Bunun hakkında düşünmezlerdi bile. Sadece yaparlardı. Topu sektirmek Zé'yi ne kadar kızdırırsa kızdırırsın.

Ve Tanrım, bu Zé'yi kızdırdı. Hem o zaman hem de şimdi!

Bu o kadar sinir bozucu bir alışkanlıktı ki, birden fazla kez topu zıplayan bir suçlunun elinden kapıp adamın suratına çarpmıştı. Neden mi? Çünkü öğrenmesi gerekiyordu! Ne yazık ki, büyükbabası yıllar içinde birkaç kez sokağın aşağısındaki öfkeli bir komşuya "tamamen bir kazaydı" diye açıklamak zorunda kalmıştı. Torunumun ne kadar beceriksiz olduğunu biliyorsun. Değil mi, aptal?"

"Evet, efendim. Ben bir beceriksizim."

Bu anı onu neredeyse gülümsetecekti ama zıplamalar onu gerçekten rahatsız etmeye başlamıştı. Stevie'yi de rahatsız ettiğini hemen fark etti.

Stevie orta ve işaret parmaklarını dikkatle başının iki yanına koyup şakaklarında küçük daireler çizdikten sonra, "Yani gitmiyor musunuz?" diye sorduğunda anladı.

"Oh, gideceğiz. Eninde sonunda. Biliyorsun, hâlâ bizi kimin havaya uçurduğunu bulmaya çalışıyoruz. Şu anda önceliğimiz bu."

"Sizi kimin havaya uçurduğunu biliyoruz. Sizden nefret eden üvey kız kardeşlerdi!" "Kim söyleyebilir ki?"

"Ben söyleyebilirim!"

"Sevgili yeğenim, nasıl olduğunu anlıyorum. Bazen kendi akrabalarını soğuk gecenin içine atmak zorunda kalırsın."

Stevie sıkılmış dişlerinin arasından, "Yazdayız," diye ısırıldı, sol gözü yine seğiriyordu. "Ve sabah oldu." Kız kardeşine baktı. "Şunu yapmayı keser misin lütfen?"

Bu ricayı kırmadı. Ama Zé'nin çok yakından incelemek istemediği bir ton vardı. O topu zıplatmayı bırakmak isteyeceğini fark etmesini sağlayacak bir ton.

Ama Max değil. Bir grup ortaokul ineğine şaka yapar gibi eski askerleri karşısına alan çılgın kadın değil. Hayır. Sadece gülümsedi. Geçen geceden çok iyi hatırladığı o gülümseme. Gülümsedi ve devam etti.

"Anlamıyorsun," diye devam etti Stevie. "Şu anda bir sürü işim var. Yazmam gereken bir bale var."

"Çok şirin değil mi?" dedi amcası yanındaki iri yarı adamlara. Ve yine o göz seğirmesi başladı.

"-kürmek için bir laboratuvar-"

"Oh, yine bilim şeyini mi yapıyorsun? Aferin sana, genç kız. Senin adına sevindim. Eğer denersen bu tür şeylerde başarılı olabilirsin. Bilirsin işte, kafana koyarsın. Odaklanırsan."

"-ve erkek arkadaşımın ailesiyle tanışacağım."

"Buralarda gördüğümüz Doğulu adam bu mu?"

Oooh. Yine o iğrenç seğirme başladı ve şimdi giderek şiddetleniyordu.

"O kelime Doğulu *değil*. Asyalı ya da daha açık olmak gerekirse Çinli. Erkek arkadaşım Çinli Amerikalı."

"Zar zor anlaşılıyor," dedi amca. "İngilizcesi gerçekten çok iyi. Sanki burada doğmuş gibi."

"O-" Max sözünü kesmeyi başardı ama Stevie'nin parmakları yumruk haline gelmişti.

"Lütfen şu topu sürmeyi kes," diye tekrar sordu Max'e. Sonra amcasına, "Yani demek istediğim, eminim bir otelde çok daha rahat edersin-"

"Otel mi? Onu bilemem. Şu anda paramız çok az, biliyorsun... babanın yaptıklarından sonra."

Stevie yavaşça nefesini verdi ve sonra, "Seni bir süreliğine bir otele yerleştirmek için ödeme yapabilirim," dedi.

"Çok nazıksın, hayatım. Gerçekten çok nazıksın. Ama öylece bir yere gidemeyiz, değil mi? Biri bizi öldürmeye çalıştıktan sonra."

"Hangi oteli istersiniz?" diye sordu.

"Bizim için mi? Kingston Arms olmalı, değil mi?"

Kingston Arms mı? Bu pislik şaka mı yapıyordu? Kingston Arms pahalıydı. Cidden, göz kamaştırıcı derecede pahalı. Ritz Carlton'da kalmak, I-95'in dışındaki Motel 6'da takılmak gibi görünüyordu.

"Şey... bu bir sorun," dedi Stevie basketbol topunu hala top sürmekte olan Max'ten uzaklaştırmaya çalışırken, "çünkü -son duyduğuma göre- İskoç MacKilliganlar Kingston Arms'tan *men* edilmişler. *Tüm* Kingston Arms'lara. Afrika ve Asya'dakiler bile."

"Belki de Asyalılara sürekli 'Doğulular' dedikleri içindir," diye önerdi Max, Zé'nin biraz homurdanmasına neden olarak.

"Öyle bir şey olmadı," diye karşı çıktı amca. "Peki ya Afrika? Afrika'daki Kingston Arms'a girmemiz nasıl yasaklanabilir? Orası benim gideceğim bir ülke bile değil. Öyle değil mi beyler?"

Adamlar sanki böyle bir şeyi ima etmek bile burada asıl suçmuş gibi kabul edince Stevie ellerini havaya kaldırdı ve hırladı. "Afrika bir kıtadır, sizi aptallar! Afrika *kıtasındaki* pek çok ülkede bulunan tüm Kingston Silahları'ndan men edildiniz."

"Ülke mi kıta mı?" "*Kıta!*"

"-Afrika'dan men edilmeniz MacKilliganlar'ın suçu değildi." Başını iki yana salladı ve ekledi: "Ama Asya... o kesinlikle bizim hatamızdı. Ama Afrika değil. Bizi Afrika'dan men ettiren düşmanlarımızdı. Bizim adımızı kullanan *diğer* porsuklardı."

"Umurumda değil! Gitmeniz gerekiyor! *Ve sen de-*" diye bağırdı aniden, kız kardeşine dönerek, "*-o lanet topu sürmeyi bırakmalısın!*"

Ama Max durmadı; topu bacaklarının arasında ileri geri sürmeye başladı. Zé itiraf etmeliydi ki, kızın tekniği sağlamdı.

Ancak amcası istediğini elde etmekten başka bir şeyin farkında değil gibiydi.

"Bak yeğenim," diye yeniden başladı amcası, "elimizden gelse gideriz. Gerçekten giderdik. Sana engel olmak istemeyiz. Ama nereye gideceğiz? Ne yapardık? O yüzden şimdilik, en azından burada kalacağız. Ve eminim sizinki kadar büyük bir kalple, kalmamıza izin vermekten mutluluk duyacaksınız, değil mi beyler?"

İri yarı adamlar içtenlikle kabul ettiler, küçümseyici sırtışları Zé'yi o kadar rahatsız ediyordu ki, Vikinglerin o adamlara yaptığı gibi hepsini yok etmek umuduyla o Viking botunu odanın öbür ucuna fırlatmayı düşündü

Keşişler MS 793 yılında. Ama o bu hamleyi yapamadan Stevie aniden adamlardan birine uzandı ve kemerinden bir şey kaptı.

Zé, Stevie'nin bir kelebek bıçağı olduğu anlaşılan şeyi ustalıkla açmasını şaşkınlıkla izledi - New York'ta yasal olmayan bir uç silahı. Zé ayağa fırladı, Stevie hayatının geri kalanında pişman olacağı bir şey yapmadan önce araya girmeye hazırdı -ama bunu anlıyordu; o saldırgan amcayı kendisi bıçaklamak istiyordu. Herif sinir bozucuydu. Ama kimse harekete geçmeden Stevie basket topunu kız kardeşinin elinden kaptı ve bıçağı ona sapladı.

Sonra tekrar yaptı. Ve tekrar. Sonra bir sürü kez daha. Tüm bunları kız kardeşinin gözlerinin içine bakarak yaptı.

Sonunda durduğunda, histerik bir şekilde Max'in yüzüne bağırdı, "*Sana o lanet topu oynamayı bırakmanı söylemiştim!*"

Stevie sönmüş topu Max'in ellerine geri itti, bıçak hâlâ topun içindeydi ve hışım la odadan çıktı.

Amca, "Bu kız hapse atılmalı," diyene kadar uzun bir sessizlik oldu.

Max bıçağı çıkardı, ustalıkla kapadı ve diğer adamlardan birine geri verdi. "Gerçekten mi?"

"Hapishaneyi kastetmiyorum."

"Oh, ne demek istediğini anlıyorum. Akıl hastanesinden bahsediyorsun. Delilerin gittiği bir tımarhane. Bunun gerçekten onun senden rahatsız olmasıyla ilgili olduğunu mu düşünüyorsun? Hayır. Charlie'yle ilgili."

"Charlie bize kalabileceğimizi söyledi."

"Eminim söylemiştir. Charlie iyi bir insan. Ama diğer insanların saçmalıklarına karşı çok düşük bir eşiği var. Ben ve Stevie'nin saçmalıklarına katlanıyor ama siz biz değilsiniz. Siz *onlarsınız*. Stevie'nin beyni o kadar gelişmiş ki dakikalar, günler, haftalar, aylar, *yıllar sonrasına* bakabiliyor. Bir gün Charlie'yi kızdıracak kadar aptalca ve umursamazca bir şey yapacağını görebiliyor. Onu o kadar kızdıracaksınız ki hepinizi öldürecek. Hepinizi öldürecek ve umursamayacak, Charlie her şeyi ve herkesi umursasa bile. Ama onu o kadar zorlayacaksınız ki - bum! - uçurumun kenarına gidecek ve siz çocuklar öleceksiniz ve MacKilliganlar arasında iç savaş çıkacak. Yani Stevie, o zaman neden olduğu *küçük* nükleer patlamanın formülünü gördüğü kadar net gördüğü bir sonucu önlemeye çalışıyor."

Adamlar sadece ona bakarken Max gülümsedi. "Daha da kötüsü, savaş başladığında ... işte o zaman *ben* devreye girmek zorunda kalacağım. Ve çok iyi yaptığım şeyi yapmak zorunda kalacağım. Bunu istemezsin, değil mi? Ben, tüm İskoç MacKilligan soyunu tamamen yok edeceğim çünkü ..
. bilirsin . . . Yapabilirim."

Gülümseme sırtmaya dönüştü ve bu sırtma genişledi. Ama bu sadistçe bir gülümseme değildi. Korkutucu olan da buydu zaten. Saf, mutlu bir gülümsemeydi. Sanki bir çocuğun ilk doğum günü partisindeymiş gibi.

"Bu yüzden, sevimli küçük kız kardeşimin açıkça gördüğü şeyi önlemek için," diye devam etti, "birkaç telefon görüşmesi yapmanızı, eşyalarınızı toplamanızı ve Kingston Arms'a taşınmanızı şiddetle tavsiye ederim. Onlara adınızı verir, hiçbir şey çalmayacağına söz verir ve evren tarihindeki herkesten çok daha fazla ödeme yaparsan seni kabul edeceklerinden eminim. Ucuz biri olduğunu biliyorum," diye ekledi amcası tartışmaya başlayınca.

"Değilim!"

"Oh . . . sen öyle. Ve hepimiz bunu biliyoruz. Değil mi beyler?" diye sordu amcasına eşlik eden adamlara. Adamların cevabı yere bakmak ve hiçbir şey söylememek oldu. "Gördünüz mü? Biliyorlar. Hepimiz senin ucuz olduğunu biliyoruz. Ama sorun değil. Sadece sineye çekecek ve hesabı ödeyeceksin! İsteyerek ... ve sevgiyle."

"Şimdi beni dinle-"

Havası inmiş topu amcasının yüzüne doğru tuttu. "Bu zavallı basketbol topuna yaptığım şey, onu nasıl kızdıracağımı bildiğim birçok yoldan sadece biri. Yıllar içinde Stevie MacKilligan'ı kızdırmanın *binlerce* yolunu keşfettiğimi bilmelisin. Neredeyse ömür boyu sürececek bir projem olduğunu söyleyebilirsin. Ben onu daha da delirtirken yanında olmak ister misin? Yoksa siktir olup gitmek mi istersin?" Hâlâ sırtıyor. Bütün bunları söyleyip de nasıl hâlâ gülümseyebiliyordu? Nasıl olur da bir şekilde öfkelenmez? Ama değildi. Zé öfkeyi bilirdi ve o öfkeli değildi. Azıcık bile. "Çünkü sana söz verebilirim ki kız kardeşim bir nanosaniye içinde hafif histerikten tüm dünyaların yok edicisine dönüşebilir. Değil mi Dougie?" Doğrudan adamlardan birine baktı ve kısa bir bakışmadan sonra adam başını salladı. "Bronx'ta olanları hatırlıyor musun Dougie? Stevie'nin orada ne yaptığını hatırlıyor musun?" Ona göz kırptı ve aynı anda burnunu yukarı doğru kırıştırdı. Çok sevimli ve dehşet vericiydi. "Ah, evet. Hatırlıyorsun."

Dougie bakışlarını yere sabitleyerek, "O haklı baba," dedi. "Artık gitmeliyiz."

"Gördün mü? Dougie biliyor. Çünkü sana söz veriyorum, neredeyse bütün bir garajım basketbol toplarıyla dolu ve onları *bütün* gün zıplatabilirim. Basketbola bayılıyorum!" diye tezahürat yaptı.

Amcası homurdanarak onu itti ve iri yarı adamlar da onu odadan çıkarken takip etti.

"Size bir araba çağıracağım!" Geri çekilen adamlara el salladı. "Yine de sizi ağırlamak harikaydı!" Sonra aynı mutlu tonda ekledi, "Ama bir daha asla geri gelmeyin!"

*

"Bronx'ta ne oldu?"

Göğsü çıplak ve ayakkabısız bir şekilde kanepede oturuyordu. Çoğunlukla siyah olan saçları saçları dağınıktı, gözlerinin üzerine düşüyordu ama yeşil gözleri odanın diğer ucundan ona bakıyordu. Çok yakışıklı bir adamdı ama inatçıydı. Gözünün önündeki şeylere inanan ve başka hiçbir şeye inanmayan adamlardan biriydi.

"Hiçbir şey," diye yalan söyledi. "Neden?"

"Çünkü olanlar amcanı ve iri yarı arkadaşlarını korkuttu." "O iri yarı arkadaşlar onun oğullarıydı."

"Hepsi mi?"

"Daha çok çocuğu var. MacKilliganlar üremeyi severler. Bu yönden sıçan gibiler."

"Ama bal porsukları."

"Evet." Odanın karşısına geçti ve kanepeye uzandı. Bu kanepeyi çok seviyordu. Kocaman bir şeydi! Tüm basketbol takımı aynı anda bu şeyin üzerinde uyuyabilirdi. Yedekler bile. "Nasıl hissediyorsun?" diye sordu bağdaş kurup otururken.

"Çok daha iyiyim. Bana verdiğin şeyin etkisi geçiyor."

Max gözlerini devirdi. "Ben sana bir şey vermedim. Hayatını kurtardım."

"Uh-huh."

"Uyuşturucuyla ilgili olsaydı, mutfakta ne gördüğünü sadece sen bilirdin . . . ama dev bir panda gördüğünü biliyorum."

Adam gözlerini kırptırdı ve kadın omuz silkti.

"Uyuşturucuya bağlı sanrılar genellikle onları yaşayan kişiye özeldir."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Kız kardeşim bir bilim insanı ve bu konu hakkında sürekli konuşur. Ayrıca, lisede hükümetin altmışlı ve yetmişli yıllarda askerler üzerinde yaptığı deneyler üzerine bir ödev hazırlamıştım."

"Neden?"

"Merak ediyordum. Ve öğretmenim seri katiller üzerine yaptığım ödevi reddetti. Nedenini bilmiyorum. Çok ayrıntılıydı. Açıkça araştırmamı yapmıştım. Ama bir de baktım ki okulun psikiyatristiyle konuşuyorum."

"Bu beni pek şaşırtmadı."

"Okul psikiyatristiyle konuşmak zorunda mıydın?" "Hayır."

"Şanslısın."

"Benim okulumda, birinci sınıflara uyuşturucu satmadığım için memnundular."

"Nerede büyüdüñ?"

"Burada. Güney Bronx. Büyükbabamla birlikte. Ya sen?" diye sordu bir süre sonra, ama kız onun sadece kibarlık olsun diye sorduğunu hissetti. Gerçekten bilmek istemiyordu. Soruyu sorarken ona bakmıyordu bile. Ama bu Max'i rahatsız etmedi. Onun kayıtsızlığı hoşuna gitmişti. İlk beş saniye içinde hakkınızda her şeyi öğrenmek isteyen erkeklerin, eninde sonunda yasaklama emri çıkartmak zorunda kaldığınız erkekler olduğunu keşfetmişti.

"Detroit'te doğdum. Bulgaristan'da bir mücevher soygunundan tutuklanana kadar annemle yaşadım. Charlie'nin annesi beni yanına aldı ve Charlie'nin annesi öldürölene kadar Connecticut'ta Charlie, onun annesi ve sonunda Stevie ile yaşadım. Sonra ben, Charlie ve Stevie Wisconsin'e yürüdük ve Charlie'nin büyükbabası bizi sürüsüne aldı. Hem ben hem de Charlie liseden mezun olana kadar orada kaldık. Stevie on dört yaşında Oxford'a gitti, orada bir laboratuvarda çalışıyordu, fizikle ilgili bir şeyler yapıyordu. Tam olarak ne yaptığını hiç sormadım çünkü umurumda değildi. Ama onunla birlikte İngiltere'ye gittik ve sorun olmadı. Güzel vakit geçirdik ve Oxford parasını ödedi. Ama on sekiz yaşına geldiğinde, Charlie'yle ben maddi olarak kendi yolumuzu çizmek zorunda kaldık. Yine de gözümüz ü z e r i n d e y d i , çünkü eğer

Babam onu uyuşturucu satıcılarına satma eğilimindeydi, böylece uyuşturucularını yapabileceklerdi."

Sonunda ona bakıyordu. Kocaman gözlerle ona bakıyordu.

"Oh, ve sadece bir yan not ..." Charlie'nin duyma menzilinde olması ihtimaline karşı sesini biraz alçalttı. Kulakları çok iyi işitiyordu. "Ne zaman babamdan bahsedilse, Charlie ondan ne kadar nefret ettiğiyle ilgili bir şeyler anlatmaya başlıyor. Bırakın atıp tutsun. Yani, hepsi doğru. Ondan *nefret* ediyor. Kitaplardaki ve filmlerdeki gibi onu seviyor ama ondan nefret ediyor gibi bir şey de değil. Sadece saf nefret. Ama düşününce mantıklı geliyor. Annesi öldürüldü ve benim annem de babamız *yüzünden* hapiste. Aslında annemi babam *öldürmedi* ve Bulgar polisleri annemi hapse attı. Ama annesini öldüren adamlar babamızı arıyorlardı ve babam annemin birlikte yakalandığı çetenin bir parçasıydı ve annemi polisler tarafından yakalanması için çetenin geri kalanıyla birlikte orada bıraktı. Aslında," diye ekledi, "Devon'un beni kaçırmaya çalışmasının nedeni hapisten çıkmış olması ve soygundan kalan ve polislerin bulamadığı ganimeti geri istiyor, annemde olduğunu düşünüyor ama annemde değil. Ama beni kaçıracak ve belki de ona bir parmak göndererek annemin ona söylemesini sağlayabileceğini *düşünüyor*. Dürüst olmak gerekirse . . . Eğer bir ganimet kaldıysa, babamın muhtemelen onu aldığını düşünüyorum, ama eminim şimdiye kadar hepsini kaybetmiştir. Muhtemelen kadınlara, kumara ve içkiye. Ve çok kötü saadet zincirlerine. Babam en kötü suçludur," diye itiraf etti.

Adam hâlâ ona bakıyordu, o da sordu: "Peki seni Deniz Piyadeleri'ne katılmaya iten neydi?"

"Hayır, hayır," diye hemen araya girdi. "Hayır.

Sadece hayır." "Neye hayır?"

"Az önce bana anlattığın çılgın hikâye her neyse-

" "Hepsi doğru."

"Elbette öyleydi."

"Böyle bir şeyi kim uydurur ki? Şey," diye düşündü, "belki Stephen King. Ama o zaman da katil palyaçolar, perili oteller ya da ... dünyanın sonu olurdu. *The Stand*'i okudun mu?"

"Manson böyle mi çalışıyordu?"

"Manson kim?"

"*Charles* Manson. Genç kızları özel güçlere sahip olduklarına ikna ederken inanılmaz tuhaf hikayeler mi kusuyordu?"

bir şeylere dönüşebiliyorlar mı?" "Şekil değiştirmek özel bir güç değil."

"Değil mi?"

"Hayır," diye itiraf etti Max. "Bizim türümüzün tam insanlardan bir farkı yok. Sadece daha iyiyiz."

"Nasıl farklı değil?"

"Bakın, şekil değiştirenlerin var olmasının pek çok nedeni var. Çoğu kadim büyü ve kadim insanlarla ilgili, ama o zamanlar her ne olduysa, sonunda genetik bir-"

"Kusur mu?"

Max, yapmayı sevdiği gibi elleriyle konuşuyordu. Ama o bunu söyleyince ellerini kucağına bıraktı.

"Ciddi misin?" diye sordu.

"Ne?" diye sordu.

"Şekil değiştiren olmak bir kusur ya da süper güç değil. Sadece öyledir. Biz neysekiyuz."

"Ve kimse bilmiyor mu?"

"Biz biliyoruz. Bazıları tam insan olan sevdiklerimiz biliyor. Ama türümüz, tam insanlar bizi kişisel bekçi köpekleri haline getirmesin ya da genetik hediyelerimizi çalmak için üzerimizde Mengele benzeri testler yapmasın diye asla öğrenilmememiz için yüzyıllar harcadı."

Vargas kaşlarını çatı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Anlamıyor musun? Türümüzü korumak için her yerde insanlarımız var, her şeye sızdık."

"Yani diyorsunuz ki... halkınız hükümetimizin içinde."

"Biz *tüm* hükümetlerde varız. Olmak zorundayız. Türümüzü başka nasıl koruruz sanıyorsun?"

"Ne kadar yüksekte ... ?"

"Çıkabildiğimiz kadar yükseğe." Adamın gözleri kısıldı ve kadın onun ne düşündüğünü tahmin etti. "Alo? Teddy Roosevelt?" Gözleri daha da kısıldı. "Teddy Roosevelt mi?" Dudakları inançsızlıkla büzüldü. "Oh, hadi ama! Ayı Teddy mi? Aslında . . . Eleanor Roosevelt de bizden biriydi ama FDR değildi."

"Peki bu nasıl oldu?"

"Kan bağı. Teddy'nin *uzaktan* kuzeniydi. Beşinci kuzen gibi bir şey. Ve MacKilligan efsanesine göre ailemiz çok uzaktan bağlantılı-"

"Cesur Yürek mi yoksa Robert the Bruce mu?" diye sordu, artık sıkılmış ve etkilenmemiş bir sesle.

"Hiçbiri. O ikisi tamamen insandı. Ben Kara Douglas'tan bahsediyorum. Uzaktan tabii ki. Çünkü biz bal porsuğuyuz ve Kara Douglas bir kurttu."

"Tamam," dedi ellerini kalçalarına vurarak. "İşimiz bitti. Bu çılgınlığı daha fazla dinleyemem. Duyamam işte. Ben kedi değilim. Sen bir porsuk değilsin -ve neden biri öyle olmak *ister*, bilmiyorum-"

"Bizi öldürmek zor, işte bu yüzden."

İç çekti ve sonra devam etti. "Ve bunu daha fazla yapamayacağım. Ayrıca, *bu lanet olası spor ayakkabıyı* kimin giyeceğini düşünmeden edemiyorum!" dedi ve uzanıp üçüzlerden birinin ayakkabısını kanepenin yanından aldı. Oğlanlar boklarını her yere bırakma eğilimindeyken, kız kardeşleri çok daha düzenliydi.

"Şimdi yapacağım şey," dedi ayağa kalkarak, "bir gömlek almak, araba çağırmak için cep telefonunu ödünç almak ve çılgın olmayan hayatıma geri dönmek."

Onun da bunu kastettiğini anlayabiliyordu. Son yirmi dört saat içinde yaşadığı her şeyi ancak bir kedinin yapabileceği gibi zihninden atacaktı. Çünkü kediler bir şeyden hoşlanmadıkları zaman, o şey yokmuş gibi davranırlardı. Ve o da öyle yapacaktı. O yokmuş gibi, kız kardeşleri yokmuş gibi ve bunların hiçbirisi yaşanmamış gibi davranacaktı.

Ama şekil değiştirenlerin dünyasında her zaman olduğu gibi ... aylar geldi ve her şeyi mahvetti.

Bu biraz da şirindi. Dunn üçüzleri bazen kimsenin bakmadığını düşündüklerinde bunu yaparlardı. Boz ayı formlarında, o eski Disney filminden "The Bare Necessities" şarkısını mırıldanarak evin içinde yürürlerdi.

Üçü bir sıra halinde, koca boz kafalarını sallaya sallaya, üç bin kilo ağırlığında, mırıldanarak oturma odasına doğru yürüyorlardı.

"The Bare Necessities" şarkısını mırıldanıyorlardı.

Vargas sessizce geçip gitmelerini izledi. Odadan çıktıklarında Max onun basketbol şortunun cebindeki telefonu almasını bekledi ama o sadece ... çıkıp gitti. Evden değil, üst kattan. Max onun çıplak ayaklarının her adımı yavaşça yere vurduğunu duyabiliyordu.

Birkaç saniye sonra, sakın ama endişeli Stevie oturma odasına döndü ve merdivenleri işaret etti. Çatık kaşları sessizce

Max'e ne olduğunu sordu.

Max'in tek yapabildiği yaltaklanmak oldu. "Sanırım onu kırdım."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Kilisenin dışında yolun ortasında rölantide duran Mercedes'i fark etti. Araca yaklaşmadı, sadece izledi. İçeriden kimsenin onu bu ağacın yanında fark etmemiş olmasını umdu. Birkaç saat uyumayı planlıyordu ama fark edilirse ...

Ama kimse arabadan dışarı adım atmadı. Şoför orada oturmaktan başka bir şey yapmadı. Birini bekliyordu; sadece kim olduğunu bilmiyordu. Sadece gelen kişinin sorun çıkarmamasını umabilirdi. Onu fark etmeyeceklerini.

Yetimhaneden kaçtığından beri, birkaç yıldır tek başınaydı. Şehirden uzak durduğu ve ormanda yaşadığı sürece kendi başına daha iyiydi. Ormanı seviyordu. Kendini evinde hissediyordu. Bir kez olsun. Ama arkadaş olduğu ve onunla arkadaş olan hayvanlar gibi o da erkeklerden uzak durması gerektiğini biliyordu. Ormanda bazen erkekler oluyordu ama o nasıl tırmanacağını biliyordu. Çevresine nasıl uyum sağlayacağını biliyordu. Gerekirse nasıl ortadan kaybolacağını biliyordu. Tıpkı yaşadığı ormanda dolaşan tilkiler ve kurtlar gibi.

Kıpırdamadı, paltosunun kapüşonunu başına geçirmek için bile. Sadece izledi ve bekledi.

Birkaç metre solunda bir ses duydu. Yerden bir şey yükseliyordu. Altındaki toprağı tırmalıyordu. O şeyin toprağı kazarak ilerlemesi biraz zaman aldı ama sonunda yüzeye çıktı.

Neredeyse nefesi kesilecekti ama sesini çıkarmadan önce elini ağzına götürdü.

Her parmağında bir pençe olan bir insan eli, son toprak parçasını ve orman kalıntılarını da delip geçti. Birkaç saniye sonra başka bir el daha geldi. Kollar uzandı ve eller yakındaki toprağı sertçe indi. Bir insan homurdanarak kendini kurtardı. Ve bunu kolaylıkla yaptı. Mücadele küçüktü, beden ormanda bir kadın durana kadar serbestçe kıpırdandı. Üzerindeki kirin çoğunu temizlemek için baştan aşağı bir silkeleme yaptı ve ellerini kısa saçlarında gezdirdi. Yüzünü insan parmaklarıyla sildi, pençeleri

Gitmişti. Arabaya doğru ilerlemeden önce aynı elleriyle kıyafetlerini fırçaladı.

Araca yaklaştığında bagaj uzaktan açıldı ve sürücü tarafından başka bir kadın çıktı. Bu kadın siyah bir takım elbise ve yüksek topuklu ayakkabılar giymişti. Kadınlar birbirlerine bakacak kadar durdular ve ardından sürücü bagajı işaret etti.

Kıyafetler hızla değiştirildi, eskileri ormana atıldı. Ardından, yeni kot pantolonu ve siyah tişörtüyle kazıcı kendini diğerinin kollarına attı.

Sürücü sonunda İngilizce olarak "İyi misin?" diye sordu. Kadının aksanı . . . Amerikan aksanıydı. Yetimhanede çok fazla televizyon seyrettiği ve birçok Amerikan dizisi izlediği için bunu anlamak kolaydı.

"Ben iyiyim. Ben iyiyim." Kazıcı diğerinden uzaklaştı. Kazıcı da Amerikan İngilizcesi konuşuyordu. "Beni diğerlerinden ayrı tuttular ve çoğunlukla zincirlediler. Kendi güvenlikleri için, dediler." Omuz silkti. "Gardiyanlar sürekli ortadan kayboluyordu. Bunun nasıl olduğundan emin değilim, onlar da değillerdi."

Şoför güldü. "Görüyorum ki hiç değişmemişsin."

"Neden değişeyim ki? Oyuncuların kim olduğunu bulup onları öldürdükten sonra hapishane çok kolay."

Şoför arabaya doğru başını salladı. "Onlar senin peşine düşmeden önce fazla zamanımız yok."

Kazıcı homurdandı. "Peşime düşeceklerinden şüpheliyim. Bulgaristan'dan uzak durduğum sürece, arkamı görmekten memnun olacaklarına eminim. Ayrıca . . . Düzeltmem gereken bir şey var. Kimsenin bunu engellemesine izin veremem."

"Teyzeler bunu neden daha önce yapmadığımızı anlamıyorlar."

"Ben içerideyken o *güvendeydi*. Bu yüzden kalmaya değerdi. Ama şimdi başına üç milyon ödül koydu. Ya ben onu durdururum ya da o kızı alır. Onu almasına izin vermeyeceğim."

"Tüm o MacKilligan kaynaklarına rağmen Max onu bulamadı. Senin bulabileceğini düşündüren ne?"

"Çünkü onu becerdim," dedi kesin bir ifadeyle.

"Bu onu herkesten daha iyi tanıdığın anlamına gelmez." "Onu yeterince iyi tanıyorum. Onu bulacağım."

"O zaman seni eve götürelim." Sürücü elini diğerinin başının arkasına koydu ve alınları birbirine değene kadar onu kendine çekti. Öylece kaldılar

uzun ama güçlü bir an için.

Sonra bir şeyler değişti. İzlendiklerini hissetmiş olmalılar. Yavaşça, sessizce oturduğu ağacın olduğu yöne doğru baktılar. Zifiri karanlıkta olmasına rağmen bu iki kadının onu gördüğünü biliyordu.

Ancak onlar yakındaki kiliseden gelen ışıktaydılar. Ve gördükleri ona bu kadınlar hakkında iki şey söylüyordu. Birincisi, her ikisinin de Asyalı ve muhtemelen akraba olduklarıydı. Burunları ve çeneleri aynıydı. İkincisi, insan değillerdi. Işık, ormanlardaki kurtlar ve tilkiler gibi gözlerinden yansıyor. Annesi hâlâ hayattayken ona böyle insanlardan bahsedirdi. Sadece "biraz" insan olan insanlar. Annesi ona onların tehlikeli olduğunu söylemişti. Hatta ölümcül. Çünkü insandan çok hayvan gibiydiler.

Yine de uzun süre ormanlarda yaşadıkdan sonra, çoğu hayvanın sadece açken ya da ürkütüğünde tehlikeli olduğunu da öğrenmişti. Kazıcı hapisten yeni çıktığına göre, muhtemelen iki gündür bir şey yememiş cılız bir kızdaki daha doyurucu bir şeyler isteyecekti. Ve ne kazıcı ne de şoför ürkmüştü.

Kazıcı işaret parmağını dudaklarına götürüp "Şşşt" diyene kadar birkaç saniye onu izlediler.

Kazıcı sırtarak göz kırptı ve arabanın yolcu tarafına geçti. Sürücü de onun yanına bindi. Kapılar kapandı, motor çalıştı ve hızla uzaklaştılar. Gecenin içinde kayboldular ve onu çok sevdiği ormanı ve içindeki hayvanlarla baş başa bıraktılar.

Birinin onun için geleceği konusunda kazıcının haklı olduğunu tahmin ediyordu. Kimse kazıcıyı aramayacaktı. Kimse buna cesaret edemez.

* * *

Charlie başıboş köpeği küvetten çıkardı ve hemen büyük bir havluya sardı. Köpek kıpırdanarak havludan kurtulup yere düştüğünde nefesi kesildi ama havluyu açıp dişleriyle yakaladığında, umutsuzca bir o yana bir bu yana çektiğinde güldü.

"Sakın havlumu yırtma," diye uyardı. Havlunun yırtıldığını duyunca hemen bıraktı. Köpek artık direnç kalmadığında çekirtmeyi bıraktı, sonra her tarafı titredi, her yere su sıçradı.

Charlie daha çok güldü ve sırlıslık olmamak için başka bir havlu tuttu. Sonra durdu, etrafında döndü ve kapıdan dışarı fırladı. Charlie dizlerinin üzerinde hızla yere kaydı, köpeğin üzerine atladı ve onu tekrar havluya sardı. Köpek yüzünü yalamaya başlayana kadar banyonun dışındaki yatak odasının zemininde güreştiler.

Evet. Bu köpek onda kalacaktı. Berg bundan hoşlanmayacaktı. Charlie'yle tanışmadan önce köpeği olan Benny'ye bile zor tahammül ediyordu. Yarı kurt olan Charlie'nin de köpekleri pek sevmemesi gerekirdi ama o kesinlikle bir köpek insanı olduğunu uzun zaman önce keşfetmişti. Sadece onları seviyordu.

Köpeği kucağına çeken Charlie, Vargas'ı ilk kez fark etti. Sırtını duvara dayamış yerde oturuyordu, ön kollarını kaldırdığı dizlerine dayamıştı.

Ve bakıyordu. Boş boş.

Tanrım, Max zavallı adama ne yapmıştı? "Selam, Zé.

İyi misin?"

"Oturma odanızda ayılar dolaşıyordu," dedi, hâlâ Charlie'nin Berg'le paylaştığı yatağın arkasındaki duvara bakarak. "Hâlâ çıkabiliyorken çıkman için seni uyaracaktım çünkü daha önce bana çok iyi davranmıştın ve seni yemelerini istemiyordum ama sonra yatağının büyüklüğünü ... ve bunu gördüm." Berg'in spor ayakkabılarından birini kaldırdı. "Düşünüp durdum, 'Böyle bir ayakkabıya ne sığabilir? Ne tür bir varlık? Sonra fark ettim ki ... bir ayı."

Charlie'nin ona Berg'den ve kardeşlerinden daha büyük ayılar olduğunu söyleyecek cesareti yoktu. Daha büyük ayakkabılar giyen ayılar. Ev sahipleri Tiny'nin kendisinden birkaç santim büyük ve yirmi dört numara ayakkabı giyen üç ağabeyi vardı. Tiny'nin kız kardeşlerinden biri bir keresinde bir araba hırsızını arabadan indirip yere atmış ve polisler gelene kadar dev ayağıyla üzerine basarak zapt etmişti. Tiny'nin tüm kardeşleri ve kuzenleri ona "Tiny" derdi - ve o altı-dokuz yaşındaydı!

Ama Charlie zavallı Zé'nin henüz bunları duymaya hazır olmadığını biliyordu. Max'in adamı çoktan korkuttuğundan emindi. Bu konuda gerçekten iyiydi. Aslında istemeden de olsa insanları korkutmakta çok iyiydi. En azından bazen öyle yapmak istemiyordu. Diğer zamanlarda ise, kesinlikle istiyordu. Bu gerçekten Max'in ruh haline bağlıydı.

Charlie yerden kalktı ve yüzünü Zé'ye dönerek yatağa oturdu. Köpeği hâlâ kucağında tutuyordu.

"Bunun senin için zor olduğunu biliyorum. Bunca yıl sadece bir erkek olduğunu düşündün ama değilsin."

Yeşil bakışları duvardan Charlie'ye kaydı. "Yani sen de bir erkeksin?" "Evet.

Üçümüz de öyleyiz. Aslında bu sokaktaki herkes öyle."

Gözleri biraz kısıldı. "O zaman yap," diye emretti. "Her ne olacaksan ol."

Charlie omuz silkti. "Olamam. Aptal babamın sağladığı berbat genetik yapı yüzünden kurda ya da bal porsuğuna dönüşemiyorum."

"Tabii ki yapamazsın."

"Sadece bunu yapabilirim

..."

Charlie dişlerini serbest bıraktı ve kükredi. Zé sarsıldı, sırtı ve başı arkasındaki duvara çarptı; kucığındaki köpek havladı ve banyoya koştu. Etrafında öyle bir döndü ki poposu kapıyı çarparak kapandı.

Charlie dişlerini geri çekerek Zé'ye odaklandı ve yüzünü buruşturdu. "Ooops. Onu gerçekten korkutmak istememiştim."

"Beni korkutmak mı istedin?" Zé sordu. "Çünkü sen yaptın!"

* * *

"Kedi mi kaçırdın?"

Max bahçeden en iyi arkadaşı Dutch Alexander'a ters ters baktı. Max, Dutch'la ortaokulda tanıştığından beri arkadaştılar.

"Ben kedi kaçırmadım."

"Ödünç mü aldın?"

"Çok komik."

Max yaklaştı ve o da elindeki basketbol topunu sürmeye devam etti. Garajlarının yanına bir basketbol potası kurmuştu. Antrenman yapmak için değil, elleriyle bir şeyler yapmak içindi. Basketbol onun için hep böyle bir şey olmuştu: elleriyle yapacağı bir şey. Birinin karnına yumruk atmaktan ya da pençeleriyle birinin yüzünü yarmaktan başka bir şey.

"Ne yaptığının farkında değil misin?" diye sordu Dutch.

"Elbette anlıyorum. Onun hayatını kurtardım, çok teşekkür ederim. Ve daha da etkileyici olanı, ona bizden biri olduğunu açıklamak için zaman ayırdım. Onun bir şekil değiştiren olduğunu."

"Hayatını mı kurtardın? Yani yaşıyor mu?" "Tabii ki yaşıyor."

"Ne demek 't a b i i' ki'? Orada bir sürü ceset bıraktın."

"Yani?"

"Hollanda'ydı. Bu tür şeyleri önemsedikleri ülkelerden biri."

"Bunda büyütülecek ne var anlamıyorum."

"Kedin bizim hükümetimiz için çalışıyor. Onun öldüğünü düşünüyorlar ve onu öldürenleri yakalamak istiyorlar."

"Ama o ölmedi. Evin içinde."

Dutch bir adım geri çekildi ve başını dramatik bir şekilde savurdu. "*O burada mı?*" "Öncelikle sakinleşmen gerek."

"Hayır, öncelikle onu evinden çıkarmalı ve senin var olduğunu unutmasını sağlamalısın."

"Ama ben unutulmazım."

"Anlıyorum," dedi Dutch başını sallayarak.

"Neyi görüyorsun?"

"Beni delirtmeye çalışıyorsun. Hayatımı olduğundan daha zor hale getirmeye çalışıyorsun."

"Neden beni hep bununla suçluyorsun?" "Çünkü sen her zaman öylesin!"

"Dostum, sorun yok. O iyi. Kafasına çok kötü bir darbe aldı ama o da bizden biri. Yani gayet iyi iyileşti. Neden korktuğunu anlamıyorum."

"Neden korkuyordum? Peki ya kız kardeşin?"

Max topunu dizdi ve atışını yaptı. Top içeri girdi ve iyi eğitilmiş bir köpek gibi ona doğru sekti.

"Charlie'nin bununla ne ilgisi var?" Dutch ve Stevie her zaman çok iyi anlaştıkları için onun Charlie'yi kastettiğini düşündü. Oysa Charlie her zaman Dutch'ı ateşe *vermek* ister gibiydi.

"Max, senin yaptığını biliyorlar. Sen, Nelle ve diğerleri." "Kim bilir?"

"Sence kim?"

"Yani, Grup." Dutch'ın üniversiteden mezun olduğundan beri çalıştığı, sadece şekil değiştirenlere özel koruma örgütü.

"Doğru. Ve Katzenhaus. *Ve* BPC." "BPC MI?"

"Ayı Koruma Konseyi."

"Oh, evet. Onlar." Omuzlarını silkti. "Biliyorlarsa ne olmuş yani?" "Sen ve kız arkadaşların bir ülkede ceset izleri bıraktınız.

yakın arkadaşız. O kuruluşlar için bu sadece zincirlerinizi kırdığınız anlamına gelir."

"Neyimin dışına çıktım?"

"Kontrolden çıktığınız anlamına gelir. Ve eğer kontrolden çıkmışsanız, iki şeyden birini isteyeceklerdir: ya sizi Gruba katmak, böylece kontrolden çıkmışlığınızı iyi bir şekilde kullanabilirler; ya da güvenilmez olduğunuz için sizi aşağı indirmek."

"Bu hiç adil değil!"

"Tekrar ediyorum: *Hollanda'da cesetlerden oluşan bir iz bıraktın!*"

"Bana bağırmayı kes. Planım hiçbir yerde ceset izi bırakmak değildi. Önce onlar ateş etti. Ben sadece tepki verdim." Topu sürmeye devam etti. "Peki şimdi ne olacak?"

"Kurtarıcı kediniz kimseyi aradı mı? Belki ekibiyle iletişim kurmaya çalışmıştır? Ki bu ekibin *tamamen insanlardan* oluştuğunu belirtmeliyim."

Max porsuk dramatizmine gözlerini devirdi. "Hiç sanmıyorum. Ama sadece birkaç saattir ayakta."

"Yani evde öylece oturuyor mu? Tek başına mı?"

"Önce onu o kadar da insan olmadığına ikna etmem gerekti, sonra da ..." Dutch yüzünü buruşturdu, söyleyeceklerinden endişe duyduğu belliydi.

"Sonra ne oldu?"

"Ve sonra ayıları ... ayı olarak gördü."

"Ne ayısı? Oh, Tanrım!" Çabucak anladı. "Dunn'lar değil!" "Şey ..."

"İlk kez yetişkin bir şekil değiştirene boz ayıları gösteremezsin! Bu herkesi korkutur! Dunn'lar çok büyük!"

"Sabah ilk iş olarak ayı formlarında evin içinde dolaşacaklarını nereden bilebilirdim ki? Güneş doğduğunda, genellikle tekrar insan olurlar."

"Kaçtı mı? Çünkü ben olsam kaçardım."

"Hayır. Sadece üst katta dolaşıyordu. Charlie yukarıdaydı, ben de onunla ilgilenebileceğini düşündüm."

"Charlie onun burada olduğunu biliyor mu? Ve çıldırmıyor mu?" "Aslında ondan hoşlanıyor," diye yanıtladı Max.

"*Ciddi misin?*" Hayal kırıklığına uğrayan Dutch ellerini havaya kaldırdı. "Yabancı bir kediden hoşlanıyor ama beni görmek bile onu psikopat yapıyor-"

"Neden buradasınız?" Charlie aniden evin arka tarafından onlara doğru yürüyerek talepte bulundu.

"Beni nasıl yaraladınız," diye mırıldandı Dutch, arkasını dönerek.

Charlie Max'in elinden basketbol topunu kaptı. "Senin de içeri girip o kediye yardım etmen gerek."

"Ben yapmam gerekeni yaptım: Ona ne olduğunu söyledim. Sadece dinlemek istemedi."

"Sonunda dinliyor ve sanırım şimdi küçük bir kriz geçiriyor." "Ona bu konuda nasıl yardımcı olabilirim?"

"*Bir şey yaparak mı? Onu buraya sen getirdin Max. Ona gerçeği söyledin. Şimdi bu eylemlerin sonuçlarıyla uğraşmak zorundasın.*"

Max gözlerini devirdi, nefesini dışarı verdi ve genel bir hayal kırıklığı gösterisiyle arkasına yaslandı.

"Ne olacağını sanıyordun?" Charlie sordu. "Ona dev bir kediye dönüşebileceğini söyleyeceğini ve onun da 'Tamam. Bilgi için teşekkürler. Şimdi dışarı çıkıp hayatımı yaşayacağım' mı diyecekti? Gerçekten böyle olacağını mı düşündün?"

"Evet! Yaptım! Gerçekten yapmam gerekeceğini düşünmemiştim-" "Umurunda mı?"

Max omuz silkti.

"Charlie, "Kıçını kaldır ve şu işi hallet," diye emretti. *Şimdi.*"

Max'in başka hiç kimseye tahammül edemeyeceğini bildiği mızımız bir iç çekişle eve doğru yürümeye başladı. Sadece arkasına bakmak için durdu, böylece kız kardeşinin Dutch'ın varlığına basketbol topunu ona fırlatarak tepki vermesini izleyebildi - ki bu çok güçlüydü.

"Ooooooooooooooooooooooooooooo!" diye uludu Wolverine, yan tarafını tutup ovuştururken bir yandan da daireler çiziyordu. "*Ne yaptım ben?*"

"*Sen varsın!*"

BEŞİNCİ BÖLÜM

Max arka bahçeden içeri girdiğinde Stevie de mutfığa girdi. Durdular ve mutfak masasına bakmadan önce bir süre birbirlerine baktılar.

Max'in kurtardığı kedi masanın üzerine yığılmış, kaslı kolları iki yana sarkmış bir şekilde oturuyordu.

"Ölmüş mü?" Max sordu, Stevie'nin olması gerektiğini düşündüğü kadar endişeli görünmüyordu. Onu evlerine getiren Max'ti. Ona sandığı kadar insan olmadığını söylemeyi kendine görev edinen de oydu. Yani Stevie'nin tahminine göre, kız kardeşi kurtarıcısının iyiliği konusunda çok daha endişeli olmalıydı!

"Eğer endişeleniyorsan," diye önerdi Stevie, "kontrol etmelisin." "Sen kontrol et."

"*Max!*" diye tükürdü sert bir fısıltıyla.

"Eğer öldüyse, neden fısıldadığını bilmiyorum."

Stevie göz rengini şekil değiştiren formunun sahip olduğu parlak altın rengine çevirdi. Değişmek üzere değildi. Bu evde olmazdı. Özellikle de artık şekil değiştirmiş halinin daha da büyüyebileceğinden endişelenmeye başlamışken. Ancak devam eden mutluluğuna rağmen, hayvani öfkelerini tamamen kontrol altına almıştı. Yine de Max, Stevie'nin ilaçlarını alıp almadığı konusunda endişelenmekte ısrar ediyordu -tabii ki alıyordu- bu yüzden sadece göz değişimi bile Max'in öfkelenmesi için yeterliydi.

"Tamam!" Max nabzını kontrol etmek için parmaklarını Zé'nin boynuna bastırmak üzere masanın diğer tarafına uzandı ama ona dokunamadan geri sıçradı ve bir çığlık attı. Kolundan aşağı kan damladı.

"*Lanet olsun!*"

Zé'nin kucağından, arka bahçelerinde dolaşan vahşi kedi başını kaldırdı ve Max'e dişlerini gösterdi.

"Bana tıslama, seni küçük pislik," diye uyardı Max, küçük canavarın açtığı kanlı yaraları öfkeyle temizlerken.

Vahşi kedi masanın üzerine ve Zé'nin kafasına tırmandı. Ön patileri başının arkasında, arka patileri de başının üzerindeydi.

Omuzlarını kaldırdı, vücudunu dikleştirdi ve hırpalanmış, tüylü kuyruğu kocaman ve kabarık bir hal aldı.

"Yerinde olsam," dedi Stevie usulca, "Zé'den uzaklaştırdım.

Çünkü o vahşi kedi senden hoşlanmıyor."

"Biliyorsun, bunların hepsi *senin suçun*."

"Bu nasıl *benim* hatam oluyor?" Stevie bilmek istedi.

"Çünkü bu şeyi beslemekte ısrar ediyorsun! Şimdi ondan kurtulamıyoruz." "*Onun açlıktan ölmesini mi istiyorsun?*"

"Evet!"

Stevie hiç düşünmeden eğildi ve Max'i itti. Max de tabii ki onu geri itti. Bu o zamandan beri yaptıkları bir şeydi... bir bakalım... oh, evet! Tanıştıkları günden beri.

Zavallı Carlie. Stevie'yi tanımadığı üvey kız kardeşleriyle bir gün sürecek bir oyun buluşması için evine kabul etmişti. Stevie, Carlie'nin en büyük çocuğu Charlie'ye hemen ısınmıştı. Ama sonra Max'le tanıştı ve anne-kız kurabiye ve süt almak için mutfığa giderken onunla hemen yalnız kaldı. O anda Max aslında Stevie'ye hiçbir şey yapmamıştı. Ona dokunmamış, bir şey söylememiş, hatta dilini bile çıkarmamıştı. Ama Stevie yeni üvey kız kardeşinin ona bakma şeklinden hoşlanmamıştı. Hem de hiç hoşlanmamıştı. Bu yüzden uzanıp Max'in omuzlarını itti. Max de onu geri iterek karşılık verdi. İşte o zaman Stevie patlamıştı. Müzik kariyeri nedeniyle yarım milyon dolara sigortalı olan parmaklarıyla dolu küçük yumruğunu geri çekmiş ve kendinden büyük, uzun boylu, *kaba* kızın burnuna yumruk atmıştı. Stevie'nin aldığı tek karşılık bir sırtış olunca ... öldüğünü anladı.

Saniyeler sonra Carlie ve Charlie çifti Connecticut'taki mobil evlerinin küçük arka bahçesinde yuvarlanırken buldular. Günün erken saatlerinde yağmur yağmıştı, bu yüzden ikisi de çamur ve kan içindeydi. Stevie o zamanlar sadece altı yaşındaydı, şimdiden bir müzik dehası olarak görülüyordu ve New York'taki Met'te kapalı gişe izleyicilere solo piyano ve keman konserleri veriyordu. Bağırsaklarında dolaşan tüm o duyguların bastırılması gerektiğini çoktan öğrenmişti. Bastırılmalı, görmezden gelinmeli, gün ışığından uzak tutulmalıydılar. Ancak Max'in etrafında olmak, Stevie'nin ailesinin o güne kadar ona gizli tutmasını söylediği her şeyi ortaya çıkarmıştı. Carlie - sevgili, tatlı, sevgi dolu Carlie - kızların kavga etmesini engellemek için her şeyi denemişti ama o çok iyiydi. Tatlı, anaç bir kurt olan

Sibirya kaplanı-bal porsuğu melezi dahi kız, Carlie'nin fazla iyi olmasından başka bir sebep olmaksızın üzerine atılan diğer kızla yumruk yumruğa kavga ediyordu. İki kız kendi başına kontrol altına alamayan Carlie, işi kızına bırakmıştı. Her zaman meydan okumaya hazır olan Charlie, Stevie ve Max'i boyunlarının arkasındaki fazla deriden tutup var gücüyle bükerek kavgayı bırakmalarını sağlamıştı.

Acı o kadar korkunçtu ki Stevie ve Max hemen birbirlerinden ayrılmışlardı ama Charlie yine de her iki kız da bir eliyle havaya kaldırıp salladı. Böylece yaptıklarının doğru *olmadığını* "anlamışlardı".

Yine de bunu öğrenmemişlerdi. Bunun yerine, kavgalarını ablalarının dikkatli bakışlarından uzak tutmayı öğrenmişlerdi.

Şimdi olduğu gibi. Bu mutfakta sadece ikisi, muhtemelen ölü bir erkek ve vahşi bir kedi vardı. İyi bir kavgaya tutuşmaları için mükemmel bir zamandı. Ama Stevie sağlam bir hamle yapamadan, vahşi kedi masanın üzerinden atladı ve yedi kiloluk bedenini Max'in yüzüne fırlattı.

Stevie dehşet içinde soluk soluğa kalmış, çiftin yere düşmesini izlemiş, bir şeyler yapması gerektiğini fark edene kadar birkaç saniye boyunca hırlama ve tıslama sesleriyle sersemlemişti.

"Hayır, hayır, hayır!" diye bağırarak çifti birbirinden ayırmaya çalıştı. Ancak ikisi arasında o kadar çok kin ve nefret vardı ki, ikisi de pes etmeye niyetli değildi.

Yabani kedi ön pençelerini Max'in yüzünün derinliklerine saplamıştı. Sanki derisini tamamen koparmayı umuyormuş gibiydi. Max, kedi hâlâ ona bağlıyken ayağa kalkmaya çalıştı. Kızgın canavarı iki eliyle kavradı ve çektikçe çekti.

Stevie, kız kardeşinin derisinin derine gömülü pençeler tarafından gerilmesini izleyerek ürperdi.

Bunun nasıl sonlanacağı konusunda dehşete düşerek ikilinin arasına uzandı, sert bir itmeyle onları ayırmaya hazırdı. Ancak Max kediye aniden yüzünden çekip aldı ve masaya çarptı. Sebepsiz yere öfkelenen Max, bir eliyle hayvanı masaya sabitledi ve diğer elini kaldırarak pençelerini serbest bıraktı.

"Max!" Stevie çılgık attı. "*Hayır!*"

Max, her zamanki gibi onu görmezden gelerek pençelerini masaya hapsettiği tıslayan hayvana doğru indirdi. Ama siyah bir pençe koluna çarparak onu yerinde tuttu.

Masada bilinçsizce oturan muhtemelen ölü adamın yerini alan siyah jaguar, parlak altın gözleriyle Max'e baktı. Sonra dişlerini gösterdi ve Stevie'nin aklına gelen tek şeyi yapmasına neden olan bir kükreme çıkardı

* * *

Max ona dik dik bakan büyük kedinin altın rengi gözlerine baktı. Arka patilerini insan formunun oturduğu sandalyeye koymuştu ve serbest kalan pençelerinden korunmayan ön patisi mutfak masasının üzerindeydi.

Öldüğünü sandığı adamın oldukça canlı olduğunu ve çok büyük bir jaguara dönüştüğünü görünce şok olan Max ne diyeceğini ya da ne yapacağını bilemedi... ta ki kız kardeşinin artık arkasında durmadığını fark edene kadar.

Omzunun üzerinden yukarıya bakan Max küçük bir hırıltı çıkardı.

Max ellerini iki kediden de çekti ve döndü. "Tavandan çık!" diye emretti, kız kardeşi pençeleriyle asılı durduğu için bu ifadeyi kullanmıştı.

"Hayır."

"Stevie!"

Stevie buzdolabının üzerindeki en yakın dolaba sürünerek girdi ve kapıyı arkasından çarptı.

En azından kız kardeşinin yere düşmeyeceğinden emin olan -kiralık evleri hasar gördüğünde Charlie gerçekten şirretleşirdi- Max masaya döndüğünde sadece vahşi kedinin orada durduğunu ve ona dik dik baktığını gördü. Jaguar ...

"Kahretsin!"

Max evin önüne doğru koştu.

"Sorun ne?" Stevie dolaptan bağırdı ama Max'in ona cevap verecek zamanı yoktu. Büyük kedinin ön kapıdan çıktığını koklayarak fark etti. Birisi kapıyı açık bırakmıştı, muhtemelen üçüzler, çünkü karşıdaki evlerinden her an bu tarafa gelebilirler.

Max koşarak verandaya çıktı ve merdivenlerin başında durup bakışlarıyla sokağı taradı.

"Max?" Dutch evin yan tarafından geldi, hâlâ Charlie'nin basketbol topuyla vurduğu tarafını ovuşturuyordu. "Ne oldu?"

"Dışarıda. Dışarıda." "Kim bayıldı?"

Sokağın aşağısından çığlık sesleri duydular. Bir çocuk çığlık atıyordu, "Baba! Baba! Baba! *Daaaaaaaad!*"

Merdivenlerden koşarak inen ve birkaç komşunun bahçesinden geçen Max tökezleyerek durdu ve Dutch ona çarptı.

"Oh, kahretsin!" ikisi de aynı anda soluk soluğa kaldı.

Kedi, kendi bahçesinde uzanan bir boz ayı yavrusunu yakalamış ve çığlık atan zavallı çocuğu yakındaki bir ağaca doğru sürüklüyordu.

* * *

Ako Pride, Tanzania kedilerini Çin'in ilk imparatoru olmadan çok önce yönetiyordu. Ancak Imani'nin büyük büyükannesi, büyük teyzeleri ve onların erkekleri 1800'lerin sonlarına kadar Amerika kıyılarına seyahat etmemişti. O günlerde Harlem'de yaşıyorlardı ama o zamanlar diğer ırklardan ve türlerden şekil değiştirenler ülkenin dört bir yanına dağılmıştı.

Doğu Yakası'nda yalnızca şekil değiştirenlerin yaşadığı kasabalar bulmak isteyen biri, Güney'in Smith Sürüsü'nden köpekler dışında hiçbir şeyle dolu olmayan bölgelerine gitmek zorundaydı. Pek çok kedi herhangi bir kasaba ya da şehirde Smith'lerle uğraşmak istemiyordu ama güney toprakları Smith'leri Imani'nin akrabalarını biraz rahatsız edecek şekilde güçlendiriyor gibiydi. Birkaç on yıl önce Queens'in bir sokağında birkaç ev boşaldığında, Ako Pride bunları satın almış ve taşınmıştı. Bir ya da iki sokak ötede ayılar, diğer tarafta da her dolunayda sinir bozucu ulumalarıyla kurtlar olduğunu öğrenince neredeyse Harlem'e geri döneceklerdi. Ama yavruları bahçeleri olmasına bayılmıştı, birkaç tanesinin de havuzları vardı. Kim bunu isteyerek bırakabilirdi ki? Bu yüzden kaldılar ve tüm aslanların yaptığı şeyi yaptılar: bölgelerini genişlettiler.

Imani'nin büyükannesi, daha fazla aslanın taşınmasını beklemenin, onları tam insanların yeni boş evleri kapma riskiyle karşı karşıya bırakacağını fark etmişti. Bu yüzden diğer kedi türlerinin ev olarak taşınmasına karar verdi.

Bu kediler ne kadar can sıkıcı olursa olsun. Kaplanlar, çitalar, leoparlar, jaguarlar, pumalar, vaşaklar - peşinatları olduğu ve lanet ulumalara tahammül edebildikleri sürece hepsi kabul edilirdi. Biraz zaman aldı ama sonunda yerel tam insanlar, düşmanca komşuların sürekli sessiz bakışlarını Long Island'a ya da eyaletin tamamen dışına taşınmak için yeterli bir neden olarak gördüler. Pride'a istedikleri her şeyi bıraktılar:

Sadece onlara ait olan birkaç sokak.

Bu da bir Dişi Kaplan, arabasında bir Smith'le tesadüfen ortaya çıktığında İmani'nin bunu iyi karşılamadığı anlamına geliyordu. Nasıl karşılayabilirdi ki? Cella Malone'un kendi bölgesine getirdiği herhangi bir Smith değildi. Dee-Ann Smith'ti. Göze çarpan katillerden oluşan bir sürüde göze çarpan bir katil olan bir Dişi Kurt. Sadece Smith'in babasından daha çok korkuluyordu. Garip bir şekilde "Eggie" adında iri bir kurt.

Bu o kadar sinir bozucu bir hareketti ki İmani mümkün olan en diplomatik şekilde bir şeyler söyleme ihtiyacı hissetti.

"Bu düveyi yanında getirmenin sorun olmayacağını sana kim söyledi?"

"Anne!" diye bağırdı kızı arkasından, İmani'nin genç torunlarından biri bir kahkaha atıp hızla arkasını döndü.

Dişi Kaplan geniş bir gülümsemeyle, "Bu hiç dostça değil," diye cevap verdi. İmani'nin asla güvenmediği ve her zaman suratına bir tokat atmak istediği bir gülümsemeydi bu. Ama bu özel kedi dünyada dolaşan yalnız bir kedicik değildi. Bu Cella Malone'du ve Malone'lar sadece Sibiryalı kaplanları değil, Gezgindirler ve bir grup olarak neredeyse Smith'ler kadar tehlikeliydiler. Sadece daha az deliydiler, bu da en azından bir şeydi. "Dee-Ann'in çok yakın bir iş arkadaşım olduğunu herkes bilir."

"Tam olarak 'herkes' kim?" İmani omzunun üzerinden torununa baktı. "Narsistlerin her zaman 'herkes benim hakkımda bunu biliyor' dediğini hiç fark ettin mi? Ya da 'herkes benim kim olduğumu biliyor'? Bu sen misin Malone? Bir narsist mi?"

"Babam der ki," diye araya girdi Smith, alçak sesle, "bütün kediler böyledir."

İmani köpeği birkaç saniye inceledikten sonra, "Baban 'kedi' kelimesini heceleyebiliyor mu?" diye sordu.

"Tamam," dedi Malone hızla, aralarına girerek, ikisi de hareket etmemiş olmasına rağmen kollarını açarak. "Bunu medeni bir şekilde halledelim."

"Neden buradasın Malone? Gururumdan ne istiyorsun?"

Dişi kaplanın sırtı dikleşti, ağızı sert bir çizgiye oturdu ve ciddiyetle, "İlk çocuğunuz," dedi.

Imani'nin dişleri öfkeyle yerine kayınca Malone gülmeye başladı.

"Şaka yapıyorum!" dedi sonunda, gerçek gözyaşlarını silerek. "Hepiniz çok ciddisiniz! Gevşeyin biraz."

"Bölgeme bir köpek getirdiğinde gevşememi mi bekliyorsun?" "Bana bir kez daha 'köpek' de..."

Imani, Malone'un arkasında duran büyük omuzlu dişiye baktı. Kısa kahverengi saçlarını Tennessee Titans beyzbol şapkası örtüyordu; eski görünümlü mavi tişörtünde Pabst Blue Ribbon logosu vardı ve kot pantolonu o kadar eski görünüyordu ki, bir zamanlar gerçek bir eski zaman kovboyu tarafından giyilmiş olabilirdi. En iyi dokunuş ise kahverengi çizmeleri idi: çelik burunlu. Böylece birini tekmelemek zorunda kaldığında Smith maksimum hasarı verebiliyordu. Dee-Ann Smith'in en kötü yanı ise gözleri idi. Çünkü türdeşlerinin çoğunun aksine, yer değıştirdiğinde gözleri farklı bir renge dönüşmüyordu. Imani'nin kahverengi gözleri aslan olduğunda parlak bir altın rengine dönüşüyordu ama Smith'in gözleri her zaman itici bir sarıydı. Sanki size bakan bir insan pitbulunuz varmış gibiydi.

Imani köpeğe yuvarlanmasını söylemek için ağızını açtı ama Malone hemen "Hayır" dedi. İkisnin arasında bir ileri bir geri baktı. "Biliyorsunuz hanımlar, hepimiz aynı taraftayız. Aynı amaç için çalışıyoruz. Tüğümüzü korumak."

Imani, Malone'a "Ben hiçbir zaman Grupla aynı tarafta olmadım," diye hatırlattı. "Benim sadakatim her zaman Katzenhaus'a olmuştur. Ve eğer hala Katzenhaus için çalışıyor olsaydım, size söz verebilirim, bir grup melez ucubeyle bir ilişkimiz olmazdı."

"Onu *şimdi* vurabilir miyim?" Smith itti.

"*Hayır*," diye tersledi Malone.

Bıkmış olan Imani sonunda tekrar sordu: "Neden buradasın Malone?" "Bir konuda yardımına ihtiyacımız var."

Söyleyiş tarzından belliydi. Vücudu aniden gerginleşmişti. Imani bu kez Dişi Kaplan'ın ciddi olduğunu biliyordu çünkü bunu saklamak için çok çaba sarf ediyordu.

"Neyle?"

Malone boğazını temizledi ve gözlerini başka tarafa çevirdi. Ama köpek, köpeğin böyle bir anlayışı yoktu. "De Medici Pride."

Imani bazen sol gözünün altında hissettiği o tiki hissetti. Acımasız bir kararlılıkla kontrol edemediği tek şey buydu. Bu tikten nefret ediyordu ama botoks yaptırmak dışında onu durdurmanın bir yolu yoktu. Ve hiçbir dişi aslan yüzüne iğne yaptırmak için zaman ve para harcayacak kadar kendine güvensiz değildi. Neydiler onlar? Tam insan mı?

"Mülkümünden defol Malone," diye emretti hem köpeğe hem de kediye. "Ve şimdi demek istiyorum."

* * *

Yavrunun babası arka basamaklardan tepinerek indi, boz kamburu her hareketinde biraz daha genişliyordu.

"Durdurun onu!" Max, Dutch'a yer değiştiren boz ayıyı işaret ederek emretti.

"Neden ayının peşinden gitmek zorundayım?" Dutch bilmek istiyordu ama Max gerçekten dinlemiyordu.

Kedinin avını sürüklediği ağaca doğru koştu.

"Lanet olsun! Bırak o çocuğu! Hemen!" Kedi yüksek bir dala uzanmış, bir pençesini hıçkırarak ağlayan çocuğun başına, diğerini de göğsüne bastırmıştı. Vargas ona ters ters bakarak uyarıcı bir hırıltı çıkardı.

"Bırak onu!"

Max arkasında öfke dolu homurtular duyabiliyordu. Döndü ve ayı formundaki bir düzine komşusuyla yüz yüze geldi. Dört boz ayı, iki siyah ayı, bir kutup ayısı, üç güneş ayısı ve Max'in büyük endişe duyduğu bir çift tembel ayı vardı. Genellikle en rahat, en uysal ayılar bunlardı. .. tabii sinirlenmedikleri sürece. Sinirlendiklerinde biraz psikopat olabiliyorlardı.

Ve şu anda bu ayıların tek bildiği, bölgelerinde çocuklarını yemeye çalışan bir kedi olduğuydu. Elbette Zé Vargas'ın bildiği tek şey, her büyük orman kedisinin bileceği şeydi: etrafında onu koruyacak bir ebeveyn olmadan çocuk havuzunda yatan tıknaz bir yavru kolay bir avdı. Vargas'ın muhtemelen oldukça aç olması da işe yaramadı. Max bilinci yerindeyken onu beslemeyi düşünmemişti. Tek yediği o tarçınlı çöreklerdi.

En kötüsü de Charlie öğrendiğinde bunun sonunu asla duyamayacağını bilmektir.

Dutch yer değiştiren ayıları iterek geçti ve onların önünde durdu.

ocuğunu korumaya çalışan öfkeli bir boz ayı tarafından üç ev ötedeki bir bahçeye tokatlanmadan önce söyleyebildiği tek şey "Hepimiz sakın olalım" oldu.

Max ellerini kaldırdı, avuç içleri yukarı ve dışarı bakıyordu. "Tamam. Herkes sakın olsun. Herkes sakın olsun. Bunu tartışabiliriz. Unutmayın. Ben Max'im. Charlie ve Stevie'nin kız kardeşiyim."

Boz ayılar ve siyah ayılardan gelen kükreyen tepkiler, arı kovanlarına yaptığı gece baskınlarını takdir etmediklerini hatırlatınca Max yüzünü buruşturdu.

Charlie'nin çok iyi becerdiği sakinleştirme yöntemi işe yaramayınca Max, "Zé Vargas... eğer o ağaçta bir zamanlar ABD Deniz Piyadesi olduğunu bilen bir paran varsa, şu anda içinde bulunduğun durumun farkına varıp o lanet çocuğu bıraksan iyi edersin..." dedi.

Arkasındaki büyük ağacın yaprakları hışırdadı ve-

İri kemikli ayı yavrusu sırtına indiğinde "Ah," diye hırladı. Yaşıyordu ama ağlıyordu. Sabrının yetmediği bir şeydi bu.

Çocuğun kollarından tutmuş ve onu kibarca uzaklaştırmaya çalışıyordu ki, siyah bir ışık çevresel görüş alanından hızla geçti ve bir grup ayı peşinden koşmaya başladı.

Acele etmeden çocuğu sırtından çekip aldı ve babasına doğru fırlattı.

"Bunun için üzgünüm, Bay Kapowski!" diye bağırdı, kurtardığı kedisini indirmeye çalışan kalabalığın peşinden koşarken.

* * *

"Neler oluyor?" Charlie Stevie'ye sordu, Stevie onun sesini duyunca sıçrayınca gözleri kısıldı. Artık bir şeyler döndüğünü *biliyordu*.

"Uhhhh." Stevie evin önünde durmuş, büyük bir resitalden önce yaptığı gibi parmaklarını büküyordu. Gözleri doğal olmayan bir şekilde genişti ve sanki işemesi gerekiyormuş gibi hareket ediyordu ama Charlie bunun sadece kız kardeşinin rahatsız edici bir duruma verdiği gergin tepkilerden biri olduğunu biliyordu.

"Bana da söyleyebilirsin Stevie. Nasıl olsa öğreneceğimi ikimiz de biliyoruz."

"Şey-" diye başladı, tam o sırada siyah bir orman kedisi caddenin karşısına fırladı, Everest Drive'a döndü ve doğrudan kedi bölgesine yöneldi. Sırtlanların bile bulaşmadığı Ako aslan sürüsü tarafından yönetilen beş sokak.

"Bu- muydu?" Charlie söze başladı ama bir ayı çetesi kedinin peşinden caddeyi koşarak geçince durdu. O kadar sinirlenmişlerdi ki sanki körü körüne aslanların bölgesine doğru koşuyorlardı. Arabalarında trafikten kaçmaya çalıştıkları zamanlar dışında hiçbirinin yapmadığı bir şeydi bu. Ama gerçekten o mahalleye girmek. . ayı formlarında?

Birkaç saniye sonra, aylar sokaktan aşağı indikten sonra Max ortaya çıktı. Hâlâ insandı, ama sadece insan olarak bal porsuğundan çok daha hızlı koştuğu için. Ve hemen arkasında da o aptal. Gerçi Charlie, Dutch'ın yüzünden kan aktığını görünce kahkahasını bastırmak zorunda kaldı, yani ayıların yanlış tarafında kalmıştı.

"Ben hallederim!" Max Everest'ten aşağı inerken Charlie ve Stevie'ye el sallayarak bağırdı. "Her şey kontrolüm altında!"

Stevie Charlie'ye baktı ve omuz silkti. "Sorunuza hala cevap vermem gerekiyor mu?"

* * *

"Konuş bizimle," diye itti Malone. "Yardımaınıza ihtiyacımız var."

"De Medicis'lerin peşinden gidiyorsanız, yardımdan fazlasına ihtiyacınız var. Bir akıl hastanesine ihtiyacın var. Bin yıl boyunca Katzenhaus'un de Medicis'lerle hiçbir ilgisi olmadı. Yardım etmedik, engel olmadık. Onlar kendi topraklarını korudu, biz de kendi topraklarımızı. Ve tüm bunların çok iyi bir nedeni vardı."

"Onlar yokmuş gibi davranmak artık bizim için bir seçenek değil."

"O zaman bırakın tam insanlar onları yok etsin."

"Bu, tam insanların halletmesine izin vermemiz gereken bir şey değil. Başından beri yönetmemiz gereken durumlara dahil olduklarında neler olduğunu gördük. *Her zaman* işleri daha da kötüleştiriyorlar."

Imani başını salladı. Dişi Kaplan ne isterse söyleyebilirdi ama de Medicis'e karşı çıkmak aptalca bir plandı. Bunu geçmiş deneyimlerinden biliyordu. Hâlâ gördüğü kâbuslardan. Hâlâ gördüğü terapistten.

"Unut gitsin, Malone."

"Ama-"

"Anne!"

İmani'nin kızlarından biri, kucağında İmani'nin yeni yürümeye başlayan torunuyla ona doğru yürüdü.

İmani ona el salladı. "Sorun yok. Ben halledebilirim."

Kızının tek söylediği "Kedi," oldu ama kızının Malone'u kastetmediğini biliyordu. İmani sokağa baktı ve siyah kedinin kendilerine doğru geldiğini gördü.

Tek bir kedi İmani'yi endişelendirecek bir şey değildi ama arkasındaki hayvanat bahçesi büyüklüğündeki ayı kalabalığı ... bu kesinlikle daha büyük bir sorundu.

"*Bearsssss!*" diye kükredi İmani'nin komşularından biri. Yavrular evlerine çekildi, bazı dişiler onlarla birlikte giderken, diğerleri Dişi kedi formlarına geçerek İmani'nin arkasında yarım bir daire oluşturdu. Sürünün erkek aslanları da İmani'nin iki yanında yer aldı.

Kedi onlara doğru koşarken omzunun üzerinden arkasındaki ayılara bakıyordu. Ama kedileri görünce durmaya çalıştı, yuvarlanan bir pençe ve pençe yığınınına dönüştü.

Daha önce hiç bu kadar beceriksiz bir kedi görmediği için kafası karışan İmani gözlerini ondan ayırmazken -kokusundan artık onun bir "erkek" olduğunu anlıyordu-Gurur ayıları izledi.

Ayılar acayip bir şekilde hantal hantal durdular. Araya gireni istiyorlardı ama ona ulaşmak için bir grup kediyle savaşmak istediklerinden emin değillerdi.

Erkeklerin en güçlüsü birkaç adım öne çıktı ve kükremesini serbest bıraktı. Bu ses yakındaki diğer mahallelere de ulaşmış olmalıydı çünkü birkaç blok ötedeki kurtlar havlayarak ve uluyarak karşılık verdi.

Kapowski kardeşlerin en büyüğü olan boz ayılardan biri öne çıkıp aslana doğru kükredi ama çenesi kırılıp pençeleri kesilmeden önce bir bal porsuğu ortaya çıktı.

Gerçek bir bal porsuğu. Basketbol şortu, atlet ve yüksek topuklu spor ayakkabılarıyla. Çünkü İmani böyle tuhaf bir gün geçiriyordu. Önce Malones ve Smith'ler, şimdi de bal porsukları.

Bal porsuğu iki grubun arasına atladı ve araya giren kediye yakın durdu. Kollarını açtı ve konuşmak için ağzını açtı... ama tek yapabildiği nefes nefese kalmaktı. Sertçe.

Ellerini tekrar beline koyarak eğildi. Ne kadar uzağa kaçmıştı? Utah'tan mı?

"Özür dilerim," dedi sonunda. "Özür dilerim." Jaguar'ı işaret etti. "O benimle birlikte."

Hepsi bir an Dişi Porsuk'a bakıp bu bilgiyi değerlendirdiler. Çünkü bu tuhaf bir bilgiydi. Bir porsuk neden bir kedinin etrafında dolaşırdı ki? Hem de hiç? Bu evrende? Hiçbiri bunu anlayamadan bir porsuk ortaya çıktı. Kanlı ve çürükler içinde, topallayarak porsuğa katıldı.

"Sanırım hepimiz sakinleşebiliriz," diye önerdi porsuk sonunda hepsinin duyabileceği kadar yaklaştığında. "Bu büyük bir mesele *değil*."

Ayılar bu düşünceden hiç hoşlanmamışa benziyordu ve erkek boz ayılardan biri porsuğa doğru kükredi.

"Hey, hey, *hey!*" diye böğürdü porsuk. "*Arkadaşıma bağırma!*" "Max, sorun yok.

Sorun yok," diyerek porsuğu yatıştırdı. "Hadi bunu tartışalım makul, medeni gibi-"

Kapowski pençesini bir hamlede savurarak Wolverine'i sokaklarından aşağı uçurdu. Ve hepsi yeniden dişi porsuğa odaklanmadan önce onun gidişini izledi.

"Bu," diye duyurdu bal porsuğu, "gereksizdi." Kapowski pençesiyle önünde durduğu kediyi işaret etti.

"Hayır," diye karşılık verdi hemen. "O ne olduğunu bilmiyor. Hâlâ öğreniyor. Ve o tumbul çocuğun senin yeğenin olduğunu da bilmiyor. Bu yüzden sana onu rahat bırakmanı söylüyorum."

Ayı ona doğru iki büyük adım attı ve porsuk ellerini havaya kaldırdı. "Beni çirkinleştirme, Kapowski."

Ayılar küçük dişiye güldü. Sertti çünkü ayı kahkahalarının tonu her zaman özellikle alaycıydı.

Ama ayılar gülerken kadın bir elini arkaya kaydırdı ve gömleğini dikkatlice kaldırdı. Sırtında bir bıçak kılıfı vardı ve usta parmaklarıyla silahı kılıfından çıkardı. İmani, Katzenhaus için pek çok iş yapmıştı. Annesi ve büyükannesinin de onayıyla onu on beş yaşından itibaren eğitmişlerdi. Ve İmani'nin bildiği bir şey varsa o da eğitimli bir savaşıydı. Bu porsuk, ne kadar küçük olursa olsun, pençelerinin ve dişlerinin onun yerine konuşmasına izin vermeyecekti. Hele ki fazla terlemeden damarları açıp gözleri çıkarabiliyorken.

İmani nihayet müdahale etmeye hazır bir şekilde öne çıktı ama önce o sesi duydu. Bu kadar uzaktan bile mükemmel bir şekilde duyabiliyordu. Diğer herkes de öyle. Kediler, köpekler ve ayıların çoğu yere düştü ya da

çılgınca kaçmaya başladı. Dişi porsuğu korkutmak için arka ayakları üzerinde şaha kalkmış olan Kapowski hariç. Sakinleştirici ok boynuna isabet edene kadar bal porsuğu ve kara kediden başka bir şeyin farkında değildi.

Imani yerdeki yerinden ayının göz kırpmasını, geri sendeleyişini, göz kırpmasını, ileri sendeleyişini ... göz kırpmasını ... ve *Titanik* gibi batışını izledi.

Bu Imani'yi şaşırtmıştı. Bir keresinde Botswana'daki bir hayvan parkında bilim adamları tarafından vurulmuştu. Sonunda bayılması uzun sürmüş, ancak bilim adamlarının yerini ve hayati değerlerini izleyebilmeleri için boynunda o lanet tasmalardan biriyle uyanmıştı. En kötüsü de annesi ve teyzelerinin o lanet şeyi çıkarmadan önce attıkları kahkahalardı ama konumuz bu değildi. Bir ayı bu kadar hızlı düşmemeliydi. Özellikle de kalın boynu olan bin kiloluk bir ayı.

Ama işte oradaydı... horluyordu.

Imani ayağa kalkarak ateşin geldiği yöne baktı. Menzilde duran kimse yoktu. Tranq tüfekleri uzun mesafeli silahlar değildi. Atıcının sadece hedefi vurmakla kalmayıp hedefin derisini de geçebilmesi için oldukça yakın olması gerekirdi.

Bal porsuğu bıçağı kılıfına geri sokmuştu. Horlayan Kapowski'nin yanına çömeldi, elleri onun omzundaydı. Ama onu itmeye kalkışır kalkışmaz, iki kardeşi hırlayarak onu uyardı.

Porsuk, "Uyuması için yan yatması gerekiyor," diye açıkladı. "Eğer sırt üstü yatar ve kusarsa boğulur. Eğer yüzüstü yatarsa, korkarım nefes almayı bırakır. Onu eve götürmelisin. Yatağına yatırın."

Kardeşlerden biri öne doğru eğilip yüzüne doğru kükredi ve Imani sesi tekrar duydu. Bir tetik çekişinin ve onlara doğru hızla gelen bir merminin sesini. Bu sefer yere düşmedi; onun yerine izledi.

Bu sefer vurulan bir ayı değil, kara kediydi. Kendini porsuğa kükreyen aylara doğru fırlatmıştı, pençeleri ve dişleri dışarıdaydı, dört bacağını da açmıştı. Ama o bayıltıcı mermi kedinin tam gözlerinin arasına isabet etti ve onu ters çevirdi. Yere düştüğünde soğuktan bayılmıştı.

"Ne yaptığını gördün mü?" diye sordu porsuk ayıya. "Sorun yaratıyorsun!"

Belirgin bir öfke içindeki ayı sonunda yer değiştirdi. Bu en genç Kapowski'ydi, Matt. "*Ben* mi sorun yaratıyorum? Balımızı çalıyorsun-"

"Kanıtlayın!"

"Elimizde videonuz var!" diye bağırdı üçüncü kardeş, artık o da insandı. "Hem bal porsuğu *hem* de insan formunda balımızı çalarken!"

"Oh."

"-arkadaşının yeğenimizi yemeye çalışmasına izin verdin-" Matt devam etti. "Eğer birkaç kilo verseydi, bu kadar lezzetli görünmezdi!"

"-ve sen kardeğimi uyutuyorsun, *ben* de sorun yaratıyorum, öyle mi?"

Porsuk, "Evet," demeden önce bir süre ona baktı.

Sonra başka bir şey söylemeden, iki yüz kilodan fazla ağırlığındaki kediyi bir atkı giyer gibi kolayca boynuna geçirdi ve ayıların dolaştığı sokaklara geri döndü.

Hepsi onun gidişini izledi. Sessizce. Kaçmıyordu. Korkmuyordu. O sadece ... boynunda canlı ama bilinçsiz bir kedi taşıyan bir bal porsuğuydu.

Dramanın bittiğine sevinen Imani ayılara baktı ve "Yürüyen ayı kilimlerinizi benim bölgemden çeker misiniz?" diye emretti.

Birkaç hırıltı ve şaklamayla ayılar gitti ve kediler tekrar insana dönüşerek kıyafetlerini giydi. Herkesin günü nihayet normale dönüyordu.

Başını sallayan Imani evine geri dönmek için döndüğünde Dişi Kaplan ve köpekler yüz yüze geldi.

"Ne?" diye sordu.

"İlginç, ha?" Malone sordu.

Imani kaşlarını çatı. "Sen neden bahsediyorsun?"

Malone çenesini kaldırarak geri çekilen ayıları işaret etti. "Kusura bakma.

Ayıları hiçbir zaman ilgi çekici bulmadım."

"Ayılar değil. Bal porsukları."

"Ben sadece bir porsuk gördüm ve onu da o kadar ilginç bulmadım."

"Ateş eden Charlie MacKilligan'dı," diye açıkladı köpek.

"O atışı *ben* bile yapamadım," diye itiraf etti Malone, ki bu çok önemliydi. Çünkü Malone uzun mesafeli avlar söz konusu olduğunda başvurulacak kadındı. Aslında bu onun uzmanlık alanıydı.

"Ve uzun mesafeli bir tüfeği bayıltıcı bir silahla birleştiren ve şekil değiştirenler için onları öldürmeyen ama vücut kimyalarına otomatik olarak uyum sağlayan bir bayıltıcı ilaç yaratan kişi de küçük kız kardeşleri Stevie'ydı. Gerçi akli başında olan herkes onu bu işin dışında bırakırdı."

"Bu köpek neden benimle konuşuyor?" Imani Malone'a sordu.

"Çünkü sana ihtiyacımız var."

"Ben emekliyim. Özellikle de Medicilerin peşinden gitmeyi düşünüyorsanız emekliyim. Beni, Pride'ımı ve tüm kedi ulusunu bu pisliğin dışında bırakabilirsiniz."

Başka bir şey söylemeye gerek olmadığına karar veren Imani evine doğru yola koyuldu. Malone arkasından, "Tam insan kullanıyorlar," diye seslendi.

"Her zaman tam insan kullandılar. İnsanlar de Mediciler için anlaşma yapıyor.

Onlar için casusluk yapıyorlar. Onlar için öldürüyorlar. Bu yeni bir şey *değil* Malone." "De Mediciler onları ürün olarak kullanıyor."

Imani verandaya çıkan merdivenleri yarılarmıştı ki donakaldı. Yavaşça kedi ve köpeğe baktı. "Ne?"

Malone omuz silkti. "Ne tür

bir ürün?"

"Şaşırtıcı bir şekilde, geçmişleri göz önüne alındığında, seks ticaretinden rahatsız görünüyorlar, bu yüzden bunu çoğunlukla tam insanlara bırakıyorlar, ancak alıcının istediği diğer her şey Söyleyebildiğimiz kadarıyla buna avcılık, yiyecek ve son zamanlarda birkaç kez insan kurban etme ritüeli de dahil."

Imani'nin ağzı bir an için açık kaldı; sonra gözlerini kapattı, başını salladı ve bir kez daha "Ne?" diye sordu.

ALTINCI BÖLÜM

Zé uyandığında yine çıplak ve porselen dolabının üstünde olduğunu fark etti. Nasıl oluyordu da kendini burada buluyordu? Bu da neydi böyle?

En azından bu sefer yalnız değildi. Yanında ona sarılmış tüylü bir arkadaşı vardı. Neyse ki köpekler değil, Max'in nefret ediyor gibi görüldüğü sokak kedisi. Kedi ona karşı çok tatlıydı, bu yüzden onun sorununun ne olduğunu anlamadı.

"Neden yine yukarıdasın?"

Zé dolabın yan tarafına baktı. Max aşağıda duruyordu.

"Gerçekten bilmiyorum. Bu kediler için normal mi?"

"Hiçbir fikrim yok. Aç mısın? Aç olmalısın." "Yemek yiyebilirim."

"Aşağı inmek için yardıma ihtiyacın var mı?"

"Hayır," dedi çabucak. Bu sefer havlusu bile yoktu. Tüm evrenin görmesi için sadece o vardı. "Kendim inerim."

"Harika." Dolaptan bir adım uzaklaştı ama sonra durup ona baktı. "Bu arada ... son konuşmamızın üzerinden kırk sekiz saat geçtiğini biliyor muydun?"

Zé gözlerini kırıştırdı. "Bir dakika. . . ne?"

"Kız kardeşim aylar tarafından parçalanmayasın diye seni uyuşturdu. Bir ayıyı da bayılttı ama o sadece on dakika kadar baygın kaldı. Ama senin iki yüz altmış kilona kıyasla o bin kilo, yani bu önemli bir fark, değil mi? Neyse, bilmek istersin diye düşündüm."

Sonra da çekip gitti. Öylece çekip gitti. Sanki az önce söyledikleri normal ya da makul bir konuşmaydı!

"Bekle . . . ne?"

* * *

Dutch, Grup Takım Merkezi'nin iletişim odasına girdi.

Bir dizi monitörün önünde oturan Dişi Ayı melezine "Beni mi görmek istediniz?" diye sordu.

Hannah, Max ve Stevie dışında Dutch'ın en sevdiği insanlardan biriydi. Küçük şeylerin onu rahatsız etmesine izin vermeyen rahat bir kadındı. Büyürken çok zor bir hayat geçirmişti ama bunu anlayamazdınız çünkü olayların üstesinden çok iyi geliyordu. Gerçi bu yumuşak başlılığın nedeni, içinde hâlâ var olan saldırganlığı bir alt lig takımında hokey oynayarak buz üzerinde boşaltması olabilirdi.

"Bunu görmen gerektiğini düşündüm." Yanındaki sandalyeyi işaret etti ve adam oturdu. "Başka kimseye bir şey söylemedim. Henüz söylemedim. Böyle bir şey olursa ilk sana haber vermemi söyledin hep."

"Önce beni uyarmak mı?" Dutch yıllar boyunca Hannah'ya söylediği her şeyi hatırlamıyordu, çünkü bazen çok konuşmaya meyilliydi ve söylediği her şeyin kaydını tutamıyordu. "Ne hakkında?"

"Bunu Bulgar bağlantılarımızdan birinden aldım."

Hannah, köhne görünümlü bir hücrede bir delik görüntüsü getirdi. Büyük bir çukur. Düzgün kazılmamıştı ama ... "Aman Tanrım."

"Renny Yang'ın Bulgaristan'daki hücresi," dedi. "Gerçi yetkililer ülkeyi terk ettiğini öğrendikten sonra sokaklarda onu aramaya başlamadılar. Ya da onun aniden ortadan kaybolması konusunda başkalarını uyarmadılar."

"Onu geri istemiyorlar," diye tahmin etti. "Kimse istemez."

Dutch şu anda bununla uğraşmaktansa yapmayı tercih edeceği binlerce şey düşünebilirdi. Binlerce şey! Ama bundan kaçınamazdı. Ya da ondan.

Renny Yang ile uğraşmaktan kaçınamazdı. Mücevher hırsızı ve banka soyguncusu, erkeklerle çok kötü seçimler yapmakta ısrar ettiği için yakalanmıştı. Renny aynı zamanda en iyi arkadaşının annesiydi. Max'in sekiz yaşından beri görmediği bir anne. Elbette, kaçak cep telefonları ve ara sıra mektuplaşarak görüşüyorlardı ama Dutch her zaman Max'in annesini sandığı kadar iyi tanımadığı hissine kapılmıştı.

Renny de kızını artık kesinlikle tanımıyordu. Çünkü Max, Renny'nin geride bıraktığı küçük kız değildi. Carlie Taylor ve sonra Charles Taylor ile büyümüştü. Charlie Taylor-MacKilligan ve Stevie Stasiuk-MacKilligan onun kız kardeşleriydi. Tüm bu insanlar Max'e bir şeyler öğretmişti.

farklı bir yaşam tarzı. Gerçekten iyi bir hırsızdan daha fazlası olmak için bir şans.

Sadece bu da değil, Renny gerçek bir bal porsuğuydu. Nasıl sorun çıkaracağını biliyordu. Nasıl sorun çıkaracağını biliyordu. Bir insanın hayatını nasıl mahvedeceğini ve bundan en ufak bir pişmanlık duymayacağını biliyordu. Ve bunun Renny'nin kızının hayatı için de geçerli olacağından korkuyordu.

Ne yazık ki Dutch bu zamanın geleceğini hep biliyordu. Renny sadece şekil değiştirenler için özel olarak inşa edilmiş bir hapishaneye konulmadıysa -ki dünyada bunlardan birkaç tane vardı- Bulgaristan'da uzun süre sıkışıp kalmayacaktı. Onun bu kadar uzun süre kalmasına şaşırmişti. Ama Renny için de kötü bir erkek arkadaş seçimi olan Devon, geçen ay çok ileri gitmişti. Max'in peşine düşerek Renny'yi zorlamıştı. Ve bunu birden fazla kez yaptı.

Çoğu bal porsuğu gibi Renny de bir adamın çocuğuna zarar vermesine izin vermeyecekti.

"Ric'in bilgilendirilmesi gerekecek," diye hatırlattı Hannah ona.

Ric -dünyanın geri kalanı için Alrich Van Holtz- Grup'un New York bölümünden sorumluydu, büyük kuzeni ise tüm organizasyonun başındaydı. Dutch Ric için çalışmaktan keyif alıyordu. Sakin ve mantıklı biriydi. Gerçekten de tipik bir kurttu.

Ric aynı zamanda Beşinci Cadde Van Holtz Steakhouse'u işletiyor ve baş aşçısıydı; bu da Dutch'ın oraya ne zaman akşam yemeğine ya da patronuyla sohbet etmeye gitse bedava yemek yediği anlamına geliyordu. Dutch'ın acıktığında ne kadar çok yiyebildiği ve Van Holtz Et Lokantalarının şekil değiştiren dostu olduğu ve genellikle sadece büyük av avlayarak elde edilebilecek türden etler sunduğu düşünüldüğünde, bu Dutch'ın alabileceği en iyi iş avantajlarından biriydi.

"Başka birine söylemeden önce birkaç gün bekleyebilir misin?" diye sordu. "Elbette. Kimse onu aramıyor, o yüzden sorun olmaz."

"Teşekkürler, Hannah."

"Başka bir şey yapmamı ister misin?"

"Amerika'ya ne zaman gideceğini öğren."

"Buraya geleceğinden emin misin?"

"Güven bana, bu taraftan geliyor."

Dutch kapıya doğru ilerledi ama hemen durup tekrar Hannah'ya baktı. "Freddy'den bir iz var mı?"

"MacKilligan?"

"Evet."

Hannah sandalyesinin etrafında döndü. "O adamın aptal olduğunu söylediğini sanıyordum." "Hem de çok aptal."

"Nasıl olduğunu anlamıyorum. Her zaman benden bir adım önde. Ve ben iyiyim."

"Biriyle çalışıyor olabilir mi?"

"Öyle olmalı. Belki de ona yardım edecek yeni bir kız arkadaşı vardır."

"Bu kulağa doğru geliyor."

"Ayrıca ... Freddy'yi arayan başka biri daha var. *Bunu* size söyleyebilirim."

"Kim olduğunu biliyor musun?"

"Hayır. Öğrenmemi ister misin?"

Dutch başını salladı. "Hiç **z a h m e t** etme. Sadece *onu* bulmamız gerekiyor. Tercihen kendini öldürtmeden önce." "Önemsemen güzel," dedi gülümseyerek.

"Ben **u m u r s a m ı y o r u m**. En azından onun hakkında değil. Max'in de umurunda değil. Sadece Stevie'nin ağlamasını istemiyorum. Ağlamasından nefret ediyorum."

"Yumuşacık."

"Tekrar teşekkürler, Hannah."

Birden fazla ekranıyla yüzleşti. "Her zaman."

* * *

"Bir çocuğu yemeye mi çalıştım?"

Max başını salladı. "Sayılır. Yani, onu yemeye çalıştığını düşündük. Onu ensesinden yakalamış ve yakındaki bir ağaca doğru sürüklemiştiniz. Ama o ağacın çok fazla yaprağı vardı, bu yüzden ne yaptığınızı tam olarak göremedik. Tek bildiğimiz, onunla sadece oynadığın. Bilirsiniz işte, pençelerinizi falan deniyordunuz."

Vargas yine o şeyi yaptı. Son on beş dakika içinde bunu çok yapmıştı. Dirseklerini masaya dayayarak başını ellerinin arasına gömdü ve parmaklarını kafa derisine soktu. Sanki beynine masaj yapmak istiyordu ama kafatası sürekli yoluna çıkıyordu.

Sonunda tekrar başını kaldırdı. "Yaralanan oldu mu?"

Kadın onun bariz endişesini elinin tersiyle itti. "Çocuk iyi. Babası ve amcaları biraz kızgın ama Kapowskiler her zaman kızgındır. Mahallenin en kızgın boz ayıları gibiler."

"Biri çocuğumu yemeye kalksa ben de çok kızardım."

"İddiaya göre." Kaşlarını çatı ve Max açıkladı, "Yasal bir sorun çıkarsa diye. "İddiaya göre" diyoruz. "

"Yasal sorun mu? Bir çocuğu yediği için tutuklanmak gibi mi? Bu bir insanın hapse girmesi gereken bir şey gibi görünüyor."

"İddiaya göre bir çocuğu yemek... aslında iddiaya göre bir çocuğu yemeye *teşebbüs* etmek. Ve zor bir dönemden geçiyordun. Tamamen iyileştiğini düşünmüştük ama beynindeki hasar düşündüğümüzden daha kötüymüş, bu yüzden iyileşmen biraz uzun sürdü. Yine de şimdi iyi hissediyorsun, değil mi?"

"Bunun gerçek mi yoksa kedi olduğum bir fantezi dünyası mı olduğunu anlayamasam bile mi?"

"Tanrım, hâlâ bunun hakkında tartışmıyoruz, değil mi?" Max ses tonundaki kızgınlığı saklamaya bile zahmet etmedi. Yaşanan onca şeyden sonra bunu kabullenemezse asla ilerleyemeyecekti ve Max bir şeylerle uzun süre oyalanacak biri değildi. Ne anlamı vardı ki? "Artık ne olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Vargas eline baktı, parmak uçlarından pençelerin çıkışını izledi. Derisinin kürkle kaplanmasını izledi.

Elini sanki az önce yakmış gibi salladı. Ama o sadece elini tekrar insana dönüştürmeye çalışıyordu. Her çocuk şekil değiştirenin başlangıçta denediği bir şey.

"Evet," dedi sonunda. "Evet, ne olduğumu biliyorum. Biliyorum." "Bu kötü bir şey değil. Aslında harika bir şey."

"Öyle mi?" diye

sordu. "Elbette

öyle."

"Ama bir çocuğu yemeye çalıştım-" "İddiaya göre."

"-sonra sakinleştirici bir dartla vuruldum-"

"Dinlenmeye ihtiyacın vardı."

"-ve kendimi senin porselen dolabının üzerinde çıplak

buluyorum." "Evet, bu çok garip."

Şaşkınlıkla başını yana eğdi. "Gerçekten mi? Garip *olan bu mu?*" "Bana göre. Ben

pek tırmanıcı sayılmam. Ama çok iyi bir sıçrama vuruşum var.

Oh!" Parmaklarını şıklattı. "Birlikte çalıştığını söylediğin ekibin hâlâ hayatta olduğunu bilip bilmediğini soracaktım-"

"Aman Tanrım!" Ayağa kalkmaya başladı ama Max elini omzuna koydu ve onu koltuğa geri çekti. "Ekibime hayatta olduğumu haber vermeliyim. Amelia'ya haber vermeliyim."

"Amelia kim?"

"Takım liderim ve arkadaşım. Kolordu'ya birlikte başladık."

"Ona söyleyemezsin. En azından şimdilik. Eve dönene kadar olmaz." "Neden?"

"Çünkü sadece ayıların yaşadığı bölgemizde hükümet tiplerinin dolaşmasını istemeyiz. Ve ayrılırken bunu hatırlamalısın. Bundan kimseye bahsedemezsin. Varlığımızdan haberleri yok ve bu şekilde devam etmeliyiz. Kendimizi korumanın tek yolu bu."

"Evet, ama-"

"Kız arkadaşın bile değil."

"O benim kız arkadaşım değil. Kamatsu benim kadın olan bir arkadaşım."

"Her neyse. Sadece çeneni kapalı tut." Max mutfak kapısına baktı, kız kardeşlerinin onlara doğru geldiğini duydu. "Ve kız kardeşlerime bu konuda tek kelime bile etme," diye fısıldadı.

"Hayatımı karmaşık hale getiriyorsun," diye fısıldadı. "Karmaşıklıktan nefret ederim."

"Al bakalım, tatlı çocuk!"

Charlie ve Stevie mutfığa girdiler.

"Hey! Uyanmışsın!" Charlie kocaman gülümseyerek Max'i şaşırttı. Kız kardeşi neşesiyle tanınan biri değildi. Olsa olsa kontrol sorunlarıyla tanınırdı. "Nasıl hissediyorsun, Zé?"

"Daha iyiyim. Bu sefer baş ağrısı yok. Yine de porselen dolabınız için gerçekten üzgünüm."

"Sorun değil. Ev sahibimiz Tiny'ye bahsettiğimde bir tane olduğunu bile hatırlamadı."

Stevie elinde birkaç defterle masaya oturdu, eğildi ve Vargas'a fısıldadı, "Tiny bir istifçi. Bu bir davranış bozukluğu ve çok sayıda gayrimenkulü olduğunu fark ettim, bu yüzden eşyalarını koyacak çok yeri var."

Vargas Stevie'ye doğru eğildi ve "Umurumda değil" diye fısıldadı.

Stevie buna karşılık olarak güldü, bu da Max'i kızdırdı çünkü kız kardeşine az önce biri hakkında yaptığı koltuk teşhisini umursamadığını söylediğinde karşılığında aldığı tek şey köpüren bir öfke oldu.

Ancak Max, kızgınlığına rağmen ablasına ne kadar ikiyüzlü bir dangalak olduğunu göstermeyecek, bunun yerine

Max'in ne kadar şefkatli bir insan olabileceğini iki kız kardeşine de gösterme fırsatı. Ve Stevie'nin bir keresinde hararetli bir tartışma sırasında teşhis ettiği "kötü huylu narsisizmi sisyopat" değil.

Max elini Vargas'ın koluna koydu ve "Daha iyi hissetmene çok sevindim," derken kedinin yeşil bakışları dokundukları yere kilitlendi.

Kedinin gözleri kısıldı. "Teşekkürler mi?"

"Ve şimdi ne olduğunu anlıyorsun, değil mi?" "Evet.

Anladım."

"Ve bu konuda daha iyi hissetmiyor musun?"

Omuz silkti. "Sanırım. Yani, bu bazı şeyleri açıklıyor. Belki de." "Kesinlikle!

Kendinizi daha iyi hissediyorsunuz çünkü artık ne olduğunuzu biliyorsunuz. Bir bütün

yeni bir dünya sizi bekliyor. Hayatınızın geri kalanının tadını çıkarmaya hazırlanın." "Eski hayatımı seviyordum."

"Yeni bir hayatın olacak. Mutlu ol!"

"Elbette," dedi alçak sesle gülerken. "Ne yapabileceğime bakacağım."

"Harika." Max ayağa kalktı. "Gitmem gerek." Vargas'ın ön kolunu okşadı, gülümsedi ve toplayabildiği kadar empatiyle, "Sana iyi şanslar. Eminim harika iş çıkaracaksın."

* * *

Max kolunu okşadığında Zé onu dinlemiyordu bile. Neden ona dokunmaya devam ettiğini anlayamıyordu. Ya da neden ona *bu* şekilde dokunduğunu. Bu ona büyükbabasının sokağının aşağısındaki yaşlı Bayan Ma-ducci'yi hatırlattı, onu her gördüğünde Zé'nin başını okşardı. Başını okşamasından ya da duygusal olarak başını okşuyormuş gibi hissettiren her şeyden nefret ederdi. Max de ona böyle davranıyordu. Beyzbol topunu almak için bahçesine girmesine izin verdiği sevimli küçük bir çocuk gibi.

Zararsız. Ona zararsızmış gibi davranıyordu ve Zé bundan hoşlanmıyordu.

Ama kız kardeşlerinin neden ona tükürmüş gibi tepki verdiklerine dair hiçbir fikri yoktu.

Charlie gözlerini kocaman açarak fırından uzaklaştı. Stevie de ellerini masaya vurup ayağa kalktı.

"*Max!*" diye ikisi de aynı anda çığlık atarak kız kardeşlerinin dönüp dövuş pozisyonu almasına neden oldular.

"Ne oldu? Sorun ne?" Max, onu kaçıran adamlara yaptığını yapmaya hazır bir şekilde sordu.

"Onu öylece bırakamazsın," dedi Stevie, ellerini kalçalarına dayamıştı.

Tehlike olmadığını anlayınca rahatladı ama gözleri de başının arkasına kaydı.

"Yapamaz mıyım? Onu eve götürmesi için bir limuzin çağırmamı ister misin?"

"Bana bir taksi çağırabilirsin," diye önerdi, onun kızgınlığının tadını çıkararak. "Kapa çeneni."

"Max!" Stevie yine havladı.

"Seninle dışarıda konuşabilir miyiz?" Charlie kibarca sordu.

"Hayır."

Charlie arka kapıyı işaret etti. "*Kıçını dışarı çıkar!*" diye hırladı sıkılmış dişlerinin arasından.

Max bir kez daha gözlerini devirerek mutfaktan çıktı, kız kardeşleri de onu takip etti.

Bir iki dakika sonra Stevie'nin erkek arkadaşı içeri girdi, dolaplardan birinden büyük bir bambu zulası aldı ve masaya oturdu.

"Selam," diye selam verdi, bir yandan da bambuyu ısıırıyordu. "Selam."

"Kızlar nerede?" "Dışarıdalar."

Max'e bağırıyorlar." "Yani tipik

bir sabah, öyle mi?"

"Şu ana kadar bildiklerime dayanarak. . . muhtemelen."

* * *

"Ona bir şekil değiştiren olduğunu söyleyip sonra da onu tek başına dünyaya gönderemezsiniz."

Max, "Neden olmasın?" diye sormadan önce kız kardeşleri arasında bir ileri bir geri baktı.

Charlie ellerini havaya kaldırdı ama bu kez Stevie cevap verdi. "Adamın dünyasını altüst ettiniz. Hiçbir şey hakkında hiçbir şey bilmiyor. Ona yardım etmek zorundasın."

"Neden?"

"Yapılacak en doğru şey bu."

"Şu anda yapacak çok işim var. Playofflardayız."

"O hâlâ senin sorumluluğunda!" Stevie karşı çıktı. "Ne playoff'u?" Charlie sordu.

"Benim takımım." "

"Hangi takımla?"

Max ve Stevie kız kardeşlerine baktılar.

"Benim oynadığım *profesyonel* basketbol takımı mı?" "WNBA'de misin?"

"WNBA'de oynayacakmışım gibi mi *görünüyorum*?"

Charlie'nin kaşları kalktı. "Siyah olmadığın için mi?"

"Çünkü ben 1 metre boyunda değilim. Tamamen insan da değilim, evet.

Ben bir *şekil değiştiren* profesyonel takımındayım, WNBA'de değil."

"Yine de seninle ilgileniyorlardı," diye hatırlattı Stevie ona.

"Şey... maç görüntülerimi gördükten sonra, evet. Ama çok geçmeden birileri sorular sormaya başladılar ve ben de sahada kendimi tutmak zorunda kaldım ve bunu yapamayacağımı biliyorsun. Ayrıca, *şekil değiştiren* takımlar bana daha fazla para teklif etti. Tam insan profesyonel takımları kadınlara bir bok ödemiyor."

"Çünkü tam insanlar, adil ücret talep eden bir grup boz domuzla bir odada kapana kısılma konusunda endişelenmek zorunda değiller."

Charlie "Sen ne zaman profesyonel bir şeye katıldın Max?" diye sorana kadar iki kız kardeş de bu görsele güldü.

"Bilmiyorum... *on yıl* önce mi?"

Charlie homurdandı. "Oh, hadi ama." Stevie'ye baktı ama kız kardeşi sadece bakıp geçince ... "Bir dakika. Gerçekten mi?"

Stevie itiraf etmeden önce biraz yüzünü buruşturdu, "İki yıl üst üste en değerli oyuncu seçildi."

"Oh. Tamam ... uh."

"Sorun değil." Max elini Charlie'nin omzuna koydu. "Aklında hep çok şey var. Kişisel olarak algılamıyorum. Tek düşündüğün Stevie olduğu için benim varlığımı bile unutuyorsun."

"Oh, puhleeze!" Stevie böbürlendi. "Boktan bir insan olmanın bahanesi olarak beni kullanmaya kalkma sakın!"

Max küçük kız kardeşine döndü. "*Neden yaptığım şeyi yapmama izin vermiyorsun?*"

"Charlie'yi manipüle etmen, Zé Vargas'ın senin sevgilin olduğu gerçeğini *değiştirmez*. sorumluluk!"

"Ama yardımcı olmak istemiyorum." Max onun mız mızlandığını biliyordu. Elinde değildi. Yapacak daha önemli işleri vardı.

Gerçekte ne olduğunu yeni öğrenmiş bir çuval.

Değil mi?

"O senin hayatını kurtarmadı mı?" Charlie sordu. Ama Max ona sessizce bakmaktan başka bir şey yapmayınca bunu gözden geçirdi. "Pekâlâ. Hayatını kurtarmaya *çalışmadı* mı? Ve Max 'Kill It Again' MacKilligan olsan da olmasan da senin için hayatını riske atacakmış gibi görünmüyor mu?"

"Kahretsin, Charlie," diye sızlanmaya devam etti Max. "Senden nefret ediyorum."

"Ben de kendimden nefret ederdim... çünkü ben her zaman haklıyım. Bunun her zaman haklı olmayan başkaları için ne kadar acı verici olduğunu anlıyorum."

* * *

Zé fırın tepsilerini fırından çıkardı ve Charlie'nin yaptıklarına baktı.

"Kruvasanlar," diye iç geçirdi. "Kruvasanlara bayılırım."

"Genelde büyük bir hayranı değilimdir ama bunları harika." Shen ikinci tepsideki birkaç taneyi işaret etti. "Bunları benim için yaptı. İçlerinde bambu var."

"Ondan çok yiyorsun, değil mi?" Omuz

silkti. "Ben bir pandayım."

"Yine de biraz burnun üzerinde, değil mi?" Zé sordu. "Panda olan Çinli bir adam mı?"

"Güney Amerikalı jaguar diyor." "Touché."

Shen, ısıtıcıda duran müstehcen büyüklükteki pastırma tabağını buldu. Zé portakal suyunu, sütü, tabakları ve bardak takımlarını çıkardı.

Yemeğe oturduklarında arka kapı açıldı ve üç kız kardeş geri döndü.

Charlie, Zé'nin önünde dururken Max'i yanına çekti. "Max sana yardım edecek," diye duyurdu.

"Bana yardım etmek mi?"

Bir kolunu kız kardeşinin omuzlarına atarken, diğer kolunu geniş bir **k a v i s** çizerek salladı. "Sana türümüzün yöntemlerini öğretecek."

"Bu kulağa garip bir şekilde cinsel geliyor. Bu bir tarikat mı?"

Max gözlerini devirdi ve y ü r ü m e y e başladı ama kız kardeşi onu geri çekti. Max tekrar denediğinde, Charlie onu boynundan yakaladı ve

onu.

"Bu senin için yepyeni bir dünya, Z . Sana rehberlik edecek birine ihtiyacın var."

"Ve," dedi Z  irkilerek gülerek, "*bu kişinin o olmasını* mı istiyorsun?"

Charlie kendi kahkahasını gizlemek için boştaki eliyle ağzını kapattı ve Max diğer kolunu onun boğazından çekti. "*Bu ne anlama geliyor?*"

"Biliyorum," diye a r a y a girdi Stevie, sevimli bir şekilde Shen'in kucağına oturarak, "kız kardeşim yer kaybı gibi görünebilir-"

"Hey!"

"-ama aslında ben şekil değiştirmeye başladığımda bana yardım etti."

Charlie tabaktaki kruvasanlardan birini kaparak, "Ve benden daha çok şey biliyor," diye itiraf etti. "Herkesi hayatta tutmaya çalışmakla o kadar meşguldüm ki ayıların, kedilerin ve her neyse, farklı kokularını anlamaya vaktim olmadı. Ve bu tür şeyler aslında yardımcı olabilir. Özellikle de çatışma sırasında."

Z  Shen'e baktı. "T r n z arasında çok çatışma oluyor mu?"

Sadece alay ediyordu ama    kız kardeşten de aldığı "evet" cevabı rahatsız ediciydi.

"Tamam," diye kabul etti Z , başka ne yapacağını bilmiyordu. "Nereden başlayacağız?" "Eski kan rit ellerimizden!" Max açıkladı.

"Hayır," dedi Charlie hemen.

"O zaman tüm farklı kaka kokularını   renelim!" "*Hayır,*" dedi Stevie, dudağı tiksintiyle kıvrılmıştı.

"şu kadim soruyu yanıtlayalım, farenin tadı gerçekten tavu a benziyor mu?" "*Max!*" diye havladı iki kız kardeş de.

Kötü kadın güldü. "şaka yapıyorum! Herkes bilir ki yeni bir şekil değiştiren için ilk ders kendi kı ını yalamaktır."

Z , Max'in kız kardeşlerinden birinin ona vurmak üzere olduğundan emindi ve bunun olmasına izin verecekti. Ama göz ucuyla kız kardeşlerin köpeklerinin en b y  n n masaya yaklaştığını ve tüm pastırmayı devasa ağzının i ine aldığını gördü.

"O pastırmayı yerine koyun bayım," diye usulca emretti.

Hayvan.

Köpek ona hırladı ama Z  gerçekten açtı. Savaşmadan pastırmadan vazge meyecekti.

"Koy. Onu. Geri koy."

Bir hırlama daha. Z  de hırlayarak karşılık verdi.

Köpek sonunda öne doğru eğildi ve masadan uzaklaşıp mutfaktan çıkmadan önce pastırmayı tabağa geri bıraktı.

Zé şimdi sinirli bir şekilde pastırmaya bakıyordu. "Ech. Üzerinde köpek salyası var." Üç kız kardeşe baktı. "Biriniz bana biraz daha yapabilir mi? Bu sefer köpek salyası *olmadan*?"

Max ellerini masaya vurdu ve yüzünü Zé'ninkine yaklaştırdı. "Bunca zamandır kedi olduğunu nasıl bilmezsin? *Nasıl*?"

YEDİNCİ BÖLÜM

Imani pencerenin yanında, duvara dayalı rahat bir koltuk buldu. Orada oturur ve etrafı izlerdi. Bu onun doğasında vardı. Aslanlar etrafta koşuşturup hareket eden her şeyi kovalamazdı. Sadece bekler ve lezzetli ve zayıf bir şey gelene kadar izlerlerdi. Zamanında onu işinde çok iyi yapan şey de buydu.

Uzun zaman önce geride bıraktığını düşündüğü bir iş. Ama bu sefer işe dahil olması gerektiğini fark etmişti. De Mediciler gülünç derecede tehlikeliydiler ve kendi soylarından birinin alaşağı edilmesine izin vermeden önce dünyayı havaya uçururlardı. Daha da kötüsü, doğuştan paranoyak ve acımasızdılar. De Medici Pride, parayı her şeyden çok seviyor gibi görünen üç kardeş tarafından yönetiliyordu, ancak para sevgileri bile neden insan kaçakçılığına bulaştıklarını açıklamıyordu.

Hayır, motivasyonları basitti: İnsanlara hiç saygıları yoktu. Doğru, tüm şekil değiştirenler tam insanlara tepeden bakma eğilimindeydi ama aynı zamanda hepsinin iç içe geçmiş olduğunu da anlıyorlardı. Derinlerde bir yerde hepsi insandı. Şekil değiştirenler sadece daha iyiydi.

Ama de Mediciler tam insanları avdan başka bir şey olarak görmüyordu. Ceylanlardan ya da yaban domuzlarından farkları yoktu.

Yine de insan kaçakçılığı onlara bile hafif geliyordu.

Ama Van Holtz Sürüsü'nün alfa erkeği ve koruyucu organizasyon Grup'un başı, de Medici'nin bu işe karıştığını kanıtlayan delilleri ortaya koyduğunda, bu Imani için yeterliydi. De Mediciler kontrolden çıkmıştı.

Yine de, kurtlar tarafından yönetilen bir koruma örgütü olan Grup'a ve Ayı Koruma Konseyi'ne dahil olma fikri neredeyse midesini bulandırıyor. Doğduğundan beri sadece diğer kediler için endişelenecek şekilde yetiştirilmişti ve onların arasında bile bir hiyerarşi vardı. Ama burada oturuyordu ... kurtlar, ayılar ve birkaç kediyle çevriliydi. İçeri girerken

kavgaya hazırды. Salyalı köpeklere ve aptal aylara hadlerini bildirmeye hazırды, böylece bu durumu ele geçirip yönetebilecekti.

Ama sorun zengin Niles Van Holtz ve kuzeni Ulrich değildi. Imani'nin tüylerini diken diken eden BPC'den sapkın boyutlardaki Bayla Ben-Zeev de değildi.

Sorun oydu. O ve iki arkadaşı.

Bir aslan. Boz ayı arkadaşı. Ve aslında kurt olmadığı ortaya çıkan garip bir şekilde uzun bacaklı, yeleli kurt.

Katzenhaus'un şu anki New York müdürü Mary-Ellen Kozłowski'ye şakayla karışık, "Karışmanın getirdiği şey bu," diye fısıldamıştı.

Üç erkeğin orduda birlikte görev yaptığı ortaya çıktı. Deniz Piyadeleri'nin sadece şekil değiştirenlerden oluşan ve uygun bir isimle anılan biriminde.

Aslan erkek, Benjamin, liderliği ele aldı ve Niles Van Holtz sözünü bitirdiğinden beri en az otuz dakikadır konuşuyordu. Ayı Oliver, Van Holtz'un masasından bir şeyler almaktan, her birini iyice incelemekten ve sonra tekrar yerine koymaktan başka bir şey yapmıyordu. Gerçi onları koyduğu yer yanlış yer olmalıydı, çünkü Van Holtz her şeyi saniyeler sonra başka bir yere taşıdı.

Ve yeleli kurt Bryan, sandalyesinin yanındaki çantada duran elmaları yedi.

Benjamin, de Medicis'lere karşı bu görevde kendisinin ve iki arkadaşının başı çekmesi gerektiğini savunuyordu. Sürüyü yöneten yaşlı aslanları koruyan genç de Medici erkekleriyle en iyi kendisinin başa çıkabileceğini düşünüyordu. "Onlardan kurtulursak diğerlerine ulaşabiliriz," diye düşündü.

Imani, Van Holtzes ve Ben-Zeev'in yüzlerindeki ifadeden bu fikirden rahatsız olduklarını anlayabiliyordu. Sadece Benjamin'in gençliği yüzünden değil. Ajanlığa başladıklarında hepsi gençti. Sorun kibirdi. Dürüst olmak gerekirse, fazlasıyla insaniydi. Sadece insanlar başkalarının ölümüne neden olabilecek türden bir kibre sahipti. Çoğu yırtıcının içgüdüleri ve hayatta kalma ihtiyacı vardı. Bu çocuklar hayatta kalmak istemiyorlardı; sadece hayatta kalacaklarını varsayıyorlardı.

Ancak bir Dişi Aslan olarak Imani, genç yırtıcılara kibirlerinin tehlikeli bir şey olduğunu öğretmenin tek bir yolu olduğuna inanıyordu. Sürü ya da Gurup bunun için vardı. Sadece koruma değil, aynı zamanda g e l e c e k olanlara öğretmek için. Ya

Benjamin bir Gurur tarafından yetiştirilmemişti ya da Gurur'u çok iyi bir iş çıkarmamıştı. Bir hata, ama düzeltilebilecek bir hata.

Imani'nin çok iyi olduğu bir konu ve bu üç grubun en başta onu bu işe dahil etmek istemelerinin nedeni de buydu: Imani çok iyi bir iş bitiriciydi.

"Sanırım," dedi Van Holtz Benjamin sunumunu **b i t i r d i ğ i n d e** , "Dee-Ann ve Cella'nın da bu işte sizinle birlikte olmasını isteyeceksiniz."

Çocuk, erkeklerin birine kibarca "siktir, hayır" demek istediklerinde yaptıkları o surat ifadesini yaptı.

"Sorun şu ki," diye akıl yürüttü Benjamin, "de Mediciler Smith ve Malone hakkında her şeyi biliyor. Tanınabilirler."

"Evethhhh," dedi söz konusu kedi ve köpek aynı anda.

"Ama bence Hollanda'da gördüklerimizden sonra harika bir seçeneğimiz var," diye devam etti çocuk.

"Hayır, hayır, hayır," dedi Van Holtz'lar birlikte, her iki kurt da çok yakışıklı başlarını sallayarak. Imani bu iki köpeği hiçbir konuda bu kadar hareketli ve kararlı görmemişti. Onlar her zaman "makul" köpekler olmuşlardı. Her zaman birkaç seçenek sunmak ve herkesin endişelerini ve fikirlerini ciddiye almak isterlerdi. Blah!

"Bunu yapmayacağız," diye ısrar etti Ulrich Van Holtz.

"Bak, anlıyorum. En büyük kız kardeş-"

"Psikotik," dedi iki köpek birlikte tekrar.

"Küçük kız kardeş yüzünden," diye araya girdi yeleli kurt, yarısı yenmiş bir elma çekirdeğini çöp kutusuna doğru fırlatırken ama ıskaladı. Yaşlı Van Holtz'un canını çok sıkı. "Ona karşı gerçekten çok korumacı."

"Ama biz onunla ilgilenmiyoruz. Ortanca kız kardeş ve onun arkadaşları. Bizim istediğimiz onlar."

"Arkadaşları mı?" Ulrich Van Holtz sordu. "Max MacKilligan'ın arkadaşları mı var? Gerçek mi? Yoksa hayali mi?"

"Gerçek olanları. Onlar onun basketbol takımının bir parçası. Artık hepsi profesyonel oynuyor." "Bu durumun *basketbol* oyuncularından halledilmesini mi istiyorsunuz?"

"Araştırmamızı yaptık. Yetenekleri var." "Basketbol oynamak için mi?"

"Çabuk öldürmek için. Temizce."

"Temiz mi? Hollanda'daki karmaşa gibi mi?" "Bu tamamen onların hatası değildi."

Ben-Zeev bakışlarını Van Holtz'a dikerek, "Abla yine de bundan hoşlanmayacak," dedi. "Bunu hepimize açıkça belirtti."

"Planımız," dedi aslan büyük bir güvenle, "onların üzerine gitmemek. Sizin yaptığınız hata da bu zaten. Olayları farklı bir yoldan, güvenli bir alanda, seçeneklerinin çok sınırlı olduğunu bildikleri bir yerde ele alacağız."

Üç kuruluşun liderleri karşılıklı bakiştılar.

"Beni yanlış anlamayın," diye devam etti Benjamin. "Bu kadınları bir an bile hafife almıyoruz. Bu yüzden onları bu girişim için istiyoruz. Ve hepiniz bunun bir girişim olduğunu anlamalısınız. De Mediciler savaşmadan pes etmeyecektir... şey, savaşmadan diyecektim. Ama gerçekten kıyamet kopmadan batmayacaklar demek istiyorum."

Imani hâlâ bir şey söylememiştii ama Van Holtz'un köpek bakışlarının kendisine kilitlendiğini görünce söylemesine gerek kalmadı. Imani başıyla ufak bir selam verdi ve Van Holtz Benjamin'e, "Pekâlâ. Ama Imani'yi ekibinizin bir parçası olarak istiyoruz."

Erkek aslan ona baktı ve otomatik olarak onun kendisine tepeden baktığını varsaydığını biliyordu. Sadece genç ve erkek olduğu için değil, onunki kadar uzun süredir var olan bir Sürüden gelmediği için de. Atalarının 1700'lerin başındaki İngiltere'den olduğunu tahmin ediyordu. Tıpkı kendisi ve akrabaları gibi aslanlardı ama içlerinden birinin Serengeti'ye ayak bastığından şüpheliydi, tabii sadece şekil değiştirenlere özel, ücretli bir av partisinin parçası değillerse.

Ama Imani'nin hiçbir kedi hakkında önyargılı fikirleri yoktu. Sadece izliyor ve öğreniyordu. Her zaman olduğu gibi.

Bu yüzden erkek ona kaşlarını kaldırdığında şöyle dedi: "Siz ne yapmayı planlıyorsanız yapabilirsiniz. Ben sadece her üç kuruluşun yöneticilerine rapor vereceğim ve onları gelişmelerden haberdar edeceğim. Herkes için irtibat noktası ben olacağım. Bu sizin gösteriniz, çocuklar."

"Kulağa hoş geliyor," diye yalan söyledi, hatta gülümsemeye zorlamayı bile başardı.

Ama İmani'nin gülümsemesi gerçektii, "Ben sadece gözlemlemek ve raporlamak için buradayım" diye söz verdiğinde.

* * *

Adamlar kapıyı tekmeleyerek açıp motel odasına girerken Mairi bekledi. O takip etti a az saniye Daha sonra, koklama ve Hava.Freddy

MacKilligan kesinlikle buradaydı ve yalnız değildi. Ama şimdi gitmişti.

Adamlardan biri, "Nasıl bizden önde kalabiliyor?" diye sordu.

"Ona yardım eden biri var," diye tahmin etti Mairi. "Bizi takip eden biri. Ne zaman yaklaştığımızı anlayabiliyor."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü amcamın nasıl düşündüğünü biliyorum." Parmaklarını şıklattı. "Telefonlar. Kurtul onlardan. Bize yakıcı alacağım. Aile ya da kız arkadaşlarla iletişim yok. Bilgisayar ya da başka bir şey yok."

"O zaman onu nasıl takip *edeceğiz*?"

"Bize yardım edecek birini bulacağım. Sadece bir ya da iki güne ihtiyacım var-"

"İkizler yine tek başına gitmenden hoşlanmayacaklar," diyerek Mairi'nin boğazını parçalamak istemesine neden oldu. Yapmadı ama gerçekten yapmak istedi.

"O zaman çeneni kapalı tut ve bir sorun çıkmasın, değil mi?"

"Ama ikizler dedi ki-"

Mairi uzanıp onu çenesinden yakaladı ve küçük bir "çat" sesi duyana kadar sıktı. Kırmaya çalışmıyordu. Mecbur kalmadıkça yapmayacaktı.

"Dedim ki," diye tekrar uyardı, çok daha uzun boylu adam tarafından duyulmak için bağırarak zorunda kalmamak için ayak parmaklarının üzerinde duruyordu, "ağzını kapalı tut ve bir sorun olmayacak. Anladın mı?"

Gözlerini kocaman açmış, aval aval ona bakan adam başını sallamayı başardı.

"Güzel." Kadın odayı işaret etti. "Burayı boşaltın ve otele gidin. Size yeni telefonlar getireceğim ve daha sonra sizi kontrol edeceğim."

Mairi motelden çıktı ve kiralık arabaya döndü. Sürücü koltuğuna oturdu ve gözlerini önüne dikti. Freddy MacKilligan'la uğraşmak istemiyordu. Aptal herif. Ve sonunda onun izini bulduğunda, dikkatini asıl istediği şeyden, yani Max MacKilligan'dan uzaklaştırdığı için ona acı çektirecekti.

Ve bu amacına engel olan her şey Mairi'yi kızdırıyordu.

Mairi ellerini direksiyona dayadı. Belki de ikizleri öldürmeliydi. Onları bir an önce aradan çıkarırsa Max'e odaklanabilirdi.

Bu fikir hoşuna gitmişti. Elbette başlangıçta ikizleri yanında tutmak istemişti, böylece tüm amcaların ve teyzelerin dikkatini dağıtmaya devam edebileceklerdi. Ama şimdi

ısrarcı ve sinir bozucu olmaya başlamışlardı. Mairi'nin bu tür şeyler için sabrı yoktu.

Biraz daha düşünen Mairi, aslında ikizleri kendisinin öldürmek zorunda olmadığını fark etti. Başka bir seçeneği daha vardı. Ona zaman kazandıracak bir seçenek. Sadece birkaç şeyi düzene sokması gerekiyordu ve ...

"Mükemmel!" diye tezahürat yaptı, zekice karar vermesinden memnundu. "Tüm bunları hallettikten sonra kuzenimin kafasının arkasına bir kurşun sıkabilirim."

Mairi mutlu bir iç geçirdi. İşlerin kendi lehine sonuçlanmasını severdi.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

"Neden ondan sorumlu olduğumu anlamıyorum," diye yakındı Max.

Nelle soyunma odasından üzerinde tasarım bir kot pantolon, tasarım bir kolsuz gömlek ve muhtemelen birkaç bin dolara mal olan altı inçlik topuklu ayakkabılarla çıktı. Koyu kahverengi gözlerini ortaya çıkaran ve her iki bileğine taktığı altın ve elmas bileziklerle uyumlu altın setli elmas küpeler takıyordu.

"Kendini ondan sorumlu hissediyorsun çünkü kız kardeşlerin senin ondan sorumlu olduğunu söylüyor. Charlie senin ahlaki pusulan ve bunda yanlış bir şey yok."

Max, Nelle'in zaman zaman ailesiyle paylaştığı, sekiz yatak odası ve Central Park'ın muhteşem manzarasına sahip iki terası olan Manhattan'daki çatı katı dairesini çok seviyordu. Elbette aile buraya ödedikleri parayla özel bir ada satın alabilirdi ama burası şehrin göbeğindeydi ve Zhao'lar zenginliklerini belli etmemeyi seviyorlardı. Hiç şaşırtıcı değil. Onlar bal porsuğuydu. Porsuklar hiçbir konuda kurnaz değildir.

"Gerçekten mi?" Max, Nelle'in çift kişilik dev yatağında otururken sordu. "Çünkü her şey yanlışmış gibi hissediyorum. Onlar yüzünden, kendi kendine yer değiştirmesi ve uyuşturulup uyuşturulmadığına dair o aptal soruyu sorup durmaması ne kadar sürerse sürsün, bu adama saplanıp kaldım."

Nelle bakmakta olduğu aynadan başını çevirdi ve yatağının diğer ucunu işaret etti. "Zavallı adam orada öylece otururken bu konuşmayı gerçekten yapmalı mıyız?"

Max sessiz Vargas'a baktı. BBC World News kanalını izlemekle meşguldü ve konuştukları konuyla en ufak bir ilgisi yok gibiydi. Nelle'in endişesini elinin tersiyle itti.

"Biliyorsun," diye devam etti Nelle, "alışması zaman almak zorunda değil, özellikle de playofflar nedeniyle tüm kızlar aynı anda buradayken. Herkesi toplarız ve ona yardım etmenize yardımcı oluruz. Tıpkı eski günlerdeki gibi olur."

"Sanırım bu da bir fikir."

"Hadi ama Max. Neşelen biraz. Kız kardeşlerinin bu tür şeylere önem vermesinden memnun ol. *Keşke* benim de kız kardeşimle böyle bir ilişkim olsaydı. Ama onun yerine ..."

Cümlesini bitirmeyince Max, "Ama onun yerine ne?" diye sordu.

Nelle küçük bir dolaba doğru yürüdü ve dolabı açtığında Nelle'in kız kardeşinin yerde sıkışıp kaldığını, koli bandıyla bağlandığını ve ağzının bantlandığını gördü. Büyük olasılıkla Nelle'in kendisi tarafından.

"Dostum! Ne oluyor lan?"

"Bunu hak ediyor." Kız kardeşine ters ters baktı ve "*Çünkü o bir sürtük!*" diye bağırdı. Kız kardeşinin boğuk tehditlerine aldırmandan kapıyı çarparak kapattı ve arka cebinden telefonunu çıkardı.

"Kızlara mesaj atacağım," dedi ani bir neşeyle.

"Kız kardeşini orada öylece bırakmayacaksın, değil mi?"

Kadın homurdandı. "O iyi olacak. O kelepçelerden kısa sürede kurtulur."

"Güzel dairende koli bandı bulundurmanın tek nedeni kız kardeşini istediğin zaman domuz bağı ile bağlayabilmek mi?"

Nelle telefonundan başını kaldırdı ve sıırttı. "Evet!"

* * *

Zé kafedeki yuvarlak masanın üzerinden kendisine bakan beş kadına baktı. Max vardı, mor saçları kafasında iki atkuyruğu halindeydi, mor perçemleri gözlerine doğru sarkıyordu. İşletmedeki her erkeğin dikkatini çeken muhteşem Nelle. Boş ifadesi onu rahatsız eden Tock. Kahve ve ikramlarını almak için sıraya girdiklerinden beri şikâyet eden Streep. Ve kişisel alanına üç metre yaklaşan herkese ters ters bakmaktan başka bir şey yapmıyor gibi görünen Mads.

"Belki de ondan kurtulmalıyız," diye önerdi Tock sonunda, kimsenin başka bir fikri olmayınca.

"Yapamayız," dedi Max iç çekerek. "Charlie ondan gerçekten hoşlanıyor." "Onun zaten bir erkeği olduğunu sanıyordum."

"Ondan o şekilde hoşlanmıyor. Sadece ondan hoşlanıyor. Ve Stevie'nin *bunu* öğrenirse ne yapacağını biliyorsun-"

Nelle manikürlü ellerini havada salladı. "Hayır, hayır. Ondan kurtulmayı unut."

"Ahlaki nedenlerle mi?" Zé sormak zorunda kaldı.

"Elbette... eğer bu seni daha iyi hissettirecekse."

"Mads kafeye girdiğinden beri ilk kez konuşarak, "Ondan kurtulmayı tartışacak kadar iyi karşılamasından endişe duyan başka biri var mı?" diye sordu.

"Hayır," dedi diğerleri hep bir ağızdan. "Tamam."

"Ayrıca," diye devam etti Max, "bütün bu zahmete ondan kurtulmak için girmedim."

"En önemlisi," diye mantık yürüttü Nelle, "işin zor kısmı bitti. Ne olduğunu biliyor ve bunu kabul ediyor. Şimdi tek yapmamız gereken ona temel bilgileri öğretmek."

"İyi bir noktaya değindin," diye onayladı Streep.

Sonra kadınlar ona bakmaya devam ettiler.

Sonunda Tock, "Peki ona öğretmemiz gereken temel bilgiler neler?" diye sordu.

Bu sorudan sonra daha da şaşkın bir sessizlik oldu. Bu sessizlik o kadar uzun sürdü ki Zé gülmeye başladı.

"Bu kadar komik olan ne?"

Tock'un sorusu karşısında omuz silkti. "Ben sadece ... eğleniyorum, ki bunu çok sık söylediğim bir şey değil. Çünkü çoğu insan beni eğlendirmez. Ama siz çocuklar ?" Başını salladı. "Eğlence."

"Awwwww," dedi Streep. "Çocuklar, onu *şimdi* tutmalıyız Çok sevimli!"

Nelle gözlerini kapadı, başını salladı. "O kurtarılmış bir kedi yavrusu değil, Streep."

"Ama yine de!"

Zé tek kaşını kaldırarak Max'e baktı. Onun cevabı ne oldu? "*Aman Tanrım*" diye mırıldandı. *Özür dilerim*.

Ve bu sadece Zé'nin daha çok gülmesine neden oldu.

* * *

Amelia Kamatsu, kendisine ve ekibine bir sonraki görevlerini verdikten sonra patronunun ofisinin dışında bekledi. Çağrıldığı için şaşırılmıştı.

Daha önce hiç çağrılmamıştı. Yaptıkları şey çok gizli olmanın ötesindeydi. Casus falan değillerdi. Bu, ekibinin çoğunda olmayan bir incelik gerektiriyordu. Ancak hükümet siyasi nedenlerle harekete geçemediğinde, ekibini işe alan şirketi arıyordu.

Kolay bir iş değildi ama ona verdiği özgürlüğün tadını çıkarıyordu. Fahiş bir ücret karşılığında yabancı ülkelerde hayatını riske atmadığı zamanlarda, Maine ormanlarının derinliklerindeki güvenli kulübesinde dinleniyordu.

Ama ilk kez adamlarından birini kaybetmişti. Ve "kaybetti" derken üstü kapalı bir şekilde söylememişti. Kaybetmekten bahsediyordu. Onu kaybetmişti. Ekibi günlerdir Vargas'ın izini sürmeye çalışıyordu ama hiçbir şey bulamamıştı. Sanki ortadan kaybolmuş gibiydi. Yine de patronunun ondan haber alabileceğini umuyordu. Bir yerlerde bir hastanede iyileşiyordur. Umarım hasar çok büyük değildir ve yakında ayağa kalkar. Belki tekrar savaşa katılamazdı ama en azından herhangi birinin yaşayabileceği kadar normal bir hayat yaşayabilirdi. Vargas en azından bunu hak ediyordu.

"Şu anda sizi görmeye hazır," dedi resepsiyon görevlisi.

Amelia evrak çantasını aldı, siyah pantolonunun arkasına kılıflanmış silahını örten hafif kolsuz bluzunu indirdi ve ofise girdi. Patronuna gülümsedi - ta ki odanın uzak tarafında oturan adamı görene kadar. Tanımadığı bir adamdı bu.

"David," diye selamladı patronunu. "Amelia. Merhaba."

Adam ayağa kalktı ve Amelia elini sıkmak için geniş masasına uzandı. "Seni gördüğüme sevindim."

"Lütfen. Oturun."

Kendisini izleyen adama bir kez daha bakabilmek için saçlarını omzundan kaldırdı. Adam onu tedirgin ediyordu ama nedenini bilmiyordu. Belki de o gözlerdi. Onu izleme biçimleri iticiydi.

"Vargas'tan haber var mı?" diye sordu, meselenin özüne inmek istiyordu.

"Aslına bakarsanız, evet. Yaşıyor."

Rahatlamış bir nefes aldı ve deri koltuğa gömülerek gevşedi. "Tanrı'ya şükür. Nerede o? Gidip onu görebilir miyim?"

David odanın karşısındaki adama baktı. "Şu anda olmaz." "Neden?"

"İyileşiyor."

"O zaman onu kesinlikle görmeliyim. O benim ekibimden biri. İhtiyacı olan her şeye sahip olduğundan emin olmalıyım."

"İhtiyacı olan her şeye sahip," dedi odanın karşısındaki adam.

Amelia gülümsedi. Bu gerçek bir gülümseme değildi. Uzun zaman önce ABD Donanması'na katıldığında ve etrafı "geveze" bir kadına tahammül edemeyen çok hassas erkeklerle çevriliyken kendi kendine öğrendiği bir gülümsemeydi.

"Özür dilerim," dedi. "Peki ya sen?"

"Zezé Vargas'la ilgileniliyor ve tamamen iyileşecek." "Neyden iyileşecek?"

Adam başını eğdi, gözlerini kırıştırdı. Garip bir durumdu. "Yaralarından," diye cevap verdi adam sonunda.

"Yaraları mı? Ne tür yaralar?" "İyileşmesi gereken türden."

Bu ne boktan bir cevaptı böyle?

Amelia David'e döndü ve ABD senatörleri ve başkan yardımcılılarıyla yemek yiyen adam kısa bir kafa salladı. Ona "soru sormayı kes kadın!" deme şekliydi bu.

"Her neyse" -adam ayağa kalktı- "sadece size bu güncellemeyi vermek istedim. Ben de sizin raporunuzu istiyorum. Lütfen."

Amelia çantasının sapını daha sıkı kavradı. Vargas'ı sormakla o kadar meşguldü ki çantayı elinden bırakmamıştı. Hâlâ kucağında duruyordu.

"Raporum mu?"

"Evet." Adam odanın içinde yürürken saçları omuzlarına dökülüyordu. Tanrım, onun röfleleri için adam öldürebilirdi. Kahverengiler, griler, beyazlar ve altınlardan oluşan bir dünya gibiydi. Bu ne kadara mal olmuştu? "Raporunuz. Şimdi, lütfen."

Amelia tekrar patronuna baktı ve patronu kaşlarını çatarak başını salladı.

"Peki."

Çantasını açtı ve raporu çıkarıp adama uzattı.

"Mükemmel. İkinize de çok teşekkür ederim."

Sonra da çıkıp gitti. Başka bir şey söylemeden. Hiçbir açıklama yapmadan. Vargas'tan bir daha ne zaman haber alacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Ona çiçek bile gönderememişti çünkü onu hangi hastaneye yatırdıklarını bilmiyordu. Hâlâ Hollanda'da mıydı? Amerika'ya geri mi dönmüştü?

Ne haltlar dönüyordu?

Kapı adamın arkasından kapandığında David sandalyesine yığıldı. "Vay canına, bu adam beni çok rahatsız etti."

"Kimdi o?" "Merak etme."

"Endişelenme de ne demek? Vargas *benim* adamlarımdan biri." David ellerini masasının üzerinde kavuşturdu ve sakince Amelia'ya baktı.

"Ne?" diye sordu sonunda Amelia, David ona o tuhaf, sakın bakışlarıyla bakarken.

"Hayatından zevk alıyor musun?" "Pardon?"

"Yaşamaktan ve mutlu olmaktan hoşlanıyor musun? O zaman yerinde olsam Vargas'ı unutturdum. Seninle bağlantı kurarsa, kurar. Ve eğer yapmazsa, çeneni kapalı tut ve gününe devam et."

"David-"

"Şaka yapmıyorum, Amelia. Bunlar bulaşmak istemeyeceğin insanlar. Sadece raporunu vermek zorunda kaldığın için mutlu ol."

David ondan uzaklaşarak bilgisayarına odaklandı. "Paranın geri kalanı, ikramiye de dahil olmak üzere önümüzdeki saat içinde hesabına yatacak. Uygun gördüğünüz şekilde ekibiniz arasında bölüştürün. Ve iyi günler dilerim. Senin için yeni bir iş bulduğumuzda sana haber vereceğim."

Tartışmak istedi. Adamın taşaklarını koparmak istedi. Ama bunun ona ya da Vargas'a ne faydası olacaktı?

O yüzden ayağa kalktı ve otel odasına geri döndü. Hiçbir şey olmasa bile, raporunun bir kopyası dizüstü bilgisayarında ve bulut hesabındaydı.

En azından öyle olduğunu düşünüyordu.

Otele dönüp internete girdiğinde, o rapor ve yaşananlar sanki hiç var olmamış gibiydi.

* * *

"Başa dönmeliyiz!" Streep kollarını iki yana açmış, muhteşem bir gülümsemeyle duyurdu. "Her şeyin başladığı yere!"

"Afrika'yı mı kastediyorsun?" Mads kesin bir ifadeyle sordu ve Max kahkahasını zorlukla durdurabildi. Streep kendisine gülünmesinden nefret ederdi.

"Hayır," diye tersledi Mads'i. "Afrika değil. Zé'nin başladığı yere." Ellerini masaya dayadı, biraz eğildi. "Meksikalısın, değil mi?"

Vargas'ın gözleri kısıldı ve Max, kökeninden bahsederken insanların ilk tercihinin ne sıklıkla bu olduğunu merak etti.

"Evet," diye devam etti Streep bilgisizce. "Tijuana gibi. . oh, ve ... uh Tijuana mı?"

Max eliyle ağzını kapattı ve Nelle kendi kahkahasını durdurmak için yüzünü Max'in çıplak omzuna bastırdı, bu da duruma yardımcı olmadı.

Bir süre durakladıktan sonra Vargas, "Hayır, ben Meksikalı değilim. Öyle misin?"

Streep kaşlarını çattı, kafası karışmıştı. "Hayır. Ailem Filipinler'den. Ama bunun konuyla ne ilgisi var?"

"Kesinlikle hiçbir şey," diye homurdandı

Mads. "Bu ses tonu da ne böyle?"

"Herkesin ırksal geçmişiyle ilgili bir yuvarlak masa toplantısı yapalım mı? Belki bazı DNA testleri yaptırırız? Eğlenceli olmaz mı?"

Streep gözyaşları hemen başladı. Alt dudağın titremesinden hemen sonra.

"Neden bana bu kadar kötü davranıyorsun?" Streep hıçkırı hıçkırı ağladı.

Tock, babasının "zaman kavramını" ve "hayatımı idare etmenin" ne demek olduğunu anlamadığına karar verdiği altı yaşından beri biriktirdiği saati işaret etti. Hassasiyetin ötesinde, on bin dolarlık bir İsviçre saati. Hiçbir şekilde sadece zaman tutmak isteyen sıradan bir insan için tasarlanmamış bir saat.

Elbette, Tock onları ortaokul basketbol takımındaki ilk takım toplantılarında bilgilendirmişti - o zamanlar sadece Minnie Mouse'un kollarının saat ve dakikaları gösterdiği bir Timex saati vardı - hayatını otuz dakikalık artışlarla yönetiyordu. Eğer bir işi on dakikada hallederse, bu yapmak istediği her neyse onu yapmak için yirmi dakikası daha olduğu anlamına geliyordu, ama önce rezerve ettiği şeyle ilgilenmesi gerekiyordu. Bu ister ev ödevi, ister takım antrenmanı, isterse de yaban domuzu avı olsun. Antrenman için yer ayırttığında, hepsinin bu zaman taahhüdünü yerine getirmesini beklerdi. Ve bu beklenti son on altı yıldır hiç değişmemişti.

"Bu akşam Manhattan'da antrenmanımız var. Peki Zé konusunda ne yapıyoruz?" Tock talep etti.

Streep hıçkırmayı bıraktı ve Tock'a ters ters baktı. "Benim acım senin için bir şey ifade etmiyor mu?"

"Senin acın için zaman ayırmadım."

"Ne yapmamızı öneriyorsun?" Nelle Tock'a sordu.

"Ben Katzenhaus Kütüphanesi'ne gideceğim. Kediler halklarının izini sürüyor ve Beşinci Dünya'daki kütüphaneleri dijital olarak Almanya'daki kütüphaneye bağlanıyor, orada daha da kapsamlı soy kayıtları var." Deri kapaklı küçük bir defter ve çok güzel bir kalem çıkardı. İkisini de Zé'ye doğru itti. "Bana tam adınızı, annenizin ve babanızın adlarını ve çocukluğunuzdaki adresinizi verin."

Zé önce deftere ve kaleme, sonra da Tock'a baktı.

"Şimdi," diye zorladı. En azından bu sefer saatine dokunmadı. Diğer herkese, "Ben onun geçmişini öğreneceğim. Belki ona yardım edebilecek yerel bir şekil değiştiren akrabası vardır."

Tock ayağa kalktı, bilgileri yazmayı bitirir bitirmez Zé'nin elinden defteri ve kalemi aldı, Mads'i tişörtünden yakaladı ve sandalyesinden çekti. "Benimle geleceksin."

"Seninle gelmek istemiyorum."

"Umurumda değil."

Streep ona, "Katzenhaus Kütüphanesi sadece kedilere açık," diye hatırlattı. "*Seni* içeri almayacaklar."

"Yani bizimle geleceksin. Bizi içeri sokabilirsin."

"Ben de kedi değilim!"

"Eminim bizi içeri sokabilirsin." "Ben kalmayı tercih ederim!"

Tock bir eliyle Streep'in boynuna sarılarak onu sandalyesinden kaldırdı ve önlerinde durmasını sağladı.

Tock onlara, "Geri kalanınızla antrenmanda buluşacağız," diye bilgi verdi.

"Spor Merkezi'nde mi?" Max şaşırtıcı derecede hevesli bir ses tonuyla sordu.

"Kafan iyi mi senin?" Tock sordu. "Bütün playoff takımları orada antrenman yapıyor. Koç bizimle Staten Island'daki eski merkezde buluşacak. Eğer antrenmana zamanında yetişmek istiyorsan, feribota binmiş olman gerek-"

Şimdi Mads Tock'u yakaladı ve kapıya doğru itti. Çünkü hepsi de biliyordu ki, Tock seyahat sürelerine kafayı fazla takarsa, bir saat daha oldukları yerde oturacaklardı. En azından.

"Sizi seviyorum çocuklar!" Nelle arkalarından seslendi. "En iyileri değiller mi?" diye sordu Z  ye.

"  yle mi?"

"Peki ne yapacağız?" Max sordu, gerçi o zaten antrenmandan önce biraz kestirmeyi düşünüyordu. İyi bir öğleden sonra uykusuna bayılırdı.

"Yeni bir telefon alıp takımımı arayabilirim ve onlara hayatta olduğumu haber verebilirim."

Max ve Nelle sadece ona baktılar. Bunun iyi bir fikir olmadığını ona daha önce söylemişlerdi. En azından şu anda. Ama tekrar söyleyecek havada değillerdi. Bunun yerine, bakışlarıyla ne demek istediklerini anlattılar. Sonra Nelle, "Ona kıyafet alalım," diye önerdi. Eğildi ve fısıldadı, "Tuhaf... Hollandalı gibi kokuyor. Ama o Hollandalı değil ve bu beni tuhafla tırmaya başladı. Sen de garipsemiyor musun?"

"Hayır."

"Peki, her neyse. Hadi ona yeni kıyafetler alalım." Z   ye gülümsedi. "Eğlenceli olmaz mı?"

Z   başını salladı. "Hiç param yok."

"Oh.   nemli değil. Benim *tonla* param var." Otuz bin dolarlık çantasını omzuna atarak ayağa kalktı. "Hadi, siz ikiniz! Bu koca kediciğe kıyafet ve tırmalama direği alalım!" Telefonunu havaya kaldırdı. "Bize bir araba çağıracağım."

Kadın dışarı çıktı ve Max sandalyesinde arkasına yaslanıp Z   nin asık suratına gülümsedi.

"Daha kötüsü de olabilirdi," dedi ona. "  lm    olabilirdin."

"Hollanda'ya döndüğümüzde mi yoksa psikopat arkadaşların beni öldürüp   ld  rmemeyi tartışırken mi öldüğümü k a s t e d i y o r s u n ?"

"Domates, tomaht-"

"Hayır," diye araya girdi Z   , yüzünde tiksinti dolu bir ifade vardı. "Dostum . . . sadece hayır."

* * *

NYPD'nin şu anki   ekil değiştiren bölümünün ba ı olan Dez MacDermot, kendisiyle konuşan geç aslan erkeğe baktı.   ocuk yaklaşık yirmi dakikadır konuşuyordu ama on dakika içinde ilgisini kaybetmişti.

Kocası Mace'e göre, on beş dakikalık "  e itli konuşmalar" onun kaldırabileceği tek şeydi. "Sonra gerçekten   irretle iyorsun,"

sırıtarak söylerdi.

Yine de bu çocukla ilgili onu rahatsız eden şey, onun küçümsemesiydi. Ona saygı duyuyormuş gibi davranmaya çalışıyordu ama o daha iyisini biliyordu. Gerçi buna alışkındı. NYPD'nin bu özel bölümünün bir parçası olduğundan beri, şekil değiştirenler tarafından reddedilmeye alışkındı. Çünkü o tam bir insandı. Kocasını ve çocuğu aslan olabilirdi, ama o sadece Brooklyn'li iyi bir kızdı ... eşi bir şekil değiştiren olan.

Zamanla, birlikte çalıştığı polisler ve sonunda onun için çalışanlar Dez'e saygı duymaya başladılar. Ya da en azından ona tahammül etmeye başladılar. Bir zamanlar ortağı ve hala çok yakın arkadaşı olan Lou Crushek bir gün bunu ona açıkladı: "Sen çılgın bir insansın. Onları korkutuyorsun. Çünkü çılgın bir insandan daha korkutucu bir şey yoktur."

Yeterince makul. İşe yararsa Dez şikâyet etmeyecekti.

Ama bu çocuğun saçmalamasını dinlemek sinirlerini bozmaya başlamıştı. Sonunda kısa kesmeye karar verdi. Eğer izin verirse sonsuza kadar devam edeceğini hissediyordu.

Nefes aldığı anda, çocuğa ve tuhaf boyutlardaki iki arkadaşına eşlik eden kadına baktı. Imani Ako.

Birkaç ortak NYPD-Katzenhaus davasında birlikte çalışmadan önce, Dez Imani'yle birkaç yıl önce bir aslan etkinliğinde tanışmıştı. Imani kendini tanıtmış ve Gururunun Dez'in kocasını kendi erkeklerinden biri olarak istediğini ancak doğduğu Gururun çiftleşme sözleşmesine büyük bir meblağ koyduğunu açıklamıştı. Mace'in parçası olmadığı, hatta farkında bile olmadığı bir sözleşme. Donanma komandosu olarak ülkeleri için savaşmakla çok meşguldü. O sırada şehirde olsa bile, Mace tanımadığı kadınlarla bağlayıcı seks sözleşmelerinin hayranı değildi. Özellikle de bu anlaşma ablası tarafından yapılmışsa.

"Imani, ben-" Dez söze başladı ama çocuk onun sözünü kesti.

"Imani sadece gözlemlemek için burada," dedi ve Dez'in önüne geçerek onun Imani'yi görmesini engelledi. Sanki bu, Imani'nin odada onlarla birlikte olduğunu bilmesini mucizevi bir şekilde engelleyecekmiş gibi.

"Oh . . . Gözlemler. Tamam. Ve *benden* yapmamı mı istiyorsun? ?"

"Sen de gözlemler. Oh, ve basit tutuklamalar için birkaç giriş ekibi ve üç birim sağlamanızı istiyoruz. Bir de şuradaki konferans odalarınızdan birini," dedi ve Dez'in ofisinin cam pencerelerinden görebildiği odaları işaret etti.

Giriş ekipleri mi? Neden giriş ekiplerine ihtiyaçları olsun ki? Bunlar uyuşturucu baskınları sırasında kapıları kırarak içeri giren ya da kitlesel silahlı saldırganlarla uğraşan SWAT ekipleriydi. Departmanın en büyük şekil değiştiren ırklardan oluşan kendi SWAT birimleri vardı: boz ayılar, Sibiryalı kaplanlar ve erkek aslanlar. Hepsi eski askerdi. Ve bu tür ekipler, yakaladıkları gangsterler için gerekliydi. Çünkü dünyada hiçbir şey metamfetamin bağımlısı bir uyuşturucu baronundan daha korkunç olamazdı.

Sadece giriş ekiplerinin çocuğun projesi için gerekli olduğunu düşünmüyordu.

Çocuğun talebini düşünmek için bir dakika isteyen ama hemen yanıt vermek için ısrar etmekten vazgeçmeyeceğini bilen Dez, Rottweiler cinsi köpeklerinin yürüyüşe çıkan komşu köpeklerle saldırmasını engellemeye çalışırken kullandığı tekniği kullandı: dikkat dağıtma. Köpekleri için sadece ödül mamasına ve bir topa ihtiyacı vardı. Ama bu küstah piçler için . . . ?

Dez aslanın arkadaşlarından birine baktı. "Demek sen yeleli bir kurtsun, ha? Böyle bir şeyi hiç duymamıştım," diye yalan söyledi. "Sürünün adı ne?"

Adam gözlerini devirdi ve kadın onun bu konuşmayı daha önce de yaptığını tahmin etti. Ama yine de "Ben kurt değilim" derken bu kadar şirret görünmek zorunda değildi.

"O zaman sana neden öyle diyorlar?"

"Yeleli kurt kendi türüdür." Bu bir ifadeydi ama sanki bir soruymuş gibi söylemişti, son kelime bir kademe daha yükselmişti. Sanki onun zekâsını sorguluyormuş gibi, bu da Dez'i daha da sinirlendirdi.

"Ama bu mantıklı değil çünkü adında kurt var. Yele yüzünden yarı kurt yarı aslan falan mısın?"

"Hayır."

"Sen kurtadam mısın?"

Üç adamın da aval aval ona baktığı bir an oldu, ta ki yeleli kurt küstahça "Kurt adam diye bir şey yoktur" diyene kadar.

"Bu ses tonunun nedenini anlamadım? Bana da şekil değiştiren diye bir şey olmadığı söylenmişti ama işte buradayız."

Imani aslanın arkasından boğazını temizledi ama Dez bakışlarını yeleli kurttan ayırmadı. Kadınlar çok yakın olmasalar bile, Dez aralarında tek bir bakış geçtiğinde histerik gülüşmelerin başlayacağını biliyordu.

"Bayan MacDermot-"

"Kaptan," diye düzeltti aslan. "Kaptan MacDermot."

"Kızım, terfi mi aldın?" İmani birbirlerini görebilmek için eğilerek mutlulukla sordu.

"Terfi ettim! Artık kimsenin varlığından haberdar olmadığı birimin Yüzbaşı Desiree MacDermot'um."

"Aferin sana!"

"Hanımlar!"

Dez tek kaşını kaldırarak aslana baktı. İmani'nin de aynı ifadeyi takındığından emindi.

"Devam edebilir miyim?" diye sordu.

Dez parmaklarını masasına vurdu. Çünkü yapmak istediği şey silahını çekip çocuğu bacağından vurmaktı. Sadece canını yakmak için. Ama bunun kendisi için iyi sonuç vermeyeceğini biliyordu. O Grubu temsil ediyordu. Bir dakika. Öyle miydi?

Dez'in hatırladığı kadarıyla İmani, Grup için *asla* isteyerek çalışmayacağını her zaman açıkça belirtmişti. Melezlere karşı bir şeyi vardı ve örgütü yöneten Van Holtz kurtlarının hayranı değildi. Ve herhangi bir konuda fikrini değiştirecek türden bir kadına da benzemiyordu.

"Kimin için çalışıyorsun?" Dez sordu ve o anda odadaki gerilimin on tık arttığını hissetti. Ama erkek aslan bunu umursamadı.

"Yeni bir organizasyon için çalışıyoruz. BPC, Katzenhaus ve Grup'un bir çeşit yan kuruluşu. Ama işimiz çok özel."

"Grubunuzun bir adı var mı?"

"Eminim vardır. Ama bu konuda endişelenmenize gerek yok. En azından şu anda. Sadece talep ettiğim şeyi sağlamanızı istiyorum. Bana senin işleri halledebilecek tek kadın olduğun söylendi."

Oh, Tanrım, bu adam.

"Yapabilirim," diye yanıtladı Dez. "Peki ya ihtiyaç duyacağın tutuklama emri ne olacak? Onları sana veremem. Ancak bölge savcımızı arayabilirim. Kendisi bir çakal. Tam insanlar arasında lakabı 'Kuduz Dişi Şeytan'dır."

Gülümsemesi bariz bir şekilde samimiyetsizdi. "Kuduz dişi şeytanı aramanıza gerek yok. Gerekli evrak işlerini biz hallederiz." *"Arama*

izinlerini siz mi halledeceksiniz?"

"Uh-huh. Başka sorunuz var mı?"

"Şey-"

"Harika! İyi miyiz yani?"

Dez göz ucuyla Imani'ye baktı. Bu konuda gerçekten iyi miydi? Ama Imani'den yine o küçük, belli belirsiz baş sallamasını aldı. Belli ki bu işin ilerlemesini istiyordu ve bu da Dez'in kafasını daha da karıştırdı. Imani emekli olmadan önce Dez onunla birkaç davada çalışmıştı ve Imani operasyonlarını yürütme biçimiyle neredeyse bir denizciye benziyordu. Kendisi de Deniz Piyadeleri'nde eski bir köpek bakıcısı olan Dez, Imani'nin yargılarına ve kararlarına kısa sürede güvenmeye başlamıştı. Ama bu erkeklere güvenmiyordu. En azından henüz.

Ancak . . . Imani buradaydı ve Dez ona hâlâ güveniyordu.

Bu yüzden, teslim olmuş bir iç çekişle, "Tamam. Bana sadece tarih ve saat verin, ben de takımların hazır olduğundan emin olayım."

Aslan gülümsedi ama bu sefer zoraki değildi. Ona kalırsa, istediğini elde etmişti.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Nelle beşinci balo elbisesiyle yanlarından geçerken Zé, "Buraya *bana* kıyafet almaya geldiğimizi sanıyordum," diye yakındı.

"Biliyorum," diye iç geçirdi Max. "Ama önce kendisi için alışveriş yapmayı sevdiğini unutmuşum."

"Buradan bir şey istemeyeceğim. Ben pek tasarımcı tipi bir adam değilim."

"Ben de tasarımcı bir kız değilim. O yüzden anlıyorum."

Nelle önlerinde döndü. "Düşünceler? Endişeler? Görüşleriniz?" "Hayır," dedi ikisi de aynı anda.

Nelle gözlerini devirdi. "Neden zahmet ettiğimi bilmiyorum."

"Biz de bilmiyoruz," diye arkadaşını bilgilendirdi Max. "Ona sadece kıyafet alabilir miyiz? Lütfen."

"Tamam." Nelle satış elemanına işaret etti. "Bunu ben alayım. Ve bu beyefendi için kıyafete ihtiyacımız var."

"Buradan kıyafet giymeyeceğim." "Neden?"

"Bir nedeni var: Ben Avrupalı değilim. Ve burada alışveriş yapmak için Avrupalı olmak gerekiyormuş gibi hissediyorum."

"Haklı," diye mırıldandı Max.

"Ve iki ..." Nelle'in giydiği elbiseyi işaret etti. "Bir elbise için on üç bin dolar isteyen bir yerden alışveriş yapmam."

Max'in başı döndü. "*Ne kadar?*"

"Satış elemanını duymadın mı? On üç bin dedi. Onu duydum. Tanrı onu duydu."

Şimdi arkadaşına bakıyordu. "Nelle!"

"Oh, Acımasız Ming aşkına. Şu birkaç dolarlık dramayı aşabilir miyiz?"

Nelle bir eliyle eteğini kaldırdı ve sokak kıyafetlerini giymek için döndü.

"Acımasız Ming mi?" Zé sordu.

"Flash Gordon'dan."

"Nereden olduğunu biliyorum. O nasıl biliyor?"

Max omuz silkti. "O bir bilimkurgu hayranı. Kötü bilimkurguları bile."

"Flash Gordon'da kesinlikle yanlış bir şey yok." Yavaşça başını çevirdi, böylece ona aval aval bakabilecekti. "Bana şaka yaptığını söyle."

"Tamam," dedi Nelle, sokak kıyafetlerini tekrar giymiş olarak önlerinde dururken. "Hadi gidelim. André'yi aradım bile, bizi bekliyor."

Zé ona olabildiğince sakın ama kararlı bir şekilde "hayır" diyemeden Max, "Onu Andre adında birinin ona kıyafet alacağı bir mağazaya götürmüyoruz," dedi.

"Neden? Andre isminin nesi yanlış?"

"Önce şunu sorayım: Andre'nin ismindeki E'nin üzerinde bir vurgu var mı?"

"Hayır." Boğazını temizledi. "A'nın üzerinde."

"O bir DJ mi?" Max bilmek istiyordu. "Çünkü kabul edeceğim tek mazeret bu."

Zé buna güldü ve Nelle'den yediği ters bakışı görmezden geldi.

"Hayır, değil."

"O zaman hayır, Nelle. Hayır. André adında birinin ona kıyafet alacağı bir mağazaya gitmiyoruz." Max ayağa kalktı. "Hadi, kedi. İkimizin de kıyafet alırken rahatsız olmayacağı bir yere gidelim."

* * *

Livy Kowalski bunun nasıl hayatı haline geldiğini bilmiyordu: geçimini sağlamak için insanların düğünlerinin fotoğraflarını çekmek. Doğruydı, sanat her zaman sanatçının yaşamı boyunca karşılığını veren bir şey değildi. Çalışmaları ölümlerinden çok sonrasına kadar bir iz bırakmamış pek çok sanatçı ve yazar düşünebiliyordu.

Ama içlerinden herhangi biri Leibowitz düğününde çalışmak zorunda kaldı mı? Bir grup çılgın vahşi köpeğe katlanmak - ve burada alıntı yapıyordu
-"Aşkı sevmek" mi?

Daha da mı kötü? Gelin. Çok güzeldi. Livy'nin şimdiye kadar tanıştığı ya da birlikte çalıştığı en iyi insandı. Livy zor, kaba ve kontrolden çıkmış gelinleri tercih ederdi, böylece işinin sefaletinde gerçekten yuvarlanabilirdi. İhtiyacı olan şey, kendisine "Düpedüz şirretliğine rağmen *harikasın!*" diyen pırıl pırıl bir gelindi.

Livy, Leibowitz düğünü için yaptığı fotoğrafları inceledi ve o kadar iyi olduklarını biliyordu ki, kişisel fotoğrafçıları olması için her şeyi ödemeye hazır gelinlerden *daha fazla* iş alacaktı.

Hayatı nasıl bu kadar acınası hale gelmişti?

"Merhaba yeğenim."

Livy gözlerini işinden ayırmaya zahmet etmedi. Ailesiyle birlikte yaşarken kolay kolay irkilmemeyi uzun zaman önce öğrenmişti. "Teyze. Ne istiyorsun?"

"Saygılı davranıyormuş gibi bile yapamıyor musun?" "Hayır."

Bu bir kıkırdamaya yol açtı ve Livy bunun uğraşmak istemediği bir bal porsuğu saçmalığı olduğunu bilerek işine odaklanmaya devam etti. Yang klanının "kara koyunu" olmak kolay değildi ama Livy bir yolunu bulmayı başarmıştı.

"Kuzenini gördün mü?" diye sordu teyzesi, Livy'nin Spor Merkezi'ndeki ofisinde dolaşırken. Livy birkaç yıldır profesyonel şekil değiştiren spor takımlarının çoğunun resmi fotoğrafçısıydı. Bu iş ona inanılmaz derecede iyi para kazandırıyor ve sporcuları sık sık sanat eserleri için model olarak kullanıyordu ama yine de gerçek işinden başka bir dikkat dağıtıcı şey gibi geliyordu. Sanatından.

Elbette en iyi arkadaşı Toni, tüm bu "sızlanmalar" için ona aptal diyecek ve Livy'ye "kendine gel!" diyecekti. Ve muhtemelen haklı da olurdu.

"Hangi kuzen?" Livy sordu. "On bin kadar kuzenim var." "Bu biraz abartılı bir tahmin."

"Cengiz Han'a genetik olarak bağlı kaç kişi olabileceğini düşünürsek . . . Bundan şüpheliyim."

"Ben Max'ten bahsediyorum."

Livy'nin eli klavyesinin üzerinde dondu ve sonunda sandalyesini teyzesine doğru çevirdi.

"MacKilligan mı?" diye sordu açıklığa kavuşturmak için. "Evet."

"Yang'lerin Max MacKilligan'ı aileden saymadıklarını sanıyordum."

"Saymıyoruz. Ama annesi hâlâ öyle."

"Ne kadar yüce gönüllüsünüz."

"İğnelemeyi kes. Onunla konuşmalısın."

"Max? Pek arkadaş sayılmayız. Beni birkaç kez öldürmeye teşebbüs etti."

"Oh, kim yapmadı ki?"

Livy dikkatini yeniden bilgisayar ekranına vererek, "Teşekkürler," dedi. "Onunla ne hakkında konuşacaksın?"

"Annesi geri döndü."

"Nereden döndü?" Livy'nin eli yine dondu. "Geri döndüğünü kastetmiyorsun-"

"Hapishane mi? Evet. Ben de tam olarak bunu kastetmişim. Ve eğlenceyi artırmak için . . . tam olarak gitmesine izin verilmedi. Ne demek istediğimi anladınız. Öylece gitti."

"Nasıl olur da-?"

"Nasıl çıktığı önemli değil." "Değil mi?"

"Önemli olan yakalandığında burada olmaması." "Bunun *beni* nasıl ilgilendirdiğinden emin değilim."

"Avrupalı kuzenlerimize her zaman yakın olduğunu biliyorsun." "Yani?"

"Onlarla pek çok işte çalıştı. Ve büyük teyzeleri onun Avrupa'ya dönmesini tercih ederdi."

"Hı-hı."

"Kızı onunla gitmezse bunu yapmak istemeyebilir."

"Dur bir dakika." Şimdi teyzesi Livy'nin tüm dikkatini üzerine çekmişti. "Zar zor konuştuğum bir kadına -çünkü birbirimizden nefret ediyoruz- buradaki ailesini bırakıp yaklaşık yirmi yıldır görmediği annesiyle gitmesi gerektiğini söylememi mi istiyorsun? Bunu doğru mu anlıyorum?"

"Öylesiniz! Biz de tam olarak bunu yapmanı istiyoruz."

"Peki bunu neden için yapayım? Bilmiyorum, *herhangi biri için?*"

"Şey ..." Teyzesi masasına yaklaştı ve ellerini parlak maun ağacının üzerine koydu. "Bunu yapmak istemezsen anlarız. Ama en başta sana sormak zorunda kaldığımız için kendimizi kötü hissederiz. Bu yüzden buraya gelirdik. Her gün seni görmek için. Bilirsiniz, sizi dahil etmeye çalıştığımız için özür dilemek için. Elbette buna tüm teyzeler, amcalar, kuzenler de dahil. Hepimiz. Telif etmek için elimizden geleni yapacağız. Ne yazık ki bu, etrafınızdaki tüm hassas kedi ve köpeklerle de vakit geçireceğimiz anlamına geliyor. Ayıları da unutmayalım! Ayıları ne kadar çok seviyoruz. Ve onlar da bizi. Bütün bunlar kulağa eğlenceli geliyor, değil mi?"

Livy kontrolü ele almak için kendine bir an verdi. Bunu yapmak zorundaydı yoksa teyzesinin lanet suratını parçalayacak ve yeni kızarmış bir etin derisi gibi yiyecekti.

hindi.

Kontrolün kendisinde olduğunu anladığında, sessizce, "Max'le konuşacağım," dedi. Teyzesi gülümsedi. "Teşekkür ederim, yeğenim. Sen en iyisisin."

* * *

"Burası kokuyor," diye yakındı Nelle, bankta yan yana otururlarken, Nelle'in yumruğu burnunun altındaydı.

"Keser misin şunu? Sanki seni metroda bulduğumuz bir yığın giysiye götürmüşüz gibi davranıyorsun. Burası ordu fazlası bir mağaza."

"Neden duramadığımı anlamıyorum-"

"Bir kez daha André'den bahsedersen seni öldüresiye döverim. Ve bunu yapmak için duvarlardan sökebileceğim bol miktarda bok var."

"Kaba."

"Züppe."

Max, sırf ordu malzemeleri satan bir dükkânda birkaç dakika geçirmek zorunda kaldığı için Nelle'den yediği fırçalara inanamıyordu.

Vargas soyunma odasından mavi bir kot pantolon, siyah bir tişört ve kalın iş botlarıyla döndü.

"Ciddi misin?" Nelle sordu, dudakları hayal kırıklığıyla kıvrılmıştı . . muhtemelen öğrenerek.

"Bunun nesi yanlış?"

Max de Vargas'la aynı soruyu sordu. Nelle'in neden şikâyet ettiğini anlamamıştı. Basit bir kıyafetti. Yıllar boyunca karşılaştığı eski askerlerden herhangi biri için tipikti ama hiçbirinin bu kadar lezzetli görüldüğünü hatırlayamıyordu.

Levis, zarif kışını mükemmel bir şekilde kavırıyordu. Tişört yıpranmış bir görünüme sahipti, öyle ki kolları devasa pazularını biraz sıkıyor ve alt kısmı tam kalçalarına oturuyordu. Ellerini ön ceplerine sokup omuzlarını kaldırdığında, tişört yukarı kalkıyor, sakladığı muhteşem karın kasları ve dar kalçaları ortaya çıkıyordu.

"André'yi görmek istemediğine *emin* misin?" Nelle adeta yalvardı. "*André konusunda çeneni kapa!*" Max dükkândaki herkesi şaşırtarak kükredi. Kendisini bile şaşırtmıştı.

Boğazını temizledi. "Yani bunun için zamanımız yok." Vargas'a odaklandı. "Aynı kotlardan birkaç tane daha alalım. Ve şu kırmızı, koyu yeşil ve mavi tişörtlerden de birkaç tane alalım. Güzel, derin bir mavi."

Vargas Max'e kaşlarını çattı. "Uhhhh ... tamam." Nelle'e baktı. "Ve söz veriyorum, yeni bir banka kartı alıp banka hesabıma erişimim olduğunda sana geri ödeyeceğim. Ya da çek defterimi aldığımda sana bir çek yazabilirim."

"Merak etme," dedi Max ona, kolunu Nelle'in bacaklarına yaslayarak, Vargas'ın yeşil gözleriyle tekrar ona bakmasını sağladı. "O zengin. İğrenç, korkunç, inanılmaz derecede zengin. Ona asla geri ödemek zorunda değilsin."

"Oooohhhh ... tamam." "Sana geri ödeyeceğim, Nelle." demeden önce birkaç kez gözlerini kırıştırdı.

"Elbette," diye yanıtladı Nelle. Vargas'ın kot bölümüne geri dönmesini bekledikten sonra Max'i acımasızca kucağından itti. "Neyin var senin?" diye sordu.

"Şey-"

Onlar Vargas'la konuşurken yanlarından ayrılmayan bir adam aniden Nelle'e doğru yaklaştı. Nelle sadece başını çevirip adama o top gibi parlayan bakışlarından birini fırlattı ve "Benden uzak *dur* yoksa seni öldürürüm," dedi. Adam sırtıttı ve yine bir şeyler söylemeye başladı ama kadın ekledi: "Gözlerime bakıp seni öldüreceğimi anlayabilirsin. Bunu ruhunda hissedebilirsin. Tıpkı bir şahinin yakınında bir güvercin gibi. O yüzden şu anda yapacağın şey benden uzaklaşmak. Çünkü bunu yapmazsan, ikimiz de biliyoruz ki seni öldüreceğim ve bu çok kötü olacak, ama kesinlikle paçayı kurtaracağım. Çünkü ben güzelim ve zenginim. Ve zengin insanların yaptıkları her şey yanlarına kâr kalır."

Adam kaşlarını çatarak Max'e baktı ve Max de ona dişsiz ama tükürük dolu bir tıslamayla karşılık verince adam hızla oradan uzaklaştı. Tekrar yalnız kaldıklarında Nelle fısıltıyla "Ondan hoşlanıyor musun?" diye sordu.

Max, Nelle'in Vargas'tan bahsettiğini biliyordu ama başka bir tam insan erkek yaklaştı, görünüşe göre bir açıklık sezmişti. Nelle, "Seninle konuşmuyorum, aptal," diye tersleyerek bu inancı boşa çıkardı.

Adam gidince Nelle tekrar Max'e odaklandı. "Eee?"

Max tekrar banka oturdu. "Konuşmuyordum, ama sonra ... o kot pantolon ve tişörtle çıkageldi ... *lanet* olsun!"

"Ne oldu biliyor musun? Artık Dutch gibi kokmuyordu. Sana Dutch gibi koktuğunu söylemiştim!"

"Dutch'ın kokusu umurumda değil. Kurt partisine gitmediği sürece. O kadar tekila gözeneklerinden iyi geçmiyor."

"Hayır. Ama Dutch senin kardeşin de olabilir. O senin hiç hoşlandığın biri değil. Zé de o kardeşlik kokusuyla kaplıydı. Ama şimdi üzerinde sadece bu korkunç yerin kokusunu taşıyan giysiler var, bu da onun doğal kokusuna kadar inebilmeni sağlıyor." Sırıttı, burnunu kırıştırdı ve başını salladı. "*Misk.*"

"Bunu iki kez söylemek zorunda mıydın?" "Kesinlikle yaptım."

* * *

Staten Island'a giden bir feribota bindiler ve Max ile Nelle'in sürekli "eski spor merkezi" dedikleri yere yürüme mesafesinde olduğu anlaşılan bir lokantada durdular. Zé'nin bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu ama daha fazla soru sorma zahmetine girecek kadar da umursamıyordu. Özellikle de aldığı cevaplar . . itici olduğunda.

Örneğin, uğradıkları lokantada, her ikisi de çok nazik davrandıkları halde, Nelle ve Max'e karşı pek de dostça olmayan bir tavır takınan iri yarı bir kadın vardı. Zé bunu sorduğunda, "Şey ... onlar ayı. Ne bekliyordun ki?"

Hizmet sektöründe çalışan insanların müşterilerine nasıl davranacaklarını bilmelerini beklerdi! Güney Bronx'lu bir Porto Rikolu olarak New York'ta büyüdüğünden, bazılarının kendisine pek de dostane olmayan bir şekilde davranmasına alışkındı. Ancak hizmet sektöründe çalışanlar iyi bir bahşiş ya da tekrar iş istiyorlarsa, saçmalıklarını gizliyorlardı. Ama *bu* insanlar öyle değildi. Bağnazlıklarını tüm dünyanın görmesi için ortaya döküyorlardı. Gerçi tepki gösterdikleri şey renk ya da din değildi. Türleri ve cinsleriydi.

Max'e göre kurtlar köpekleri sevmiyordu; köpekler ve kurtlar kedileri sevmiyordu; ayılar köpekleri, kurtları veya kedileri sevmiyordu; ve kesinlikle *hiç kimse* bal porsuklarını sevmiyordu.

"Ve bunların hiçbiri iç bağnazlığı örtmez." "İç bağnazlık mı?"

"Kaplanlar aslanları pek sevmez, aslanlar jaguarları ve leoparları pek sevmez, boz ayılar siyah ayıları tokatlama eğilimindedir, çakallar Afrika yaban köpeklerini gerçekten sinir bozucu bulur ... liste uzayıp gider." Max neredeyse kafası büyüklüğündeki hamburgerinden bir ısırık daha aldıktan sonra mırıldandı: "Bu liste sonsuz. Sadece bizim yaptığımızı yap ..." "Yani?"

"Ne mi?"

İki kadın birlikte, "Aldırma," dedi.

Çoğu insanı öldürecek kadar büyük bir yemeği bitirdikten sonra, caddeden aşağıya, "eski spor merkezine" doğru ilerlediler.

"Siz orada bekleyebilirsiniz. Bizim soyunma odasına gitmemiz gerekiyor." Max ona baktı. "Başka bir şeye ihtiyacın var mı?"

Ona neden öyle baktığını merak eden Zé, "Hayır, şimdi gidebilirsin" diye cevap verdi.

Kıkırdadı ve uzaklaştı.

Tamam, Zé'nin Max'in deyiimiyle "kendi türünün" etrafında olmaktan gerçekten hoşlandığı bir şey *vardı*. Ona verdikleri tepki. Özellikle de onun tavırlarına verdikleri tepkiler.

Çocukluğundan beri etrafındaki herkes ondan hoşlanmadıklarını açıkça belli etmişti. Karnesinde yorumlar vardı, büyükbabası veli toplantılarında bunu duymuştu, komutanları ona sık sık "tavrın üzerinde çalışmalısın Vargas" diyordu. Bunu o kadar çok duymuştu ki, artık alışmıştı. Ama burada, bu insanların arasında . . . ? Davranışları hiçbirini korkutmuyor gibiydi. Bu hoşuna gitmişti.

Zé basketbol sahasına doğru ilerledi. Kadınlar çoktan yıpranmış sahada antrenman yapıyordu ve hiçbiri Zé'nin beklediği gibi değildi. Farklı boylar, farklı ırklar, farklı saç renkleri de dahil olmak üzere insanlığın geniş bir kesimini temsil ediyorlardı. Aslında o kadar çok saç rengi vardı ki, bazen sadece bir kafada bile! Ve her zamanki dövmelelerin yanı sıra yara izleri de vardı. Bir sürü yara izi. Sanki birçoğu hayatlarının bir döneminde köpek saldırısına uğramış gibiydi.

Belki de öyleydiler.

Hayır, bu WNBA'e hiç benzemiyordu. O kadar uzun boylu bir oyuncuyu gördüğünde -yedi fitin çok üzerinde- takım arkadaşlarından biri ona pas verdiğinde topu potaya atmak için potanın altında durduğunu biliyordu. Zé onun tek amacının bu olduğunu hissetti.

Sonra Max ve arkadaşları dışarı çıktı, hepsi de parlak sarı takım eşofmanları giymişti. Beşlinin en uzun olan Mads en az beş-sekiz yaşında olmasına rağmen, oradaki en küçük kadınlar onlardı. Aslında, diğer takım arkadaşlarının yanında o kadar küçük görünüyorlardı ki Zé neden takıma seçildiklerini merak etti. Karşılaştırıldığında hobbit gibiydiler.

Max onu tribünde, sahaya yakın bir yerde otururken gördü ve el salladı. Ordu malzemeleri mağazasından ayrıldıklarından beri ona karşı çok daha nazik davranıyordu. Onun tavır değişikliği konusunda paranoyak olmamaya çalıştı ama şimdiye kadar inanılmaz derecede paranoyak olarak nispeten uzun ve sağlıklı bir hayat yaşamayı başarmıştı.

Başka bir takım arkadaşıyla konuşmak için dönen Max, takım ceketinin arkasındaki takım adını gösterdi. Wisconsin Kasapları.

"Bu çok hoş," diye mırıldandı. "Neymiş o?"
diye sordu yanındaki kadın.

Zé hızla soluna baktı, eli hemen orada olmayan tabancasına uzandı.

"Bir şeyin yok," dedi kadın. "Ben asla bir kedi dostumu incitmem." Gözünün altındaki bir noktayı kaşıdı. "Tabii bir bok başlatmadıysa. Bir şeyler başlatmayı mı planlıyorsun?"

"Hayır." Elini indirdi ve odağını önündeki takıma çevirdi. Max eşofmanını ve ceketini çıkarmış, atleti ve şortundan başka bir şey bırakmamış ve bir jimnastikçinin vücudunu ortaya çıkarmıştı. Omuzları ve kalçaları onun boyundaki bir kadın için devasaydı ve kolları kaslıydı. Boynunu kırdı ve sesi tüm arenaya yayıldı.

"Beni hatırlamıyorsun, değil mi?" diye sordu yanındaki kadın.

Adam ona tekrar baktı. Kadın siyahtı. Daha yaşlı. Güzeldi. Saçları kahverengi, sarışın, altın sarısı, beyaz ve griydi. Gözleri koyu kahverengiydi. Ahşap ve fildişinden yapılmış, en azından onun gözüne pahalı görünen Afrika tarzı bir kolye takıyordu. Bileziği beyaz altın ve elmastan yapılmıştı. Ancak boynundaki ve bileğindeki paraya rağmen üzerinde sadece gündelik bir şort ve yıpranmış bir Bob Marley tişörtü vardı. Ayağındaki parmak arası terlikler muhtemelen Old Navy'nin yaz indiriminden aldığı üç dolara mal olmuştu.

"Özür dilerim. Bilmiyorum."

"Beyin hasarından kurtulma sürecinin ortasındaydın." Adam kaşlarını çatınca ekledi: "Bir ayı yavrusunu yemeye çalışırken yakalandığında bizim sokağa gelmiştin."

Dehşete kapılan Zé gözlerini kapadı ve başını öne eğdi. Eğer yapabilseydi, düzgün bir insan tarafından bir daha asla görülmemek üzere koltuğunda kaybolurdu.

"Kendini kötü hissetme," dedi gülümseyerek. "Yavrularının yenmesini istemiyorlarsa, ayılar onların bu kadar sulu görünmelerine izin vermemeli."

Zé yine ona bakıyordu. Aval aval bakmak daha iyi bir kelime olabilirdi.

"Merak etme." Onun dizini okşadı. "Çoğumuz artık insan yemiyoruz."

"Çoğunuz mu?"

"Bazı sırtlanlar . . . hala tatları yerinde. İhtiyacınız olursa temizlik işi yapanlar da var."

"Lütfen benimle konuşmayı kes."

Güldü ve bu onu daha da güzelleştirdi, ama kahretsin! Bu konuşma onu çıldırtıyordu.

"Adım Imani Ako." Elini uzattı ve o da tuttu. "Zé. Zé Vargas."

"Memnun oldum, Zé." Yeniden takım antrenmanına odaklandı. Oyuncular ısınma hareketleri yapıyordu. Pek ilginç sayılmaz. "Eee... gerçekten de öyle olduğunu biliyordun-"

"Hayır."

"Vay canına. Bu senin için zor olmalı. Yani, tüm hayatım boyunca biliyordum. Her iki tarafımı da anlayacak şekilde yetiştirildim. Tüm bunları sen yaşındayken öğrenmeyi hayal bile edemiyorum. ?"

"Otuz."

"Otuz! Vay be."

"Vay canına" demeyi bırakmasını diledi. Bu onda kompleks yaratıyordu.

"Kendini güvende hissediyor musun?" diye sorana kadar -çok şükür ki- bir süre sessiz kaldı.

Zé kaşlarını çatı. "Hayatta mı?"

Kadın kıkırdadı. "MacKilligan'larla birlikte. O kız kardeşler mahallemize geldiklerinden beri epey isim yaptılar."

"Ayılar onlara aldırıyor gibi görünüyor." Bekle. . . az önce bunu mu söyledi? Bunu neden söylemişti? Bu da ne demek oluyordu?

"Ayılar iki nedenden dolayı aldırıyor. Birincisi, en büyük kız kardeş kıcını pişirebildiği için. Bir ayıyı dizlerinin üzerine çöktürmenin en hızlı yolu nedir? Unlu mamuller. İkinci sebep ise hepsi çok küçük olduğu için

Boz ayılar gerekirse onları mahalleden kovabilir. Etrafta dolaşan bal porsukları olduğunu duyduğumda bunu hemen yapacaklarını düşünmüştüm. Boz ayılar ve kara ayılar kovanlarına karşı son derece korumacıdır. Ama yine de üç kız kardeş hâlâ orada. Ve şimdi de sen."

"Evet. Ben."

"Küçük olan Max, sokağımıza geldiğinde sana karşı çok korumacıydı. O kaslı omuzlarını bir grup şaşkın kedi ile çok kızgın bir ayı çetesinin arasına koydu. Bu bir bal porsuğunun bile genellikle yapacağı bir şey değildir." Bir an durakladı, sonra ekledi, "Yalan söylüyorum. Herhangi bir bal porsuğu bunu yapardı, ama sadece kendileri için. O senin için yaptı."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bu koruyuculuk azalabilir. Porsuklar delidir ... ve kötüdür ... ve herkesten nefret ederler. Bunu unutma. Çünkü senin hakkındaki fikrini değiştirirse

. . . Küçük cüssesinin kafanızı karıştırmasına izin vermeyin. İri bir kedi olabilirsiniz ama bal porsuklarını öldürmek kolay değildir, herkesle kapışmaya hazırdırlar ve durmazlar. Siz uzaklaşana ya da onları öldürene kadar saldırmaya devam edecekler."

"Verdiğiniz bilgiler çok güzel. Şiir haline getirilmeli."

Kadın güldü ve Zé sormak zorunda kaldı: "Buraya gelmenin bir nedeni var mı? Yoksa sadece beni korkutmak için mi?"

"Sadece gözlemliyorum," diye cevap verdi ama bunda gerçekten tuhaf bir şey vardı. O kadar tuhaftı ki, hava durumu ya da başka anlamsız bir şey olmadığı sürece daha fazla sohbet etmemeye karar verdi.

Neyse ki aralarındaki sessizlik bir süre daha devam etti ve Zé tam rahatlamıştı ki sağ tarafına tanımadığı bir erkek oturdu ve aralarında sadece bir boş koltuk kaldı. Oturmak için koca bir arenaya sahip oldukları düşünülürse bu da garip bir şekilde yakın görünüyordu.

Elinde yakındaki 7-11'den aldığı dev bir gazoz tutan adam Zé'yi geniş bir gülümsemeyle karşıladı. "Hey-ya! Ben Dutch. Dutch Alexander. Max'in en iyi arkadaşı. Beynin hâlâ iyileşme sürecindeyken sana yardım etmeye çalışan bendim. Sen Zé'sin, değil mi? Nasılsın? Dayanabiliyor musun? Gerçekten iyi görünüyorsun. İyileşmiş gibisin. Rahatlamış olmalısın, ha? Ee, neler oluyor? Burada mı takılıyorsun? Seni suçladığımdan değil. Max'in arkadaşları çok tatlı, değil mi?"

Dutch konuşkandı. Dutch konuşmaya devam etti. O kadar çok konuşuyordu ki Zé gerçekten sadece susmasını istiyordu. Ama bu onun için yeterince hızlı olmuyordu.

Kelimeler adamın ağzından dökülmeye devam edince, Zé aklına gelen tek şeyi yaptı.

* * *

Dutch, Zé'nin içine itildiği bu yeni dünyada kendini rahat ve huzurlu hissetmesini sağlamaya çalışıyordu. MacKilligan kardeşlerin yabancılar söz konusu olduğunda nasıl davrandıklarını biliyordu. Zavallı adam için zor olmalı. Değil mi? Bu yüzden kediye, aslında başka bir şey olduğu halde bir ömür boyu başka bir şey olduğunu düşündükten sonra konuşacak birine ihtiyaç duyarsa, Dutch'ın onun için burada olduğunu bildirmek istedi.

Kedi ilk başta ona baktı. Kaşlarını çatarak. Hiçbir şey söylemedi. Sadece bakmaya devam etti. Dutch bakan ırklara alışkındı. Kediler bakmakta ustaydı. Aslanlar, kaplanlar, vaşaklar. Hepsi de bakmaya meyilliydi. Dutch, adama hep New York'ta mı yaşadığını sorarak konuşmaya dahil etmeye çalıştığında bile ... Zé ona bakmaya devam etti. En azından bir dakika boyunca. Sonra, bakışları hâlâ Dutch'ın üzerindeyken, Zé yavaşça uzandı ve bileğinin bir hareketiyle Dutch'ın gazozunu elinden aldı.

Zé'nin diğer tarafında oturan Ako Pride Dişi Aslanı başını geriye atıp gülerken Zé bakışlarını Max'in takım çalışmasına çevirdi.

* * *

"Siz beşiniz! Buraya gelin!"

Max, Nelle, Mads, Streep ve Tock koçlarının yanına doğru ilerlediler. İki saattir antrenman yapıyorlardı ve çok yorulmuşlardı, domuz gibi terliyorlardı. Biri kurulanmaları için her birine bir havlu uzattı ve Koç "Yürüyün dedim, yürüyün, yürüyün!" diye bağırana kadar yüzlerini silmek için biraz yavaşladılar.

Max ve takım arkadaşları için koşacak pek fazla kişi yoktu ama Koç Diane Fitzgerald liseden beri onlarla çalışıyordu. Aslında Wisconsin Butchers'ın koçluk işini almak için lise takımının rekorunu kullanmıştı. Üniversite koçu olmasına gerek yoktu.

Birincisi. Şanslıydı çünkü bir insan üniversite takımına koçluk yapmaya asla dayanamazdı.

Tam insanlar koçları gibi bir Dişi Kurdun lider olmasını asla kaldıramazlardı. Kibarca söylemek gerekirse, Koç Fitzgerald çok az sınırı olan vahşi bir hayvandı.

Max ona tapıyordu.

"Neden beş dakika geç kaldınız?" Önünde durduklarında Koç sordu; devasa omuzları onu her zaman New York Giants'ın bir defans oyuncusu gibi herhangi birini yakalamaya hazırmış gibi gösteriyordu.

"Neden soruyorsun?" diye sordu Max. "Yalan söyleyeceğimizi biliyorsun. Yalan söylemekte çok iyiyizdir."

"Ben değilim," diye itiraf etti Tock. "Ben acı veren dürüstlüğe inanırım. Ruhunuzu yok eden ve aklınızı kıran türden."

"Ben de tam regl dönemimi suçlayacaktım," diye araya girdi Streep. "Kramplarımdan bahsedecektim. Sonra da hıçkıra hıçkıra ağlayarak iki büklüm olacaktım."

"Ben de hemen Streep'e yardıma koşar, onu tuvalete götürür, koşarken de herkesten bir tampon isterdim." Nelle etrafına bakındı ve seslendi: "Tamponu olan var mı? Kimsede yok mu? *Yüce Tanrım, tampona ihtiyacı var!*"

Herkes Mads'e baktı ama onun tek yaptığı omuz silmek ve usulca "Ben olsam çeker giderdim. Bir şeye cevap vermek istemediğimde hep çekip giderim."

Koç panosunu indirdi ve iç çekti. "Dinleyin, finallere kalmak istiyorum. Ama bu, playofflardaki her takımı yok etmemiz gerektiği anlamına geliyor. Siz beşiniz beni yüzüstü bırakmaya başlarsanız bunu yapamam."

"Biz ne zaman-"

"Yapma bile, MacKilligan. Sadece bu programları hatırlayın ve kışınızı kaldırıp maçlara ve antrenmanlara zamanında gidin. Anladınız mı?"

"Evet, gücün sahibesi!" diye seslendiler ... sadece onu kızdırmak için.

Hayal kırıklığına uğramış bir iç çekiş ve Max'in kafasının arkasına sert bir vuruşla Koç uzaklaştı.

"Neden hep *bana* vuruyorsun?" diye sordu Max.

"Çünkü en sert kafa senin kafan!" Koç geri bağırdı.

Eğitimsiz bir göz için Koç bıkmış ve onlarla işi bitmiş gibi görünüyordu, ama Max daha iyisini biliyordu. Yıllardır Dişi Kurt'a işkence ediyorlardı ve bu yüzden onlara tapıyordu. Çünkü onların bal porsuğu tavırları

Onlar sahada çok iyi yarışmacılardı. Koç onları baş belası porsuklar oldukları için seçmiş ve yetiştirmişti. Okulda beş porsuk bulmanın Tanrı'nın bir lütfu olduğunu söylerdi. En azından kendisi ve kız basketbol takımı için. Diğer herkes için beş porsuk, yeterince hızlı mezun olamayan bir kâbustan başka bir şey değildi.

"Açlıktan ölüyorum," diye duyurdu Nelle. "Kim beslenmek ister?"

"Yemek için Manhattan'a geri dönelim," diye yalvardı Streep. "Mükemmel servisi olan şık bir yere."

Nelle sıırttı. "Sanırım ben ödeyeceğim?"

"Buna gerek yok. Tabii sen istemiyorsan."

"Utanılacak bir şey y o k , değil mi?" Mads sordu. "Sende hiç utanma yok."

"Utanç zayıflar içindir."

Tock parmağıyla Streep'i işaret etti. "McDonald's alacaksın ve bu hoşuna gidecek!"

"Hayır, hayır," dedi Nelle kıkırdayarak. "Beşinci Cadde'deki Van Holtz Steakhouse'a gideceğiz. Zé'yi bir şekil değiştirenin kaliteli yemek anlayışıyla tanıştıracacağız."

Max başıyla onayladı. "Vay canına. İyi fikir.

Harika." Ama takım arkadaşları onu çok iyi tanıyordu.

"Onun varlığını unuttun, değil mi?" Mads sordu. "Tabii ki unutmadım!"

"Bize yalan söyleme."

"Sadece aklımdan çıkmış," diye itiraf etti.

Streep ona takıldıktan sonra, "Katzenhaus Kütüphanesi'nde Zé'nin geçmişine bakacağımızı hatırladın mı?" diye sordu. Hayır. Bunu hatırlamamıştı. Hem de hiç.

"Tabii ki hatırladım."

Mads başını salladı. "Gerçekten kötü bir yalancısın."

"Değilim. Şu mükemmel göz temasına bak. Bu bir beceri, sürtük." "Peki bir şey bulabildin mi?" Nelle, Tock'a sordu.

"Lanet kediler bizi içeri almadı. Ve bu konuda çok kabaydılar.

Göster onlara, Streep."

Streep atletini kaldırarak karnını boydan boya kesen acımasız pençe izlerini ortaya çıkardı. Tam bir insan olsa dikiş atılması ve muhtemelen kan nakli yapılması gerekirdi - ayrıca iyi bir terapist de ihtiyacı duyardı- ama Streep zaten

iyileşiyor. Bu da iyi bir şeydi çünkü Streep'in boğazı parçalansaydı bile Koç'un umurunda olmazdı. *"Antrenmanı kaçırmazsın!"*

"Yani hiçbir şey elde edemedik. Ama," diye ekledi Tock, "yardım edebilecek birkaç tanıdığım var. Telefonla aradım. Geri dönüş aldığım da size haber veririm."

"Harika."

"Ama zavallı Zé'yi yine unutacağın için önce sana hatırlatacağımdan emin olabilirsin."

Max bir dişini gösterdi. "Onu unutmayacağım."

"Eminim unutmaz," dedi Nelle sırtarak. "Daha önce onu arzuluyordu." "Artık Hollanda kokmadığı için mi?" Streep tahmin etti.

"Kesinlikle! Şimdi sadece-" "Onun miskini kokluyor!"

"Evet!"

"İkinizin miskle ne alıp veremediği var?" Max sordu. "Çünkü bu kelimeyle beni iğrendirmeye başladınız."

"Misk olsun ya da olmasın," diye önerdi Tock, "çok geç olmadan hamleni yapsan iyi olur."

"Sen neden bahsediyorsun?"

Eliyle işaret etti ve hepsi döndü. Seyirci koltuklarında, ikisi de çita olan takım arkadaşlarından ikisi Vargas'ın iki yanında oturuyordu. Ve onunla konuşuyorlardı.

Konuşuyorlardı!

Max bakışlarını iki kaltağa dikti ve sadece prensip gereği onları tokatlamak için yanlarına gitti ama Nelle omzundan tutup onu geri çekti.

"Bunu halletmenin yolu bu değil." "Şunlara bak. Onunla konuşuyorlar. Fahişeler."

"Vay canına," diye homurdandı Mads. "Hızla kadın düşmanı oldun."

"Tanrım, haklısın." Max ellerini başına götürdü. "Benim neyim var böyle?"

"Ondan hoşlanıyorsun," diye mantık yürüttü Nelle. "Hepsi bu kadar. Bunda utanılacak bir şey yok." "Öyle değil mi? Bilirsin, takım arkadaşlarımı aramama neden olduğunda fahişeler?"

"Max, bunu fazla düşünme. Onuncu sınıfta Danny Parker'a yaptığın gibi onu üçüncü kat penceresinden atarak terk etmeden önce bir erkekten hoşlanmanın tadını çıkar."

Max bu anıya güldü. "Sadece çığlık attı," dedi, onu kaldırıp pencereden attığı zamanki gibi ellerini sallayarak.

"Buraya geliyorlar," diye fısıldadı Streep. "Herkes sakın olsun! Sakın olun!"

Max, dört takım arkadaşının 1993 Beverly Hills havuz partisi fotoğraf çekimindeymiş gibi pozlar vererek "havalı olmaya" çalışmasını izledi.

Gözlerini kapadı ve içini çekti. "Aptallar."

* * *

Zé iki oyuncuyu Max ve arkadaşlarının durduğu sahaya kadar takip etti. Daha önce hiç bir kadın ona yaklaşıp "Hey, seni burada tek başına otururken gördük. Biz çitayız."

Ve Zé'nin aklına "Bu şimdiye kadar karşılaştığım en tuhaf tanışma" dışında bir cevap gelmedi.

Verdiği yanıt karşısında kafaları karışmıştı ve geçmişi bu şekilde ortaya çıkmıştı. Şaşırtıcı derecede iyi davrandılar ve ona artık "resmen spots-r-us kulübünün bir parçası!" olduğunu söylediklerinde güldü. Görünüşe göre jaguarlar, leoparlar ve çitalar arasında yaygın bir şakaymış.

"Yeni arkadaşınla burada tanıştık Maxie," dedi içlerinden biri Max'e. "Çok tatlı."

Max onlara doğru bir adım attı ama Nelle hemen önünü kesti. "Neler oluyor?" diye sordu.

"Bakın, Zé'ye yardım etmeye çalıştığınızı duyduk." "Ve?"

Elini Zé'nin omzuna koyarak dostça bir jest yaptığını düşündü. "Aslına bakarsan ona şu anda bir şeyler öğretebiliriz. Herkesin önünde."

"*Fahişeler!*" Streep parmağıyla işaret ederek bağırdı.

"Tamam!" Nelle ellerini kaldırdı, avuç içleri dışarıdaydı. "Herkes sakın olsun. Hepimiz aynı takımdayız."

Çitalar porsuklara aval aval baktı -bir milyon yıl geçse de beyninden çıkacağına inanmayacağı bir cümle daha- ve içlerinden biri, "Size neler oluyor çocuklar?" diye sordu.

"Olabilir," diye araya girdi Tock, "ben sadece tahmin yürütüyorum, neden *bize* neden bahsettiğinizi söylemiyorsunuz?"

"Bir yarış. Sahanın etrafında."

"Neden?" Zé sordu.

"Korkuyor musun?" diye sordu bir çita. "Kaybetmekten nefret ediyorsun, değil mi?" "Aşağılamak gibi olmasın ama ben senden daha uzunum. Bacaklarım da çok daha uzun." Sonra hepsi güldü.

"Bizim ne olduğumuzu gerçekten bilmiyor, değil mi?" diye sordu diğer çita. İlk çita, "Haydi, tatlım," dedi. "Bunu yapmana bile gerek yok.

kıyafet değiştirmek. Sahanın etrafında üç tur. Buraya ilk kim dönerse.

... kazanır."

Zé içini çekti, gözlerini devirdi. Ama Max'e baktığında, zamanını boşa harcamama konusunda onunla aynı fikirde olmasını beklerken, "Korktun mu?" diye sordu.

Hayır. Korkmuyordu. Ama rekabetçiydi.

Max'in yüzüne bakabilmek için eğildi. "Tamam. Oynamak mı istiyorsunuz? Hadi oynayalım."

* * *

Tüm takım kenarda oturmuş, iki çita ve Vargas'ın bir köşede dizilişini izliyordu. Koç yardım etmek için ofisinden çıktı, düdüğü hazırды. Kolunu kaldırdı. "Hazır olun! Hazır olun!" Birkaç saniye daha bekledikten sonra düdüğünü çaldı. Üçü birden havalandı ve ilk dönemece doğru koşmaya başladı.

Çitalar hemen geri çekildi, Vargas liderliği ele geçirdi.

"Bu sadece zavallı adamı küçük düşürmek için mi?" Max çoktan sinirlenmiş bir halde sordu.

"Çitaların en hızlı kara hayvanları olduğunu nasıl bilmez?" Tock sordu.

"Çünkü yarıştığı kadınların *da* dünyanın en hızlı kara hayvanlarından biri olduğunu anlamıyor. Hâlâ iki ile ikiyi bir araya getiremedi."

"Bu yüzden hâlâ bocalıyor," diye araya girdi Mads. "Neden kendi başına yer değiştiremiyor?"

"Bocaladığı falan yok," diye karşı çıktı Max. "Sadece henüz bunu göremiyor. Umarım bu ona yardımcı olur ve sadece onu küçük düşürmekle kalmaz.

onu."

"İster inanın ister inanmayın," diye açıkladı Nelle, "onu küçük düşürmeye çalışmıyorlar. Tam olarak senin söylediğin şeyi yapmaya çalışıyorlar, Max. Çok açık bir şekilde sahip olduğu rekabetçi doğasını zorlayarak."

Max o kadar emin değildi... ta ki ikinci tura gelene kadar.

Vargas köşeyi henüz dönmüştü ki, iki çita da ona doğru hızla yaklaştı. O kadar hızlıydı ki neredeyse duracaktı. Kesinlikle tökezledi, gözleri fal taşı gibi açıldı. Büyük olasılıkla insanların bu kadar hızlı hareket ettiğini hiç görmemişti. Eski mahallesinde değil. Bir savaş bölgesinde değil. Olimpiyatlarda da.

Ama durup bakacak ve muhtemelen panik içinde altına işeyecek olan çoğu tam insanın aksine, Vargas durmadı. Zar zor yavaşladı. Ve bir anlık şaşkınlıktan sonra hızını arttırdı. Neden mi? Çünkü o rekabetçi bir kedi idi. Sadece bunu henüz anlamamıştı.

Çitalar Vargas'a yetiştirme şansı vermek için ve dürüst olmak gerekirse mecbur oldukları için biraz daha yavaşladılar. Çünkü saatte sadece altmış beş mil hızla kısa süreler için koşabiliyorlardı. Ama Vargas onlara yetişir yetişmez tekrar havalandılar. Onu çok kızdıran bir hareketti bu.

Ve tekrar yaptılar. Ve tekrar. O yetişene kadar yavaşladılar ve sonra onu geride bırakarak hızla uzaklaştılar.

Dördüncü seferde bunu gördü. Öfke değil. Kıskançlık değil. Tepkisinde tam insani bir şey yoktu. Sadece kararlılık. Geride bırakıldığı için kendine duyduğu kızgınlık.

Her şey gözleriyle başladı. O yeşil güzellikler parlak altın rengine dönüyordu.

Sonra omuzları biraz kamburlaştı. Ve adımları daha uzun, daha akıcı hale geldi.

Geçiş vurduğunda, bir saniyeden az sürdü. Bir flaş. İnsan vücudu aniden siyah kürkle kaplandı, lekeler o kadar koyuydu ki neredeyse görünmüyorlardı, sadece belirli ışıkların altından geçtiğinde ortaya çıkıyorlardı. Omuzları kamburlaştı, kolları aşağı sarktı. Sonra elleri pençeye dönüştü, yere sertçe çarptı ve ardından ayakları yere indi.

Koşunun ortasında kendini silkeledi ve giysileri uçtu. Ön pençeleri tekrar yere indiğinde tam bir jaguardı ve ekibi hep birlikte harika bir oyun gördüklerinde yaptıkları şeyi yaptı: zıplayıp alkışladılar.

Bu bir saniye sürdü. Hâlâ koşuyordu ve kendi kendine yer değiştirdiğinin farkında değildi. Ama nihayet farkına vardığında, artık insan olmadığını tam olarak anladığında, yavaşladı ve sonra durdu.

Max onun pençelerini birbiri ardına kaldırışını izledi, artık altın rengi olan bakışları sırayla her birini inceliyordu.

İki çita yer değıştirdi ve şakacı bir şekilde ona saldırdı, onu yere düşürdü, üzerinden atladı. Zé sırt üstü yuvarlandı, bacaklarını gerdi ve onları inceledi. Yeni formundan büyülenmişti. Yeni gücünden büyülenmişti.

Tekrar ayağa kalktı ve tezahürat yapan oyuncularla yüzleşti. Sonra da tüm gücüyle onlara doğru koşmaya başladı. Max gülümsedi ama takımındaki köpeklerin aksine eğilmedi. Porsukların hiçbiri eğilmedi.

Zé kolaylıkla onun üzerinden geçerek koltukların en üst sırasına çıktı. İşte o zaman Max ve takım arkadaşları tezahürata başladı.

"Zé! Zé! Zé! Zé! Zé!"

Ve kedi formunda bile onun selam verdiğini anlayabiliyordu.

ONUNCU BÖLÜM

Bagaj açıldı ve Devon Martin saatler sonra ilk kez zifiri karanlıktan başka bir şey görebildi.

"Hadi Dev," dedi o tanıdık ses, ama birden fazla güçlü el onu yakalayıp dışarı çekti.

Acımasızca yere fırlatıldı. Sonra karnına, bacaklarına, göğsüne ve sırtına bir dizi acımasız tekme geldi. Kafası hariç neredeyse her yerine.

Daha fazla dayanamayacağından emin olduğunda, o sesi tekrar duydu. "Pekâlâ.

Bu kadar yeter. Bu kadar yeter."

Tekmeler durdu ve Dev kendini elleri ve dizleri üzerine çekebildi. Başını kaldırdı.

"Merhaba, Dev."

Arabanın bagajında başka bir Asyalı kadınla oturmuş, ikisi de havuç yiyordu.

Renny Yang sebzeyi kaldırarak, "Biliyor musun, hapisten çıktığımda bir hamburger ve patates kızartması için can atacağımı düşünmüştüm. Yediğim ilk şey de bu oldu. Ama Bulgar hapishanesinde başka ne yok biliyor musunuz? Sebze. Ve meyve. Bu omnivorun çok özlediği bir şey."

"Ben bokumu istiyorum, kadın."

Renny gülümsedi ve Dev eskiden bu gülümsemeyi ne kadar sevdiğini hatırladı. Şimdi sadece onu vurmak istiyordu.

"Sen ve o salak bana ihanet ettiniz," diye hatırlattı ona. "Benden ne yapmamı bekliyordun?"

"Kızıma bulaşmamamı."

Dev ona baktı. "Senin kızın mı yoksa *bizim* kızımız mı?"

Renny kaşlarını çatı ve sonunda yanındaki kadına baktı. Sonra kahkahalara boğuldular. Karanlıktan çıkıp arabanın etrafını saran diğer Asyalı kadınlar da onlara katıldı.

"Senden bir çocuğum olacağını mı düşünüyorsun? Birinden"-ağız tiksintiyle kıvrıldı-
"soyuma hiçbir şey katmayan bir insandan? Oh, puhleeze!"

"Hangisi daha kötü bilmiyorum," dedi Renny'nin yanındaki kadın ona. "Onun senden bir çocuğu olacağını düşünmen mi? Ya da Max'in senin çocuğun olabileceğini düşünmen ve yine de onu birkaç kez öldürmeye teşebbüs etmen."

"Onu asla öldürmeye çalışmadım. O sadece ... sadece ..."

"Sadece, sadece, sadece ... ne?" Renny sordu. "Bana karşı kullanacağın bir araç olmaya dayanamadı mı? Biliyor musun, aslında" -bağajdan kaydını ama Dev'e yaklaşmadı- "benim kızın seni daha önce bulmamış olması gerçekten utanç verici. O benden çok daha iyi biri. Duyduğuma göre daha hızlıymış."

"Eğer beni öldürecekse, kaltak, o zaman öldür beni!"

"Seni öldürmeyeceğim." Elini kaldırdı. "Tırnaklarımı yeni yaptırdım. Kızımı tekrar gördüğümde güzel görünmeliyim. Ama ona artık endişelenmesini gerektirecek bir şey olmadığını söyleyebilmek istiyorum."

Dev önce onları duydu. Açıklığı çevreleyen ormandan gelen garip, boğuk bir ses. Ne olduğunu anlamaya çalışarak etrafına bakındı. Bu sesin ne olduğunu. Ağaçların arasından ona doğru gelen şey neydi?

Kendini ayağa kalkmaya zorladı, Renny'nin onu hemen yere sermesini bekliyordu. Ama Renny ona sırtını dönmüş, hapse girdiğinden beri çok daha genişlemiş olan poposunu düzeltiyor ve diğer Asyalı kadınlarla sohbet ediyordu. Onu görmezden geliyordu.

Dev'in ilk aklına gelen koşup onu öldürmek oldu. Sadece boynunu kırmak. Yine de ölecekti ama kadın da ölecekti. Kazandığını elinden alan kaltak.

Ama o sesler. O yüksek, uzun boğuk ses. Sürekli duyuyordu, her yönden geliyordu. Önce uzun, sonra kısa. Havlama gibi. Her neyse, gelmeye devam ediyordu. Ve bazen ... bazen de gülme sesi gibi bir şey duyuluyordu.

Bu her neyse, Dev için çok fazlaydı. Bu onu Renny Yang'ın parasını alıp kaçması düşüncesinden daha çok korkutuyordu.

Belki de onu kandırıyordu. Belki de onu panikletmek için bir ses sistemi kullanıyordu. Bilmiyordu. Tek bildiği, o sesin ne olduğunu öğrenmek için burada kalmak istemediğiydi. Kalamazdı.

Dev Renny'den uzaklaştı ve koşmaya başladı. Arkasına baktı ama Renny ve kadınlar onu takip etmiyordu. Bu ona kendini iyi hissettirmedi.

Daha iyi. Bu onu daha kötü hissettirdi. Renny aptal değildi. Eğer kaçarsa, onun için tekrar geleceğini biliyordu. Bunu biliyordu. O zaman neden ona izin veriyordu-

Sağ tarafından ona çarptı ve güçlü çeneleri arasında kolunu yakaladı. Dönerek yarattığı uzaklaştırmaya çalıştı ama yaratık da onunla birlikte döndü. Dev ona yumruk attı ama yaratık, çeneleri kolunun etrafındayken bile yine o inleme sesini çıkardı.

Bir köpek mi? Onu öldürmek için bir köpek mi kullanacaklardı?

Ama bu "köpek" doğru gelmiyordu. Eskiden dövüş köpekleri yetiştirirdi ve onlar böyle hissettirmezdi. Bu tür sesler çıkarmazlardı.

Arkasından farlar yandı ve Dev şimdi gördü. Şimdi o sesleri anlıyordu. Büyüyen her çocuk gibi o da yırtıcı hayvanlarla ilgili belgeselleri izlemeyi severdi. Aslanlar, kaplanlar... sırtlanlar.

Sırtlan onu ters çevirdi ve Dev'i yere yatırdı.

Dev ayağa kalkmaya çalıştı ama Renny'nin üzerine saldırdığı tek bir sırtlan değildi. Bir sürü vardı ve etrafını sarmışlardı, biri göğsüne tırmanıp üzerine eğildi.

Bunun o an olduğunu biliyordu ve bir an önce bitmesini isteyerek boğazını sıktı.

Sırtlanlar yine o sesi çıkardılar; kısa bir kahkahayla birleşen bir uğultu. İşte o zaman göğsündeki başını önce bir yana, sonra diğer yana çevirdi. Birdenbire insandı.

Bir kadın ona bakıyordu.

"Bunun gerçekten kolay olacağını mı sanıyordun?" diye sordu, sesi boğuk, neredeyse erkeksi. "Acı çekmeyeceğini mi? Oh, dostum ... acı çekeceksin."

* * *

Renny, benekli sırtlan klanı onu hâlâ hayattayken yerken Dev'in çığlıklarını duydu.

Kuzeni bir tomar para uzattı ve Renny de parayı klanın reisine verdi. Sırtlan kıkırdayarak uzaklaştı, görünüşe göre bu akşam yemek yeme havasında değildi.

"Onu kısa kesmedin, değil mi?" Renny sırtlan yeterince uzaklaştığında sordu.

"Hayır, hayır. Söz veriyorum."

"Güzel. Dev'in gerçek kışının aniden bir nehirde ortaya çıkmasına ihtiyacım yok." Renny elini uzattı ve avucuna bırakılan anahtarları aldı.

"Şimdi mi gidiyorsun?"

"Kızımı görmedim. Görmem gerek."

"Belki de beklemelisin," diye önerdi başka bir kuzeni ve Renny sonunda kuzenlerinin kendisi dışında her yere baktığını fark etti. "Max geride bıraktığın Yang değil."

"O benim kızım."

İşte o zaman kuzenlerden birkaçı ona saldırdı. Birbiri ardına. "Teyzeler onu kabul etmez."

"Onu yıllardır görmedin."

"Onu kendin bile büyütmedin. Nasıl bağlı olabilirsin ki?" "Ve o artık bir MacKilligan."

"O bile sayılmaz. MacKilliganlar onu teyzelerden daha fazla istemiyor. Freddy'nin kızlarından hiçbirini istemiyorlar."

Renny konuşan kuzenleri inceledi. "Yani bunu kendi etime ve kanıma karşı mı tutmamı istiyorsun? Etimiz ve kanımız mı? "

"Onu bu hayata, *bizim* hayatımıza getirebileceğini sanıyorsan yanılıyorsun." "Onu görmekten başka bir planım yok."

"Renny-"

"Sadece kızımı görmek istiyorum. Hepsi bu."

Kuzenleri arabadan uzaklaştı ve Renny arabaya bindi. Kadın arabayı çalıştırdı ve camı indirdi.

Renny dışarı eğildi. "Yerleştiğimde hepinize haber veririm." "Sadece dikkatli olun."

"Kendi kızım mı?"

Kuzenler bakıştılar, sonunda biri, "O yalnız değil, Renny," dedi.

"Ve o normal değil," dedi bir diğeri.

Renny ön camdan tarlaya baktı, orada bir sırtlanın Dev'in kollarından birini kopardığını ve birkaç klan arkadaşıyla birlikte ağaçlara doğru koştuğunu gördü.

Bakışlarını kuzenlerine çevirdi. "Şaka yapıyorsun, değil mi? "

* * *

Onlara ünlü Beşinci Cadde Van Holtz Steakhouse'un arka tarafında özel bir oda verildi. Zé'nin büyükbabasının hiçbir zaman fazla parası olmamıştı, bu yüzden Zé ne bu şehirdeki ne de yıllar boyunca gittiği dünyanın diğer yerlerindeki Van Holtz restoranlarında yemek yemeyi hiç düşünmemişti. Eğer Tayvan'da bir Sizzler'ın yanında bir Van Holtz Steakhouse olsaydı, o Sizzler'a giderdi. Onun iştahı ve takım arkadaşlarının iştahı

-Ona göre aşırı pahalı bir turist tuzağında yemek yemek kabul edilemez bir hareketti.

Ama işte buradaydı. Hem de Beşinci Cadde'deki Van Holtz Steakhouse'da. Burası amiral gemisi restoran değildi. Orası Seattle'daydı. Garson ona menüyü uzattığında, Zé ne istediğini zaten biliyordu: Yanında brokoli olan bir T-bone. Bu yüzden menüyü bir kenara bıraktı.

Onun tam köşesinde oturan Max sıırttı. "Menüye bakman gerek."

"Ben ne istediğimi zaten biliyorum."

"Güven bana," dedi, dikkati çoktan ikramlara odaklanmıştı. "Menüye bak."

Zé gözlerini devirerek menüyü aldı ve açtı. İlk sayfada, başkasının parasıyla bile olsa asla sipariş etmeyeceği şarapların bir listesi vardı. 1800'lerden kalma şaraplar mı? Kim bir zincir restoranda bunun için isteyerek para öder ki? Bu şarapların fiyatlarının çlgınca olması gerektiğini biliyordu çünkü fiyatlar listelenmemişti.

Zaten tiksinişmiş olan Zé sayfayı çevirdi ve hemen T-bone'unun listesini gördü. Ancak bu listenin altında T-bone *seçenekleri* vardı. Zé kaşlarını çatı. T-bone diye bir seçenek olduğunu hiç duymamıştı. T-bone, T-kemikti, değil mi? Bakışlarını listede aşağı doğru kaydırđı ve bizon ile devekuşunu gördü. Garip değildi, sadece onun zevkine göre biraz hippı-dippiydi.

Ama Zé okumaya devam ettikçe yüzünün ısındığını ve beyninin acımaya başladığını hissetti. Neden mi?

Çünkü menüde geyik, elk, moose, antilop, buffalo, zebra, gergedan, su aygırı, zürafa vardı. Zürafa!

"Ne okuyorum lan ben?" "Akşam

yemeği seçenekleriniz."

"Peccary de ne?"

"Domuz gibi bir şey. Kokarca domuzu sanırım. Deneyen insanlar tanıyorum ama adında kokarca olan hiçbir şeyi riske atmam."

"Capybara mı?" diye sordu. "Dev sıçan mı?"

"Bu hoşuna gidebilir. Jaguar bölgesinden geliyorlar."

Zé etrafına hızlıca bir göz attı. Kendisiyle dalga geçildiğini hissetti. Kendisiyle dalga mı geçiliyordu?

Sayfayı çevirdi ve deniz ürünlerinin listesini buldu, ancak her zamanki somon, alabalık ve ahi ton balığını geçince gözleri açıldı. Çünkü o zaman sakallı ve halkalı fok, mors, beluga balinası ve deniz gergedanına rastladı.

"Deniz gergedanı da neyin nesi?" diye sordu.

"Denizin tek boynuzlu atı," diye yanıtladı Nelle sırtarak.

Zé ızgara maymuna geldiğinde menüyü kapattı, ayağa kalktı ve hışımla dışarı çıktı. Ancak restoranın ikinci katına çıkan merdivenlere kadar gidebildi, asansörlerin hemen yanına.

İlk basamağa oturdu, ön kollarını dizlerine dayadı.

Spor salonunda yer değiştirdiğinde, bu duygu onu bunaltmıştı. Ama kötü anlamda değil. Hoşuna gitmişti. Vücudunda dalgalanan gücü sevmişti. Gücü.

Ama en önemlisi sonunda bütün olmanın hissiydi. Tamamlanmış.

Ondan sonra, aptalca bir şekilde iyi olacağını düşündü. Başka hiçbir şey dünyasının üzerine inşa edildiği temeli sarsamazdı. Başka bir türe dönüşmüştü. Hiçbir şey onu sarsamazdı çünkü tüm fiziksel varlığını tamamen farklı bir şeye dönüştürebilirdi.

Ancak sonra... sarımsaklı kuşkonmaz ve brokoli ile şarap soslu ızgara maymun için bir liste görmüştü. Bunun yerine yabani pirinç de kullanılabileceğini görünce çılgına döndü.

Bir insan nasıl maymun yiyebilirdi? Bir maymunun gözlerinin içine bakmak, kendi gözlerinin içine bakmak gibiydi. Komşunu yemek gibi bir şeydi. Öyle değil miydi?

"Hâlâ buradasın." Max ayaklarının altındaki basamağa oturdu. Sırtını merdiven boşluğunun duvarına dayamıştı, böylece ona bakabiliyordu. "Seni kaybettiğimizi sanmıştım."

"Izgara maymun mu? Gerçekten mi?"

Kıkırdadı. "Jaguarlar maymun yer ama bu *senin* maymun y e m e n gerektiği anlamına gelmez. Ne istersen yiyebilirsin."

"Ben de tam T-bone biftek alacaktım ama sen menüye bakmamı söyledin."

"Buna alışman gerek. Eğer şekil değiştirenlerle takılırsan, onların garip şeyler yediğini göreceksin."

"Sen ne yiyorsun?"

"Nerede olduğuma bağlı. İtalya'dayken Vatikan yakınlarında porsuğa ait harika bir restoran bulmuştum, şöyle bir şey yapıyordu" -gözlerini kapadı, sanki o yemeği tekrar tadıyormuş gibi bir nefes aldı- "Engerek Bolonez sosu beni benden *almıştı. Tamamen* ilahi bir şeydi. Ama Almanya'da bir kara mamba sucuğu buldum *ki vay canına.*"

Zé elini kaldırdı. "Bekle . . . kara mamba gibi . . . ? " Başını iki yana salladı. "'Engerek' dediğinde, demek istediğin-"

"Engerekler. Pamukağız, çingiraklı yılan ... bakırbaşlar. Bunun gibi."

"Çünkü bal porsukları yer-"

"Ne istersek. Son çingırağına kadar. Senin de bunu bilmen ve kabullenmen gerekiyor." Onun bacağına okşadı. "Seyahat ettin. Eminim başka ülkelerin lezzetlerini de tatmışsındır."

"Evet, tabii... ama zürafalar? Bu akşamki spesiyallerde yavru filler vardı!"

"Tamam. Öncelikle, onlar vahşi doğadan değil. Hiçbir hayvanın vahşi nüfusunu azaltmadığımızı söylediğimde bana güvenin. Dünyanın her yerinde çiftliklerimiz ve çiftliklerimiz var."

"Bunun neresi daha iyi?"

Kadın homurdandı. "Almayı planladığın bifteğin ... nereden geldiğini sanıyorsun?"

Zé tartışmaya başladı ama hemen onun haklı olduğunu anladı.

"O menüdeki her şey belirli ırkların ihtiyaçlarını karşılamak için. Bunda utanılacak bir şey yok ve geri veriyoruz. Dünyanın yaban hayatı koruma alanlarını koruyan sert piçlerin çoğu şekil değiştirenlerdir. Ve bazen, büyük avcıların aslanlar tarafından parçalandığına dair hikayeler falan... bunlar genellikle biziz. Neden mi? Çünkü yapabiliriz ve çünkü biz pislikleriz. Ve kabul edelim ki o adamlar bunu istiyor."

Şimdi homurdanma sırası Zé'deydi. Hatta gülümsedi bile. Mecbur kalmadıkça yapmaktan pek hoşlanmadığı bir şeydi bu. "Ben hiç ödül avcılığı yapmadım."

"Kim yapar ki? Aşırı pislikler hariç."

"Peki ne yemem gerekiyor?" diye sordu sonunda. "Sıçan mı?"

"Kapibara sıçan değil, kemirgen." "Ne fark eder ki?"

"Bilmiyorum," diye itiraf etti. "Ve yemek zorunda olduğun tek şey ne istersen o. İtiraf etmeliyim ki buranın pirzolası *gerçekten çok* iyi."

"Nerede o?" Zé koridorun sonundan gelen sesi duydu.

Omzunun üzerinden baktı ve çarpıcı bir siyah kadının onlara doğru koştuğunu gördü.

"Max! Etrafta koşuşturan karışık ebeveynli bir çocuk gördün mü?" Zé ve Max kaşlarını çatarak birbirlerine baktılar. Karışık ebeveynlik mi? Gerçekten mi?

"Hayır."

"Eğer bir tane görürseniz bana haber verin."

"Koca bir çocuğu nasıl kaybedersin?" diye hırladı bir erkek sesi ve Zé dehşet içinde iri bir insanın onlara doğru tepinmesini izledi. Saçları beyazdı ve altında kahverengi katmanlar vardı ama yaşlı bir adam değildi. Sadece iriydi. Neredeyse iki metre uzunluğundaki kalın kemiklerin üzerine belki dört yüz kilo yüklenmişti. Ama çok daha küçük bir adam gibi hareket ediyordu. Sanki tüm dünya onun boyutlarındaki insanlar için inşa edilmiş gibi akıcı ve rahattı.

"Zé, bunlar Bane ve Bo."

"Blayne!" diye bağırdı kadın, merdivenlerden inmeye başlayarak. "Benim adım Blayne!"

"Her neyse."

Erkek, o delicesine büyük bacaklarıyla Zé ve Max'in üzerine basarak merdivenlerden aşağı indi.

"Bo, bu Zé," dedi Max adama, Zé'den sadece bir homurtu duydu.

"Parmağıyla koridorun sonundaki en son odayı işaret ederek, "Eğer daha fazlası kaçmaya kalkarsa, yakala onları," dedi.

Max başını salladı. "Elbette."

Bo arkasını dönmeye başladı ama durdu ve Zé'ye baktı. "Hokey oynuyor musun?"

Zé bu soruya o kadar şaşırmişti ki, hayır, oynamıyorum diye cevap vermeye başlamıştı ki, Bane . . . pardon . . . Blayne geri döndü ve havladı, "*Ciddi misin?* " Konuşurken sesi o kadar yüksekti ki, diğer özel yemek odalarından gelen ulumalar ve yuhalamalar ona cevap verdi.

"Sadece sordum. Histerik olmaya gerek yok. Kaybeden *ben* değilim çocuk."

Blayne merdivenleri işaret etti. "İkinci katı kontrol et."

Bo tepinerek uzaklaştı -fiziksel olarak sadece yürüyebiliyor muydu yoksa her yerde tepiniyor muydu- ve Blayne merdivenlerden yukarı çıktı. Erkeğin aksine o da bacakları oldukça uzun olmasına rağmen etraflarından dolaşmak zorunda kalmıştı. Sadece Bo'nunkiler kadar uzun değildi.

"Ah, tatlım?" Max, Blayne'in dikkatini çekerek seslendi. Sonra işaret parmağını kaldırdı ve yukarıyı gösterdi.

Blayne yukarı baktı, Zé de öyle. İşte orada tavandan sarkan, kıkırdayan, bariz bir şekilde "karışık ebeveynli" bir çocukla karşılaştılar. İşin rahatsız edici yanı, kızın özel bir şeyden sarkıyor gibi görünmemesiydi. Kirişler ya da aydınlatma armatürleri yoktu. Çocuk orada düz bir tavanda asılı duruyordu. Kıkırdıyordu.

"Vay anasını!" Zé yakınlarda bir çocuk olduğunu unutarak haykırdı.

"Bu ne zaman başladı?" Blayne bilmek istiyordu.

Max sadece güldü. "Stevie bunu yapmaya başladığında altı yaşındaydı sanırım. Bir sincap tarafından ürkütülmüştü."

"Aman Tanrım! Aman Tanrım!" Blayne dramatik bir şekilde koridoru işaret etti ve çocuğuna bağırarak fısıldadı, "*Oraya geri dön!*"

Çocuk -hâlâ tavanda- son odaya doğru koştu. Blayne aşağıya, Zé ve Max'e baktı.

"Bo'ya söyleyemezsiniz," diye fısıldadı onlara. "Çıldırır!" "*Dişli* adam çıldıracak mı?" Max sordu.

Blayne ellerini Max'in yüzüne çok yaklaştırmak için belinden eğildi ve öfkeyle açıkladı: "Onlar diş değil! Onlar diş! Eskinin kudretli kılıç dişli kedileri gibi!"

"Kılıç dişli kedilerin aslında modern kedilerle akraba olmadığını biliyor muydunuz?" diye belirtme ihtiyacı hissetti Zé. Sizin kaplanlarınız ve aslanlarınız gibi."

"Konuşmayı kes!" Blayne merdivenlerden aşağı bağırmadan önce tersledi, "Onu buldum!"

Parmağıyla tekrar Zé ve Max'i işaret etti ve fısıldadı, "İkinizden de tek kelime çıkmayacak! Asla!"

Hışımına çıktı ve koridorun yarısına gelmişti ki, şimdi sırtarak geri döndü ve mutlulukla Max'e, "Stevie'ye selamımı söyle!" dedi.

Max başıyla onayladı ve ona bir başparmak işareti yaptı. Blayne gittiğinde Max, "O kaltak tam bir kaçık," diye mırıldandı.

Bir ya da iki dakika sonra Bo geri döndü. Hemen aşağıda durup onlara baktı ve "Tavandaki çocuk muydu?" diye sordu.

Bir şey söylemekten korkan Zé ve Max sadece bakakaldılar ama Bo onların akıllıca sessizliklerini anlamış gibiydi. Başını salladı ve son basamakları çıkmaya başladı. "Evethhh. Blayne bilmediğimi sanıyor. Ama ben biliyorum."

"Dur tahmin edeyim," dedi Max. "İkiniz de melez olduğunuz için, farklı genlerinizin birbirini yok edeceğini ve sonunda tam insan çocuklarınız olacağını düşündünüz. Değil mi?"

"Evet. Biz de öyle düşünmüştük." Onlara tekrar baktı. "Bunun yerine ... tavanda koşabilen çocuklarımız var. Kertenkeleler gibi."

"Hepsi bunu yapabiliyor mu? Max sordu.

"Evet. Hepsi yapabiliyor. Gerçi Blayne bunu henüz anlamadı. Muhtemelen inkar ediyor."

"Muhtemelen. Ama ne var biliyor musun? Ailemin çoğu inkâr içinde yaşıyor ve hepsi de orada oldukça mutlu görünüyor."

* * *

Kedi pirzolayı seçti ve seçiminden dolayı çok mutlu görünüyordu. Max'in takım arkadaşlarının kendisine sunduğu zehirli olmayan yılan yemeklerini tatma tekliflerini de görmezden geldi ve bu muhtemelen en iyisiydi. Herkes mantarlı-sarımsaklı risotto ile boa yılanı tartarının hayranı değildi.

Her zaman olduğu gibi Nelle, arkadaşlığını suiistimal eden bir grup kaltaktan ibaret olabilecek bir olayı bir etkinliğe dönüştürdü. Takım arkadaşlarının deyimiyle tüm zengin "yan arkadaşları" uğradı. Dünyanın dört bir yanından gelen kediler ve köpekler sıska, etkileyici kıçlarını özel yemek odasına getirip içtiler, yediler, sohbet ettiler ve bir yandan da telefonlarıyla kendilerinin ve birbirlerinin bol bol fotoğrafını çektiler.

Max, restoranın fazladan peçete ve tabakları sakladığı ahşap bir dolabın üzerinde oturarak ve tüm bu yavan diyalogları dinleyerek bu sahnenin uzaktan keyfini çıkardı. O yavan diyaloglara aldırılmıyordu. Arka planda başkalarının konuşmaları sürüp giderken o sadece telefonundan haber makaleleri okuyordu. Bir film müziği gibi.

"Ben gidiyorum."

Max telefonundan başını kaldırdı ve Mads'e gülümsedi. "Her şey yolunda mı?"

"Evet."

Mads pek sarılmayı sevmediği için yumruklarını tokuşturdular. Ancak Max, Mads'in kendisine gerçekten bakmadığını fark edince hemen bileğini kavradı ve onu yerinde tuttu.

"Emin misin?"

Cevap alamayınca Max Mads'in bileğini gevşekçe tutmaya devam etti ve dolaptan kaydı. Takım arkadaşını odadan dışarı çıkardı.

Koridora çıktıklarında "Neler oluyor?" diye sordu. Mads yine bir şey söylemeyince Max tahmin yürüttü.

"Aile mi? "

Mads hala cevap vermedi ama her zamankinden daha somurtkan görünüyordu, bu da tek bir anlama gelebilirdi ...

"Kasabadalar mı?"

Mads bir nefes verdi. "Neden?"

Soygun için mi?"

Mads boynunu kaşıdı.

"Kahretsin. Ne için? Mücevher mi banka

mı?" Yumruğuyla gözünü ovuşturdu.

"Oh, Tanrım. Banka soygunu mu?"

Evet. Uzun zaman dır birlikte top oynuyorlardı. Stresli olduklarında kelimeler onlar için pek bir şey ifade etmiyordu.

Max alçak sesle ıslık çaldı ve bir dakikadan kısa bir süre içinde Nelle, Streep ve Tock koridorda onlarla birlikteydi.

Sorunu anlatmak için daha da kısa bir süre ve tek bir bakış gerekti.

"Ailenin bir bankayı soyacağına inanamıyorum," dedi Streep volta atarak. Nelle,

"Elbette senin de dahil olmanı istiyorlar," diye tahmin etti. Tam olarak değil

Şok edici. Bal porsukları olarak hepsi çalma konusunda gerçekten iyidiler, ister gerçekten şirret bir oyun kurucudan bir basketbol topu olsun, ister Çin'deki bir arkeolojik kazıdan bir pişmiş toprak asker olsun ... porsuklar iyi hırsızlardı. Tek gerçek rakipleri tilkilerdi ama köpekler her zaman uzun ya da kısa dolandırıcılıkları, silah ve ağır teçhizat gerektirebilecek gerçek hırsızlıklara tercih ederdi.

Mads kapıya yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş bir halde, "Ona hayır dedim," dedi.

"O" Mads'in Klanının reisiydi. Babası onu eve ilk getirdiğinde öldürmediği için Mads'in ona borçlu olduğunu düşünen, pek de dost canlısı olmayan bir kadın.

"Ama bu plan üzerinde ilerlemeye devam etti." "Bu kadın soygun yapmayı çok seviyor," diye mırıldandı Tock.

Gerçi bu sadece o değildi. Çoğu sırtlan iyi bir soygunu severdi. Masum insanlara silah doğrultmalarını gerektiren her şeyi: haneye tecavüz, araba hırsızlığı, banka ve mücevher soygunları ve ünlülerin magazin haberlerini.

"Takım otelinde misin?" Nelle sordu. "Evet."

"Orada kalamazsın. Senin için gelirler ve seni yatağından sürükleyerek çıkarırlar."

"O haklı," dedi Max. "Queens'teki evimde kalacaksın."

"*Hayır!*" dedi tüm takım arkadaşları birlikte.

Max ellerini kaldırdı, avuç içleri dışarıdaydı. "Sakin ol. Ayılar onu rahatsız etmeyecek."

"Endişelendiğimiz ayılar değil."

Max gözlerini devirdi. "Siz *hâlâ* kız kardeşimden korkuyor musunuz?"

Hep birlikte "*Evet!*" dediler.

"Oh, hadi ama!"

"Benim dairemde kalabilirsiniz," diye teklif etti Nelle. "Ama sadece kız kardeşime kötü davranmazsanız."

Takım arkadaşları bunu kolayca kabul etti, ama Max onun kız kardeşiyle ilgili fikrini tartışmadan yemek odasının kapısı açıldı ve Zé dışarı çıktı.

Nelle'e baktı. "Arkadaşlarından nefret ediyorum." Nelle başını salladı. "Ben de öyle."

Adam yürüyüp gitti ve Max, "Evime geri mi dönüyorsun?" diye sordu. "Hâlâ hayatta olduğumu kimseye söyleyebilir miyim?" diye sordu Max, uzaklaşmaya devam ederek. "Uh . . . Aslında emin değilim." Çünkü bu Zé'ye bağlıydı.

"O zaman sanırım Queens'e geri dönüyorum."

"Bekle. Ben de seninle geliyorum." Takım arkadaşlarına baktı. "Yarın size mesaj atarım. Herhangi bir sorun olursa," dedi doğrudan Mads'in gözlerinin içine bakarak, "beni arayın. Anladınız mı?"

Nelle kolunu Mads'in omuzlarına doladı ve Mads bu sevgi gösterisinden uzaklaşmaya çalıştığında onu geri çekti. "Merak etme. Benim evimde güvende olacağız." Çenesini Zé'ye doğru uzattı ve Max'in gözlerini yaşartacak şekilde göz kırptı. "İyi eğlenceler."

"Ew." Max takım arkadaşına başını salladı. "O kız olma, Nelle. Sadece yapma."

* * *

Max'in telefonundan çağırdığı arabanın arkasına bindiler. Neyse ki şoför konuşkan değildi, bu yüzden Zé sonunda "Peki arkadaşlarıma ölmediğimi tam olarak *ne zaman* söyleyebilirim?" diye sorana kadar yolun çoğunda sessizlik içinde oturdular.

"Asla." Ona baktı ve geçen sokak lambaları gözlerine yansıyarak onları korku filmlerinden fırlamış gibi neredeyse beyaz gösterdi. "Hepsinin ölmesini istemiyorsan asla."

Zé kısa bir an paniğe kapıldı ama hemen geçti ve "Benimle taşak mı geçiyorsun?" diye sordu.

"Evet." Kadın güldü. "Üzgünüm, elimde değildi."

"Tabii ki yapamazdın," diye içini çekti. "Ama görünüşe göre gerçekten anlıyorsun."

"Anlamak mı?"

"Ne olduğunu. Her zaman olacağın şeyi. Her zaman olduğun şeyi." "Ahhh."

"Artık her şeyi anladığına göre, onlara gerçek dışında ne istersen söyleyebilirsin. Sadece şunu unutma, ne olduğunu tam bir insana her söylediğinde sadece kendini değil, hepimizi riske atıyorsun. Ara sıra yemek istediğin yavruları bile," diye ekledi göz kırparak.

"Haklı," diye ekledi sürücü aniden, dikiz aynasından onları izleyen bakışlarıyla. "Çoğu asla anlamayacak."

Zé sürücü koltuğunu işaret ederek, "*O mu?*" diye mırıldandı.

"Hayır," dedi Max yüksek sesle. "Tam bir insan ama köpek kokuyor."

"Benim karım bir çakal," diye sevinçle teklif etti şoför.

Max başıyla onayladı ama Zé "Artık sessiz olmaya devam edebilir misin?" diye sordu.

"Kedi mi?" diye sordu şoför Max'e.

Max'in yanıtı kollarını sahte bir öfkeyle havaya kaldırmak oldu, eli neredeyse burnuna çarpıyordu.

Adam kadının elini itti. "Sakıncası var mı?" "Bir şeye mi kızdın?"

Zé bir an düşündü ve sonunda itiraf etti: "Hayır. Söz verdiğiniz gibi yemekler harikaydı. İçki çok lezzetliydi. Takım arkadaşların senin kadar

Nelle'in arkadaşları kadar sinir bozucuydu. Nelle'in arkadaşları da benden uzak durmak için ellerinden geleni yaptılar."

"Çünkü paran varmış gibi görünmüyorsun." "Güzel. Her neyse, sonuç olarak harika bir geceydi." "O zaman neden bu kadar huysuzsun?"

"Bu huysuz değil. En azından benim huysuzluğum değil." "Yüce Tanrım, senin huysuzluğun ne?"

"Ben," diye cevap verdi, "ama daha fazlası."

"Korkunç olan şu ki, ne demek istediğini anlıyorum."

Tekrar sessizleştiler ve Zé ona kızgın olduğunu düşündüğü için özür dilemesi gerekip gerekmediğini merak etti. Kızgın değildi. Bunu kendine bile itiraf etmekten nefret ediyordu ama Max'in etrafında takılmaktan hoşlanıyordu. Ya da belki de insanların bazen hayatlarını kurtaran doktorlara ya da hemşirelere karşı hissettikleri şey buydu. Max onun hayatını kurtarmıştı, kelimenin tam anlamıyla ve ona gerçek benliğini göstermişti. Bu yüzden belki de ona, normalde kendisini rahatsız eden ama umursamadığı kadar sevimli olan herhangi bir kıza verdiğiinden daha fazla hoşgörü gösteriyordu.

Eh, diye düşündü ve özür dileme fikrinden vazgeçti. Ona yalakalık yapacak değildi. Bunun yerine koltuğuna geri yaslandı ve yarın nasıl bir telefon alacağını düşündü, böylece ekip liderini arayabilecek ve ona ölmediğini haber verebilecekti.

Pencereden dışarı bakarken Max'in başını koluna yasladığını hissetti.

Uykuya daldığını düşünerek ona baktı. Ama o tamamen uyanıktı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu. "Koluna yaslanıyorum."

"Neden?"

"Çünkü ben istiyorum."

"Benim söz hakkım yok mu?"

"Elbette. Senin iri yapılı pazunun üzerindeki hafif kafam hassas kedi sinirlerini rahatsız ediyor mu?"

"Ya da sadece 'Başımı buraya koyabilir miyim?' diye sorabilirdin. Ben de sadece 'Evet' derdim."

"Bunu yapabiliyordum," dedi, yakınına sokularak, "ama, bilirsin ... yapmadım."

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Şoför Max'in sokağından üç blok öteden daha yakına gitmeyi reddetti. Nedenini sorduğunda, "Ayılar" cevabını aldı.

Gerçekten de ihtiyacı olan tek cevap buydu.

Max ve Zé birlikte caddede yürüdüler. Komşularından biri ayı kılığında yanlarından geçerken ya da tam önlerindeki ağaçtan düşerken birkaç kez durmak zorunda kaldılar.

Zé sonunda, "Bu çok tuhaf," diye itiraf etti. "Alaska'da kutup ayısı sezonu olan kasabalardan birindeymişim gibi hissediyorum."

"Korkutucu görüldüğünü biliyorum ama değil." "Gerçekten mi?"

"Bu ayıların hiçbirisi aylarca küçülen buz kütlelerinin üzerinde çok az yiyecek vakit geçirmedi. Açlıktan ölmüyorlar ya da yanlarından geçen lezzetli bir Alaska'lıyı yemek için vurulmayı göze almıyorlar. Çünkü New York ayıları hakkında bildiğim bir şey varsa o da her zaman yemek yedikleridir. Hem de çok. Günde birkaç kez. Ama yapmak isteyecekleri son şey, mecbur kalmadıkça bir kediyle boğuşmaktır. Yani, bilirsiniz... güvendesiniz."

Evden yarım blok uzaklaştıklarında Zé durdu; Max'in bunu fark etmesi birkaç saniye sürdü. Tekrar ona baktı. "Ne?"

"Bütün bunları nasıl öğreneceğim? Ayıların, aslanların ve köpeklerin ne yaptığını."

Omuz silkti. "Animal Planet ve Nat Geo'yu izle." "Pardon?"

"Çoğu yeni yürümeye başlayan çocuk televizyonda çizgi film izlemek için yalnız bırakılırken, biz Nat Geo ile yalnız bırakılıyorduk. Ya da PBS. Doğa belgeselleri olan herhangi bir şey. Evlatlık büyükbabamda eski programların kasetleri bile vardı. Şu Omaha şovu."

Zé gülümsedi. "*Mutual of Omaha'nın Vahşi Krallık programını* mı diyorsun?" "Evet! İşte o!"

"Büyükbabam o program hakkında konuşurdu. Ama o sadece belgeselleri severdi. Özellikle de askeriyeyle ilgili olanları."

Zé'ye doğru yürüdü ve onun önünde durdu. "İyi olacaksın. Bu şeyleri öğrenmek kolaydır. Sen zaten zor şeylerde ustalaştın. Komutla yer değiştirmek . . . ? Stevie çok çabuk öğrendi. Charlie hiç vites değiştiremez. Benim de anlamam biraz zaman aldı. Yani evin yolunu yarıladın."

Zé birbirlerinden sadece birkaç santim uzakta olacak şekilde yaklaştı. "Bak, eğer yapmadıysam ya da yapmadıysam ... Sadece sana teşekkür etmek istedim."

Max o büyüleyici yeşil gözlere baktı ve kendine özgü "hamlesini" yapma zamanının geldiğine karar verdi. "Hamlesi" ile tanınırdı ve çok az erkek buna karşı koyabilirdi.

Böylece Max o "hareketi" yaptı, vücutları birbirine değene kadar eğildi. Evethhh, "hareket."

Ama Max, Zé'nin gözlerinin içine derin derin bakmaya devam etmek için başını kaldırdığında, Zé onun arkasında bir şeye bakıyordu.

"Hey! Neye bakıyorsun? Az önce hamlemi yaptım." "Biri evinin yanında pusuya yatmış."

"Ne?" Max etrafında döndü ve orada ne olduğunu görmeye çalıştı ama bir bal porsuğu olarak kedilerin sahip olduğu inanılmaz uzun mesafe görüşüne sahip değildi.

Devon ya da adamlarının onu almaya geldiğinden ve b u n u n da kız kardeşlerinin tehlikede olduğu anlamına geldiğinden endişeleniyordu. Bu yüzden Zé'den uzaklaştı ve vücudunu alçakta tutarak hızla eve doğru koştu. Kiralık arazilerini çevreleyen çitin üzerinden atladı ve Stevie'nin sevdiği meşenin arkasına saklandı.

Sincapların onu tehdit ettiğini hissettiğinde saklanmak için.

Max ağaç gövdesinin etrafından baktı ve bekledi. Birkaç saniye sonra omzuna bir el indi. Hemen ardından bıçaklarından birini çıkardı ve yanında duran kedinin boğazına dayadı.

"Bana sinsice yaklaşma!" diye fısıldadı, Zé'nin kılıcından geri çekilmemesine sinirlenmiş ama etkilenmişti. Bir yırtıcıyla uğraşırken hareket etmenin hareketsiz durmaktan daha tehlikeli olduğunu biliyordu.

Zé hiç konuşmadan parmağıyla arka bahçeyi işaret etti. Max ağacın diğer tarafına geçti ve garajın yakınında gizlenen bir erkek gördü. Sonunda nefesini serbest bırakabildi.

"Lanet olsun." Ağaçtan uzaklaştı ve erkeğe doğru koştu. Erkek garajın şeffaf cam kapısına bakıyordu, bu yüzden onun geldiğini görmedi. Sessizce, çaba harcamadan hareket etti ve birkaç metre uzaklaştığında kendini onun sırtına fırlattı. Erkeğin üzerine geldiğinde, bacaklarını

beline doladı ve kollarını boynuna dolayarak Z  nin üzerinde kullandığı bıçağı kuzeninin boğazına bastırdı.

"Merhaba Dougie. Ziyaret için biraz geç değil mi?"

* * *

Max'in kendi başının çaresine bakabileceğini bilen Z  , kendine biraz zaman tanıdı. . . . rahatla. Gerçi itiraf etmeliydi ki, şu anki rahatlamamasının nedeni Max'ti ve tam da evine girmeye çalışan birini gördüğü sırada yaptığı hareketti.

şimdi burada durmuş, ereksiyon halinden kurtulmak için kendini eski futbol maçlarını düşünmeye zorluyordu.

Geçmişte onu tahrik etmek için striptizciye benzer hareketler yapan kız arkadaşları olmuştu ama hiçbiri Max kadar azıyla çok şey yapmamıştı.

Ereksiyonu nihayet kontrol altına alınan Z   ağaçtan uzaklaştı ve avluda Max'e ve şu anda uğraştığı suçlu her neyse ona doğru yürüdü. Yaklařtıķ  , adam her kimse, Z  nin etrafında olmasından mutlu olması gerektiğini fark etti. Çünkü Max'in adamın boğazına dayadığı bıçak çoktan kan çekmeye başlamıştı.

"Polisi aramamı ister misin?" diye sordu.

Max çenesini kısa boylu adamın iri omzuna yaslayarak, "Hayır," diye cevap verdi.

"Onu buraya g  memezsin," diye hatırlattı ona, onun birini öldürdüğünü görme havasında değildi. "Ayrıca, onu öldürmek kız kardeşlerini   zmez mi?"

Max güldü. "Onu   ld  rmeyeceğim çünkü o benim kuzenim Dougie. Pek çok kuzenimden biri. Onu hatırlarsın, o ve kardeşleri Will Amcamla birlikte evdeydiler. Siz ilk geldiğinizde onlar da buradaydı."

"Basketbol topu s  r  yordun." Z   hatırlamaya çalışarak kaşlarını çattı. "Ve bunu sadece kız kardeşini kızdırmak için mi yapıyıordun? ?"

"Bu doğru. Ben de amcamın Manhattan'da o lüks ve pahalı otelde kaldığını sanıyordum."

"Kalıyoruz," diye araya girdi Dougie. "Ve buraya senin için gelmedim kuzen." "O zaman kimin için buradasın?"

"Baban için."

Her şey o kadar hızlı oldu ki, neredeyse baş d  nd  r  c  yd  . Max'in her zamanki gülümsemesi kayboldu ve kahverengi gözleri karardı. Kuzenini serbest bıraktı,

ondan uzaklaştı ve bıçağını kot pantolonunun arkasına soktu. "Sen neden bahsediyorsun?"

Dougie onunla yüzleşti. "Söylentilere göre New York'a dönmüş ve ondan nefret eden her piç onu arıyor."

"Ve sen onun burada olacağını mı düşündün?"

"Babanın hiç parası yok. Bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun. Ve küçük kız kardeşinin ona biraz vereceğini umuyor. Her zaman yaptığı gibi."

"Bir daha kız kardeşim hakkında -küçümseyerek- konuşursan o küçük yakışıklı suratını yırtıp Cadılar Bayramı maskesi olarak takarım."

Bu ya Max'in daha önce yaptığı ya da insanların onun gerçekten yapacağından şüphe duymadığı bir şey olmalıydı, çünkü kuzeni hemen ses tonunu değiştirdi.

"Bak, babam, o piç kurusu, beni gerçekten de *seni* bulmaya zorluyor. baba ... o piç. Yardımın işime yarayabilir."

"Burada olsaydı, sana söyledim, biliyorsun. Charlie de öyle. Ama Charlie onu sokağa attığından ve bir kamyon tarafından ezildiğinden beri bize yaklaşmadı. Bilirsin, cenazeden sonra."

Zé bu hikâyeyi doğru duyup duymadığından emin olamayarak gözlerini kaçırđı. "Tamam, ama onu görürsen ..."

"Bekle." Max eve baktı. "Ben evi kontrol edeceğim. Sen burada kal."

Evin arka kapısına gitti ve kendini içeri bıraktı. Mutfakta ışıklar yandı ve Zé onun içeride hareket ettiğini duyabildiğini fark etti.

"Neden öyle gülümsüyorsun?" Dougie sordu.

"Onu duyabiliyorum," diye yanıtladı Zé, görebildiği, duyabildiği ve koklayabildiği tüm yeni şeylerden büyülenmişti.

Dougie'ye odaklandı. "Ne yiyordun lan sen?" "Baharatlı kara mamba soslu bakır başlı yılan." Sırıttı. "Ben

Neredeyse bir saattir baygın. En az on beş saat klinik olarak ölü. Buna kesinlikle değdi."

Max geri döndü. Kadın bir poşetten bir şeyler atıştırıyordu ve Max poşetin küçük bir plastik olduğunu görünce rahatladı. Zehirli bir engerek yılanı için yeterince büyük değildi. Ama kadın yaklaştıkça ağzından bir şey sarktığını gördü.

Birkaç metre uzaklaştığında bunun bir akrep olduğunu fark etti. Mücadele eden canlı bir akrep.

"O orada değil," dedi, kendisini sokan Şeyin etrafından dolanarak çantanın içindekileri kuzenine uzatırken. Kuzeni mutlulukla başka bir canlı akrep çıkardı ve hemen kafasını ısıarak kopardı.

"Baktığın için minnettarım kuzen."

"MacKilligan'ın Şansını bilirim. Her yerde orada olmadığına yemin ediyorum, sen gidiyorsun, ben içeri giriyorum ve BAM! İşte orada."

"Evet, bu bizim Őansımız." ıtır çıtır akrebin kalanını yuttu. "Ama ondan haber alırsan ..."

"Sana haber veririm. Tabii önce Stevie onu görmezse."

"Oh, hadi ama."

"Konu babamız olduğunda onun nasıl olduğunu biliyorsun. Ve babanın ona ne yapacağını da biliyor. Eğer böyle bir Şey olursa, o herifi ispiyonlayan ben olamam. Ama onu görürsem ve o görmemiŐse ... Ararım."

"Teşekkürler." Plastik torbayı işaret etti. Zé'yi dehşete *düŐüren* bu poşetin *kıpırdayan* bir plastik poşet olduğunu fark etti. "Birkaç tane daha alabilir miyim?"

"Al bakalım. Bodrumda daha çok var." "Teşekkürler, hayatım."

Yürüdü, giderken el sallıyordu, ağzından bir akrep daha sarkıyordu.

Max Zé'ye gülümsedi. "Peki," diye mırıldandı, "nerede kalmıştık?"

* * *

Çok açık olan teklifine her türlü cevabı bekliyordu ama "Hayır. Hayatta olmaz. Bu hayatta olmaz," bunlardan biri değildi ... ya da bu durumda üçü.

"Sorun ne?" diye sordu, onu evin içine kadar takip ederek.

"Az önce bir adamla bir torba akrep paylaŐmanı izledim." Mutfak masasında durdu ve ona baktı. "*Canlı* akrepler! Hangi evrende bu normal bir Şey?"

"Bu tartışmayı restoranda yapmıŐtık. Hatırladın mı? Farklı cinsler ve türler farklı yerler-"

"Anladım. Ama seni canlı akrep yerken görmeyi beklemiyordum! Mesela, 'Hey, Twizzler ister misin? Belki biraz M&M? *Canlı bir akrebe ne dersin?*' Ölmekten nasıl endişe duymazsın? Ve senden önce

"Ben bir bal porsuğuyum' deyin" -alçak sesini daha da alçalttı- "Ben bir bal porsuğuyum' deyin, bundan daha fazlası olmalı!"

"Uh ... tamam. Ben doğduğumda, daha beşikteyken ve annem hapse girmeden önce, oynamam için bana canlı akrepler verirdi. Beni sokarlardı, ağlardım ama sonunda zehirlerine karşı bir tolerans geliştirdim. Şimdi onları lezzetli bir atıştırma olarak yiyorum çünkü akrep zehri bana zarar vermiyor. İğnelerini tenimde zar zor hissediyorum. Ve dürüst olmak gerekirse, *gerçekten çok* lezzetliler. Ve çıtır çıtır. Tortilla cipsi gibi. Kıpırdayan ve bana saldıran tortilla cipsleri."

Zé neredeyse bir dakika boyunca hiçbir şey söylemeyince Max, "Bu yardımcı olmuyor, değil mi?" diye tahmin etti.

"Hayır. Yardımcı olmuyor."

Bir hışımla uzaklaşmayı düşündü. Kızgın ve hakarete uğramıştı. Ama gerçekten kızgın ya da aşağılanmış değildi. Sadece onun anlamadığını anlamıştı. Bu yüzden elinden tuttu ve onu oturma odasına çekti. Onu kanepeye oturttu ve televizyonun, ses sisteminin ve kablolu yayın kutusunun tüm kumandalarını eline aldı. Yayın servislerinden birinde birkaç hızlı satın alma işlemi yaptı ve ilkinizi oynatmaya başladı.

"Nedir bu?" Zé sordu.

Max onun yanındaki kanepeye oturdu. "Benim hikâyem. Bir sonraki senin hikayen olacak."

Bal porsukları hakkındaki belgesel başladı ve Zé'nin evden ve hayatından sonsuza dek çıkıp gideceğinden emin olduğu birkaç gergin dakikadan sonra öne eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı ve çenesini yumruklarının üzerine koydu. Sonraki elli dakika boyunca televizyonda olan bitene bağlı kaldı. Jenerik sona erdiğinde tekrar arkasına yaslandı ve ona baktı.

"Sizler çok kötüsünüz."

* * *

Zé o belgeselde ne görmeyi beklediğinden emin değildi. Ama aslanlara, sırtlanlara, Afrika vahşi köpeklerine, çitalara, leoparlara, Afrika katil arılarına ve insanlara meydan okuyan küçük bir hayvan değildi.

Ama izlerken çok önemli bir şey fark etti: Max kesinlikle bir bal porsuğuydu. Vahşi hayvanlar kadar açıkça düşmanca görünmüyordu.

Belgeseldeki bal porsukları, ama onunla ilgili diğer her şey onlar gibiydi.

Şimdi kendine sorması gereken soru, bunun onun için ne anlama geldiği idi. Birlikte yaşayabileceği biri miydi? Harika bir vücuda, güzel bir cilde ve sağlıklı bir mizah anlayışına sahip, bal porsuğu kadar düşmanca olmayan bir kadın. Yoksa Max MacKilligan onun için çok mu fazla olacaktı? Dürüst olmak gerekirse bilmiyordu. En azından şu anda.

Jaguarlarla ilgili belgeseli izlemek yardımcı olabilirdi çünkü o da hâlâ tam olarak ne olduğunu bilmiyordu.

"Bunu benimle izlemek ister misin? " diye sordu ekranda dönen yeni jeneriği işaret ederek.

"Aslında yine acıktım."

Ayağa kalktı ve kıyafetlerini çıkarmaya başladı.

"Uh . . . Max. Şu anda bir şey yaşıyorum ve ..." "Ah, dostum, kendine gel," diye güldü.

Giysilerini çıkarmayı bitirdi. "Sonra gelirim," diye söz verdi, sonra da Max'in tam önünde yer değiştirerek bal porsuğunun *dev* bir versiyonuna dönüştü. Özellikle de belgesele göre çoğu otuz beş kilodan daha ağır olmadığı için. Bu porsuk sağlıklı bir yüz yirmi kiloydu, tıpkı Max gibi.

Max tırıs la evden çıktı ve Zé de onu takip etti, o gülünç büyüklükteki pençeleriyle kapıyı açıp açamayacağını merak ediyordu. Yine de denemedi. Onun yerine pencereye gitti ve burnunu kullanarak açtı. Sonra dışarı atladı ve gecenin içinde kayboldu.

"Evet," dedi havaya doğru. "Hayatım gittikçe daha da garipleşiyor. . . ."

* * *

Aracının içinden MacKilligan'ların evini izlemeye devam etti. Daha önce dışarı çıkan adam hiç kimse değildi. Kesinlikle aradıkları porsuk değildi.

Bulması gereken kişi değildi.

Sinirle hırladı ve kardeşi öne doğru eğilerek başını koltukların arasından uzattı. "Belki de eve gitmeliyiz. Uyuman gerek."

"Hiçbir yere gitmiyoruz. Henüz değil."

"Şey," dedi diğer kardeşi yolcu koltuğundan, "Bence burada takılmamalıyız. Çünkü aylar tedirgin olmaya başladı."

"Ayıların canı cehenneme."

"Biliyor musun ağabey, böyle diyorsun; ama bizi sokağa sürükleyip kollarımızı koparmaya başladıklarında ... kimseye yardım edemeyeceğiz. Öyle değil mi?"

Kardeşinin haklı olmasından nefret ediyordu. Nefret ediyordu.

"Peki," diye homurdandı. "Sabah tekrar geliriz. Soru sorarız." "Kibarca," diye ısrar etti kardeşi. "Kibarca sorular soracağız."

Kibarlığın canı cehenneme. O kibarlık yapmazdı.

Bir el omzuna düştü ve kardeşi usulca, "Eminim iyidir," diye ısrar etti.

"İyi olsa iyi olur," dedi motoru çalıştırırken. "Yoksa hepsini öldüreceğim."

ON İKİNCİ BÖLÜM

Zé uyandığında Max ona bakıyordu, vücudu onunkine yaslanmıştı. "Dün gece harikaydın," diye mırıldandı.

"Sakın deneme bile," dedi Max, doğrulup koluyla onu iterek. "Buzdolabınızdaki o yabancı biradan *seninle* olabilecek herhangi bir şeyi unutacak kadar içmediğimi biliyorum."

Kadın gülerek kanepeye yuvarlandı. "Bunu bir iltifat olarak kabul edeceğim."

"Eğer seni daha iyi hissettirecekse." Esnedi, başını kaşdı ve ikisinin de bir gün önceki kıyafetlerini giydiğini görünce biraz rahatladı. "Dün gece nereye gittiniz?"

"Biraz dolaştım."

Zé kaşlarını çatdı, yanağını işaret etti. "Yüzünde bir şey var." Elinin tersiyle sildi.

"Ah, evet. Bu bal."

"Bu sabah kızgın aylar olacak mı?" "Muhtemelen." Onun bacağına dokundu. "Hâlâ benden korkuyor musun?" "Daha az."

"Güzel. O zaman hazırlanalım ve sana o telefonu almaya gidelim. Ve kahvaltı."

"Kahretsin."

"Ne?"

"Dün aldığımız kıyafetlerin nerede olduğunu bilmiyorum. Sanırım onları Staten Island'da bıraktık."

"Hayır. Nelle onları buraya biri tarafından getirtti. Yani, insanlara bir şeyler getirmelerini söylüyor ve onlar da getiriyorlar." Eğildi ve fısıldadı, "Zengin insanların var olduğu bir dünya var ve benim bu dünya hakkında hiçbir fikrim yok."

"Ne kadar zengin?"

"Bu onun değil, tüm ailesinin meselesi. Aile parası. Ve her ikisinden de çok var, yani bir ton kuzeni ve bir ton parası var. Sadece birkaç milyonun ötesinde."

"Ama o Wisconsin'de büyüdü-" "Orası onların evlerinden biri." "-ve basketbol oynuyor-"

"Wisconsin Kasapları!" Sonra yumruklarını sık tı ve hırladı, "Goooooo, Kasaplar! Ar! Ar! Ar! Ar! "

Zé arkasına yaslandı. "Neydi o?" "Takım marşımız."

"Son kısmı fok havlamasına benziyordu."

"Vay be. Teşekkürler." Kanepeden sıçradı ve dönüp ona baktı. Max'in içinde o kadar çok enerji vardı ki, Zé'ye sahipleri onları yeterince gezdirmediği için odadan odaya koşturan o çılgın küçük köpeklerden birini hatırlatmaya başlamıştı. "Hadi gidelim. Kıyafetlerin muhtemelen üst kattadır."

Zé de ayağa kalkmaya başladı ama oturma odasının girişinin köşesinden bakan birini fark etti. Tam yabancıyı Max'e gösterecekti ki adam önce konuştu.

"Nasılmış benim tatlı turtam?"

Max'in alışlagelmiş gülümsemesi kayboldu ve kaşları neredeyse burnunun ucuna ulaşacak kadar aşağı indi.

Yüzünün bazı kısımları seğirirken Max ağzını açtı ve dişleri aniden dişlerinin yerini aldı. Beklediği gibi iki dişi üstte, iki dişi de altta değildi. Onun yerine ağzının tamamı dişlerle doluydu. Çok büyük değillerdi ama o kadar çoktular ki verecekleri hasar yıkıcı olabilirdi.

Sonra Max arkasını dönmeden hırladı, "Baba?"

* * *

Max babasıyla yüzleşti. "Sen aklını mı kaçırdın? Buraya mı geliyorsun? *Yine mi?* Dougie zaten burada seni arıyordu!" "Tamam, histerikleşmeden önce-"

"Ben histerik değilim," diye hatırlattı ona. "Ben sadece bir şeyleri öldürürüm. Ve sen de öldürme ihtiyacı hissettiğim bir şeysin."

"Ben hâlâ senin babanım."

"Şaka mı yapıyorsun?" Zé'ye baktı. "Şaka mı yapıyor?"

Zavallı kedinin bir cevabı olmayacağını bilerek ve her halükarda umursamayarak tekrar babasına baktı. Freddy MacKilligan. Dolandırıcı. Hırsız. Salak.

"Gitmen gerek." Neyse ki Charlie geceyi Berg'in sokağın karşısındaki evinde geçirmişti. Ama yakında dönecekti çünkü kendi mutfağında yemek yapmayı seviyordu ve Zé'nin yavrularını yemeye çalışmasını telafi etmek için Kapowski kardeşlere önümüzdeki hafta ballı çörek sözü vermişti. Yani Charlie döndüğünde Freddy MacKilligan'ı evlerinde bulursa ... kan olacaktı. Ve vücut parçaları. Ve kız kardeşinin babasını öldürdüğünü görmenin etkisinden asla kurtulamayacak hıçkıra hıçkıra ağlayan bir Stevie; Stevie bu tür şeyleri önemsiyor gibiydi!

"Hemen çık dışarı."

"Çok isterdim." Babası omuz silkti. "Ama biraz paraya ihtiyacım var."

Max yine tersledi. "*Benimle dalga mı geçiyorsun?*" Stevie yukarıda pandasıyla birlikte *olduğu* için sesini alçaltmaya çalışıyordu ama babası onu öldürmemek için iradesinin gücünü test ediyordu. "Sana hiç para vermeyeceğim."

"Tamam. Küçük kız kardeşine soracağım. O yukarıda, değil mi?"

Stevie'yi rahatsız etmek için döndü ama Max babasını boğazından yakalayarak geri çekti. Boynunu gereğinden fazla sıkıştığının farkındaydı ama kendine engel olamıyordu. Ayrıca, o bir bal porsuğuydu. Babasını öldürmek için bundan çok daha fazlasını yapması gerekecekti. Ama en azından onun canını yakabilirdi. Onu incitmekten zevk alıyordu çünkü *incinmeyi* fazlasıyla hak ediyordu.

Eli hâlâ boğazındayken, babasını gözlerinin içine bakabilecek kadar geriye doğru eğilmeye zorladı.

"Buradan çıkacaksın ve bir daha geri gelmeyeceksin. Yoksa seni öldürür ve evin altına gömerim. Bunu yapacağımı ikimiz de biliyoruz. Sadece beni test et."

Ne demek istediğini anlatmak için onu iterek yere sertçe düşmesini sağladı. Ama adam hemen ayağa kalktı, kendi dişlerini serbest bıraktı ve ona doğru adım attı. Alınlarını birbirine vurdular ve hırladılar, salyaları parke zeminde birikti, pençeleri dışarıda, kesmeye hazırды.

Max her zaman babasını Charlie'nin asla yapamayacağı ve Stevie'nin asla yapamayacağı şekilde kızdırmayı başarmıştı. Çünkü Max'in oynayabileceği hiçbir sorunu yoktu. Neredeyse hiç vicdanı yoktu. Ona göre, babasını öldürmek

Duyguları incinmesin diye kız kardeşlerinden saklaması gereken bir şey daha vardı. Freddy, Max'in kendi iyiliği için en büyük tehdit olduğunu biliyordu çünkü Max'in gerçekten umurunda değildi.

O anda belki de bu eziği dışarı çıkarmanın zamanı geldiğine karar verdi ama hiç şansı yoktu.

Zé aniden Freddy'yi saçlarından tutup ayağa kaldırdı ve evin önüne doğru sürükledi. Onları takip ederek Zé'nin ön kapıyı açmasını izledi.

"Sana gitmeni söyledi," dedi Zé, güvenlik kapısını tekmeleyerek açarken. "Yani bunu yapmalısın."

Babasını bir çöp gibi evin dışına fırlattı, kapıyı çarptı ve kilitledi.

Zé onunla yüzleşti. "Ne pislik herif!"

Max başını salladı. "Evet, öyle."

"O hiçbir şey yapmadı bile. Ama sadece onu görmek bile ..." "Seni kızdırdı."

"Evet! Onu görmek bile beni rahatsız ediyordu."

"Evet. O benim babam. Tam insanlarla çok iyi anlaşır. Ama şekil değiştirenler hayranı değil. Annelerimiz hariç."

Zé yüzünü buruşturdu. "Neden?"

"Dostum... nedenini bilseydim sana söylerdim." Max, Zé'yi iterek kapıya doğru gitti. Kapının kilidini açtı ve tekrar içeri girdi. Babası şimdi evin önünde duruyordu ve sadece ona bakarak bile bağırmaya başlamak üzere olduğunu anlayabiliyordu. Sadece Stevie'nin ya da Charlie'nin dikkatini çekmek için.

Evden dışarı adımını attı ama daha fazla ilerlemesine gerek kalmadı çünkü kurtarıcıları hemen oradaydı.

"Hey, Kapowskiler!" diye seslendi, çocuklarını şekil değiştirenlerin yaz kampına götürmek üzere olan dört boz ayıya - aralarında neredeyse Zé tarafından yenecek olan da vardı. "Döndüğünüzde kız kardeşimin o ballı çörekleri sizin için hazırlamasını istiyorsanız" - babasını işaret etti - "gitmesi gerekiyor."

O büyük boz kafalar döndü, o soğuk kahverengi gözler Freddy MacKilligan'a kilitlendi ve boz hörgüçleri aniden büyüdü, zaten güçlü olan kollarına ve omuzlarına daha da fazla güç verdi.

Freddy kızına ters ters baktı. "Seni küçük şeytan-aaaaaaaaah- hhhhhhhhhhhhh!" diye bağırarak Queens, New York caddesinde onu kovalayan dört ayıdan kaçtı.

Max gülümseyerek içeri girdi ve ön kapıyı kapattı. "Her şey tamam."

"Peki ya şu çocuklar?" Zé güneşlenme odasının ön penceresinden yavruları göstererek sordu. "Onları bu şekilde dışarıda bırakmalı mıyız?"

"Bir şey olmaz. Bu civardaki her anne ayı, genetik olarak tehdit altındaki yavruların çılgınlıklarına göre ayarlanmıştır. Ve o çocuklardan biri yemeye çalıştığın çocuk, bu yüzden babasının onu burada isteyeceğinden emin değilim. . seninle birlikte."

Zé ters ters baktı. "Bunun için teşekkürler."

"Rica ederim," dedi Zé, onun ses tonundaki alaycılığı görmezden gelerek. "Ve yardımın için teşekkürler."

Max oturma odasına geri döndü ve Stevie'yi Shen'in aşırı büyük Pittsburgh Steelers tişörtlerinden biriyle orada dikilirken buldu.

"Baba?" diye sordu.

Max başıyla onayladı. "Evet. Baba. Sor-"

"Hayır. Özür dileme. Sen hiçbir şey yapmadın. Hem o ne istiyordu ki?"

"Başka ne? Para."

Max'i odaya kadar takip etmiş olan Zé'ye başıyla selam verdi. "Selam, Zé."

"Selam Stevie. İyi misin?"

"İyi olacağım." Elini uzattı. "Telefonunu ver." Max iç geçirdi. "Dostum, ona para verme."

"Vermiyorum. Uzun zaman önce yapmam gereken bir şeyi yapıyorum." Telefonunu uzatan Max, "Ne?" diye sordu.

"Onu Will Amca'ya ispiyonlayacağım. Bırakalım ağabeyi onunla her zaman istediği şekilde uğraşsın: acımasızca."

Max bu yanıt karşısında şok olmaktan kendini alamadı. Stevie'den gelen yanıt. Ailede hiç kimse Will Amca'ya söyleyecek kişinin o olacağını düşünmemişti.

"Will Amca'yı mı arayacaksın? Bunu yapmak istediğine emin misin?"

"Kız kardeşimizin terapisinin boşa gitmesine izin vermeyeceğim. Çok iyi gidiyor."

Max biraz yüzünü buruşturarak Zé'ye baktı. "Evet, kardeşimizin terapide olduğunu tüm dünyaya söyleyelim."

Stevie, Max'in telefonunda Will'in numarasını aramayı bırakıp ona ters ters baktı. "Terapi *görüyorum*. Bundan da mı utanıyorsun?"

"Senin ya da onun terapide olmasından utanmıyorum ama belki de dünyanın bilmesini istemiyordur."

"Bu utanç gibi geliyor." "Bu utanç değil."

Zé aniden, "Ben de birkaç kez terapiye gittim," deyince iki kız kardeş ona baktı. Omuz silkti. "PTSD. Denizciyken. Bilirsiniz işte, vurulmak. Etrafımda bir şeyler patlıyordu. Bunun bedeli ağır oldu."

"Gördün mü?" Stevie yine Will'in numarasını ararken, "Gördün mü?" dedi. "Hiç utanması yok."

"Ben utanmıyorum-"

Max bir tirada dönüşmek üzere olan konuşmasını durdurdu. Babasının ve kız kardeşinin onu kızdırmasına izin vermeyecekti. Bugün olmaz!

"Yukarı çıkıp duş alacağım, sonra da *ona* yeni bir telefon alacağım" -Zé'yi işaret etti- "yeni bir telefon."

"Sana ne yapacağını sordum mu?" Stevie sordu. "*Çünkü ne yapacağın gerçekten umurumda değil!*"

* * *

Otuz saniye kadar sürdü ama kız kardeşler böylesine tuhaf bir şekilde sinir bozucu bir babaları olduğu için duydukları genel üzüntüden birbirlerine bağırmaya başladılar. O kadar çok bağırıyorlardı ki Zé söylediklerinin tek kelimesini bile anlayamıyordu.

İkisi birbirine girmeden önce araya girmeyi düşündü ama bu kötü bir fikir gibi görünüyordu. Zé Max'in dişlerini zaten görmüştü. Onları tekrar görmesine gerek yoktu.

Arkalarında, bahçedeki pencerenin dışında duran Shen duruyordu. Zé'ye el sallayarak onu yanına çağırdı.

Zé önce kız kardeşlere, sonra tekrar Shen'e baktı ama Shen yine eliyle işaret etti. Eve doğru yürüdü ve Shen'i karşılamak için arka kapıdan çıktı.

"Günaydın," diye selamladı

Shen. "Selam. Bana ihtiyacın var mıydı?"

"Hayır."

"O zaman neden dışarı gelmemi söyledin?"

"Çünkü MacKilligan kardeş kavgasının ortasına düşmek istemezsin. Bir an için öyle bir şey yapacaktı gibi göründün."

Zé tekrar eve baktı ve başını salladı. "Biliyor musun, bunun iyi bir fikir olmayacağını sezmiştim."

"İçgüdüler, dostum. İçgüdülerin sayesinde bu kadar uzun yaşadın. Onlara güven. Ayrıca, babaları geldiğinde hep böyle olur. Özellikle de odaklanmaları gereken Charlie orada değilse."

"Bunu Charlie'den saklamaya çalışıyorlar." "Muhtemelen iyi bir fikir. Babasından *gerçekten* nefret ediyor." "Onunla sadece bir kez karşılaştım ama bunu anlıyorum."

"Her neyse, burada benimle kalman daha iyi olur." Shen elinde tuttuğu şeyi havaya kaldırdı. "Bambu mu?"

Zé başını iki yana salladı, kendisine ucuz bir sandalyeden başka bir şey değilmiş gibi görünen bir adamın teklifinden tiksiniş gibi görünmemek için kendini zorladı ve basitçe "Hayır, teşekkürler" dedi.

Shen arkasını işaret etti. "Benimle ağaca tırmanmak ister misin? "

Bu noktada Zé'nin elinden, en az kendisi kadar şaşkın görünmekten başka bir şey gelmiyordu. "Gerçek bir yetişkin olarak neden başka bir adamla ağaca tırmanmak isteyeyim ki?"

Shen sadece ağaca baktı ve Zé de öyle yaptı. Geniş gövdeli, iyi büyüklükte bir ağaçtı. Dalları son derece kalındı ve yemyeşil yapraklarla kaplıydı.

"Aman Tanrım," diye haykırdı Zé. "O ağaca tırmanmak istiyorum."

"Günün bu saatinde bunu insan olarak yapmak en iyisi. Ama geceleri... tüm bahisler kapanır."

"Pandalar ağaca tırmanır mı?"

"Ben pek tırmanmam," diye itiraf etti Shen. "Sadece alt dallardan sarkar ve bambularımı yerim."

"Ve bu seni mutlu mu ediyor?"

"Stevie beni mutlu ediyor. Bir ağacın dalına asılıp bambu yemek.
. ? Bu sadece mutluluğumu artıran bir şey."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Max kız kardeşinin Will Amca'yla yaptığı görüşmeyi kesmesini izledi. Babaları MacKilliganlar'ın İskoç tarafını yüz milyon Sterlin karşılığında soymuştu. Bir insanın yapabileceği en aptalca şeylerden biriydi. Bal porsukları pek bağışlayıcı olmalarıyla bilinmezlerdi ama parayı sevmeleriyle tanınırlardı. Sağladığı güvenliği severlerdi ve paraya sahip olmak için yasaları çiğnemeleri gerekiyorsa, bunu yapmaya hazırdılar. Çoğunlukla da bu işte iyi oldukları için.

Neredeyse her şeye girip çıkabilirlerdi ve tam insanlarla çalışırken hiçbir sorun yaşamazlardı. Aslında çoğu porsuk, kendi aileleri dışındaki şekil değiştiren dünyasından uzak durarak tüm varlıklarını tam insanlar arasında sürdürmüştü.

Max annesine kendi türlerinin neden böyle yaptığını, neden şekil değiştiren dünyasının sunduğu her şeye -restoranlar, spor, alışveriş ve en önemlisi koruma- seve seve katılmadıklarını sorduğunda, annesi sadece gülümsemiş ve "Çünkü geldiğimizin kokusunu bir mil öteden alabiliyorlar" demişti.

Max bu soruyu sorduğunda henüz yedi yaşındaydı, bu yüzden annesini kelimesi kelimesine ciddiye almıştı. Elbette diğer şekil değiştirenler bal porsuklarının kokusunu bir mil öteden alabilirlerdi! Özellikle de anal bezlerini salmışlarsa! Ama annesinin kastettiği bu değildi.

Tam insanlardan farklı olarak, şekil değiştirenler bal porsuklarına güvenmemeleri gerektiğini iyi bilirlerdi. Bir porsuğun ne zaman "saçmalıklarınızdan bıkip" aniden sizi tokatlayacağını ya da "yüzünüzdeki ifadeyi beğenmediğime" karar verip onu yırtacağını ya da bir gün "o Ming vazosuna gerçekten ihtiyacınız varmış gibi görünmediğiniz" için sahip olduğunuz her şeyi çalacağını asla bilemezsiniz.

Elbette tüm bal porsukları böyle değildi ama Max'in takım arkadaşlarının da ona gösterdiği gibi, bir bal porsuğu ailesinden tamamen uzaklaşmak her zaman kolay değildi.

Kendisi ve kız kardeşleri bile bunu fark etmişti. Atlantik'in iki yakasındaki MacKilliganlar Max, Stevie ve Charlie'yle hiçbir şey yapmak istemediklerini ne kadar açıkça belirtmiş olurlarsa olsunlar, akrabaları hâlâ buradaydı. Can sıkıcı Max ve kız kardeşleri.

Elbette, Will babalarından parasını geri aldığında -ya da babalarını öldürdüğünde- artık kuzenleri, teyzeleri ve amcalarıyla uğraşmak zorunda kalmayacaklardı. Charlie ve Stevie buna inanıyor gibi görünüyordu ama Max o kadar emin değildi.

Max küçük kız kardeşinin yüzünü izledi ve kendine işkence ettiğini anladı. Yanlış gidebilecek her şey hakkında endişelendiğinde yüzünde o ifade belirliyordu. Ebola yüzünden panik atak geçirdiği için kendini bir Alman hastanesine yatırdığı zamanki gibi. Bu konuda bir makale okumak gibi bir hata yapmıştı. Sadece genel bilgilendirme amaçlı bir şeydi ama Stevie'nin virüsün tüm insan nüfusunu tamamen yok etmesinin ne kadar süreceğini anlamasına yetecek kadar istatistik vardı. Çoğu bilim adamı da aynı şeyi hesaplayabilirdi ve muhtemelen hesaplamışlardı da, ama o bilim adamları günlerine devam ediyorlardı. Belki de kötü bir şey olursa aileleri için planlar yaptılar. Ama Stevie öyle değildi. O dünyayı kurtarmak istiyordu ve bunu "değersiz ve umursamaz insanların" yardımı olmadan yapamayacağını anladığında tam bir çöküş yaşadı.

Kendini kontrol etmeye hazır olmadan önce dört ay boyunca o tedavi merkezinde kaldı. Psikiyatristler onu bir ay sonra, devam eden panik ataklarını kontrol etmeye yardımcı olan ilaçları verdikten sonra serbest bırakmaya hazırdı, ancak Stevie onlara ve Charlie'ye "Hala zamana ihtiyacım var. Henüz hazır değilim."

Stevie'yi parlak bir bilim insanı yapan şey "eğer "lerdi. Aynı zamanda onu bazen "hasta" yapan da b u y d u . Max bunu Stevie'yi altı aydan daha kısa bir süredir tanıdıktan sonra, Dişi kaplan annesinin geri dönüp kızını almasını bekledikleri sırada fark etmişti. Yıllar geçtikçe Max kız kardeşini kaygılarından uzaklaştırmanın yollarını bulmuştu. Bazıları çoğu zaman işe yarıyordu ama sadece bir yol *her* zaman işe yarıyordu. Zorunluluktan dolayı o yolu kullanıyordu.

Masaya oturup sandalyede arkasına yaslanan Max, "O koca ağzını Charlie'ye açacaksın, değil mi?" diye suçladı.

Stevie bakışlarını masadan kaldırdı. O derin düşünceli, çıldırmak üzere olan bakışını.

"Hayır, değilim."

"Öylesin," diye ısrar etti Max. "Kapıdan içeri girecek ve onu görür görmez ağzını açıp konuşmaya başlayacaksın." Max, Stevie'nin gerçekten nefret ettiği o şeyi yaptı. Yüzünü buruşturdu ve

Stevie'ye her zaman sesinin tam olarak böyle olduğunu söylediği tiz bir sesle konuşuyordu. Öyle değildi, ama bunun bir önemi yoktu. Şu anda değil. "Nan-nan-nan-nan-nannnnn. Charlie, o buradaydı. Ne yapacağımı bilmiyorum. Wah-wah-wah!" Bu lanet eve girer girmez!"

Stevie başka tarafa baktı, bir nefes aldı, verdi ... sonra patladı.

Stevie parmağıyla işaret ederek ve oturduğu yerden sıçrayarak, "*Sen lanet olası bir kaltaksın ve keşke fırsatım varken seni ateşe verseydim!*" diye bağırdı.

Max de ayağa fırladı ve sandalyesinin uçarak arkasındaki tezgâha çarpmasını sağladı. Büyük, çınlayan sesler Stevie'yi her zaman sinirlendirirdi. "*Ben lanet bir kaltak mıyım? Sen değersiz, mızımız bir bebeksin!*"

"Hey, hey, hey!" Charlie böğürerek evin önünden mutfığa daldı ve Max ile Stevie'yi iterek ayırdı. "*Bu kadar yeter!*"

"*O başlattı!*" İkisi de hep bir ağızdan bağırdı.

"Umurumda değil! Kesin şunu. Hemen şimdi!"

Bağırmayı kestiler ama birbirlerine ters ters bakmaya devam ettiler. Dikkatlerini dağıtmaya devam etmek için Max Stevie'yi itti, Stevie de onu itti ve sonra karşılıklı kafa tokuşturmalar başladı.

Charlie onları ayırdığında Max'in burnu kanamış, Stevie'nin dudağı patlamıştı.

Charlie onları ayrı yönlerle doğru itti ve ellerini kaldırarak kız kardeşlerinin her birine birer parmak gösterdi.

"Bu kadar yeter. Stevie, gitmen gereken bir yer yok mu?"

"Aslına bakarsan . . . Var! Çünkü *benim* bir hayatım var!" Max'in her zaman Jane Austen romanlarından uyarlanan filmlerde rol alan İngiliz kadınlarıyla özdeşleştirdiği o sesi çıkardı, sonra da hışımına odasına döndü. Tek eksiği, çıkarken kaldırabileceği dolgun bir etekti.

Charlie, Stevie'yi "rahat bırakması" konusunda Max'e çıkışmak yerine kız kardeşinin yanından uzaklaştı ve ballı çöreklerini yapmak için gerekenleri çıkarmaya başladı.

Malzemeleri arka bahçeye bakan pencerenin altındaki küçük tezgâhın üzerine koyuyordu ki aniden eğilip kısık bir kıkırdama duydu.

"Bunu görmelisin," dedi Max'e işaret ederek.

Max tezgâhın yanına geldi ve kız kardeşinin yanına eğildi, böylece her ikisi de kollarını ahşabın üstüne dayamış oldu. Ama dışarı baktığında tek gördüğü bahçedeki büyük ağaçtan sarkan Shen'di.

tam olarak şok edici değildi. Çoğu sabah ve gece bunu yapardı. Kolları altına yerleştirdiği bambu torbasına kolayca ulaşabilsin diye dizleri en alttaki dalın üzerinde asılı duruyordu.

"Bu Shen," dedi Max. "Ne olmuş yani?" "Yapraklara bak."

Max bakışlarını kaldırdı ve ağacın yüksek kısımlarını inceledi ama yine de bir şey göremedi. İlk başta. Sonra hafif bir hareket fark etti. Başını eğdi ve öne doğru eğildi.

"Aman Tanrım. Bu kedi."

Charlie başını koluna yasladı ve güldü.

"Şimdi de ağaçlara mı tırmanıyor?" Max sordu. "Ciddi misin?" Sonra o kadar çok güldü ki yere düşmemek için ablasına yaslanmak zorunda kaldı.

"Onu nasıl gördün ki?"

Charlie küçük bir omuz silkti. "Lenslerimi taktığımda sanki kurt gözlerim varmış gibi oluyor."

Birkaç dakika boyunca Zé'yi izlediler ve Max, Dutch'ın genel olarak kedi değiştirenler hakkında söylemeyi sevdiği gibi, onun "içindeki kediyi" gerçekten kucaklamaya başlamasına bayıldı.

Ama tam Max dışarı çıkmaya hazırlanmadan önce portakal suyu doldurmak için arkasını dönecekken Charlie, "Stevie'yle benden ne saklıyorsunuz?" diye sordu.

Max kız kardeşinin sorusuna tepki vermemek için kendini zorladı. "Bir şey sakladığınızı sana düşündüren nedir?" diye sorarken bile yürümeye devam etti.

"İçgüdü. Stevie gerçekten kızgın görünüyordu, ama sen . . . sen sadece onun dikkatini dağıtmaya çalışıyordun. Ve sadece bir konuda çenesini kapalı tutmasını istediğinde dikkatini dağıtıyorsun. Ne hakkında çenesini kapalı tutuyor, Max?"

Max, Zé'nin yaprakların arasında rahatça hareket ettiği ağaca bakmaya devam etti. Bir süre sonra kız kardeşine, "Bunun cevabını gerçekten bilmek istiyor musun?" diye sordu.

Max göz ucuyla kız kardeşinin ağzını açtığını ... kapattığını ... tekrar açtığını ... gördü.

Sonunda Charlie bakışlarını ağaca çevirdi. "Pek sayılmaz."

Aralarında aniden bir erkek başı belirene kadar bir süre öylece durdular. "Neye bakıyoruz biz?"

Max çocuğun gelişinin kokusunu almıştı. Yerden gelen hafif ayak seslerini hissettim. Bazen seğirmek yerine burnunu ovuşturduğunu duymuştu.

normal bir çakal gibi. Bu yüzden Charlie ile arasına girdiğinde Max rahatsız olmadı ya da şaşırmadı.

Ancak Charlie...

"*Tanrım, Kyle!* " diye neredeyse çığlık atacaktı, tüm vücudu geriye doğru sıçrayarak fırına çarptı. "*Ne oluyor lan?*"

Kyle Jean-Louis Parker Charlie'ye bakarken birkaç kez gözlerini kırptırdı.

"Bu kadar dikkatsiz olduğun için üzgünüm. ?"

"Ukalalık yapma." Charlie, Max'in göremediği bir nedenle kot pantolonunu fırçaladı, sonra da ürktüğünde yaptığı şeyi yaptı. Tıpkı uykusundan uyandırılan bir köpek gibi onu korkutan kişiye havlıyordu. "Peki sen neredeydin? Günlerdir ortalarda yoktun. Bildiğimiz kadarıyla ölmüş olabilirdin!"

"Umurunda olur muydu?" Kyle akıllıca sordu. "Mesele bu değil!"

"Ailemle birlikteydim. Bilerek değil, annem beni zorladı."

Kyle, Jean-Louis Parker'lardan biriydi. Bir sürü dahi çocuk doğurmuş eski bir dahi anne tarafından yönetilen bir çakal ailesiydi. Bazıları için bu matematik, bilim ve dildi. Diğerleri içinse sanat, müzik ve dans. Sadece bir tanesi babası gibi "normal" doğmuştu ama Toni Jean-Louis Parker tüm grubun gerçek anasıydı, asıl anne ise dünyanın dört bir yanındaki hükümdarlar ve başbakanlar için keman çalıyordu.

Kyle şu anda sadece on yedi yaşındaydı ama ailesinin onu sinirlendirdiği kadar o da ailesini sinirlendirme eğilimindeydi. Belki daha fazla. Bu yüzden MacKilligan'ların odalarından birine taşınmış ve çok iyi bir kira ödemişti. Stevie'yle yakın arkadaş olmalarının da faydası olmuştu, her ikisi de diğerini ancak eski bir dahi çocuğun anlayabileceği kadar iyi anlıyordu.

Onun yaşındaki çoğu çocuk için, kendisine neredeyse hiç ilgi göstermeyen yirmili yaşlardaki kadınlarla aynı evde kalmak içki içmek, uyuşturucu kullanmak ve birileriyle yatmak için bir fırsat olurdu. Ama bu Kyle'dı. Garajlarını bir sanat atölyesine çevirmiş ve saatlerini orada geçiriyordu. . . sanatı üzerinde çalışırdı. İçki yok, uyuşturucu yok, hiçbir şey yok. Ara sıra sinir bozucu olmak dışında.

Charlie gözlerini kırptırdı. "Elinde neden bir balyoz var?" diye sordu. "Boktan sanatımı yok edip baştan başlayacağım."

Max'in nefesi kesildi. "Harika! Yardım edebilir miyim?" "Tabii ki!"

"Hayır!" Charlie tersledi. "Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır! Bunu yapmayacaksın."

"Neden?" Kyle sakın bir sesle sordu. "Yaptığım işten memnun değilim - neden onu etrafta tutayım? Başarısızlığımın kanıtı olsun diye mi?"

"Haklı Charlie."

Charlie uyarı parmağını Max'e doğrulttu. "*Kapa çeneni*" demesine bile gerek yoktu. Bakışlarıyla ve o parmağıyla söyledi. O korkunç işaret parmağıyla.

"Kyle," dedi Charlie, sesini sakın tutarak, "Shen'in kız kardeşinin geçen gün sanatın hakkında söylediklerinin seni gerçekten üzdüğünü biliyorum, ama bu çalışmalarını yok etmen gerektiği anlamına gelmez. Bu bana hiç mantıklı gelmiyor. Ve kız kardeşin Toni'ye de kesinlikle mantıklı gelmeyecektir."

"İşim söz konusu olduğunda Toni'nin söz hakkı yok." "Peki, ben-"

"Sen de öyle. Bu benim eserim; onunla ne istersem yapabilirim. Ve onu yok edeceğim. Şimdi izin verirsiniz."

Max yüzünü buruşturdu. Zavallı çocuk. Neyle uğraştığını bilmiyordu, değil mi? Max ve Stevie'yi başarıyla idare eden aynı kadınla uğraşıyordu.

Evet. Zavallı çocuk. Zavallı çocuk.

Kyle arka kapıya doğru yöneldi ama Charlie omzunda duran balyozun başını yakaladı. Balyozu çekince çocuğu da beraberinde sürükledi. Çocuk balyozu tutmaya çalıştı ama Charlie bunu da yapmayacaktı. İki kez çekerek çocuğun elinden aldı.

"Onu bana geri ver," diye emretti Kyle.

Charlie, Kyle'ın gözlerinin içine bakarken bir eliyle tahta sapı, diğer eliyle de kafayı tuttu. Sonra çok az bir çabayla kafayı kopardı ve yere bıraktı.

Kyle, "Bu beni korkutmalı mı?" diye sormadan önce kısa bir süre ağzının içini çiğnedi.

Charlie kırık tahta sapın yırtık kısmını Kyle'ın boğazına dayadı.

"Şimdi beni dinle evlat. Burada olmandan memnunum. Kiranı ödüyorsun, şaşırtıcı derecede sessizsin ve hiç arkadaşın yok, bu yüzden hiçbirini dışarı atmak zorunda kalmıyorum. Ama işinde radikal bir şey yapacağını ve beni o psikopat kız kardeşinle uğraşmak zorunda bırakacağını düşünüyorsan, aklını kaçırmışsın demektir. Eşyalarını yok etmek istiyorsan, önce ailenin evine geri götür ve orada yap. Burada yaşadığın sürece

Garajımızda sahip olduğunuz her şey Michelangelo tarafından yapılmıştır ve paha biçilemezdir. Anlıyor musun?"

Kyle boğazını temizledi. "Michelangelo'yu her zaman abartılmış bulmuştumdur."

Charlie kırık sapı Kyle'ın boynundan çekip aldı ve eliyle ortasından kavradı. Bakışları hâlâ zavallı Kyle'a kilitlenmişken, o tek elini çok az bir çabayla ahşabı kırmak için kullandı. Çünkü Charlie için bu çok az bir çabaydı. Stevie her zaman Charlie'nin yer değiştirmek için harcayacağı tüm enerjinin kas gücüne gittiğini düşünmüştü.

"Tamam." Max, Kyle'ı omuzlarından tutup mutfaktan dışarı çıkardı. Merdivenlerde durmadan önce kız kardeşine, "Ballı çörekleri unutma," diye seslendi.

Kyle fısıltıyla, "Kız kardeşin korkunç," diye itiraf etti.

"Öyle. Ama kimse de kız kardeşinle karşı karşıya gelmek istemez. O yüzden ikisini de kızdıracak bir şey yapma. Hepimizin iyiliği için."

"Ama benim işim berbat."

"Shen'in kız kardeşi öyle diyor diye mi? O kim ki?" "O sanat."

"Sanat hakkında hiçbir şey bilmiyorum, Kyle. Sanat umurumda bile değil. Sanata en yakın olduğum şey ortaokuldaki erkek grubu poster koleksiyonumdu."

"Bunun övünebileceğim bir şey olduğundan emin değilim." "Bence harikaydı."

"Harika şarkıcılar, gruplar ve sanatçılar olduğunu biliyorsun değil mi?" - elini ona doğru salladı - "biliyorsun Asyalı, değil mi? Halkınızın kültürüne dayanan ve gerçekten gurur duyabileceğiniz müzikler." -yine boğazını temizledi- "erkek grupları."

"Erkek gruplarının nesi var?"

Kyle başını hızlıca salladı. "Unut gitsin."

"Bak, bu sorunun konusunda sana yardımcı olamam. Çoğunlukla umurumda olmadığı için. Ama ablamın şu anda senin tarafından rahatsız edilmesini de göze alamam. Ayrıca seninle uğraşmak da istemiyorum. Kişisel bir şey değil."

"Hayır. Anlıyorum."

"Bu yüzden bu saçmalığı geçiştireceğim." Başını çevirdi ve merdivenlerden yukarı bağırdı, "Stevie! Kyle garajdaki bütün süslü sanat eserlerini yok etmek istiyor!"

"Oh, Tanrı aşkına!" Stevie de ona bağırdı.

Max başını salladı. "İşte böyle," dedi Kyle'a, omzunu sıvazlayarak. "Artık onunla sen ilgilenabilirsin. Dürüst olmak gerekirse, uzun vadede daha iyi olacaksın. Çünkü benimle konuşmaya devam edersen seni diri diri gömerim. Gerçekten. *Kelimenin tam anlamıyla* seni diri diri gömerim."

"Söylemeliyim ki Max, açık sözlülüğün hoşuma gidiyor."

Max homurdandı. "Evethhhh . . . Eminim bir tek sen varsındır. Ne kadar eşsiz olduğunu görüyor musun, Kyle? Mozart ya da John Carpenter gibi."

"John Carpenter mı? Film yönetmeni mi?"

"*Dahi* korku filmi yönetmeni."

"Vay canına." Gözlerini kocaman kırıştırdı. "Mozart ve Carpenter aynı cümlede . . . tamam."

* * *

Sanki Truman Capote ve Gore Vidal'in eserleri üzerine tartışıyorlardı. Ama tartışmıyorlardı. Telefonlar hakkında tartışıyorlardı.

Telefonlar!

Max son bir saat boyunca mağazadaki her telefonu, yasal olarak bir şey satamayacak kadar genç görünen bir çocukla tartışmıştı. Telefonlar üzerine bu yoğun, derin, saçma sohbet.

Zé bunu anlamadı. Sadece bir telefon almak istiyordu. Arama yapabilen ve çağrı alabilen herhangi bir telefon.

Sadece bir telefon istiyordu!

"Şimdi bana bundan bahset," dedi Max, baktıkları diğer tüm telefonlara benzeyen başka bir telefonu göstererek. Boyutları farklı olabilirdi ama işte buydu! *İşte buydu!*

Zé çok pahalı olmadığını düşündüğü ama aynı zamanda gülünç derecede büyük de olmayan bir telefon aldı. Tezgâhın üzerine bıraktı.

"Bu."

"Bekle. Hâlâ bakmadık-"

Zé elini tezgâha vurarak dükkândaki herkesi yerinden sıçrattı. Ona sırtlamakla yetinen Max hariç herkes.

"Bu. Bir tane."

"Evet, bununla devam edelim," dedi genç kıza.

Çocuk telefonun kendisine ayarlanması için gerekli tüm adımları atarken Zé yanında duran Max'e baktı. O sadece ayakta duruyordu

orada, konuşmuyordu. Üzgün, incinmiş ya da sinirli falan görünmüyordu. Gülümsüyordu ama o gülümsemenin ona hiçbir şey anlatmadığını çoktan öğrenmişti. O yüzden sordu.

"Son bir saattir benimle taşak mı geçiyorsun?"

Beline doğru eğilerek kıkırdamaya başladığında Zé gözlerini devirdi ve "Hiç hoş değil" demeye çalıştı. Ama ağzından çıkan şey bir hırıltıydı. Bağırsaklarının derinliklerinden gelen ve boğazından yukarı ve dışarı doğru ilerleyen alçak, gürleyen bir hırıltı.

Bu onu ve zavallı çocuğu ürküttü ama Max'in daha çok gülmesine neden oldu ki bu hiç hoşuna gitmedi.

"Telefonunuzun arkası için bir kılıf ister misiniz?" diye sordu çocuk.

Çocuğun hâlâ saçma sapan şeylerle kendisini rahatsız etmesine sinirlenen Zé, "Sadece bir tane seç," diye çıkıştı.

Çocuk tezgâhın etrafından dolaştı, bulduğu ilk şeyi aldı ve satışı tamamladı. Yeni telefonu kutusundan çıkardı ve kılıfını taktı. Zé'ye yeni numarasını söyledi ve şarj aletinin bulunduğu kutuyu Max'e doğru iterken telefonu ona verdi.

Dükkândan çıkıp sokağa çıktılar. Zé durdu ve telefonuna baktı.

"Sorun nedir?"

"Kamatsu'nun numarasını hatırlamıyorum." Omuz silkti. "Benim telefonumdaydı."

Zé telefonunun üst kısmını çenesine dayamış, beynindeki telefon numaralarından hangisinin takım liderine ait olduğunu hatırlamaya çalışıyordu.

Max tekrar gülmeye başlayınca ona ters ters baktı. "Şimdi ne var? " "Unicorn," diye soluk soluğa bağırdı.

"Ne?"

Telefonu onun elinden aldı ve çevirdi. Çocuğun onun için seçtiği kılıfın rengi parlak pembe parıltılıydı, Zé bunu fark etmiş ama önemsememişti. Ama arkasını süsleyen gökkuşağı renginde kanatları olan beyaz tek boynuzlu at ona fazla gelmişti. Hem de çok fazla.

"Lanet olsun," diye hırladı, telefonu Max'ten kaptı ve çocuğu korkutarak basit bir siyah koruyucu kılıfla değiştirmesi için mağazaya geri döndü. Çocuğu korkutmak için çok uğraşmasına gerek yoktu. Görünüşe göre sadece ona bakmak işe yaramış. Tüm bu alışveriş sadece üç dakika sürdü ama

Z  dışarı çıktığında Max bir polis arabasının kaputuna sıkıştırılmış ve bilekleri bağlanmıştı.

"Neler oluyor?" diye sordu, polislerle ağız dalaşına girdiği gerçeğini hiç düşünmeden.

 ri yarı, sarışın, üniformalı bir erkek Max'i arabadan indirdi.

" ekil önümden, ev kedisi," diye emretti sarışın, Z 'yi iterek geçerken. "Ne yaparsan yap," dedi Max ona, Z 'nin arabadan indirilmesinden önce.

bir polis minibüsünün arkasına itildi, "Charlie'ye söyleme. Anladın mı?" Elbette anlamıştı ama dinlemeyecekti.

Sadece bir sorun vardı: Kimsenin telefon numarası ya da parası yoktu. Tüm bunları Max'in bilgisayarına erişebildiği zaman evde bir araya getirmeyi planlıyordu.

Z  köşedeki sokak tabelasına baktı ve o anda telefoncudan çıktıktan *sonra* nereye gitmeyi planladıklarını hatırladı.

* * *

Nelle, takım arkadaşları manikür-pedik r yaptırırken harika bir masajın ortasındaydı ki  n kapı yumruklanarak açıldı ve polisler silahlarını çekerek içeri daldı.

Onlara evlerinde spa günü yaşatan tam insan kadınlar çığlık atıp yere yığıldılar, çoğu korkudan hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

Ama Nelle ve kızları... onlar bal porsuğuydu.  rk tmek zor değildi ama korkutmak zordu.

Büyük NYPD aslanları ve ayıları her birini yakaladı ve bileklerini  nden fermuarla bağlarken içerinden biri uyardı, "Burada kibar davranıyoruz, porsuk. Bizi pişman etme." Kadın polisler Nelle'e odasından giysiler getirdiler ve masaj yaptırırken çarşafın altında çıplak olduğu için giymesine izin verdiler.

"Suçlamalar nedir?" diye sordu, diğer odadan gelen sürtük kız kardeşinin kahkahalarını duymazdan gelerek.

Onu tutan boz ayı cevap vermedi, sadece onu dairenin dışına çekti. Ama Nelle hâlâ içeriden kız kardeşinin "Bugün hayatımın *en güzel günü!*" diye sevindiğini duyabiliyordu.

S rt k.

* * *

Mads sadece manikür yaptırmayı kabul ettiği için memnundu. Takım arkadaşlarının ayakkabıları yoktu ve lanet New York'ta ayakkabısız dolaşma düşüncesi tüylerini diken diken ediyordu. Bal porsuklarını öldürmek zor olabilirdi ama hastalıklar bıçak ya da silahtan farklıydı. Konu şekil değiştirenleri öldürmek olduğuunda hastalıklar herhangi bir seri katilden daha beterdı.

Binadan çıkarıldıklarında takım arkadaşlarından hiçbirı endişeli görünmüyordu. Ama Mads endişeliydi. Çünkü bunun kendi hatası olduğuundan endişeleniyordu. Bir gece önce telefonuna gelen çok sayıda çağrı ve mesaja rağmen ailesinin soygununa gitmemiştı. Ama belki de polisler Mads ve arkadaşları aracılığıyla ailesine ulaşabileceklerini düşünmüşlerdi.

Bu düşünce midesini bulandırdı.

Takım arkadaşları Mads'in ailesinin sırtlan tarafına karşı her zaman hoşgörölü olmuştı. Erkek kuzenlerinin kabalıklarına, alaycı kahkahalarına ve uygunsuz "erkek hareketlerine" tahammöl ediyorlardı. Ama ailesi yüzünden hepsi karakola sürükleniyorsa, Mads ailesi kontrolden çıktığında genellikle yaptığı şeyi yapmayacaktı: uzaklaşmak ve görmezden gelmek. Yapmayacaktı. Bu sefer yapmayacaktı.

Polisler minibüsün kapılarını açtı ve takım arkadaşlarının her birini içeri sokmaya başladı. Ama tam sıra ona geldiğinde Zé'nin köşeden koşarak çıktığını gördü. Henüz onu fark etmemiştı. Bir yanda Sibirya kaplanı erkeği, diğer yanda siyah ayı arasında gidip gelirken risk almaya karar verdi ve ailesinin sırtlan tarafından gelen çığlıklardan birini attı. Bu sadece takım arkadaşlarının bildiği bir iletişim becerisiydi çünkü zaten prensip olarak melezlerden nefret eden diğer şekil değiştirenleri ürkütebilirdi.

Caddede yürüyen tam insanlar duydukları sesler karşısında şaşkınlıkla etraflarına ve yukarıya baktılar ama Vargas hemen koşmayı bıraktı ve o parlak yeşil gözleri ona ve NYPD minibüsüne kilitlendi.

Onlara doğru koştu ama kaplan onu kaldırıp minibüsün içine attı. Kapıları çarparak kapatıp kilitlediler ama Mads'i ya da diğerlerini koltuklarına sabitleme zahmetine girmediler çünkü minibüste onlarla birlikte iki boz ayı ve üç aslan vardı ve bu kadar çok eğitilmiş apekt yırtıcının dört bal porsuğunu eninde sonunda parçalayabileceğinden emindiler.

Ancak Mads ve arkadaşları bir takım olarak yıllardır ayılara ve kedilere karşı oynuyor, çoğu zaman bir bakış ya da tıslamadan başka bir şeyle iletişim kurmuyorlardı. Mads bu bakışı kullanarak takım arkadaşlarını derhal harekete geçirdi.

Streep ayağa kalktı, gözleri başının arkasına doğru kaydı ve minibüsün zeminine ölü gibi düştü. Daha da dramatik olması için kasılmaya başladı.

Nelle ve Tock onun yanında yere düştüler.

"Yardım edin!" Nelle seslendi. "Ona yardım edin! Yüce Tanrım! Lütfen biri ona yardım etsin!"

Grizzle'lardan biri Streep'e baktı. "Yaşayacak," diye mırıldandı. Streep hemen ayağa kalktı. "*Yaşayacak* mıyım?"

"Kendine bir bak. Şimdiden iyileşmişsin."

Hakarete uğramış bir halde -Streep o nöbette gerçekten de her şeyini ortaya koymuştu-, "Ayakkabılar," diye hırladı.

Nelle kaşlarını kaldırdı. "Ayakkabı mı?" Futbol takımıyla birlikte katıldıkları son lise partisinden beri bu parolayı kullanmamışlardı.

"Ayakkabılar!"

"Tamam, tamam. Ayakkabılar."

Streep ve Nelle Tock'a baktılar ve bir saniye sonra Tock içini çekerek onayladı: "Tamam. Ayakkabılar."

Nelle, Tock ve Streep hemen polislerin üzerine atıldılar.

Kimseyi öldürmeye çalışmıyorlardı, genel yumruklama ve saç çekmeyle yetiniyorlardı. Şekil değiştirenler olsun ya da olmasın, sonuçta bunlar polisti. Bunun yerine amaçları Mads'in arka kapılara dönmesine, pençelerini serbest bırakmasına ve metalde sağlıklı bir yırtık açmasına izin vererek dikkatlerini dağıtmaktı. Ellerini kullanarak metali geriye doğru büktü ve Zé'ye "Tavuk bacakları!" diye bağırabilmek için kafasını sokabileceği kadar büyük bir delik açtı.

"Ne?" diye bağırdı, minibüs trafiğe çıktığı için peşinden koşuyordu.

"Tavuk budu! Tek kelime! Üç Z ve üç dört. İki ünlem işareti! Ve bir yıldız işareti!"

Güçlü eller Mads'i omuzlarından yakaladı ve minibüse geri çekti.

O sırada hepsi banklara bağlanmıştı ve NYPD'li tutsaklarından biri, "Bizi iyi davrandığımıza pişman etmeyin demiştim," diye hırladı.

Nelle en tatlı gülümsemesini takındı ve omuz silkti. "Oops."

Polisler onlara dik dik bakmayı bıraktığında Nelle usulca Mads'e "Ne diye bağıırıyordun?" diye sordu.

"Şifre. Telefonumun şifresi." "Ne sikim için?"

"Telefonuma girebilsin diye. Hâlâ senin dairende." "Kimi aramasını bekliyorsun?"

"Max'i."

"Max'le birlikteydi. Bana mesaj attı ve telefonunu aldıktan sonra geleceklerini, böylece hep birlikte öğle yemeği yiyebileceğimizi söyledi. Onu Max'le birlikte gördün mü?"

Mads başını salladı. "Hayır. Yalnızdı." Bu da tek bir anlama geliyordu: Max'i de almışlardı.

"Hâlâ bize yardım edebilecek birini arayabilir," diye ısrar etti Mads. "En azından bize biraz kefalet parası bulabilir."

"Bizim dışımızda tanıdığı tek kişi MacKilliganlar. Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun."

"Telefonumda sadece Stevie'nin numarası var."

"Ama Stevie panikler ve paniklediğinde ..."

Mads umutsuzca Zé'nin telefonunu bulmamasını umarken dördü de nefes nefese kaldı.

* * *

Stevie, ballı çörek kokusunun hâlâ havayı doldurduğu mutfağa koştu. Bale şirketi ve Kyle'ın kız kardeşi Oriana ile yapacağı toplantı için şehre gitmesi gerekiyordu. Dahi bir balerin olan Oriana, Stevie'nin bestelediği bir balede başrol oynama şansını elde etmek üzereydi. Stevie'nin sadece Oriana'ya yardım etmek için teklif ettiği bir şeydi bu; Oriana'nın aklına bunun bu kadar büyük bir olay olacağı hiç gelmemişti. Şimdiden büyük medya kuruluşlarından "müziğe dönüşünü" soran telefonlar almaya başlamıştı.

Herkes Stevie bilimsel çalışmalarını bırakıyormuş gibi davranıyordu ama bırakmamıştı. Aslında, onu kaçırın ve değişim yeteneğini ortadan kaldırmaya çalışan eski erkek arkadaşının kardeşinin laboratuvarını devralıyordu. Melezleri "onaylamıyordu" ve ona göre Stevie, bir melezin olabileceği potansiyel dehşeti temsil ediyordu. Sanki hayvan formuna geçtiğinde kaplan çizgili bir bal porsuğuna dönüşmesi onun suçuymuş gibi

iki tondan daha ağırdı. "İki tondan fazla" çünkü kısa süre önce kilo aldığını fark etmişti ve bu normalde onu rahatsız etmezdi, ancak yer değiştiren formunun da büyüdüğünü fark etmişti.

Bu onu korkutmaya başlamıştı. Ama üzerinde kesinlikle kontrolü olmayan bir şeye odaklanmak yerine, yeni laboratuvarına ve baleye odaklanmaya karar verdi. İki çok olumlu şey! Hayatı şu anda olumlu şeylerle doluydu! Gelmiş geçmiş en tatlı pandaya aşıkta ve aman Tanrım! O da onu seviyordu; müziği, çocukken her gün üzerinde çalıştığı gibi içinden akıp gidiyordu ve laboratuvarda bulduğu dosyaları incelemek büyüleyiciydi. Korkutucu olduğu kadar. Selefi çok zekiydi ama aynı zamanda hasta bir orospu çocuğuydu. Bu yüzden onu ikiye böldüğü için kendini suçlu hissetmiyordu.

Telefonu çaldı ve kot pantolonunun cebinden çıkardı. Ekrana baktı ve Mads'in adını görünce kaşlarını çattı.

"Bu çok garip," diye mırıldandı, aramayı cevaplamak üzereydi. Ama sonra... "Stevie? Sen misin?"

Stevie arkasını döndü ve arka kapısının yanında duran bir dişi bal porsuğu gördü. Tanımadığı bir bal porsuğu. Panik içinde bir çılgılık atarak kendini yukarı attı ve pençeleriyle tavana tutundu.

Bal porsuğu ona baktı. "Max bana bunu yapabildiğini hiç söylememişti."

Stevie gözlerini kırptırdı ve dişlerini geri çekti. Yüzü tanımayabilirdi ama sesi... bu sesi Max'in cep telefonundan birkaç kez duymuştu.

"Renny?"

"Merhaba tatlım."

Stevie pençelerini geri çekti ve kolayca yere indi. "Renny? Sen misin o?"

"Biliyorum. Biraz daha büyüğüm. Kızım biraz daha büyük. Ama benim."

Stevie kollarını Renny'ye doladı ve ona sarıldı.

"Seni gördüğüme çok sevindim! Max'i gördün mü?" "Hayır.

Henüz görmedim. Burada olmasını umuyordum."

"Dışarı çıktı, ama sonra dönecek." Stevie, Max'in annesinden uzaklaştı. "Erken çıkmaya izin mi verdiler? Bu harika bir şey! Daha birkaç yılın var sanıyordum."

Renny'nin ağzının bir tarafı yukarı kıvrıldı ve Stevie o sırıtışta kız kardeşini gördü. O zaman anladı. Biliyordu!

"Oh, Renny ... kaçtın, değil mi?"

Renny omuz silkti. "Devon'dan kurtulmak zorundaydım. Bebeğim için bir tehditti."

"Bunu anlıyorum ama... Yani ... bekle sen zaten öldürdün

Biri mi? Ne zamandır dışarıdasın?" "Birkaç gündür."

Stevie parmaklarını şakaklarına bastırdı ve sakin kalmaya çalıştı.

"Renny, burada kalamazsın."

"Bebeğimi görene kadar gitmiyorum."

"*Bebeğin* bir kaçağa yataklık etmekten hapse girebilecek yetişkin bir kadın. Sen de öylesin. Sen bir kaçaksın ve kız kardeşimin senin için hapse girmesine izin vermeyeceğim."

"Tatlım, anlıyorum. Hiçbiriniz için sorun yaratmaya çalışmıyorum ama-"

"Ve eğer Charlie seni burada bulursa. . ."

"Charlie beni seviyor."

"Vay canına... Çok uzun zamandır yoktun."

Stevie ön kapının açıldığını ve kız kardeşiyle Shen'in eve girdiklerini duydu. Shen, Charlie'yle birlikte o lanet ballı çöreklerin dağıtımına yardım etmeye gitmişti.

Kız kardeşi koridordan mutfağa doğru gidiyordu, bu yüzden Stevie aklına gelen tek şeyi yaptı: Max'in annesini arka kapıya çıkan merdivenlerden aşağı itti.

Birkaç saniye sonra Charlie elinde boş folyo kaplarla içeri girdi. "Hey," dedi kapları lavaboya atarken. "Her şey yolunda mı?" "Ummm ..."

Charlie onunla yüzleşti. "Tamam, sorun ne?"

"Hiçbir şey," diye yalan söyledi Stevie, aşırı korumacı kız kardeşine evlerinde bir kaçak olduğunu nasıl söyleyeceğini merak ediyordu. Ama bir şey söylemeye fırsat bulamadan telefonu çaldı. Yine Mads'ti.

"Stevie-"

"Özür dilerim. Buna bakmam gerekiyor." Telefonu açtı ama diğer uçta Zé'nin sesini duyunca şok oldu.

"Bekle. Yavaşla, Zé. Ne oldu?"

Shen mutfağa girdi ve Zé'den duydukları yüzünden okunuyor olmalıydı çünkü erkek arkadaşı kapıda durdu ve sordu,

"Sorun nedir?"

Zé'nin söyleyeceklerinin geri kalanını duyabilmek için bir parmağını kaldırdı.

"Tamam," diye cevap verdi sonunda. "Bana yeni telefon numaranı ver, ben de onun altında bir hesap aç. Sana biraz nakit göndereceğim, böylece bir araba alıp bizimle orada buluşabilirsin."

Kaşlarını çattı ve tekrarladı, "Max Charlie'ye söylemeni istemiyor mu?"

Stevie bakışlarını kaldırdı. Kız kardeşi tam önünde, sadece birkaç santim uzağında duruyordu.

"Oh. Uhhhh ..."

Charlie telefonu aldı. "Neler oluyor?" Charlie görünüşe göre hiçbir şey duymayınca, "Zé, beni kızdırma," dedi.

Stevie, Charlie'nin Max'in annesini fark etmemiş olmasını umarak pozisyonunu biraz değiştirdi. Elbette, Renny'nin o küçük merdivenden çıkıp "merhaba" deme riski her zaman vardı. Dişi porsuk sınırlardan pek anlamıyor gibiydi.

Charlie dolabın çekmecelerinden birine uzandı ve bir not defteri ile kalem çıkardı. Zé'nin ona verdiği numarayı not etti ve Stevie'ye uzattı.

"Tamam. Evet. Nerede olduğunu biliyoruz. Bana söylemeni istememesi umurumda değil, Zé. Bunu ben halledeceğim."

Charlie aramayı kesti ve telefonu Stevie'ye geri verdi. "Ona para ve bir araba gönder ama onu buraya geri getir." Masadan, içinde cüzdanı, telefonu ve 45'lik Glock'u olan küçük sırt çantasını aldı. Stevie çantayı kaptı ve Charlie silahı ona verene kadar bırakmadı. Elbette, Charlie'nin muhtemelen iki bacağına da silah kılıfı vardı ama en azından onlara ulaşmak kolay olmayacaktı.

"Ben de seninle geleceğim," dedi

Stevie. "Hayır. Sen ve Shen burada

kalın." "Ama, Charlie-"

"Bunu ben hallederim."

Hayır. Stevie bundan hiç hoşlanmamıştı.

"Charlie, bana kimseyi öldürmeyeceğine söz ver." Kız kardeşinin yanıtı soğuk bir kahkaha atmak olunca Stevie bir adım daha yaklaştı ve ısrar etti, "Ciddiyim. Kimseyi öldürme. Bunun için değil. Söz vermek zorundasın."

"Onları uyarmıştım-"

"Biliyorum. Ama şimdi polisleri de dahil ettiler. Birçok şeyden paçayı kurtarabilirsin ama polisleri öldürmekten paçayı kurtaramazsın. Ayrıca bu doğru olmaz."

O yüzden bana söz ver." Charlie'nin çenesi sıkıştı çünkü buna söz vermek istemiyordu ama Stevie geri adım atmıyordu. "Söz ver yoksa çığlık atmaya başlarım."

Charlie hâlâ cevap vermeyince Stevie ayağını yere vurdu ve kükreyerek tüm evin camlarını salladı.

"Tamam, tamam!" Charlie havladı. "Kimseyi öldürmeyeceğim. Bugün."

Aslında bu Stevie'nin umduğundan da fazlaydı ama kardeşine sarılmadı, sadece "Harika" dedi.

Charlie hışımla dışarı çıktı ve Stevie içinde tuttuğu nefesi dışarı vermeden önce ön kapının kapanmasını bekledi.

"Neden garip bir bal porsuğu kokusu alıyorum?" Shen bir torba bambuyu masanın üzerine bırakarak sordu.

Üstünün tozunu alan Max'in annesi arka kapının yanındaki yerinden döndü. Stevie elini ona doğru uzattı ve "Shen... bu Renny, Max'in annesi. Renny, bu benim erkek arkadaşım, Shen."

"Vay canına!" dedi mutlulukla. "Max'in annesi! Bu çok güzel bekle . . ."

Mutluluğu çabucak kayboldu. "Sen hapiste değil misin? Beş ya da on yıl daha mı?"

Stevie sessizce kollarını göğsünde kavuşturduğunda ve Renny herkese Max'in annesi olduğunu söyleyen o gülümsemeyi takındığında, Shen sadece öne doğru baktı, bir bambu sapı kaptı ve yemeye başladı.

Mevcut durum göz önüne alındığında, yapabileceği en güvenli şey buydu.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Max NYPD'nin şekil değiştiren bölümünün konferans salonunda etrafına bakındı. Etrafı kristal berraklığında güçlendirilmiş camlarla çevriliydi, bu yüzden olan biten her şeyi görebiliyordu. Bir ara yandaki ofise baktı. İçeride bir kadın, tanımadığı iki erkek ve Dee-Ann Smith vardı. İşkence etmek için en sevdiği kurt!

Gözleri kilitlenir kilitlenmez Max en büyük sırtışını takındı ve fermuarlı elleriyle Dee-Ann'e mutlulukla el salladı.

Dee-Ann hırlayıp gözlerini ondan kaçırırken adamlar ve kadınlar gülüştüler.

Evet. İşkence etmek için en sevdiği kişi!

Dee-Ann bağlı ellerini indiremeden polislerden biri onları yakaladı. "Bunlar senin arkandaydı."

"Öyle miydi?" diye sordu.

Onu serbest bıraktı ve "Siktiğimin porsukları" diye hırladı. Sonra hışımla uzaklaştı ve onu yalnız bıraktı.

Yaklaşık otuz dakika sonra Max takım arkadaşlarının içeri sürüklendiğini görünce şok oldu. Neden buradaydılar? Hiçbir şey yapmamışlardı.

Her biri bir sandalyeye götürüldü ve çok daha büyük üniformalı bir şekil değiştiren tarafından sandalyeye itildi. Sonra polisler gitti ve yeni bir ekip geldi. Hepsi kot pantolon ve tişört giymişti, her birinin kılıfında tek bir silah vardı ama hiçbirinin rozeti yoktu, yani Max'in beklediği dedektifler değillerdi. Her zaman dedektifler tarafından sorgulanırdı - en azından büyük Amerikan şehirlerinde. Diğer ülkelerde durum değişiyordu.

Beşi oturduktan ve çok büyük, tanımlanamayan şekil değiştirenler odanın etrafına rahatça yerleştikten sonra ... hiçbir şey olmadı. En az kırk beş dakika boyunca. Max yine de tam olarak şok olmamıştı. Bu bir sorgulama hamlesiydi. Faili, polisler odaya girdiğinde heyecanlanıp her şeyi anlatacağı umuduyla bekletmek. Odanın dışındaki polisler, Max'in camdan görebildikleri, onlarla hiç ilgilenmiyor gibi görünüyorlardı. Birkaçı fark ettiğinde, sadece

neler olup bittiği konusunda kafası karışmış görünüyordu. Muhtemelen NYPD'nin özellikle sorgulama için kullanılan başka odaları da vardı. Peki o ve ekibi neden buradaydı? Bu büyük cam odada? Ve korumaları kimdi? Max hiçbirini tanıımıyordu.

Sonunda, Max pencereden atlayıp uçup uçamayacağını düşünürken -bunu yapmayı planlamıyordu ama uçmanın nasıl bir şey olduğunu merak etmek hoşuna gidiyordu- üç erkek, ona tanıdık gelen siyah bir kadınla birlikte odaya girdi.

"Merhaba hanımlar," dedi aslan erkek. "Ben Benjamin."

"Benji!"

Aslan, Streep'i düzeltmeden önce sırttı. "Benjamin." Bir boz ayıyı işaret etti. "Bu Oliver." Sonra yanındaki, Max'in hayvan kokusunu tanımadığı şekil değiştireni işaret etti. "Ve bu da Bryan."

"Benji, Ollie ve Bri!" Streep tezahürat yaptı.

Üç adam ona ters ters baktı ama aslan hızla devam etti. "Her neyse, hepinizin neden buraya getirildiğini merak ettiğinizi biliyorum ve-"

Tock, şu anda bir köşede sessizce oturmuş, büyük bir seyahat fincanından bir şeyler içen siyah kadını işaret etti. "Kim o?"

"O Imani. Gözlem yapmak için burada."

"Neden onu tanıştırmadın? Bir kadın olduğu için onun varlığını yok mu sayıyorsunuz?"

Uh-oh. Tock tüm ekibin "Feminist Savaşçı Kıyafeti" olarak adlandırdığı kıyafetini giyiyordu - marka beklemede.

Ne yazık ki Tock öfke mızraklarını her zaman yanlış hedeflere yöneltiyor gibiydi.

"Devam edebilir miyim?" Benji sordu.

Zavallı çocuk. Onların yanında sadece üç dakika geçirmişti ve şimdiden sinirlenmişti. Imani ise son derece eğleniyor gibi görünüyordu.

Max onu şimdi hatırlıyordu. Birkaç sokak ötede, aslanların bölgesinde yaşıyordu. Max Zé'yi korumaya çalışırken o da oradaydı.

"Lütfen," dedi Nelle, ödüllü gülümsemesini ve kökleşmiş eski para kibarlığını göstererek. "Devam edin."

"Dediğim gibi," diye başladı Benji, "hepinizin burada ne aradığınızı merak ettiğinizi biliyorum ve-"

Mads "Ohhhh, kahretsin," diyerek kedinin sözünü kesti ve Max takım arkadaşının yüzündeki rengin çekildiğini gördü.

Hep birlikte camdan odanın önüne baktılar ve Max işlerin boka sardığını hemen anladı.

* Dez,

Smitty'nin biraz geri çekilmesini izledi.

"Hepiniz görüyor musunuz?" Smitty, Tennessean ağızıyla şöyle dedi. "Sanmayın ki Bir bal porsuğunun korktuğunu hiç görmemiştim."

"Kim o?" Mace yanında getirdiği bir paket patlamış mısırın tadını çıkarırken sordu. Dez onu ve en iyi arkadaşı Smitty'yi davet etmişti çünkü bir drama olacağını hissetmişti ve kocası, aslan gibi bir erkekti, dahil olmadığı dramaları severdi. Smitty kuzeni Dee-Ann'i de getirmişti ama çocukların aksine Dee-Ann konferans salonunun dışında duran kadını gördü ve hemen başını sallayarak telefonunu çıkardı.

"Kimi arıyorsun?" Smitty sordu. "Herkesi," diye mırıldandı kadın.

Dez'in özellikle rahatsız edici bulduğu bir cevap.

* * *

Anlaşılan Zé, kız kardeşini aramaması yönündeki emrini anlamamıştı. Çünkü Charlie odanın dışından, yüzünde tamamen boş bir ifadeyle onlara bakıyordu.

Benji aptalca bir hareketle onu içeri çağırdı ve Charlie yavaşça içeri girdi. Konuşmadı, sadece her şeye baktı. Ölçüyor, biçiyor, yargılıyor ve hazırlanıyordu.

"Sen abla olmalısın, ha?" Benji sordu. "Hakkınızda çok şey duydum. Ben Benjamin ve-"

"Aman Tanrım!" Tock aniden tersledi. "Sadece devam et! Bu işle çok fazla zaman harcıyorsun."

"Tamam." Benji Charlie'ye oturmasını işaret etti ama o öylece durdu. Hâlâ konuşmuyordu, yüzünde boş bir ifade vardı.

Dürüst olmak gerekirse, Max bu boş ifadeyi Charlie'nin bariz öfke dolu yüzünden çok daha korkutucu buluyordu. Ama bunun nedeni bu ifadeyi daha önce hiç görmemiş olması olabilirdi. Yeni bir şeydi ve Max söz konusu ailesi olduğunda yeni şeylerden pek hoşlanmazdı.

Benji, "Beşinizin bizim için çalışmasını istiyoruz," demeden önce sessizliğin yatışması için bir an bekledi.

"Biz fare değiliz," diye açıkladı Mads. "Size ailem hakkında hiçbir şey anlatmayacağım."

Nelle irkildi ve Max takım arkadaşına, "Bahsettiği şey bu değil," dedi.

"Öyle değil mi?"

"Hayır. O yüzden kapa çeneni."

"Takım arkadaşın haklı tabii ki. Görüyorsunuz, hepinizin ne kadar yetenekli olduğunu biliyoruz ve bu yeteneklerinizi bizim için kullanmak istiyoruz."

Nelle sırtıttı. "Yani bir basketbol takımı mı kuruyorsunuz?"

"Tabii ki hayır." Kolunu uzattı, elini açtı ve boz ayı bir grup kırmızı klasörü çevirdi. "Diğer yeteneklerinizden faydalanmak istiyoruz."

"Diğer yeteneklerimiz mi?"

"Bir casusluk işi için kimseyi becermiyoruz."

Max takım arkadaşına bakabilmek için sandalyesinde döndü. "Tekrar söylüyorum Mads, bunu kastettiğini sanmıyorum, o yüzden çeneni *kapa*."

"Yine haklı," dedi Benji gülümseyerek. "Ben senin diğer yeteneklerinden bahsediyorum."

Klasörlerden birini Tock'un önüne düşecek şekilde masaya fırlattı. "Üç ay önce, bir Rus laboratuvarından uranyum çalındı, tüm olay bir şekilde otuz dakika sürmeyi başardı - tam olarak."

Bir başka dosya Nelle'in önüne düştü. "Bir yıl önce, Vatikan'ın dışından bir kamyon dolusu altın külçe çalındı."

Streep'in önünde bir dosya. "Altı ay önce, fetihlerinden hoşlanmasına rağmen adaletten kaçan bir milyarder ... oldukça gençti - başının arkasına bir kurşun sıkılmış ve iki yüz milyon dolarlık empresyonist sanat koleksiyonu yok olmuş halde bulundu."

Durdu ve Mads'e baktı. "Şaşırtıcı bir şekilde, senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Ya gerçekten iyisin ya da ... çok sıkıcısın." "Bu çok kaba," diye mırıldandı Tock.

"Ama senin ailen," dedi. "İşte bu büyüleyici bir şey. Ama kullanmamız gereken klasör sayısı için yerimiz yoktu."

Benji, Max'in arkasında durana kadar masanın etrafında dolaştı. Şimdi yavaşça ona doğru eğildi ve önündeki masaya kalın kırmızı bir klasör koydu.

"Bir de siz varsınız Bayan MacKilligan." Dik durdu ve onun omzunu sıvazladı. "Ve bir de siz varsınız."

Odanın içinde volta atmaya başladı. "Yani, nereden başlasam? Uruguay'daki elmas soygunu mu? Paris'teki kayıp Gutenberg İncili'nden mi? Yoksa Vatikan Goblen Galerisi'nden çalınan duvar halıları mı? Bu da iyi bir tane. Günün ortasında, Papa'nın ziyaret için gelmesini bekleyen bir turist kalabalığının arasında gerçekleşti. İşte bu, hanımlar, beceridir."

Max bakışlarını açılmamış dosyaya odakladı. Kız kardeşine bakamıyordu çünkü Charlie'nin mutlu olmayacağını biliyordu. Hatta ondan nefret bile edebilirdi. Charlie hem Max'i hem de Stevie'yi beladan ve "tipik bir MacKilligan kariyerinden" uzak tutmak için çok uğraşmıştı.

Charlie'nin onu hayal kırıklığına uğratmakla kalmayıp utandıracağını biliyordu ve bu Max'in başa çıkamayacağı bir şeydi. Çünkü Charlie'nin utandığı tek kişi babalarıydı ve Max hiçbir kız kardeşinin onu bu şekilde görmesini istemiyordu.

"Bunun amacı ne?" Aralarında basketbol maçları arasında vakit geçirmek için yasal yollar bulmuş gibi görünen tek kişi olan Mads sordu.

"Bizimle çalışırsan bunların hiçbiri ortaya çıkmaz."

Mads biraz daha dik oturdu. "Peki ya sizinle çalışmazsak? O zaman ne olacak?"

"Tatlım. . . ne düşünüyorsunuz? Elimizde hepinizi uzun süre hapse attıracak kadar kanıt var. Şey"- Mads'e baktı-"belki sizi değil ama tüm ailenizi. Ve sadece burada, Amerika'da değil, hapse girmek istemeyeceğiniz yerlerde de." Başı Max'in başının hemen yanında olacak şekilde eğildi. "Bunu annene sor."

Vay canına. Oraya gitmişti. Hem de çok sert bir şekilde. Arkadaşları da bu durumdan pek memnun değildi. Elleri bağlı olmasına rağmen dördü birden masadan fırladı ve Benji'ye bağırırmaya başladı. Yanındaki korumalar hemen ellerini kılıflarındaki silahlarına dayadılar. Camın dışındaki polisler de nihayet bu konferans salonunda izleyecek ilginç bir şey bulmuşlardı.

Sadece Max yerinde kaldı çünkü ... çünkü ... bunun bir önemi var mıydı? Herhangi bir şey? Artık kız kardeşi gerçeği biliyordu. Artık her şeyi biliyordu,

Charlie onu affedecek miydi? Yoksa babalarına yaptığı gibi Max'i de hayatlarından çıkaracak mıydı?

Max bunu düşünemiyordu bile. Bu onun için bile çok korkunçtu.

Max'in kendini ve oturduğu sandalyeyi arkaya itip yoldan çekilmesi içgüdüsel bir hareketti. Çünkü hiçbir şey duymuyordu. Hiçbir şey görmedi. Sadece Charlie kendini masanın üzerinden Benji'ye doğru fırlatırken etraflarındaki havada bir değişiklik hissetti. Yine de onu yere düşürmedi. Bunun yerine, onu tam elli metre arkasındaki duvara doğru itti.

Benji güldü ve Charlie'nin üst kollarından tutarak onu geri itti. "Burada sorun olacağını duymuştum. Grup, Katzenhaus, BPC . . . hepsi senden korkuyor olabilir. Ama ben korkmuyorum, ucube. Şimdi onu gözümün önünden çekin," diye ekibine emir verdi.

Bir erkek boz ayı Charlie'nin sol kolunu, bir dişi boz ayı da sağ kolunu tuttu; birlikte onu kapıya doğru götürdüler.

"Şimdi," diye devam etti Benji, "nerede kalmıştık?"

Charlie odanın yarısında durdu, kollarını kurtardı ve Benji'yle tekrar yüzleşmek için döndü.

"Ne?" diye sordu Benji. Benji sordu. "Ne söyleyeceksiniz Bayan MacKilligan, umurumda olması mümkün mü?"

Charlie'nin bir şeyler söylemeye çalıştığı anlaşılıyordu. Konuşmak için ağzını açıp duruyordu ama ağzından hiçbir şey çıkmıyordu. Max onu hiç böyle görmemişti. Charlie'nin neredeyse *her zaman* söyleyecek bir şeyi olurdu. Genellikle kesin, acımasız ve kesinlikle tehditkâr bir şeyler. Ama bu sefer ... denemeye devam ediyordu ama hiçbir şey yoktu. Tek bir kelime bile.

Bıkmış olan Benji elini Charlie'ye doğru salladı ve ayılar tekrar Charlie'nin kollarını yakaladı. Bu kez yol göstermek yerine onu odadan dışarı sürüklemeye başladılar. Birkaç adım gittiler ama aniden tekrar durdular. Bir saniye sürdü ama Max ayıların durmasının nedeninin Charlie'nin durması olduğunu fark etti.

Başı öne eğik ve tüm vücudu titreyerek hareket etmeyi reddetti.

Her ayı iki eliyle kollarını daha da güçlü bir şekilde kavradı ve onu tekrar odadan dışarı sürüklemeye çalıştı. Bu kolay olmalıydı. Onlar boz ayıydı. Max de bir keresinde ailesiyle Alpler'de kamp yapan bir dişi boz ayıyı ürküttüğünde ağaçların arasında bir mil kadar uçmuştu. Ama ikisi ne kadar çabalarsa çabalasın Charlie hareket etmiyordu.

"Siz ikiniz ne halt ediyorsunuz?" Benji talep etti. "Çıkarın onu buradan."

"*Deniyoruz*," diye hırladı boz ayılardan biri.

Charlie nihayet başını kaldırdığında, gözleri bazen bir çatışma ya da yumruk yumruğa kavga sırasında olduğu gibi kurt altınına dönüşmemişti. Bunun yerine, kan kırmızıydılar. . . kan kırmızıydı. Sanki tüm kılcal damarlar aynı anda kırılmış gibiydi.

Boynundaki kaslar şişmiş, omuzları daha da büyük olacak şekilde uzamış ve porsuk dişleri ile kurt dişlerinin birleşimi uzamıştı ama köpek dişleri de normalden daha kalın ve uzun görünüyordu.

Max kız kardeşinin sonunda değişeceğinden emin olduğunu düşündü. Belki bir porsuğa ya da kurda değil ama başka bir şeye dönüşecekti. İnanılmaz bir şeye.

Ama hayır. Yer değiştirmede. Tanrı biliyor ya, buna ihtiyacı yoktu.

Charlie ellerini, kendisini tutan ayıların ön kollarını kavrayabilecek şekilde çevirdi ve sonra etrafındaki tüm camları sarsan bir kükremeye kollarını -ve ayıları- kaldırdı. Lanet olası ayıları kaldırdı!

-Ve kollarını kavuşturarak boz ayıları zıt yönlere savurdu.

"Yere yatın!" Bir boz ayı üzerlerinden uçup cam duvarlara çarparak neredeyse paramparça olurken Max takım arkadaşlarına bağırdı. Yandaki ofiste bulunan insanlar şok içinde ayağa fırladı.

Silahlar çekildi ama Benji hemen ellerini havaya kaldırdı. "Hayır! Onu vurmayın!"

Çünkü Max'in kız kardeşini öldürürse, hayatının geri kalanında yapacağı tek şeyin kaçmak olacağını biliyordu. Max onu öldürene kadar durmayacaktı. Ve eğer onu öldürürse, takım arkadaşları da onu öldürene kadar durmayacaktı.

Benji ve ekibinin Charlie'yi öldürmeden idare etmeleri gerekiyordu ve Max itiraf etmeliydi ki ... bunu denemeleri için sabırsızlanıyordu.

* * *

Mace ve Smitty harekete geçmeye hazır bir şekilde ayağa fırladılar. Her iki erkek de eski donanma komandosuydu ve bir sorun olduğunda hemen harekete geçmeye alışkınlardı. Onlar böyleydi işte.

"Durun!" Onlar kapıdan çıkamadan Dez bağırdı.

Mace aval aval ona baktı. "Hiçbir şey yapmayacak mısın?"

Dez kapıya kendisi gitti, açtı ve adamlarına emir verdi: "G e r i çekilin! Hemen! Hiçbir şey yapmayacaksınız. Kesinlikle hiçbir şey."

"Dez!"

Kocasıyla yüzleşti. "Bana gözlem yapmam söylendi. Başka bir şey yok. Çocuk halledebileceğini söyledi."

"O çocuk bir boku halledemez!"

Dee-Ann onlara "Araya girmeyin," dedi. "Sen de mi?"

Smitty kuzenine sordu.

Dee-Ann büyük porsuk kız kardeşini işaret ederek, "Ben de buna karşıydım," dedi. "Ve vücut parçalarınızın hala vücudunuza *bağlı* olmasını istiyorsanız, aptal kışklarınızı ortaya koymayın."

* * *

Onu tutan ayıları fırlatıp attıktan sonra Charlie esnedi. Ve bu korkunçtu.

Yine de Max en azından *onun* güvende olduğunu biliyordu. Max'e ne kadar kızgın olursa olsun, kız kardeşinin yanında her zaman güvende olduğunu biliyordu. Ne yazık ki, takım arkadaşları aynı güvenlik duygusuna sahip değildi; eller Max'i yakaladı ve onu aşağı çekti. Kafasını sert bir tahtaya çarpmayı başardı ve "hiçbir şeyden korkmayan!" porsuk arkadaşlarını konferans salonundaki masanın altına sinmiş halde bulduğunda kafasını ovuşturuyordu.

Streep umutsuzca, "Buradan çıkmalıyız," diye fısıldadı. "Hepimizi öldürecek!"

"Yeraltından çıkabiliriz," dedi Nelle, fermuarlı bağlarından kolayca kurtularak. Aslında hepsi fermuarlarından kurtulabilirdi ama bu sadece polisleri kızdıırırdı.

"Gerçek bir hapishaneye girebiliriz," diye açıkladı Tock, onlara bu binanın planını bilmediklerini hatırlatarak.

"Yandaki ofise gidelim," diye önerdi Max, arkadaşlarını buradan çıkarmanın en iyisi olduğuna karar vererek. "İşaretimle, üç ... iki ... bir!"

Masanın altından fırlayan bir şey -genellikle insan olan bir şey- birkaç adım ötelerinde yere düşmüştü. Yine de Max onları arkalarından iterek ilerlemeye devam ettiler. Konferans odasından dışarı fırlayıp yandaki ofise girdiler. Max kapıyı arkasından çarpmak için arkasını döndüğünde, Imani de onun yanından geçip ofise girdi.

"Bana aldırmayın," dedi odanın içinde ilerleyip tek tam insanın yanında dururken. Kısa kesilmiş saçları, boynunda rozeti ve parmaklarının arasına sıkıştırdığı bir avuç patlamış mısırı olan Latin bir kadın.

Max camın boz ayı fırlatmasından zarar görmemiş bir kısmına geçti ve kız kardeşini izledi.

Charlie, Benji'ye ulaşmak için odanın diğer tarafına geçmeye çalışıyordu ama tüm korumalar ona engel oluyordu. Biri ona önden saldırdı ama Charlie onun kolunu yakalayıp bükte. Max kemiğin parçalanma sesini duyarak irkildi. Charlie o adamla meşgulken, bir diğeri silahıyla arkasından yaklaştı ve kafasının arkasına vurdu. Onu hemen yere sermeliydi. Öyle olmalıydı. Ama olmadı.

Charlie önündeki kolu bükmeye devam ederken boştaki eliyle arkaya uzandı ve silahı tutan eli yakaladı. Max daha fazla kemiğin kırıldığını duyana kadar elini yumruk haline getirdi. Charlie silahı o kırık parmakların arasından çekip aldı ve kolunu geriye doğru savurarak saldırganın yüzüne vurdu.

Max harekete geçmeye hazırlandı, Charlie'nin kötü bir kavga sırasında eline silah geçtiğinde her zaman yaptığı şeyi yapacağından korkuyordu. Kafasından vuracaktı. Ama Charlie tek eliyle şarjörü düşürdü ve mermi yatağını temizledi. Sonra silahı fırlattı ve tekrar Benji'ye doğru ilerlemeye başladı.

Max'in verdiği nefes titrekti ama rahatlama tüm hücrelerini doldurmuştu. Charlie bir polis karakolunun ortasında insanları öldürmeye başlarsa -değişken olsun ya da olmasın- bunun sonu çok kötü olurdu ve Max bunu düşünmek bile istemiyordu. Bu yüzden düşünmedi; onun yerine Stevie'nin Charlie'den kimseyi öldürmemesini istediğini varsaydı. Bunu ilk kez istemiyordu ve muhtemelen son kez de istemeyecekti. Bu yüzden bu isteği böyle önemli zamanlar için sakladı.

Altı muhafızdan oluşan son grup bir anda Charlie'ye saldırdı ve onu yere atıp etrafını sardı. Muhafızlar etrafını sararken Charlie gözden kayboldu. Mads hemen elini Max'in omzuna koydu. Max'in kız kardeşini kurtarmak için koşacağından korkuyordu.

Ama onun planı bu değildi. Birçok nedenden dolayı.

Muhafızlar birkaç uzun saniye boyunca tekme ve yumruk atmaya devam ettiler ama sonunda yavaşlayarak durdular ve Charlie'nin olması gereken yerde bir delik açarak ayrıldılar. Meraklı köpekler neredeyse kafalarını o deliğe sokarken, kediler ve ayılar gerçek bir delik olup olmadığını görmek için yumruklarını içeri daldırdılar.

Onların dikkati dağılmışken, pençeli bir yumruk kapının yanındaki döşemeden yukarı çıktı. Saniyeler sonra Charlie sürünerek dışarı çıktı, üstü başı beton ve tahta içindeydi.

Nelle usulca, "Onları uyarmamız gerektiğini hissediyorum," dedi ama hiçbiri kıpırdamadı. Hiçbiri cama vurmadı ya da muhafızların arkasından sinsice yaklaşan öfkeli kadına çılgınca bir işaret yapmadı. Bunların hiçbirini yapmadılar ve Charlie sinsi sinsi konferans masasını dörtnala geçmeye başladı. Kelimenin tam anlamıyla *dörtnala*. Dört ayak üstünde. Hâlâ insandı ama bilirsiniz, dörtnala koşuyordu.

Dişi kaplanlardan biri neler olduğunu görmek için döndüğünde, Charlie kendini grubun üzerinden, doğrudan sersemlemiş Benji'ye fırlatmıştı.

Muhafızlar onu Benji'nin kafasından ayırmak için çabaladı ama artık elleri Benji'nin üzerindeydi ve Charlie'nin onu bırakmaya hiç niyeti yok gibiydi.

Sol kolunu Benji'nin boynuna sıkıca doladı, muhtemelen onu boğuyordu ve diğer koluyla da muhafızlarla mücadele ediyordu. Max ve takım arkadaşları tarafından terk edilmiş sandalyelerden birini kapana kadar çoğunlukla onları geri itiyordu.

Charlie sandalyeyi havaya kaldırarak savurdu ve muhafızların kafalarına ya da göğüslerine vurdu. Çoğunu bayılttıktan ya da en azından yere serdikten sonra Charlie Benji'yi masaya çekti ve sırt üstü yere yatırdı. Elini Benji'nin boğazına doladı ve sonuna gelene kadar onu masanın üzerinde sürüklemeye devam etti. Benji onu yumrukluyordu ama hiçbir şey onu durduramıyor gibiydi. Onu masadan çekti, ayağa kaldırdı, bir adım geri attı ve sonra ona tekme attı. Tam göğsüne, cam konferans odasının kapısında patlamasına neden oldu.

Charlie onu takip edip polis masalarının olduğu bölüme girdiğinde aslan yerde sürünüyordu. Başını sallıyordu, büyük ihtimalle bayılmamak için kendini tutmaya çalışıyordu.

Charlie peşinden gitmeye başladı ama bir kükreme onu durdurdu.

Daha önce Benji'yle birlikte gelen iki kişiydi. Boz ayı oflayıp pufluyordu, saldırmaya hazırdı ve diğeri ? O şey de neydi öyle? Kurt muydu? Yoksa tilki mi? Daha önce hiç bu kadar uzun bacaklı bir kurt ya da tilki görmemişti - gülünç derecede uzun bacaklar.

İki erkek de yer değiştirmişti ve boz ayı başını salladı, öfkesi odadaki polisleri harekete geçirdi. Hiçbiri bir boz ayının parçalanmasını izlemek istemiyordu.

Charlie erkeklerle yüzleşti ve tereddüt etmeden onlara doğru yürümeye başladı. Uzun beyaz at kuyruğu ve gri-siyah sakalıyla suçlu bir motorcuya benzeyen bir kutup polisi olan bir başka ayı onu yakalamaya çalıştı. Ama ona zarar vermek için değil. Onun zarar görmesini engellemek için. Ama Charlie adamın elini kolundan itti ve boz ayı arka ayakları üzerine kalkıp kükrediğinde Charlie onun hayalarına bir tekme attı. Adam acıdan eğildiğinde, Charlie onun dev boz kafasını iki eliyle kavradı ve kutup ayısının masasına çarpmaya başladı. Tekrar ve tekrar ve tekrar. Kurt tilki ona doğru geldiğinde, sonunda konuştu, "Ah, lütfen!" diye homurdanarak kurt tilkiyi konferans odasına geri gönderdi, böylece boz ayının kafasını kutup ayısının masasına indirmeye devam edebilecekti.

Sonra o ses geldi. Her insanın rapsodisini yaptığı ses. Bilirsiniz, tüm o *Aslan Kral* saçmalıkları.

Benji'nin aslan kükremesi odanın içinde ve muhtemelen dışarıda yankılanarak sokaktaki insanların kafasını karıştırdı.

Charlie baygın ayıyı bıraktı ve onunla yüzleşti.

Benji kendini ona doğru fırlattı, ön ve arka bacakları gerilmişti, ağzı açıktı, dişleri parlıyordu-

Ve Charlie yumruğunu salladı, bir kez. Yumruk Benji'nin yüzüne çarptı ve dört yüz kiloluk kediye spiral çizerek birkaç masanın üzerinden banyo kapısına doğru fırlattı.

Charlie bir an orada durdu, başka bir saldırı bekledi. Ama onun için gelen herkes ya baygındı ya da hâlâ iyileşmeye çalışıyordu.

Sonunda uzun bir nefes aldı ve başını saklandıkları ofise doğru çevirdi. Şey . . . "saklanmak" doğru kelime olmayabilirdi çünkü odanın tamamı camdan yapılmıştı.

Charlie ofise doğru yürüdü ve kapıyı iterek açtı. İşte o zaman Max takım arkadaşlarının onun arkasında saklandığını fark etti. Cidden! Saklanıyorlar! Bal porsukları!

Ama Charlie hiçbirini fark etmedi. Onun yerine bakışları Dee Ann Smith'e kilitlendi. Parmağıyla işaret etti. "Kocanız ve amcası-"

Dee-Ann hemen, "Bununla hiçbir ilgisi yok," dedi. Kadın genellikle çok yavaş konuşurdu ama bu sefer öyle değildi. "Bu insanların hiçbirisi Grup, BPC ya da Katzenhaus için çalışmıyor. Ve polis de değiller. Van Holtz'lar sana verdikleri sözü tuttular."

"Bu doğru olsa iyi olur, Smith. Çünkü onları uyarmıştım. Hepsini uyardım."

"Biliyorum. Biz değildik. Hepsi onlardı."

"Kim onlar?"

Smith omuz silkti. "Beni yakaladılar. Henüz bir isim duymadım."

"Peki." Charlie'nin gözleri -neyse ki sıkıcı kahverengisine geri dönmüştü- Max'e ve saklanan takım arkadaşlarına dikildi. "Siz beş dışarı. Şimdi."

Max'in takım arkadaşları koşarak odadan çıktı ve Charlie dönerek onları takip etti. Max'in hemen arkalarında olacağını düşünmüştü ve haklıydı da. Bir saniye içinde olacaktı.

Max odanın diğer ucuna doğru yürüdü ve Dee-Ann hemen geri çekilerek ellerini havaya kaldırdı. "Kadın, beni bir daha öpme!"

"Awww, Dee-Ann. Aşkımız ne olacak?"

"Bu polisler iyice huysuzlaşmadan kız kardeşini buradan götür."

Max gülererek dışarı çıktı ve asansörde arkadaşlarına ve kız kardeşine yetişti. Takım arkadaşları duvara yaslanmıştı ama Charlie orada öylece durmuş, sessizce öfkeleniyordu. Sessizce kaynıyordu.

Max devralmaya karar verdi. "Aşağı indiğimizde bir taksi bulun ve biz-"

"Hayır," dedi Charlie, asansörün hangi katta olduğunu gösteren duvardaki rakamlara bakarak. "Onlar da bizimle geliyor."

"Neden?" Nelle, sesi gülünç derecede titreyerek sordu.

Charlie yavaşça omzunun üzerinden dördüne baktı ve sıkılmış dişlerinin arasından homurdandı: "Çünkü ben öyle söyledim."

Max, takım arkadaşlarının sessizce ağladığını fark edene kadar k ı z kardeşinin sözleri hakkında pek düşünmemişti. Korkudan.

Yüce Tanrım! Bu aptalların dramı.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Rina yalnız olmadığını biliyordu. Karanlıkta gayet iyi görebildiğini fark ettiğinde ışık düğmesine uzanıyordu. Her zaman görebiliyordu. Kendine sürekli insan olmadığını hatırlatmak zorundaydı.

Bu yüzden, gözlerinin "alışmasını" beklemek yerine, kulübesinin etrafına baktı ve onları gördü. Hepsini. Çoğu sandalyelerde, şezlonglarda ya da masada oturmuş onu izliyordu. Ancak içlerinden biri kız kardeşini arkadan tutmuş, bıçağını Tina'nın boğazına dayamıştı.

"Merhaba yeğenim," dedi yaşlılardan biri. "Ben senin teyzenim. Evlilik yoluyla, ama yine de . . . Bana teyze diyebilirsin. Ne güzel, değil mi?"

Rina doğruldu ama yataktan kalkmaya başladığında, kız kardeşini tutan kişi bıçağı boynuna sapladı. Tamamen değil ama kan ve biraz da panik yaratacak kadar.

"Şimdi, şimdi. Hepimizin kadın olduğunu unutmayalım. Öyle mi?" dedi "teyzesi". "Sadece konuşmak için buradayız. Dinlemek ister misin? Bana ikinizin İngilizce konuştuğu söylendi, değil mi? Çünkü ben hiç İtalyanca bilmiyorum ve şimdi de öğrenecek değilim."

"Adamlarım nerede?" Rina İngilizce bildiğini kanıtlayarak sordu.

"Şu tam insanlar mı?" Teyzesi güldü ve yanındaki kadınlar da ona katıldı. "Evet... hepsi öldü," diye açıkladı, kahkahası aniden sona erdi. "Bizi o güzel teknenize binmekten alıkoyacaklarını düşünmediniz, değil mi?"

Kadın bir bacağı yukarı çekerek ayağını dizine dayadı. Bir erkek gibi kalın iş botları giymişti. "Bu işi hızlı halledeceğiz, tamam mı? Görüyorsun ya küçük kız, bu tanrılar arasında küçük bir çatışma olabilirdi. Ama sonra Kraken'i serbest bıraktın, değil mi? Ve şimdi Kraken serbestçe dolaşiyor."

"Ne?"

"Bu Yunan mitolojisi. Siz ikinizin bunu bileceğini düşünmüştüm." "İtalyan," diye hatırlattı onlara göğsünü yumruklayarak.

"Bunun bir önemi yok. Kraken'i serbest bıraktınız ve şimdi etrafta dolaşıp köylüleri korkutuyor."

"Hala anlamıyorum-"

"Mairi," dedi bir diğeri. "Mairi'yi serbest bıraktınız."

"Mairi bizden nefret ediyor," diye açıkladı teyzesi, "çünkü onu hapisten çıkarmadık. Onun istediği de buydu. Ve eğer diğer akrabalarımızdan herhangi biri olsaydı, bunu yapardık."

"Ama Mairi tam bir sürtük, değil mi anne?"

"Öyle, sevgili kızım. Mairi'miz tam bir kaltak. Ve siz ikiniz onun dışarı çıkmasına izin verdiniz." Bir an için Rina'yı inceledi. "Neden burada olduğumuzu biliyor musun, hayatım? Nerede olduğunu nasıl öğrendiğimizi biliyor musun? Çünkü Mairi bize söyledi. Seni öldürmemizi istiyor. Ve gördüğün gibi öldürebilirdik de. Zavallı Mairi, teyzeleriyle ilgili bir şeyi unutup duruyor: Amcaları kan bağı olabilir ama biz sadece aileyiz. Bu bokun içine evlendik, değil mi? Tam bir kaltakla uğraştığımızı *biliyoruz* ve onu geri istemiyoruz. Çünkü siz ikinizle ve o üç gayrimeşru Yankiyle işi bittiğinde, bizim için gelecek. İkinizin nerede olduğunu bize söylemesinin tek nedeni,"- elini sallayarak kulübenin etrafını işaret etti-"tüm bu adi şeyleri istiyor. Ve eğer diğer yeğenlerimden biri olsaydı, bunları alabilirdi. Ama o Kraken ve bizim ona ölü ihtiyacımız var."

Teyze ayağa kalktı ve kulübeye doğru yürüdü. "Ondan haber aldığımda durdum ve düşündüm: Hangisi daha kötü? Kocamı ve oğullarımı havaya uçuran siz iki deli inekle uğraşmak mı, yoksa o psikopat amcıkla uğraşmak mı? İşte o zaman anladım: Üç seçeneğim vardı. Birincisi, kızlarımla buraya gelip ikinizi de öldürebilirdim. İtiraf etmeliyim ki, aklımdan geçti. İkincisi, hiçbir şey yapmayabilir ve Mairi'nin Yankilerle işi bittiğinde sizi öldürmesine izin verebilirdim. Ya da üç. Kraken'ın ölmenizi istediğini size söyleyebilirim. Ben üçü seçtim. Ve tek söyleyeceğim, o buraya gelip sizden kurtulmadan önce siz ikiniz ondan kurtulsanız iyi olur."

"Saklanabiliriz," diye belirtti Rina. "Bizi asla bulamaz."

"Oh, öyle mi düşünüyorsun?" Teyze güldü ve başını salladı. "Kazandığınız onca para ve ikinizin de kafasında bir beyin yok. O bir porsuk. Bizim işimiz bok bulmak. Ne kadar yeraltına inerseniz, sizi bulmamız o kadar kolay olur."

"Bizi bulamadınız."

"Aramıyorduk, değil mi kızlar?" "Hayır,"

dedi diğer tüm kadınlar.

"Neden biliyor musun İtalyan prensesim?"

Rina içini çekti. "Kraken bizde olduğu için mi?"

"Aynen öyle. Kraken'den birazcık bile hoşlansaydık, ikiniz de ölmüş olurdunuz. Ondan hoşlanmadığımız için minnettar olun. Bununla birlikte, o hala aileden. Amcaları ve kuzenleri onu öldürmek istemeyecektir. Aslanlara, sırtlanlara falan karşı koymak zorunda kaldığımızda birbirimize sadık olmak elimizdeki tek şey. Ancak senin bunlarla bir sorunun yok gibi görünüyor. O yüzden bu işi size bırakıyoruz."

Teyze Tina'yı tutan kişiye başıyla işaret etti ve Rina'nın kız kardeşi hemen yere itildi.

"Biz senin için elimizden geleni yaptık," dedi teyze. "Sen Mairi'ye göz kulak ol ve bizimkilerden uzak dur, biz de seni rahat bırakalım. Ama bir daha bizim için gelmeye kalkarsan -özellikle de oğullarım için- bu aile dışından birinin seni son görüşü olur. Ama sana bir şeyin sözünü verebilirim yeğenim: Ne senin ne de kız kardeşin için bu iş çabuk bitmeyecek. MacKilliganlar'a bir daha bulaşmayı düşündüğünde bunu aklından çıkarma."

Elini kaldırdı, işaret parmağıyla dairesel bir hareket yaptı. Diğer kadınlar anında karanlığa karışıp gözden kayboldular. Hiç ses çıkarmadan. Sadece gittiler. Yat limana bile yanaşmamıştı. Açık sularda demirlemişlerdi. Ve yine de . . . Rina onların gerçekten ayrıldıklarını hiç duymamıştı.

Tina, Rina'nın yanındaki yatağa oturdu.

"Bu," diye belirtti kız kardeşi, yine onların dilinde konuşarak, "bizim için işe yaramadı."

Rina yavaşça başını kız kardeşine doğru çevirdi ve ona açıkça, "Kapa çeneni," dedi.

* * *

"Bu adam her kimse ona aşığım."

Irene Conridge okuduğu kitaptan başını kaldırdı. Eski sevgilisi Çırağı bilgisayar ekranında sırtıyor, gördükleri karşısında eğleniyordu. Elbette Miki Kendrick pek çok şeyle eğlenirdi. Çoğu şeyi can sıkıcı ve dikkat dağıtıcı bulan Irene'in aksine.

"Yani hacker'ı kilitledin mi?" Irene sordu. "Hayır."

"O zaman neden beni bu konuşmayla sıkıyorsun?"

Miki kıvrıkcık saçlarının altından ona ters ters baktı. Elbette Irene'nin de kıvrıkcık saçları vardı ama ne zaman bu konuyu Miki'ye açsa, Miki homurdanmakla yetiniyordu,

"Aynı şey değil, ahbap," dedi ve öylece bıraktılar. Elbette Miki Afrikalı Amerikalıydı, yani bunun da bir ilgisi olabilirdi ama Irene ırk, din ya da insanların birbirlerinden hoşlanmamasının olağan nedenlerinden herhangi birinin hayatını etkilemesine izin vermiyordu. Bunun yerine insanları iki şekilde görüyordu: can sıkıcı ... can sıkıcı değil. Eskiden "aptal ... akıllı" derdi ama dünyada o kadar çok aptal insan olduğunu fark etmişti ki, hayatına girmesine izin verebileceği insanlar tükenmeye başlamıştı. Akıllı insanlar bile aptal olma eğilimindeydi ve bu hayal kırıklığı baş edebileceğinden daha fazlaydı. Bu yüzden "sinir bozucu ... sinir bozucu değil" de karar kıldı. Bu onun işine geliyordu.

"Tek bir şey söyledim," di y e yakındı Miki, "ve bu ille de sana değildi."

"Yani sık sık kendi kendine mi konuşuyorsun?"

"Bazen. Kendimi oldukça ilginç buluyorum." "Buna sanrı denir, canım."

Irene orta parmağını kendisine doğru kaldırdığını görünce gülümsemesini gizledi.

"Bir süredir bunun üzerinde çalışıyorsun," diye hatırlattı Irene ona. "New York'taki evimde kalmanızın bir sakıncası yok ama kızım ikinci doktorasını almadan önce suçluyu bulma şansınız var mı?"

Miki sandalyesinde döndü ve kolunu arkaya yasladı. "Ortanca oğlunuz ... neydi o? Şu 'diploma' mı?" "Jiffy Lube'da mı?"

"Boş bir yıl geçiriyor, çok teşekkür ederim. Bu sadece o gelmeden önce geçici bir gecikme-"

"BMW bayisine baş tamirci olarak girebilir mi?" "Motorlar zordur."

"Ama öyle mi?"

Irene kitabını indirdi, bir kaşını kaldırdı. "Peki iki arkadaşın nasıl? Coco Chanel'in ziyarete gelmesini bekliyormuş gibi giyinen arkadaşın? Ve bisikletin nasıl çalıştığını çok iyi bilen uzun boylu olan!"

"Ona domuz deniyor," diye karşılık verdi Miki. "Ve bunun gibi motosikletler Amerika'nın bir parçası-"

"Yeraltı suç dünyası mı?"

"Manzara diyecektim." "Ah."

Birbirlerine ters ters baktılar ama uzaktan yakından kızgın değillerdi. Bu sadece yapmaktan hoşlandıkları bir şeydi. Miki cesurca üniversitedeki ofisine girip Irene'in doktora danışmanı olup olamayacağını sorduğundan beri. Bunu sadece en cesur öğrenciler yapardı çünkü öğrencilerin çoğu onu "korkunç" bulurdu. Irene de nadiren evet derdi ama kısa şortlu ve çelik burunlu Doc Martens'li bu genç kadında ilginç bulduğu bir şeyler vardı. O zamanlar ne Irene ne de Miki en iyi arkadaşlarından birinin kurt olduğunu bilmiyordu. Gerçi Miki, Irene'nin kocasının da kurt olduğunu bilmiyordu ama bu iki kurt çok farklı sürülerden geliyordu.

Ancak şimdi, Miki'nin sadece en iyi köpek arkadaşı değil, aynı zamanda kendi kurt eşi, Miki ve Irene'nin toplamından daha zeki olduğu ortaya çıkan bir kurt yavrusu vardı - ki bu ikisi için de korkunç bir düşünceydi - ve her ikisi de giderek korkunçlaşan bir dünyada şekil değiştirenlerin hayatta kalmasına yardım etmek zorundaydı.

Bu hakaret molaları, uzun çalışma sürelerini eğlenceli kılmak için yaptıkları bir şeydi. Başka kimse onları anlamıyordu ama kimsenin de bir önemi yoktu.

Irene kitabına henüz dönmüştü ki kocası Niles Van Holtz hışımına odaya girdi. Etrafına bakındı, tekrar dışarı çıktı ama bir dakika sonra elinde bir bavulla geri döndü.

Bavulu açarak, "Toparlanın," diye emretti. "İkiniz de. Buradan gitmemiz gerekiyor."

Irene kocasının rastgele eşyaları bavula tıktırmaya başlamasını izledi. Aldığı şeylerin hiçbir mantığı ya da nedeni yoktu ama o bir köpekti. Bir kemik kapıp kaçmadığına şaşırılmıştı.

"Kaçmamızın bir nedeni var mı?" diye sordu sonunda, adam dizüstü bilgisayarını kapatıp bavula tıktırdığında.

"MacKilliganlar. En büyükleri. Hepimizi öldürmeye geldiğinden oldukça eminim."

"Holtz, belki de sakinleşip bana anlatmalısın-"

"Neden hareket etmiyorsun?" diye sordu. "Derisiz mi yaşamak istiyorsun?"

O sırada Miki sandalyesinde tekrar dönmüştü. "**D e r i s i z** yaşamak mı? Şimdi ne olacak?"

"Evet! Derimizi yüzeceğine söz verdi!"

"Bir insanın derisini yüzmenin o kadar kolay olmadığını biliyorsun, değil mi?" "Ne?"

"Ben bir avcıyım," diye açıkladı Miki. "Ben ve kızlarım-"

"Kızlarım ve ben," diye düzeltti Irene.

"Kesin şunu. Her zaman ava gideriz. Ve bir geyiğin derisini yüzmek kolay değil, kalın bir derileri var ve hemen hemen tutup çekebilirsiniz. Ama insanlar . .
." Sol elini kaldırdı ve sağ eliyle insan derisini çıkarma taklidi yapmaya başladı.
"Derimiz çok ince, onu çıkarırken çok dikkatli olmalısın. Portakalın kabuğunu soymaya benzemez."

Holtz Irene'e döndü. "Neden tüm tam insan arkadaşlarımız tuhaf?"

"Ben psikoloji okumadım," dedi Miki, Irene cevap vermeden önce, "ama sana garip geldiğini söyleyebilirim."

"Kimse sana sormadı, küçük dişi."

Kapı çalındı ve açıldığında kuzeninin dev eşi kapıyı doldurdu. Kadın, Irene'in bir zamanlar Neandertallerin sahip olduğunu hayal ettiği omuzlara sahipti. Kocamanlardı!

"Merhaba kuzen!" Dee-Ann, Tennessee Titans beyzbol şapkasını kafasına indirerek Holtz'u selamladı. Irene sık sık Dişi Kurt'un görüp göremediğini ya da çok köpek olduğu için etrafı koklayıp koklamadığını merak ederdi. "Ne yapıyorsun?"

"Gidiyoruz. Ric bana o aptallar ve psikopat porsukla olanları anlattı. Onları uyardık ama dinlemediler. Şimdi ailemi eyaletten tahliye etmek zorundayım."

Dee-Ann, "Ya da sakın olabilirsin," diye önerdi, "ve endişelenmeyebilirsin. Charlie MacKilligan sizin yapmadığınızı biliyor."

"Hepiniz' diye bir kelime olmadığını biliyorsun, değil mi?" Irene ona bir kez daha hatırlattı.

"Holtz, "Kız kardeşlerinin yanına gidersek gecenin karanlığında beni ve karımı derimizi yüzmekle tehdit eden kadının bu işle bir ilgimiz olmadığını bilecek kadar mantıklı olduğuna inanmam mı gerekiyor?" dedi.

"Evet."

Holtz Irene'e baktı ve o da "Evet" diye tekrarladı.

Dee-Ann, "Ayrıca, demek istediğini anladı," diye devam etti. "O çocukları ve arkadaşlarını canları çıkana kadar dövdü ve çok net bir mesaj verdi."

Holtz başını salladı. "Hiçbirini öldürmediği için şanslılar." "Bu şans değildi, kuzen."

"Bana kuzen demeyi kes. Ben senin kuzenin *değilim*."

"Yaptığı şey çok kesindi. Avını öldürmeden en fazla hasarı vermek için ne kadar güç kullanması gerektiğini çok iyi biliyordu. Bu gerçek bir katilin işaretidir."

"Ve sen bunu biliyorsun çünkü ... ?"

"Sence nasıl?" Dee-Ann gülümsedi. "Babam bana iyi öğretti."

Miki klavyesini tıkırdatırken homurdandı. "Bu kadın her konuştuğunda banjo çaldığını duyan başka biri var mı?"

Dee-Ann'in kurt bakışları hemen Irene'in çırağına kilitlendi. "Sen şimdiye kadar gördüğüm en şirin, en küçük, en tam insan değil misin? Seni *hemen* yiyebilirim."

"Sanırım burada işimiz bitti," dedi Holtz hızla, Dee-Ann'e kapıya kadar eşlik etmeye çalışarak.

Ama Miki Kendrick hayatı boyunca kurt sürüleriyle birlikte olmuştu ve genel olarak korkutması zor bir kadındı.

O da gülererek karşılık verdi: "Sürtük, ben Teksas'ın vahşi doğasından gelen siyah bir kadını. İnan bana, gün bitmeden senin kurt kışını avlatır, doldurtur, monte ettirir ve oturma odamda sergiletirim."

"Bu çok eğlenceliydi!" Holtz, Dee-Ann'i koridora itip Irene ve Miki'yi işleriyle baş başa bırakmadan önce sessizliğin ardından araya girdi.

ON ALTINCI BÖLÜM

Nelle'in sipariş ettiği bir limuzinle Queens'e dönüş yolculuğu o kadar sessizdi ki Max takım arkadaşlarının kırmızı ışıktaki durduklarında araçtan inceklerinden emindi. Çünkü Charlie her bacak bacak üstüne attığında, her yüksek sesle nefes verdiğinde, neredeyse her göz kırptığında diğerleri sıçırıyordu.

Sanki onun kendilerini arabanın içinde öldüresiye dövmesini bekliyorlardı. Ama Max onun onlara kızgın olmadığını biliyordu. Charlie ona kızgındı. Çünkü Max'in yıllar boyunca nasıl para kazandığını çok iyi biliyordu. Yaptığı şeyleri. Kazıkladığı insanları. Evet, bir çeşit Robin Hood gibi davranmayı seviyordu. En azından sadece zararı karşılayabilecek sigortaya ve paraya sahip olduğunu bildiğı insanları ya da kuruluşları soyduğu anlamında.

Ama bunun bir önemi var mıydı? O hala bir hırsızdı. Tıpkı MacKilliganlar ve Yanglar gibi.

Yine de Max takım arkadaşlarını bilmiyordu. Mads'in sırtlan ailesinin pençesinden kurtulmak istediğinde ara sıra onlardan yardım istemesi dışında, hiçbirisi ne tür yasadışı işler yaptıklarını ya da yapmakta olduklarını bir kez bile konuşmamıştı.

Limuzin evlerinin önünde durdu ve Charlie indi. "Herkes eve girsin. Şimdi."

Max diğerlerinin de harekete geçmesini bekledi ama onlar öylece oturup birbirlerine baktılar. Dehşete kapılmışlardı.

"Aman Tanrım. Gidebilir misiniz artık!"

İç çekerek ve homurdanarak limuzinden indiler ve kapılı bahçeye girdiler.

Charlie merdivenlerden yukarı çıkmak üzereydi ki Berg'in sokağın karşısındaki evinden kendisine seslendiğini duydu. Kadınlara, "İçeri girin," diye emretti. "Bir saniye içinde döneceğim."

Caddenin karşısındaki erkek arkadaşının yanına gitti ve Max koşarak merdivenlerden ön kapıya çıktı. Ama önce kapı açıldı ve Stevie onu içeri davet etti.

elini hızlıca salladı. "Ne?"

"Hadi ama!" diye fısıldayarak ona bağırdı.

Max takım arkadaşlarına baktı ve Charlie'nin hâlâ Berg'le konuştuğundan emin o l d u k t a n sonra hep birlikte aceleyle oturma odasına geçtiler.

"Bir sorunumuz var," dedi Stevie. Artık fısıldamıyordu ama sesini hâlâ alçak tutuyordu.

"Ne sorunu?"

Max'in takım arkadaşlarını işaret etti. "Çenelerini kapalı tutabilirler mi?" "Şaka yapıyorsun, değil mi?" Çünkü ciddiye.

"Tamam." Ellerini birbirine kenetledi ve sırtını dikleştirdi. "Annen buradaydı."

Max kız kardeşine baktı. "Kimin annesi?"

"Annen, aptal. Ona gitmesi gerektiğini söyledim ama o seni görmek istiyor."

Kafası karışan Max çenesini kaşıdı. "*Burada mıydı?* Çıkmasına izin mi verdiler?"

"Hayır. Çıkmasına izin vermediler."

Max daha sonra, kız kardeşinin ona ne anlattığını anlamasının bu kadar uzun sürmesinden utanacaktı. Ne anlattığını. Özellikle de çok açık olduğu için.

"Aman Tanrım. Charlie-"

"Hayır, ama öğrendiğinde ne yapacağını bilmiyorum." "Hepimizi

öldürür," diye fısıldadı Streep umutsuzca.

Max kısa bir süre gözlerini kapadı. "Boş ver onu," dedi kız kardeşine.

"Onu arasan iyi olur." Stevie Max'e üzerinde bir numara olan küçük bir not defteri uzattı. "Tekrar ortaya çıkmadan ve Charlie onu görmeden önce."

"Ya da," diye önerdi Nelle birden, "Charlie'ye neler olduğunu anlatabilirsin."

"Yani annem buraya her geldiğinde bir kaçağa yardım ve yataklık ettiğimizi ve hapse girebileceğimizi mi söylemek istiyorsun?"

"Eminim sadece hapis cezasıdır."

"Teşekkür ederim, Tock," diye cevap verdi Stevie. "Çok yardımcı oldun." "İğneleyici mi konuşuyorsun?"

"Hem de çok."

Güvenlik kapısı açıldı ve Charlie eve girdi. Oturma odasına doğru yürüdü, durdu ve bakışları hepsinin üzerinde gezindi.

Max kendini öfke ve hayal kırıklığı patlamasına hazırladı. Olanlar için tüm suçu kabul ederken arkadaşlarını korumaya hazırdı. Çünkü bu onun hatasıydı. Hepsi onun suçuydu. Hepsini savunmasız bırakmıştı.

Birkaç dakikalık mutlak ve acı verici bir sessizlikten sonra Charlie, "Ben kek pişirmeye gidiyorum," dedi.

Odadan çıktı ve onları orada öylece bıraktı. . . sersemlemiş bir halde bıraktı.

"Bu bir şifre falan mı?" Mads sordu. "Bizi öldürmek için mi?" "*Hayır*," diye bağırdı

Max. "Kek yapacak demek. Kız kardeşim söz konusu pişirme olduğunda yalan söylemez ya da kod kullanmaz."

"Peki ne yapacağız?" Streep sordu. "Kaçacak mıyız?"

"Kız kardeşimin avlanma güdüsü yüksektir. Ani hareketler yapmak sadece dikkatini çekecektir. Bence hepimiz rahat edelim ve-"

"Ölümü beklemek mi?" Tock sordu.

"Televizyon izle diyecektim ama senin için hangisi uygunsa, tatlım."

"Bir şey yapmadan önce," dedi Stevie Max'e, "kediye kontrol etmek isteyebilirsin."

"Kahretsin! O şey yine yatağıma mı işedi?"

Stevie kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Kedi değil. Kedi." "Bu ne garip fonetik saçmalık böyle?"

"Zé'den bahsediyorum!" "Ah!"

"Şu kedi!"

"Evet!"

"Bu tonda konuşma! Şu anda aklımda çok şey var."

"*Senin* için gerçekten endişeleniyor! Ve bir tek o endişelendi. Geri kalanımız Charlie'nin seni tutuklayan polisleri ne yapacağından endişe ediyorduk."

"Ki bu *epik* derecede korkunçtu!" Nelle itiraf etti.

Stevie'nin omuzları çöktü. "Bana kimseyi öldürmeyeceğine dair söz vermişti."

"Kimseyi öldürmedi," diye onu rahatlattı Max.

"Bildiğimiz kadarıyla," diye mırıldandı Tock.

"Ve tek bir polise bile dokunmadı." Takım arkadaşlarına işaret etti. "Stevie'ye haber verin. Ben geri geleceğim."

"Nereye gidiyorsun?" "Kediye bulmaya."

"Arka bahçede," dedi Stevie ona.

Max başıyla onayladı ve oturma odasına doğru ilerledi. Ama yemek odasına ulaştığında, Charlie'nin mutfakta kâseleri tokuşturduğunu duydu.

"Hayır," dedi özellikle kimseye. Sonra topuğunun üzerinde döndü ve ön kapıdan dışarı çıktı.

* * *

Zé yere oturmuş, sırtını o gün erken saatlerde tırmandığı ağacın gövdesine dayamıştı. Ağaçta oturup Max ve takım arkadaşları için endişelendiği için Kamatsu'yu aramayı tamamen unutmuştu. Charlie'yle istasyonda buluşmak istemişti ama Stevie'nin onun için gönderdiği araba onu Queens'e geri getirmişti. Şikâyet ettiğinde Stevie, "Charlie ne derse onu yapıyorum, çünkü bana bağırmayacak," demişti.

Charlie'nin ona bağıracağını kastettiğini düşünmüştü. Ne yazık ki, hangi karakolda "sadece şekil değiştirenler bölümü" olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Ve New York eyaletinde dolaşp bunu aramaya -ya da polislere ofislerinde çalışan herhangi bir şekil değiştiren olup olmadığını sormaya- niyetli olmadığından, evde kalıp en iyisini umdu.

"Beni dinliyor musun? Çünkü sıradaki sorum çok önemli."

Zé başını kaldırıp yaklaşık bir saat önce tanıştığı çocuğa baktı. Görünüşe göre Max ve kız kardeşleriyle birlikte burada yaşıyordu. Adı Kyle'dı. Harika bir sanatçıydı. Aslında çok zekiydi. Stevie gibi bir dahiydi. Ve MacKilligan kardeşlerle yaşamaktan hoşlanıyordu çünkü onu rahatsız etmiyorlardı. Kendi ailesinin yaptığı gibi değil, çünkü ailesi sınırları anlamıyordu.

Zé bunu biliyordu çünkü çocuk ona tüm bunları ve çok daha fazlasını anlatırken, sanki Zé böyle bir sinir bozucu saldırıyı hak edecek bir şey yapmış gibi saçmalıyordu.

"Peki," diye devam etti çocuk, "hiç çıplak modellik yaptın mı?" "Tamam, bu kadar." Zé ayağa kalktı. "Ben buradan gidiyorum."

Max'i daha sonra bulabilirdi. Çünkü bütün bu konuşma çok tuhaftı.

"Vücudundan utanıyor musun? Utanmamalısın. Oldukça güzel." "Benimle konuşmayı bırakmalısın."

"Neden?"

"Çünkü beni korkutuyorsun. Ve ben kolay kolay çıldırmam." "Seni nasıl korkutuyorum?"

"Çünkü sen yetişkin bir adama çıplak poz vermek isteyip istemediğini soran ergen bir çocuksun. Daha iyi bilmesem, bana komplo kurmaya çalışan bir polis olduğuna yemin edebilirdim." Çocuk bunu tartışmak istedi ama Zé onu susturmak için elini kaldırdı ve uzaklaştı.

Ağacın altından çıkarken Max'in evin önünden kendisine doğru geldiğini gördü.

Onu görünce ne kadar rahatladığına inanamadı. Ona doğru koşmak istedi ama Max ona ulaşana kadar olduğu yerde bekledi.

"Dönmüşsün."

"Döndüm. Kız kardeşime söylemişsin."

"Söyledim. Stevie'yi aradım ama beni Charlie'yle görüştürdü ve ona yalan söylemekten hoşlanmıyorum. Üçünüz arasında en mantıklısı o gibi görünüyor."

"Çoğu zaman."

"Merhaba Max," dedi çocuk, şimdi yanlarında duruyordu. "Selam, Kyle."

"Zé bana çıplak poz vermiyor. Sanırım bunun cinselliğini sorgulatacağından endişeleniyor. Lütfen onu çok erkeksi bir heteroseksüel erkek olduğuna ve bir kadın olarak onunla seks yapmayı çok istediğine ikna eder misin, böylece heteroseksüelliğine güvenebilir ve bunu sanatsal bir istek olarak görebilir?"

"Elbette!" Max başını salladı, gülümsedi ve yürüdü. Evin arka kapısına doğru yürüdü, perdeyi açtı ve şarkı söyler gibi bir sesle evin içine doğru bağırdı, "Char-lieeee! Kyle sürekli Zé'den çıplak poz vermesini istiyor ve zavallı adamı rahatsız ediyor!"

Ancak Charlie'nin sesi şarkı söyler gibi değildi: "*Lanet olsun, Kyle! Şunu yapmayı kes! Yoksa sana kek yok!*"

Kyle gözlerini kırptırdı ve Max'e "Kız kardeşin kek mi yapıyor?" diye sorarken son derece sakindi.

"Evet, yapıyor."

"Peki. Kız kardeşinin keklerinin şerefine, bu işin peşini bırakacağım. Ama" diye ekledi, "az önce yaptığın şeyi sanata karşı işlenmiş bir nefret suçu olarak görüyorum."

"Tabii ki öyle."

Kyle başıyla Zé'yi işaret etti. "Zé,"

dedi. "Çocuk," diye karşılık verdi Zé.

Zé, Kyle'ın garağa doğru yürümesini ve kapıyı arkasından kapatarak içeride kaybolmasını izledi.

"Neden garağa girdi? Bunun ne anlama geldiğinden endişeleniyorum."

"Endişelenme. Orayı bir sanat atölyesine çevirdi."

"Yani o gerçekten bir sanatçı mı?"

"Evet. Ve çok iyi bir sanatçı. Ayrıca biraz da kaçık." "Dürüst olmak gerekirse, tüm eviniz bir tür ucube gösterisi gibi."

"Biliyorum. Harika değil mi?" Zé'yi işaret etti. "Kız arkadaşınla hiç iletişime geçtin mi?"

"Benim kız arkadaşım yok."

"Japon piliç. En azından Japon olduğunu varsayıyorum."

"Kamatsu'yu mu kastediyorsun? O benim kız arkadaşım değil ... ve numarasını bulmayı tamamen unuttum. Çevrimiçi depolama alanıma ulaşabilmem için bir dizüstü bilgisayara ihtiyacım var."

"Sana bir dizüstü bilgisayar getireceğim. Sen burada bekle." Arka kapıya baktı ama evin etrafında dolaşmaya başladı.

"Nereye gidiyorsun?"

Yan bahçeye bakan pencerelerden birinin önünde durarak, "Charlie öfkeyle pişiyor," dedi. "Ve yapmak isteyeceğin son şey bunun ortasına yürümek olur."

"Neden?"

"Çünkü atıp tutmaya başlar. Ve başladığında da uzun süre durmaz. Çok fazla öfke dayanıklılığı var."

"Stevie'yle birlikte kız kardeşinizin sıradan şeyler yaptığı ve öfkелendiği bir sürü terim uyduruyor musunuz?"

"Evet!" diye yanıtladı. Pencereyi iterek açtı ve kız kardeşinden kaçabilmek için gizlice kendi kiralık evine girdi.

Zé bir nefes verdi. "Tam bir ucube gösterisi."

"Hey! Cat!" diye seslendi Zé'nin arkasından bir ses. Omzunun üzerinden baktı ve büyük bahçenin karşısındaki tel örgünün diğer tarafında iri yarı bir adam gördü. Adam elini birkaç kez sallayarak Zé'ye işaret etti. Yapacak başka bir şey bulamayan ve iri yarı adamın ne isteyebileceğini merak eden Zé, bahçeyi geçip daha önce fark etmediği bir havuzun etrafından dolaştı.

"Evet?" diye sordu iri yarı adamın önünde durduğunda.
en az bir metre boyunda. Ucube gösterisi!

Adam kendini alçalttı ve fısıldadı, "Charlie pişiriyor mu?" "Neden fısıldıyorsun?"

"Shhhhhh! Lanet kedi! Sadece soruya cevap ver!" "Evet.

Pişiriyor. Medyaya haber vereyim mi?" "Ne pişiriyor?"

Zé, Charlie'nin Kyle'ı neyle tehdit ettiğini hatırladı. "Sanırım kapkekler."

"Cupcakes ..." Adam bu kelimeyi sanki kutsal bir şeyden bahsediyormuş gibi söylemişti. Kayıp Ahit Sandığı ya da Torino Kefeni gibi.

"Teşekkürler kedi," dedi adam koşarak uzaklaşmadan önce, yine Zé'nin daha kısa, daha zayıf bir adamdan bekleyeceği bir rahatlıkla hareket ediyordu.

Zé orada durmuş merak ederken, Max elinde ince bir dizüstü bilgisayarla yanına geldi.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Korkunç büyüklükte bir ayı olduğuna inandığım bir şeyle konuşuyorum."

"Bu neredeyse tüm cadde demek, dostum. Ne istiyormuş?" "Kız

kardeşinin yemek pişirip pişirmediğini öğrenmek."

"Ona ne söyledin?"

"Pişirdiğini söyledim."

Max'in gözleri büyüdü. "Ona *ne* pişirdiğini söylemedin, değil mi?" "Cupcake, değil mi?"

"Oh, Tanrım. Kekleri biliyorlar." Bakışları sokağı taradı. "Kekleri biliyorlar ..."

* * *

Charlie iki tepsi keki daha soğuması için yemek masasının üzerine koydu ve mutfağa döndü. Buzdolabının üstündeki dolaba uzandı ve birkaç kavanoz bal çıkardı. Onları, kekleri ve kremasını yapmak için ihtiyaç duyduğu diğer malzemelerle birlikte mutfak masasının üzerine koydu.

Ellerini bir havluya silerek yemek odasına geri döndü ve penceresini açmış, uzun kolunu içeriye uzatmış, parmaklarıyla kek tepsilerine ulaşmaya çalışan boz ayıya bakarak durdu.

Charlie ellerini kalçalarına koyarak, "Ne yapıyorsun Lloyd?" diye sordu. Ayı durdu, bakışları yere kilitlenmişti ve ona bakmayı reddediyordu.

"Uhhhh ... hiçbir şey?"

"Bu bir ifade mi yoksa soru mu Lloyd? Çünkü kulağa soru gibi geliyor. Sanki emin değilmişsin gibi. Ne yaptığından emin değil misin, Lloyd?"

"Özür diliyor," dedi karısı, onu pencereden uzaklaştırarak. "Çok üzgün. Sen işini bitirene kadar burada oturup bekleyeceğiz."

"Dışarıda oturmak mı?" Charlie pencereye doğru yürüdü ve dışarı eğildi. Her yerdeydiler. Bahçesinin etrafında, yaz güneşinin altında oturmuş sohbet ediyor ve keklerini bekliyorlardı.

Artık köpeklerle ne olduğunu biliyordu. Genellikle kek pişirirken yere bir şey düşürür umuduyla onunla birlikte mutfakta kalırlardı. Ama şimdi yatağının altında olduklarını biliyordu.

Pencereden geri çekildi. "Stevie!"

Charlie mutfığa döndü ve buzdolabının üstündeki dolabı tekrar açtı. Ayılar evlerini ya da bahçelerini istila ettiğinde Stevie'nin genellikle saklandığı yer. Stevie kesinlikle orada değildi ya da evin içinden kaçabilmek için dolabın tavanına bir delik açmamıştı.

Bir kahkaha duyan Charlie, arka bahçeye bakan küçük pencerenin yanındaki kasap bloğuna gitti. Stevie oradaydı, Shen'in kucağına oturmuş ayılarla sohbet ediyordu. Panda bu kadar yakinken, Stevie boz ayılardan ve kutuplardan, yani kendi deyimiyle "insan yiyenlerden" korkmuyordu.

Kardeşini, Stevie'nin ağaçlara saklanmasına neden olan insanların yanında bu kadar rahat ve rahat görmek Charlie'yi o kadar mutlu etti ki, dayanabileceğini sanmıyordu-

"Hey, Charlie."

Sesten irkilen Charlie, daha arkasını dönmeden her zaman kotunun arkasına sakladığı 45'liği çekti ve kız kardeşinin kafasına dayadığını gördü.

"*Kahretsin, Max!*" Charlie parmağını hızla tetikten çekti ve silahını indirdi. "Bana sinsice yaklaşma!"

"Tam arkanda olduğumun kokusunu almadın mı? Alerji ilaçlarını almadın mı?"

Charlie silahını kılıfına geri koydu ve ilaçların bulunduğu dolaba doğru yürüdü. Charlie'ninkiler alerji ve genel anksiyete içindi. Stevie'ninkiler ise aşırı anksiyete, ara sıra depresyon ve regl krampları içindi. Orada Max için hiçbir şey yoktu. Charlie ortanca kız kardeşinin

küçük bir ilaç tedavisinden faydalanabilecek herhangi bir sorunu vardı, ama bunlar Max'in kabul edeceği sorunlar değildi.

"Neler oluyor?" Charlie birkaç hap aldıktan sonra reçeteli burun spreyini burnuna sıkarak sordu.

"Zé keklerle ilgili ağzını açtı-" "Evet, bahçemizdeki istilayı gördüm."

"Hızla bir oyuncak ayı pikniğine dönüşüyor. Dışarı çıkıp biraz likör alayım dedim."

"Parti mi veriyoruz?"

"Olacağız. Berg diğer herkesin yemek ve barbekü için katkıda bulunmasını sağlayabileceğini söyledi, böylece sen de sadece keklerle odaklanabilirsin."

Charlie bahçesinde kaç ayı olduğunu ve kaç tane kek yapabileceklerini düşündüğünde, "Sanırım daha fazla kek yapmam gerekiyor," diye düşündü. Elbette bunu biraz biftek, soslu sandviç ve hamburgerle dengeleyebilirlerse, kek talepleri biraz azalabilirdi. "Dışarıdayken bana başka şeyler de alabilir misin?"

"Evet. Elbette."

Charlie bir çekmece açtı ve orada tuttuğu küçük not defterini aradı. "Not defterimi gördün mü?"

"Ah. İşte." Max onu kısa şortunun arka cebinden çıkardı. "Özür dilerim. Bende olduğunu unutmuşum."

Charlie not defterini aldı, bir kalem kaptı, mutfak masasına oturdu ve kız kardeşinin kendisi için almasını istediği şeylerin bir listesini hazırladı. Çalışırken Max'in bakışlarını üzerinde *hissedebiliyordu*.

"Ne var, Max?"

"Özür dilerim."

" 'Ayıların yanında keklerden bahsetme', yeni yer değiştirmiş biri için bilinmesi gerekenler listesinde olan bir şey değil. Zé bunu çözecektir."

"Hayır. Onu kastetmedim. Diğer her şeyi kastediyorum. Tüm bunlar için özür dilerim." "Bu senin hatan değil. Herhangi bir kara operasyon ekibinin öldürmek isteyeceği yeteneklere sahipsin.

koşum takımı. Dayak yemeleri kendi suçları." "Ben de öyle

demek istemedim."

Kafası karışan Charlie dikkatini listesinden çekti. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Yaptığım her şey hakkında. Bana şantaj yapmak için kullanacakları şeylerden. Biliyorsun..." Başka tarafa baktı, alnını kaşıdı,

omuz silkti. "Şu bahsettikleri şey."

"Ah. Şu şeyler." Charlie listesine geri döndü. "Evet. Ben Seni hayal kırıklığına uğrattıysam özür dilerim."

"Hayal kırıklığına mı uğrattın?"

"Evet. Hiçbir mazeretim yok ve mazeret üretmeye de çalışmayacağım. Sadece yapabileceğimi umuyorum."

Charlie sandalyede arkasına yaslandı ve tekrar kız kardeşine baktı. "Özür dilerim.

Ne hakkında konuşuyoruz?"

Max sinirli bir nefes verdi. "Hani şu çaldığım şeyler var ya?" "Evet. Ne olmuş ona?"

"Sanırım kafam karıştı." "Ne hakkında?"

"Kızacağınızı düşünmüştüm."

"Neye?"

"Çaldığım şeyler!"

"Oh." Charlie listenin yazılı olduğu kâğıdı yırttı ve ayağa kalktı.

"Biliyordum." "Neyi biliyordun?"

"Çaldığın şeyleri biliyordum." Max bir adım geri çekildi. "Biliyor muydun?"

"Tabii ki biliyordum."

"Ama hiçbir şey söylemedin."

"Söyleyecek ne vardı ki?"

"Beni hayal kırıklığına uğrattığınızı. Tiksindiğini. Sen-"

"Whoa! Whoa! Whoa! Whoa!" Charlie masanın etrafına geldi. "Bunların hiçbirini sana asla söylemezdim çünkü ben asla böyle hissetmedim. Üçümüz de bizi ayakta tutmak için ne yapmamız gerekiyorsa yaptık. Getirdiğin para bizi ayakta tuttu, Stevie'nin parasız asla gidemeyeceğimiz ülkelerde olduğu zamanlarda ona göz kulak olmamızı sağladı. Aldığın ve bu arada parkın dışına taşıdığın o işlerin her biri bizi hayatta tuttu. Bunun için senden nasıl nefret edebilirim?"

"Yani yaptığım her işten haberin var mıydı?"

"Sanırım öyle. Tabii bazılarını gizlice sokmadıysan."

Max yaklaştı. "Peki ya sen?" "Peki ya ben?"

"Ne yapıyordun?" "Ne zaman?"

Max Şimdi birkaç santim uzaktaydı ve parmağıyla Charlie'nin yüzünü işaret ediyordu. "Stevie'ye göz kulak *olmadığım* altı ay boyunca bütün işlerimi ben yaptım. Peki Stevie'ye göz kulak olmadığın zamanlarda ne yapıyordun? Bilirsin işte, bizi *ayakta* tutmak için?"

Charlie keklerine geri dönmeden önce Max'e kâğıdı uzattı. "Ve unu unutmadığınızdan emin olun."

* * *

Zé, kız kardeşiyle konuşmak için eve girmeden önce Max'in ona işaret ettiğı siyah cipin yanında bekledi. Ön kapıdan çıktığında üzgün görünüyordu.

"İyi misin?" diye sordu kadın yanından geçerken.

"Arabaya bin."

"Tamam."

Kadın elektronik olarak kapıların kilidini açtı ve adam yolcu tarafına bindi. "Bana mı öyle geliyor yoksa bu araç aşırı büyük mü?"

"Ayılar için yapılmış," dedi, koltuğı göğsü direksiyon simidiyle neredeyse bir olana kadar yukarı kaldırarak.

"Belki de ben sürmeliyim. Bilirsiniz, ayaklarım gerçekten pedallara *ulaş*."

Max'in ona cehenneme gitmesini söylemesini ya da gülüp geçmesini bekledi ama Max ikisini de yapmadı. Onun yerine telefonundan birine mesaj attı. Hemen bir cevap aldı ve cipi çalıştırdı.

"Neler oluyor?"

"Mağazalardan önce bir yerde durmam gerekiyor."

"Tamam." Kadın direksiyonu tutmaya devam edince adam sordu: "Max, biraz gergin görünüyorsun. Her şey yolunda mı?" diye sordu.

Cipi kapattı ve anahtarları çıkardı. "Haklısın. Senin sürmen gerek." Anahtarları ona uzattı.

Zé onları havaya kaldırdı. "Onları kontakta tutabilirdin." "*Bu sembolik bir jest!*"

YEDİNCİ BÖLÜM

Bugatti cipin önünde durdu ve Max daha yakından bakmak için öne doğru eğildi. Annesinin lanet olası bir Bugatti çaldığına inanamıyordu! Neden bir yat çalmıyordu? Ya da özel bir jet? Arabası çalındığı için aklını kaçırarak biri varsa, o da birkaç milyonu gözden çıkaran adamdır!

"Bu da kim?" Zé sordu ama Max çoktan cipten inmişti. Bekleyemeyecek kadar heyecanlıydı.

Kapıyı kapattığında annesi kendini Max'in kollarına atmıştı bile. Sarıldılar, birbirlerine sıkıca sarıldılar, ikisi de konuşmadı. Söylenecek ne vardı ki?

Yıllar boyunca, Max kız kardeşleri olmadan seyahat edebildiğinde, annesini görmeye çalışmıştı. Birçok kez. Ancak Bulgaristan'da zorlu bir ceza sistemi vardı ve annesi oldukça tehlikeli bir mahkum olarak görülüyordu. Bu yüzden mektuplar ve kaçak telefonlarla iletişim kurmuşlardı.

İşte bu an, yıllardır birbirlerine ilk kez sarıldıkları andı ve Max için çok şey ifade ediyordu.

"Benim güzel kızım," dedi annesi o gür sesiyle. Yang aile efsanesine göre, annesi bu sesle doğmamıştı ama erkek kardeşlerinden biriyle kötü bir kavgaya tutuştuktan ve Renny'yi masaya çarptıktan sonra bu sesi almıştı. Onu bayıltmaya çalışıyordu ama mesafeyi yanlış hesaplamıştı ve Renny'nin boğazı darbe almıştı. Renny onu yakaladığında kardeşi için çok kötü olduğu ortaya çıktı. Renny ona vurmayı bitirdikten sonra kolu başarılı bir şekilde tekrar yerine takılmıştı ama hiçbir zaman eskisi gibi olmamıştı.

Renny geri çekildi, hâlâ Max'in ellerini tutuyordu. "Şu haline bak. Tıpkı benim senin yaşındaykenki halime benziyorsun." Max'in göğsünü işaret etti. "Ama senin göğüslerin daha güzel. Bunlar gerçek mi?"

"Evet anne," dedi Max gülerek. "Onlar gerçek."

"Şanslı kız. Sütyen almaya bile zahmet etmedim, çok küçüklerdi. Meme uçlarıma yara bandı yapıştırdım, onun üzerine de bir atlet giydim ve kapıdan çıktım.

gitti."

"Anne."

"Özür dilerim, özür dilerim. Sadece biraz kıskandım." Renny bakışlarını Max'ten ayırmadan başını Zé'ye doğru salladı ve "Kedi kim?" diye sordu.

"O Zé Vargas."

"Çok tatlı. Onu beceriyor musun?"

"Henüz değil."

"Kendimi nesneleştirilmiş hissediyorum."

"Şşşt, güzel kedicik," dedi annesi, ardından gelen tıslamayı duymazdan gelerek.

"Kimse seninle konuşmuyor."

* * *

Dışarıda müzik başladı ve Charlie ayıların bir partiyi bu kadar hızlı başlatabildiklerine inanamıyordu. Belki de bunun nedeni fazla bir şeye ihtiyaç duymamalarıydı. Kesilmiş birkaç inek, haşlanıp kızartılacak bir çiftlik dolusu patates ve mısır ve yakındaki evlerinden altılı bira paketi taşır gibi taşıdıkları birkaç endüstriyel boy barbekü. Bunları bir araya getirdiğinizde kendinize bir ayı partisi vermiş olursunuz. Dişi ayılardan birinin yemek odasından geçerken belirttiği gibi, görünüşe göre kekleri sadece "güzel bir tatlı" olacaktı.

Evin önündeki güvenlik kapısı açılıp kapandı ve Charlie seslendi, "Unu aldın mı? Yoksa yine mi unuttun?"

"Una ihtiyacın varsa," dedi Max'e ait olmayan bir ses, "sana un getirebilirim."

Elindeki kâseyi yere bırakan Charlie kapıya yöneldi.

"Sizi tanıyor muyum?" diye sordu mutfağında duran kadına.

"Biliyor musun, tanıştığımızı söyleyebilirim ama aslında tanışmadık. Sadece çok ilginç şekillerde birbirimizin yanından geçip duruyoruz."

"Oh, öyle mi?"

"Evet. Sen benim sokağımdaki birini, sanırım bu evin çatısından bayılttın ve ben de senin çok güçlü bazı erkek yırtıcıların kışını tekmelediğine tanık oldum."

Tamam. Charlie onu hatırladı. Konferans odasındaydı, ama hiçbir şekilde dahil olmamıştı. Konuşmamıştı, yardım etmemişti.

Max'i ve takım arkadaşlarını işe almaya çalışanlardan biriydi ve işler gerçekten çirkinleştğinde yan taraftaki ofise gidip orada kalmıştı.

"Şimdi arkandaki o silahı çekmeden önce ..." Charlie kaşlarını çatığında kadın burnuna dokundu. "Silah yağının kokusunu alabiliyorum. Her neyse, çok iyi yaptığın şeyi yapmaya başlamadan önce, bir teklifim var."

"Kız kardeşimin senin için çalışmasını mı istiyorsun?" "Evet."

"Ve onun takım arkadaşlarını." "Evet."

"Onlara şantaj yaparak mı?"

"Hayır. Asla bu yola başvurmadım, ama ne derler bilirsin: erkekler erkektir."

"Bu yüzden hiçbir şey yapmadın. Başarısız olmalarına izin veriyordun."

Omuz silkti. "Bir Dişi Aslan genç nesle, kışlarına tekme yemelerine izin vererek öğretir. Genellikle bu dayak sırtlan klanından gelir ama sen çok iyi bir iş çıkardın."

Charlie ellerini kalçalarına dayadı. "Peki bu nedir? Kız kardeşimi senin için çalışmaya zorlayacağımı mı umuyorsun? Sana yardım etmemi sağlamak için kullanabileceğini düşündüğün bir şey mi var elinde?"

"Bak evlat, sana şantaj yapılamayacağını biliyorum. Zorlanamayacağını biliyorum. Ve senin tehlikeli doğanın boyutlarını tamamen anlıyorum." Sırıttı. "İşte bu yüzden seni işe almak istiyorum."

"Beni ne için kiralayacaksın?"

"Kız kardeşlerin için yaptıklarını bu kez başkaları için yapman için."

"Eğer bir koruma birimi istiyorsanız Dunn üçüzlerini kiralayabilirsiniz. Benim yapacak başka işlerim var."

"Hayır, hayır. Korumanı ve hizmet etmeni istemiyorum. Polisler bunun için var. Kız kardeşleriniz için yaptığınız şeyi yapmanızı istiyorum: koruyun ve yok edin."

* * *

Birbirlerine benziyorlardı. İkisi de. Aynı boy. Aynı yüz. Hatta birçok tavırları bile aynıydı. Ama bir fark vardı. Zé'yi Max'e çeken şey, annesiyle arasına sağlıklı bir mesafe koymasına neden olan şeyle aynıydı. Sadece o şeyin ne olduğunu ya da bir kadından diğerine verdiği tepkinin neden bu kadar farklı olduğunu bilmiyordu.

"Bir Bugatti çaldığına inanamıyorum. Neden sadece 'Hey! Ben bir kaçağım' yazan bir tabela takmıyorsun?"

"Oh, çok endişelisin." "Mesele de bu anne. Ben endişeli değilim."

Max'in annesi Bugatti'nin kapısına yaslandı ve pahalı boyasını riske attı.

"Peki neden sizi oturduğunuz evde görmeye gelemedim?" Renny sordu.

"Charlie'nin bir kaçağın aramaya gelmesini hoş karşılayacağından emin değilim." "Bu konuyu sürekli açmak zorunda mısınız?"

"Anne," dedi Max annesinin ellerini tutarak. "Seni gördüğüme çok sevindim. Ne kadar sevindiğimi tahmin bile edemezsin. Ama hapishaneye dönmeni istemiyorum. Hayatını özgürce yaşamayı istiyorum. Mutlu olmanı istiyorum."

"Mutlu mu? Tatlım, biz bal porsuğuyuz. Nadiren mutlu oluruz. Acı ve öfkeliyizdir. Ve bu sorun değil. Bize üstünlük sağlayan şey budur."

"Ben mutluyum."

"Öyle misin?"

"Neredeyse her zaman mutluyum. Burada olduğun için mutluyum. Kız kardeşlerim kendilerine tahammül edebilecek erkeklerle tanıştıkları için mutluyum. Charlie bu gece kek yaptığı için mutluyum. Yani evet. Mutluyum. Sen mutlu değil misin? Artık hapisten çıktığına göre? Çünkü mutlu olmalısın. Mutlu olmanı istiyorum."

"Depresyonda değilim. Yang'lar arasında bu. . . mutlu sayılır. Ama benim için endişelenmeyi bırak. Geleceği düşünmeye başlamayı istiyorum."

"Neyin geleceğini?"

Annesi uzun ve acılı bir iç çekti. "Hayatının geleceği, aptal. Artık geri döndüm. O yüzden düşünmeye başla. Ne yapmak istiyorsun? Nereye gitmek istiyorsun?" Kahverengi gözleri birden parladı. "Ne çalmak istiyorsun? Bütün dünya bizim. O yüzden buradan nereye gitmek istediğini söyle bana."

Max bir şey söyleyemeden -eğer bir şey söyleyecekse- annesi yanağından öptü ve ona tekrar sarıldı.

"Önümüzdeki bir iki gün içinde sana mesaj atarım. Tamam mı? Ne istediğini düşün ve sen ve ben, bebeğim... yola çıkıyoruz."

Annesi ona bir kez daha sarıldı, Zé'ye el salladı, Bugatti'sine bindi ve sonra Zé'nin asla isteyerek binmeyeceğini bildiği bir şekilde arabadan indi

arabayı o kadın kullansaydı. "Annen iyi birine benziyor."

Max yavaşça yüzünü ona döndü, gözleri irileşmişti.

"Tamam. Yalan söylüyorum. İyi değil. Ama belli ki seni seviyor. Bu güzel bir şey olmalı."

"Harika bir şey." Başını salladı. "Bu harika."

Cipe doğru yürüdü. "Gel hadi. Charlie için hâlâ bir şeyler almamız gerekiyor. Ve içki. Bir sürü içki almamız lazım."

Zé sürücü koltuğuna oturdu ve motoru çalıştırdı. "Konuşmak ister misin?"

"Ben o kızlardan değilim," dedi yolcu tarafındaki camdan dışarı bakarak, "oturup durmadan duygularını analiz eden kızlardan. Eğer böyle bir şey istiyorsan Stevie'yle konuş."

"Tamam. Yeterince makul. Peki şimdi ne istiyorsun?"

Ona baktı, dikkatle ona baktı. "Şu anda neye ihtiyacım var biliyor musun?" dedi boğuk bir fısıltıyla.

Zé boğazını temizledi. "Neye?"

"Dondurma."

"Ha?"

"Dondurmaya ihtiyacım var. İki top. Çikolatalı ve ballı bademli. Şeker külahında." Eliyle işaret etti. "Evden çok uzakta olmayan bir yer var. Bu sokaktan yukarı çık ve sola dön."

"Eğer istediğin dondurmaysa ... o zaman dondurma yiyeceksin."

* * *

Ayılar mutfağa girip çıkmaya devam ettiği için konuşmalarını evin önüne taşıdılar.

Konuşmaları bitip de Imani Charlie'ye kartvizitini uzatıp "düşünüp beni aramasını" söylediğinde Max ve Zé evin önüne park etmişlerdi.

"Merhaba!" Max araçtan inen Imani'yi kocaman bir gülümsemeye karşıladı. "Seni hatırlıyorum. Bana şantaj yapmaya çalıştın ve kız kardeşim arkadaşlarının kışına tekme bastı. Ve buna rağmen buradasın. Benimle birliktesin. Bu kötü bir fikir gibi görünüyor."

"Max," dedi Charlie, "sorun yok. Bırak gitsin."

"Kız kardeşime teşekkür etmelisin, çünkü boğazını parçalamamı engelleyebilecek tek kişi o."

"Vay canına." Zé, Max'in kolundan tutup onu uzaklaştırdı. "Hiç de ince değil."

Imani şehrin kedi tarafına döndü ve Charlie de eve döndü.

Ama içeri girmek istemedi, bu yüzden merdivenlere oturdu.

Zé'nin elinde birkaç poşet vardı ama çiti geçmeden önce durdu ve "Bunu neden yapıyoruz?" dedi. Poşetleri yere bıraktı ve çitin öbür tarafına doğru yürüdü.

"Hey! Ayılar!" diye bağırdı kadının bahçesine doğru. "Buraya gel ve likör istiyorsan bunları al."

Küçük bir ayı sürüsü bahçeden çıktı, cipin arkasına gitti ve tüm yiyecekleri kaptı. Zé onları evin etrafından dolaştırarak içeri götürdü. Böylece Charlie'nin verandadaki yerinden kımıldamasına gerek kalmadı. Ayrıca Zé'nin kollarının artık boş olduğunu da fark etti.

Max merdivenlerde onun yanına oturduğunda Charlie "Tipik bir kedi," diye şaka yaptı. "O tarafa doğru dönüyor." Imani'nin oturduğu yönü işaret etti. almıştı. "Onunla ilgilenmemi ister misin?"

"Hayır."

"Benim için sakıncası yok."

Charlie güldü. "Bunu biliyorum." Imani'nin kartvizitini cebine koydu. "Peki geri dönmen neden bu kadar uzun sürdü?"

"Gerçekten bilmek istiyor musun?"

"Muhtemelen hayır."

* * *

Max evin içinden geçip arka bahçeye çıktı. Takım arkadaşlarını havuzun kenarında uzanırken, büyük ayıları da suyun içinde dinlenirken buldu. Elini sallayarak kızlara işaret etti ve onları garaja götürdü. Kyle oradaydı, eskizler üzerinde çalışıyordu ama gürültü önleyici kulaklıklarını takmıştı ve devasa eskiz defterinde yazanlar dışında hiçbir şeyin farkında gibi görünmüyordu.

"Neler oluyor?" Nelle sordu.

"O sürtük buradaydı. Bugün erken saatlerde."

"Hangi kaltak?" Tock sordu. "O odada bir sürü orospu vardı. Kaltaklar ve piçler. Tabii özellikle köpeklerden bahsetmiyorsanız."

O zaman oda domuzlar ve domuzlarla da doluydu ve-

"Lütfen dur," diye yalvardı Max takım arkadaşına. "Yaşlı siyah piliç. Bizi izlemekten başka bir şey yapmadı."

"Ohhhhh," dedi hepsi.

"Bekleyin," dedi Nelle. "O burada mıydı? Neden buradaydı?"

"Ben de bunu öğrenmeye çalışıyorum. Daha da önemlisi, kimin için çalışıyor?" Takım arkadaşlarının hepsi omuz silkince Max, "Nelle-" dedi.

"Öğreneceğim."

"Güzel. Öğrenince onu öldürmem gerekip gerekmediğini anlayacağım. Sırf bizi korumak için kız kardeşimi istemediği bir şeye zorlamasına izin vermeyeceğim."

"Hallediyorum."

"Annemi gördün mü?" Mads sordu. Max başını salladı. "Evet."

"Nasıl geçti?"

"İnanılmazdı."

"Ve?"

"Şimdiden birlikte çalışmamızdan bahsediyor."

Mads kaşlarını çatı. "Ciddi misin? 'Selam tatlım. Son yirmi yıldır seni çok özledim. Hadi gidip birilerini soyalım' mı?"

"Eminim öyle demek istememiştir," diye karşı çıktı Nelle, Mads'i çok hoş bir kalça darbesiyle kenara iterek. "Muhtemelen seni gördüğü için çok heyecanlıydı ve düşünmüyordu."

"Bunun doğru olduğuna eminim," diye onayladı Max. "Her neyse, onu daha sonra tekrar göreceğim. Şu anda bunun için endişelenmeyeceğim."

"Yani," diye araya girdi Streep, "boş zamanlarımızda hepimizin hırsız olduğu gerçeğini konuşmayacak mıyız? Mads hariç yani."

Mads, "Ben her zaman doktor muayenahanelerinden dergi çalarım," diye itiraf etti. "Neden doktor muayenahanelerine gidiyorsun?" Tock sordu.

"Dergi çalmak için."

"Tamam." Max, hala kutulanmış basketbol toplarını sakladığı metal rafa gitti ve bir tane çıkardı. "Yemekten önce biraz antrenman yapalım."

"Neden?"

"Böylece Koç bugün antrenmana gelmediğimiz için bize kızdığında, ona yalan söylemeden antrenman yaptığımızı söyleyebiliriz."

Takım arkadaşları dışarı çıkmadan önce sessizce "Harika," diye tezahürat yaptılar.

Max onu takip etmeye başladı ama Kyle'ın sesi onu durdurdu. "Siz MacKilligan kardeşler gerçekten de büyüleyici hayatlar yaşıyorsunuz."

Kyle'ın çalıştığı masaya doğru yürürken Max kolunu ona doladı ve çenesini omzuna yasladı.

"Bunların gürültü önleyici kulaklıklar olduğunu sanıyordum."

"Öyle. Ama ben bir çakalım." Lekeyle kaplı ellerini kızın koluna dayadı. "Altı blok ötede birinin bulaşık yıkadığını duyabiliyorum. Bunlar sadece gürültüyü azaltıyor. Benim için hiçbir şey bunu tam olarak engelleyemez."

"Özür dilerim. Seni korkuttuk mu?"

"Hiç de değil. Sizden hoşlandım çocuklar. Özellikle Nelle'den hoşlanıyorum."

"Nelle'i herkes sever. Ama sen onun için çok gençsin ve çok fakirsin." "Ama zengin *olacağım* ve etkilemek için kolumda güzel bir kadına ihtiyacım *olacak*. umursamadığım insanlar."

Max güldü ve çocuğun yanağını öptü. "Çok tatlısın."

"Unut bunu, MacKilligan," diye alay etti. "Benim için çok kıyasın."

* * *

Ayıların neden MacKilliganlar'ın bahçesine gelip sabırla beklediklerini Zé'ye açıklayan şey bitter çikolatalı kekti. Daha önce hiç bu kadar harika bir şey tatmamıştı ve bitter çikolata konusunda bir uzmandı. İster yer mantarı, ister kek ya da dondurma olsun. Aslında çok seçici bir uzmandı ama Charlie onu inandırmıştı.

Keklerin üzerinde düzgün bir bitter çikolata ganajı bile kullanmıştı.

Dört tane daha almaya gittiğinde bir kutup ayısı onunla istediği şey arasına girmeye çalışınca Zé dişlerini gösterip tısladı. Kutup ayısı gözlerindeki tükürüğü silmek için durakladığında, Zé ikramlarını aldı ve uzaklaştı. Bir sezlonga oturdu ve Max ile takım arkadaşlarının birkaç yerliye karşı top oynayışını izledi. Bu çocuklarla yerleri silip süpürdüklerini söylemek hafif kalırdı.

"Hey!"

Zé çok uzun, çok yüksek sesli bir iç çekti.

"Kahretsin," diye yakındı Dutch. "Daha bir şey bile söylemedim. Henüz."

"Sadece varlığın bile beni rahatsız ediyor."

"İnsanlar beni

seviyor." "Bundan

şüpheliyim."

"Ve sana bir iyilik yaptıktan sonra."

"Gerçekten mi?" Zé parmaklarındaki çikolatalı ganajı yalayarak sordu. "Neymiş o iyilik?"

"Şirketinle her şeyi hallettim, böylece onlar ve kız arkadaşın senin hayatta olduğunu biliyorlar ama bir şekil değiştiren olduğunu bilmiyorlar."

"Kahretsin," diye homurdandı Zé, elindeki yarısı yenmiş keki indirirken. "Kamatsu'yu aramayı yine unuttum. Ve o benim kız arkadaşım değil. O benim takım liderim." Saatine baktı, zamanı görünce yüzünü buruşturdu. "Onu sabah arayacağım."

"Onu neden arayacaksın?"

"Çünkü o benim arkadaşım. Senin arkadaşın var mı? Bunun nasıl bir şey olduğunu biliyor musun?"

"Arkadaşlarım var. Ve onu arayamazsın. Ona ne söyleyeceksin?" "Ne demek istiyorsun?"

Dutch sandalyesini yaklaştırdı. "Nerede olduğun hakkında ona ne söyleyeceksin? Neler yaptığını? Nasıl bu kadar hızlı iyileştiğini? Her yerde kanın vardı."

"Eminim bir şeyler bulabilirim."

"Bir şey mi bulacaksın yoksa gerçeği mi itiraf edeceksin? Çünkü doğruyu söyleyerek paçayı kurtarabileceğini düşünen birine benziyorsun. Ama yapamazsın. Şimdi olmaz. Gerçekler masanın dışında."

"Ama daha kolay değil mi-"

"Ne? Ona nasıl büyük bir kediye dönüşebildiğini mi açıklayacaksın? Max'in bir bal porsuğu olduğunu mu? Max'in en iyi arkadaşının bir wolverine olduğunu mu? Max'in şekil değiştirenlerle dolu profesyonel bir basketbol takımında oynadığını? Tüm bunları ona anlatıp delirdiğini düşünmeyeceğini ya da daha da kötüsü sana inanıp *tüm dünyaya* anlatmayacağını mı sanıyorsun?"

"O bunu yapmaz."

"Buna inandığını biliyorum, çünkü o senin arkadaşın. Ama ya yanılıyorsan? O zaman bu insanlara ne diyeceksin?" -MacKilligan'ların bahçesini dolduran ayılara baktı- "Arkadaşının hükümeti onlar ve çocukları için geldiğinde?"

Zé adama yanıldığını söylemek istedi. Kamatsu'yu tanımadığını. Savaş arkadaşının ona asla ihanet etmeyeceğini. Ama Zé riskin çok büyük olduğunu da biliyordu.

"Yani tüm hayatımdan vazgeçmem gerektiğini mi söylüyorsun?"

"Hayır," dedi Dutch küçümseyici bir el hareketiyle. "Aptal olma."

"Ama dedin ki-"

"Sadece ona gerçeği söyleme. Kadını görmeden önce hikayeni hazırla. Sonra da yalan söyle."

"Peki ya eski işim? Ona geri dönebilir miyim?"

"İstersen, ama artık neler yapabileceğini biliyorsun, neden dönmek isteyesin ki?"

"Bu ne demek oluyor?"

"Tam insanlar seni geri tutacaktır. Çünkü yapabileceklerini açığa çıkaramazsın. Pençelerini serbest bırakamazsın. Dişlerini gösteremezsin. Kükreyemezsiniz."

"Kükrer misin?"

"Hayır, ben bir porsuğum. Yine de kalın insan kemiklerini ısırabilirim, bu da kötü bir dövüş sırasında işime yarar. Ama bir grup tam insan beni izlerken bunu yapamam, çünkü hepimiz biliyoruz ki soru soracaklar. Hepsi çok meraklı."

Zé'nin neler olduğunu anlaması birkaç saniye sürdü, ama anladığında sordu, "Bekle . . . bana bir şey mi teklif ediyorsun?"

"Kuruluşum her zaman iyi insanlar arar ve biz eski askerleri severiz. En yüksek ücreti veririz ve herkes sizin ne olduğunuzu ve neler yapabileceğinizi bilir. Hazır olduğunda düşünebileceğin bir şey."

"Doğrudan sizin için çalışmak zorunda mıyım?"

"Hayır. Göt herif. Ama anlaşalım diye söylüyorum, ben her zaman buralardayım. Max benim en iyi arkadaşım."

"Yani?"

"Ne? Orada oturup bana gerçekten de ilgilen-owwwwwwwwwwwwwwwwwww!"

Acı çığlığı karşısında şok olan Zé başını kaldırıp baktığında Charlie'nin Dutch'ın kulağını tuttuğunu ve öyle bir büküğünü gördü ki, Zé kulağı koparacağından endişelendi.

"Zé'yi rahatsız etmeyeceksin," dedi Max'in arkadaşına. "Zé ile konuşmayacaksın. Zé'yi kızdırmayacaksın. Zé ile hiçbir şekilde etkileşime girmeyeceksin. Beni anlıyor musun?"

Dutch geri çekildi, biraz kükreyen ve Dutch'ı geri iten bir boz ayıya çarparak tökezledi.

Ama Zé etkilenmişti. Dutch kendini yere atıp ağlamaya başlamadı, ki Zé'nin 1.80 boyunda bir adamla karşılaştıktan sonra bekleyeceği şey de buydu.

sizi yere itmeye çalışır.

"Kiminle istersem onunla konuşabilirim!" Dutch kulağını tutarken Charlie'ye söyledi.

Charlie Dutch'ın üzerine yürüdü. "Dilini kaybettiğin sürece olmaz." "Max'e söyleyeceğim."

Dutch kalabalığın arasından çıkıp gittiğinde Zé sırttı ve Charlie önüne bir tabak bitter çikolatalı kek koyduğunda bu sırtış kocaman bir sırtışa dönüştü.

"Eğer Dutch seni bir daha rahatsız ederse, bana haber ver yeter. Ben izin verdiğim için yaşıyor ve nefes alıyor. Bunu ona hatırlatmaktan mutluluk duyarım."

Kapkekleri işaret etti. "Bunlar en iyileri bu arada."

"Teşekkür ederim. Beğenmenize sevindim." Onun yanındaki sandalyeye oturdu. "Sana bir soru sorabilir miyim?"

"Elbette."

"Max bugün annesini görmeye gitti mi?"

Zé az önce ısırduğu keki boğazına tıkadı ve yere bir çikolata püskürdü.

"Tamam. Teşekkürler."

"Hayır, hayır." Charlie ayağa kalkıp uzaklaşmadan önce onun elini tuttu. "Bu soruya 'evet' demedim."

"Demiş sayılırsın."

"Bu işe karışmak istemiyorum."

"Ortasına düşecek bir şey yok, Zé. Merak etme. Çıldıracak falan değilim. Annesi söz konusu. Aralarına asla girmem. Sadece emin olmak istedim."

"Nasıl öğrendin?"

"Imani Ako, birkaç blok ötedeki Dişi Aslan. Buradaydı. Bana o söyledi. Bize şantaj yapmak için kullanacak sandım ama hayır. Sadece bana anlatmak istedi. Güvenimi kazanmaya çalışıyordu sanırım."

"Bence Max gerçekten sana söyleyecek."

"Fark etmez," diye itiraf etti Charlie. "Annem zombi olarak geri gelseydi, 'Anne! Eve döndün!' diye şaka yollu neşelenir, yumruklarını hafifçe sıkardı. 'Yani ona hiçbir şey söylemek zorunda değilsin. Sadece bilmem gerekiyordu. Kendim için.'"

Zé bir süre Charlie MacKilligan'ı izledikten sonra, "Gideceğinden mi endişeleniyorsun?" diye tahmin yürüttü.

Charlie cevap verecek gibi oldu ama sonra omzunu okşadı ve "Senin için bu keklerden biraz daha paketleyip yüksek dolaplardan birine saklayacağım. Sokağın aşağısındaki Bay Longchester'ı yanlışlıkla vurduktan sonra -bir sabah dolaplarımızdaki keklerin kokusunu alınca- bir daha hırsızlık sorunu yaşamadık."

Charlie gittikten sonra Stevie onun boş koltuğuna atladı. "Charlie ne istedi?" Eğildi. "Max'in annesini biliyor mu? Bunu sordu mu?"

Zé, Max'in kız kardeşine baktı. "Sana ne kadar üzgün olduğumu anlatamam. bu işin ortasına girmek."

* * *

Parti sonunda sona erdi. Barbeküler kaldırılıp eve götürüldü. Artık yemek yoktu - ayılar söz konusu olduğunda asla olmazdı - ama kağıt tabaklar ve tek kullanımlık mutfak eşyaları temizlendi. Çöpler poşetlendi ve çitlerin dışındaki büyük, ayı geçirmez çöp bidonlarına götürüldü. Max ve kız kardeşlerinin parmağını bile kıpırdatmasına gerek yoktu. Ayıların minnettarlıklarını nasıl göstereceklerini bilmeleri hoşuna gitmişti.

Takım arkadaşları şehre geri dönüp otel odası tutacaklardı ama Charlie onları kapıda durdurdu.

"Burada kalıyorsunuz değil mi? . değil mi?"

Her zamanki gibi, dört aptal Charlie'ye "hayır" diyemeyecek kadar korkmuşlardı, bu yüzden hepsi bitmiş bodrum katına indiler, lisedeyken ve deplasman maçlarında yaptıkları gibi uyku tulumları ve havalı yataklarda birlikte uyumayı planladılar.

Tüm ayıların gittiğinden emin olduktan sonra Kyle'ı garajdan uzaklaştırarak gerçek bir uyku çekmesini sağladı - hâlâ büyüyen bir çakaldı! Ama kapıdan girmeden önce havayı kokladı ve kokuyu büyük ağaca kadar takip etti. Zé'yi orada buldu. Bir dalda takılıyor ve yeni telefonuyla mesajlaşıyordu.

"Geceyi orada mı geçireceksin?" diye sordu.

"Öyle bir planım yoktu. Ama Kamatsu yeni numaramı ele geçirmeyi başardı ve bana deli gibi mesaj atıyor. Gerçekten ben olduğuma dair kanıt istiyor. O

bana sadece *benim* cevaplayabileceğim bir sürü soru soruyor. Bu çok can sıkıcı."

"Senin için endişeleniyor."

"Evet, ki bunu gerçekten takdir ediyorum. Ama artık sıkıldım da." Ne yazdığını söylerken bir yandan da ekrana bakarak yazmaya başladı. "Bitirdim. Ben yatmaya gidiyorum. Yarına kadar beni bir daha rahatsız etme."

Max yüzünü buruşturdu. "Bu biraz ani oldu, değil mi?" Telefonu gelen bir mesajla titredi.

"Tamam," diye okudu ekrandan, "artık sen olduğunu biliyorum. Yarın konuşuruz."

Bu cevapla mutlu olan Zé ağaçtan inmeye başladı, kaydı, takla attı ve tam onun önünde ayaklarının üzerine düştü.

"Eminim bunu yapmak *istemişsindir*," diye sordu.

"Evet. Yaptım. Çok güzel idare ettin, öyle değil mi?"

Max ellerini şortunun arka ceplerine soktu. "Bak Zé, umarım bu gece sana fazla gelmemiştir. Yani, annem, ayıların beslenmesini izlemek, kekler için kavga etmek ... Dutch. Bu tür bir varoluşun herkese göre olmadığını biliyorum."

"Aslında nispeten hoş bir zaman geçirdim. Dutch dışında. Ama onu kız kardeşin halletti."

"Sen ve Charlie. Anlamıyorum. Dutch'ı seviyorum. Eğlenceli biri, donmuş et yiyebiliyor çünkü Wolverine çenesi var ve etrafta sürünen bir çingiraklı yılan varsa onu yemekten korkmuyor. Ne?" diye sordu Zé ona bakıp hiçbir şey söylemeyince.

"Siz ikiniz ... birlikte misiniz?"

Max güldü. Sertçe. Elinde değildi. "Konu Dutch'a gelince... Çok fazla şey gördüm." Durdu, yukarı baktı. "Kafiyeli oldu. Hah. Her neyse, bir keresinde mezuniyet balosunda sarhoş olmuş ve bir şekilde kendini yakmayı başarmıştı. Eğer Tock onu söndürmek için orada olmasaydı, geri kalanımız yanmasına izin verecektik. Ama o benim oğlum. Her zaman arkamı kollar."

"Ama onun için endişelenmeme gerek yok, değil mi?" "Onun için endişelenmek mi?"

"Evet. Yoluma çıkması konusunda endişelen."

"Ben tırmanmaya çalıştığın bir bina değilim. Ve hayır. Dutch için endişelenmene gerek yok."

"Güzel," dedi dudaklarında küçük bir gülümsemeyle. "Sabah görüşürüz."

Ama Max bunu onun yanına bırakmayacaktı. Konu seks olduğunda kediler oyun oynayabilirdi ama bal porsukları oynamazdı ve o da bunu şimdi öğrenebilirdi.

* * *

Zé eve girmek üzereydi ki Max önünü kesti ve yolunu kesti.

"Bir sorun mu var?"

Ayak parmaklarının ucuna kalktı ve elini Zé'nin ensesinin arkasına kaydırды. Dudaklarının yaklaşmasını izledi, çoktan ayrılmış ve gürdü. Onun kendisine gelmesini beklemedi; sadece isteklerini belli etti. Ve bu adamın hoşuna gitti.

Dudakları onunkilere dokunduğunda, belinden kavradı ve onu kendine çekti. Her iki kolu da adamın boynuna dolandı ve dili adamın ağzına kaydı.

Bunu test ediyor ve kolaylaştırıyor olmalıydılar. Birbirlerinin nelerden hoşlandığını keşfederek öğrenmeliydiler. Ama ortada cevaplanacak bir soru yok gibiydi. Sanki ikisi de biliyor gibiydi.

Ellerini onun saçlarına daldırdı, parmaklarını kafa derisine gömdü. Adam bu his karşısında hırlamaya başladı ve onu arka kapının yanındaki duvara doğru itti. Öpüşme hızla kontrolden çıktı. Elini kalçalarının arasına sokarak parmaklarını kapalı amına sürttü. Karşılığında kadın da elini adamın kot pantolonla kaplı aletinin etrafına sardı ve okşamaya başladı.

Yoğunlukları arttı, ikisi de birbirini zorluyordu. Her an birbirlerinin kıyafetlerini yırtmaya başlayabileceklerini biliyordu. Tam burada, arka bahçede.

Max ellerini onun omuzlarına koymak için çekti. Onu, sırtı kapıya dönük olacak şekilde itti; sonra da agresif bir şekilde üzerine yürüdü. Ne yazık ki paravan duvar kadar sağlam değildi ve ikisinin toplam ağırlığı her şeyi devirdi.

Şok içinde ağızları açık, aval aval birbirlerine baktılar. Sonra Charlie evin derinliklerinden bir yerden, "Bunun için para ödemeyeceğim, sizi iki azgın aptal!" diye bağırdı.

* * *

Mairi uzun tüfeği indirdi. Kuzenlerini izlemek için dürbünü kullanıyordu. Max'i vurmaya hiç niyeti yoktu. Bu çok kolay olurdu, değil mi? Onunla düzgün bir dövüş yapmak istiyordu. O partide insanları vurmaya başlamak aklından geçmişti. Ama burası Amerika'ydı, değil mi? Ve böyle bir şey büyük haber olurdu. Bir yaz partisinde rastgele vurulan "aşırı büyük masumlar". "Haberler 11'de!" Tükürebileceğinden daha hızlı bir şekilde bir Amerikan hapishanesine girebilirdi, bu yüzden yoldan çıkmamak en iyisiydi.

Silahını dikkatlice parçalarına ayırdı ve çantasına geri koydu. Çantayı kilitledi ve tamamen insanlara ait olan küçük evden çıkıp sokağın aşağısında bekleyen araçlara doğru ilerledi. Çantasını arkaya yerleştirdi ve yolcu tarafına bindi. Şehre ve kaldıkları otele doğru yola koyuldular.

Freddy MacKilligan'ı gerçekten unutmamış olsa da, aktif olarak onu aramıyordu. Onunla daha sonra ilgilenebilirdi. Önce kadın akrabalarının ikiz teyzeleriyle ilgilenmesine izin verecek, sonra da o salağı bulup sakladığı paranın yerini söyleyene kadar onu sıkıştırıracaktı. Adamın parayı ikizlerden tek başına çalacak kadar zeki olduğuna inanmayı reddediyordu. Birilerinden yardım almış olmalıydı ama bu her kimse onu koruyordu. Mairi bunun bir kadın olması gerektiğini biliyordu. Neye bulaştığını bilmeyecek kadar aptal ama yüz milyonu çalıp neredeyse *herkesten* saklayacak kadar zeki genç bir şey.

Freddy Amca'nın nasıl olup da kendisine yardım edecek bu kadar becerikli kadınları seçecek ve onları hamile bırakacak kadar zeki ama parasını her zaman başkasına çaldıracak kadar aptal olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Bu adam ... eğer gördüyse yürüyen bir felaketti.

Ama onun için sonra endişelenecekti. Şu anda aklında başka şeyler vardı. Kapalı bir alışveriş merkezinin arkasındaki bu otoparka neden girdikleri gibi.

"Burada ne işimiz var?" diye sordu direksiyonun arkasındaki tam insana. "Buraya gelmek için emir aldım, hanımefendi. Neden olduğundan emin değilim."

İlk kurşun sürücünün kafasını uçurdu. Sonraki birkaç kurşun da onunla birlikte araçtaki adamları öldürdü.

Mairi yere düştü, kendini korumak için ellerini ensesine götürdü. İkinci araçtakilere de ateş edildi. Sonra sessizlik.

Bekledi, aracının kapısı kırılarak açıldığında ve iri eller onu yakalayıp dışarı sürüklediğinde hiç şaşırmadı.

"Haydi, çocuklar-" diye söze başladı ama bu kez tabancalarını kullanarak ateş ettiler. Silah sesleri gelmeye devam etti. Hiç durmayacaklarını düşündü. Birkaç tanesi kafasına bile isabet etti. Birkaç tanesi de kalbine çok yakındı.

Bunlar canını yaktı. Hem de çok. Etini ve kemiğini geçip doğrudan organlarına saplanan darbelerin onu yaktığını hissedebiliyordu.

Bu adamlar konuşmuyordu. Onlar profesyoneldi. Ve onları ikiz teyzelerinin gönderdiğini biliyordu. Çünkü İskoç teyzeleri bu operasyonu ayarlamış olsalardı bir şeyden emin olurlardı: boyun kemiklerinin kafatasıyla birleştiği yerde başının arkasından vurulduğundan. Bu adamlar bunu yapmadı. Yaptıklarını sanmışlar. İçlerinden biri onu ters çevirdi ve tam kafasının arkasından vurdu. Ama onu öldürecek yerden değil. *Oradan* değil.

Araçları -içinde adamları varken- yaktılar ama onu alıp Cadillac'lardan birinin plastik kaplı bagajına attılar. Arabayla uzaklaştılar ve bir saat kadar sonra durdular. Adamların etrafta durup sohbet ettiklerini, güлüştüklerini duydu. Hazır olana kadar çok güzel vakit geçiriyorlardı. Bagajı açtılar ve ona doğru uzandılar.

Mairi o zaman saldırdı. Silahları kılıfındaydı ve bir cesetten fazla bir dövüş beklemiyorlardı, bu yüzden serbest kaldı.

İlkinin etrafına sarıldı, dişleriyle boğazını parçaladı ve yanındaki adamın gözlerine kan ve atardamar parçaları tükürdü. Bu adamın elinde onu kesmek için büyük bir kasap bıçağı vardı. Onu kaptı ve diğerinin kafasına gömmeden önce boğazını kesti. Etrafına sarıldığı adamın bedeniyle birlikte yere düştü ve öne doğru yuvarlanarak ondan uzaklaştı.

Şimdiye kadar diğer saldırganlar silahlarını geri almışlardı. Ateş etmeye başladılar ama daha önceki kurşunlar -doğrudan ona saplanmayanlar- çoktan vücudundan dışarı atılmış ya da kalın derisine saplanmıştı. Bu yenileri ilkinden daha fazla zarar vermedi. Canını yakıyorlardı ama o noktaya saplanmadıkları sürece onu öldüremiyorlardı.

Son dört taneden üçünü hızlıca öldürdü ve koşarak kaçan dehşete kapılmış genç adamı izlemek için bir an durdu. Arabaya bindi, anahtarlar hâlâ içindeydi ve peşinden gitti. Ona ulaştığında, aracın ön tarafıyla ona çarptı. Yine de onu öldürecek kadar değil. Henüz değil.

Arabayı durdurdu ve indi; kalın porsuk derisinde kötü delikler açan mermilerden birkaçını çıkarmak için bir an durakladı.

Baştan aşağı bir silkinerek adama doğru yürüdü. Hırpalanmış bacaklarına ve parçalanmış kalçasına rağmen umutsuzca kendini sürüklemeye çalışıyordu. Tam insanların hayatları için savaşması onu hayrete düşürüyordu. İşlerinin bittiğini bilseler bile. Kendi türlerinin zayıf piçlerle tek ortak noktası buydu. Yaşama arzusu.

"Şimdi nereye gidiyorsun, delikanlı?" diye sordu sol ayağını tutmadan önce. Sağ ayağı tendonuna zar zor tutunuyordu, bu yüzden onunla uğraşmadı. "Daha tanışmamız gerekirken kaçmaya çalışmanın anlamı yok."

"Hayır!" diye yalvardı. "Lütfen! Hayır!"

Onu arabaya doğru sürüklerken, "Bağırıp çağırmaya başlama," dedi. Adamın parmaklarının asfaltı kazdığını, onu götürmesini engellemeye çalıştığını duyabiliyordu. "Bağırmayı umursadığımdan değil, görüyorsun. Sadece beklemen gerektiğini düşünüyorum."

Onu arabanın yanına çekti ve bacağını indirdi, ayağını sırtına koydu ve ona baktı. "Bilirsin, en azından gerçekten çılglık atacak bir şey bulana kadar."

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Max, sabah güneşi oturma odasının pencerelerinden içeri girerken Zé'nin üzerinde uyandı.

Birkaç saat önce, hapisten yeni çıkmış suçlulara aşık olan insanların yer aldığı gece yarısı reality TV tekrarlarını izledikten sonra bu şekilde uykuya dalmışlardı. Annesinin habersiz dönüşü düşünüldüğünde, uygun görünüyordu.

Evdeki herkesi uyandıran arka kapıdan geçtikten sonra seks yapmak en iyi ihtimalle garip gelmişti. Max'in hâlâ buna hazır olmadığından değil. Oh, vardı. Ama takım arkadaşlarının ve kız kardeşlerinin, gelişmiş duyuları olmayan tam insanların bile duyabileceği kadar yakın olması onun bile yapamayacağı bir şeydi. İlk seferleri için değil. Ve o öpücükten sonra Max kesinlikle bir ilk ve birkaç tane daha olacağından emindi. Erkeklerle dişiler arasında hiç bitmeyen aşklara inanmıyordu - köpek olmadıkları sürece bunun için yaratılmamışlardı - ama iki kişi birbiriyle uyuşursa ilişkilerinin bir süre devam edebileceğine inanıyordu.

Ve Zé'yle uyuştüğünü hissediyordu. Onun sadece takılma şeklinden gerçekten hoşlanıyordu. İzliyor, öğreniyor ama içine dalmıyordu. Onun işine karışmıyordu. Birçok erkeğin yapmaktan hoşlandığı gibi bir şeyleri "düzeltmeye" çalışmıyordu. Belki de onun içindeki kediden bu kadar hoşlanıyordu, ki bu şaşırtıcı bir şeydi, çünkü biliyorsunuz, mülklerinin etrafında dolaşan kediyi öldürmeye aktif olarak teşebbüs etmişti.

Max gözlerini ovuşturdu ve yeni günü karşılamaya hazır olduğu için uyanmadığını hemen fark etti. Hayır! Çünkü kedisiyle yalnız olmadığını biliyordu.

Üç kadın sehpanın diğer tarafında duruyordu. Stevie ona el salladı ve "Üzgünüm" diye mırıldandı.

Onun yanında Charlie duruyordu; dudakları büzülmüş, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Ve her iki kız kardeşinin yanında da Bernice teyzeleri vardı. Amerikan MacKilliganlarının gayri resmi lideriydi, çünkü Freddy'den başka kimse bu işi istemiyordu ama bu da tam bir felaket olurdu.

"Evin kedisinden kurtulup kıcını dışarı çıkarır mısın, böylece konuşabiliriz?" diye emretti teyzesi, her zamanki gibi.

Doğru, Max kendini masanın öbür ucuna fırlatabilir ve teyzesinin boğazını hiç çaba harcamadan parçalayabilirdi ama genişçe sırtmak ve "Bernice Teyze!" diye tezahürat yapmak onu daha çok eğlendiriyordu. Çok sevindim-"

"Kapa çeneni! Ve kışını kaldır!"

Gördün mü? *Çok* daha eğlenceli.

* * *

Zé, Max uyanır uyanmaz anladı. Kızın kirpiklerinin boynunun derisinde kırıştığını hissetti. Yalnız olmadıklarını fark ettiğinde nefesinin hızlandığını hissetti.

Daha önce hiç kimseyle bu kadar uyumlu olmamıştı. En yakını bir iş üzerindeyken ekip arkadaşlarıydı ama o da ölüm kalım meselesiydi. Çatışma başladığında hayatta kalmakla ilgiliydi.

Bu ise...

Gitmesini istememişti ama odada yeni birinin kokusunu almıştı ve işte o zaman Max'in kız kardeşlerinin nasıl koktuğunu bilmekle kalmayıp, biri arkasında durduğunda hangisi olduğunu tam olarak bildiğini keşfetti.

Biraz sırtarak doğrulup bacaklarını yere indirdi. Ellerini inceledi ve sadece bir düşünceyle ellerini pençeye dönüştürdü.

O anda telefonuna mesajlar yağmaya başladı. Hepsi Kamatsu'dan geliyordu. Onunla öğlen Manhattan'da bir Starbucks'ta buluşmak istiyordu. Ona ne söyleyeceği hakkında hiçbir fikri olmasa da gitmesi gerektiğini biliyordu. Ama bunu düşündükçe, onu ertelemeye çalışırsa .

. . kazmaya devam edecekti. Bu onun doğasında vardı. Hiçbir şeyden geri adım atmazdı. Evet, buluşup konuşsalar daha iyi olurdu. Aksi takdirde, durmayacaktı.

Önce bir duş alıp kıyafetlerini değiştirmesi gerektiğine karar veren Zé, Kamatsu'nun talebini kabul ederek hızla ona geri mesaj attı. Tam "Gönder" tuşuna bastığında, cırtlak lastik sesleri ve çarpılan araba kapıları duydu. Bunun hakkında fazla düşünmedi, aptal gibi davranan bazı yerel gençler olduğunu varsaydı. Ama sonra biri ön kapıya vurdu.

Zé ayağa kalktı ve oturma odasından geçerek gündüz odasına açılan kapıya ulaştı. Birinin *hâlâ vurmaya* devam ettiği ön kapıya doğru yürümek üzereydi ki kapı menteşelerinden söküldü ve kalın ahşap odaya çarparak girdi.

Ve Zé'nin tek düşünebildiği, *Charlie'nin bunun bedelini kesinlikle ödemek istemeyeceği*di.

* * *

Arka kapıdan bahçeye çıktılar. Kyle çoktan kalkmış ve koşuya başlamıştı, Dutch da çocuğu beladan uzak tutmak için yanındaydı. Shen resmi olarak Kyle'ı korumak için işe alınmış olsa da, hepsi bir şekilde ona göz kulak oluyordu. Hiçbirinin umurunda değildi. Çocuk iğrenç derecede sevimliydi, Penn İstasyonu'nu dolduracak kadar egosu vardı ama yine de en azından Max ve Charlie'yi onu öldürmekten alıkoyan bir şeyler vardı.

"Peki," diye başladı Bernice yalnız kaldıklarında, "siz dahilerden hanginiz Will amcanıza babanızın şehre döndüğünü söyledi? "

Stevie elini kaldırdı ve Charlie gözlerini kırptırdı. "Sen mi yaptın?" Stevie başıyla onaylayınca Charlie ve Max kibarca alkışlamaya başladılar. "Kesin şunu!" diye bağırdı teyzeleri onlara. "Senin aptal baban-"

"Ya da aptal kardeşin," diye mırıldandı Max.

"-aslında tüm bunları 'tartışmak' için Will Amcanla bir görüşme talep etti."

Max ve kız kardeşleri gözlerini teyzelerine dikmiş, zihinleri onun az önce söylediklerini kavramaya çalışıyordu. Sonunda anladıklarında Stevie sadece başını salladı ve üzgün bir ifadeyle, "Ah, baba," dedi. Ama Max ve Charlie gülmeye başladılar ve hiç durmadılar.

Babaları en aptal orospu çocuğu olmalıydı! Will onu öldürmekten başka bir şey yapmazdı.

Kendini kontrol altına alan ilk kişi Charlie oldu. "Bu 'tartışmanın'" -tıpkı teyzesi gibi tırnak işareti kullanarak sordu- "tam olarak neyi başaracağını düşünüyor?"

"Paranın onda olduğunu söylüyor," diye yanıtladı

Bernice. "Paranın ikizlerde olduğunu sanıyordum," dedi Max.

"Aldılar ama sonra o geri aldı. Şimdi para onda."

"Bu nasıl mümkün olabilir?" Charlie bilmek istiyordu. "Adam bırakın bilgisayar kullanıp bir yere para transfer etmeyi, ayakkabılarını bile zor bağlıyor."

"Belli ki başka biriyle çalışıyor; sadece kim olduğunu bilmiyoruz."

"Ben de bunu öğreneyeymiş çalışıyordum." Max Charlie'yi işaret etti. "Irene Conridge bana tanıdığı tam insan bir hacker ayarladı. Bir süredir

Bir süredir bunun üzerinde çalışıyorum."

Stevie aniden hırladı. "Conridge mi? Neden o kaltak?"

Max kız kardeşine bir parmak kaldırdı. "Conridge'le aradaki sorun her neyse bunu aşmalısın."

Charlie Max'e, "Conridge'le temasa geç," dedi. "Hacker'ın henüz bir şey bilip bilmediğini öğren."

"Neden bu işe karışıyoruz ki?"

Charlie ve Max yine şaşkınlıkla kız kardeşlerine baktılar. Genelde herkese yardım etmek isterdi. *Herkes* için bir şeyler hissederdi. Belki şimdi, yeni ilaçlarının da yardımıyla, herkesin onun yardımını hak etmediğini anlamıştı.

"Çünkü bunun bir kısmı *bizim* paramız," diye hatırlattı Bernice onlara. "Ve Will o kadar kızgın ki, nerede olduğunu öğrenmeyi beklemeden babanızı öldürecek. Dünyanın herhangi bir yerinde olabilir ve aile onu geri istiyor."

Max ona, "Ama aile bizi onun bir parçası olarak görmüyor," diye hatırlattı.

"Eğer olmak istiyorsan, paramızı geri al."

"Evet, yok."

Bernice'in gözleri kısıldı ve Max'e doğru bir adım attı ama Charlie hızla aralarına girdi.

"Uslu duralım hanımlar," dedi Charlie teyzelerine, "Gerçi ablam haklı. Biz neden karışalım ki? Bu babamın ve onun bu işten sıyrılmasına izin verdiğin için senin hatan. Bunun bize düştüğünü sanmıyorum."

"Seni nankör küçük-"

"Nankörlük mü ediyoruz?" Stevie aniden haykırdı ve sersemlemiş Charlie'nin etrafından dolanarak teyzelerinin yüzüne baktı. "Hepiniz kendimizi mümkün olduğunca dışlanmış hissetmemiz için elinizden geleni yaptınız; herhangi biriniz bizi yanınıza alabilecekken ya da geçinebilmemiz için bize biraz para gönderebilecekken, Charlie'nin zavallı büyükbabasının, sadece bir tanesi kan bağı olmasına rağmen üç kızı büyütmenin tüm mali sorumluluğunu üstlenmesine izin verdiniz. Ve siz orada durup *bize* nankör deme cüretini mi gösteriyorsunuz?"

"Neler oluyor? " diye sordu Max Charlie'ye. Ablası gibi o da Stevie'nin öfkesi ve bunu hıçkırıklara boğulmadan ya da mahalleyi yerle bir edebilecek iki tonluk bir hayvana dönüşmeden açıklayabilmesi karşısında hayrete düşmüş ve etkilenmişti.

Bernice parmağıyla Stevie'ye öfkeli ve lanetleyici bir bakış fırlattı ve Max ardından gelecek öfkeyi bekledi. Ama birkaç saniye sonra elini indirdi ve usulca itiraf etti: "Haklısın. Biz amcıkıttık."

Max kız kardeşine dönerek, "Cidden Charlie," dedi, "*neler oluyor?*"

* * *

Onlardan üç tane vardı. Büyük. Uzun boylu. Siyah saçlı ve altın gözlü. Öndeki, üçünün en büyüğü, içeri daldı, o altın gözleri odayı süpürüyordu.

"Nerede o?" diye homurdandı.

Zé onun neden ya da kimden bahsettiğini bilmediği için cevap vermedi.

Adam hışımla yaklaştı. "Dedim ki" -şimdi Zé'nin üzerinde duruyordu- "*nerede o?*"

Kelimelerin gürültüsü Zé'nin saçlarını yüzünden uçurdu ve neler olup bittiğini merak eden bir insandan tehlikeyi sezen bir kediye dönüştü.

Geri çekildi, oturma odasına doğru ilerledi, dişleri diş etlerinden kurtuldu, pençeleri parmaklarından fırladı. Yer değiştirdi, kıyafetlerini silkeledi ve kendi kükremesini çıkardı.

Öfkeli adam bir an için yanındaki iki adama baktı. Sonra şekil değiştirdi ve kaplana benzeyen ama Zé'nin daha önce hiç görmediği bir şeye dönüştü. Çünkü zar zor seçebildiği birkaç turuncu çizgiye rağmen kaplanın kürkünün çoğu siyahtı. Zé'ninki kadar siyahtı.

Sonra, hâlâ Zé'nin üzerinde yükselen kaplan kükredi. Bir aslanınki gibi değildi ama Zé'ninkini gıcırtya benzetiyordu. Evet, gürültülü ve güçlüydü ve evin pencerelerini salladı.

O anda Zé öldüğünden oldukça emindi ama bu onu daha önce hiç durdurmamıştı. Kendisinden çok daha büyük olan kediye saldırdı ama kafasına yediği bir pati darbesiyle odanın öbür ucuna ve pencereden dışarı uçtu.

* * *

Max tam zamanında odaya koştu ve zavallı Zé'nin kapalı bir pencereden dışarı fırladığını, camın avluda patladığını gördü.

Sinirlenen Max tısladı ve kendini kaplanın üzerine fırlatarak havada yer değiştirdi. "Porsuk!" diye uyardı diğer kaplanlardan biri. "Porsuk! Porsuk! Porsuk!"

Yer değiştiren kedinin sırtına kondu ve atardamara ulaşmayı umarak dişlerini kürkle kaplı boynuna geçirdi.

Kaplan kendini salladı ve Max'i uçurdu. Duvara çarptı, yere düştü ve ayağa kalkmak için çabaladı. Tekrar tısladı ve saldırdı. Kedi ona tekrar vurmaya çalıştı ama Max bacaklarının altından eğildi, göğsünün altına koştu ve taşaklarına yapıştı. Dişlerini deriye batırđığında, arka ayakları üzerine kalktı ve kükreyerek ön patileriyle onu tokatlamaya çalıştı.

"Tanrım!" diye bağırdı diğer kaplanlardan biri. "Alın onu üstümden! Alın onu!"

İnsan elleri onu belinden yakaladı ama başka bir yumruk da onu yumruklamaya başladı.

"Bırakın onu!" diye bağırdı diğer adamlardan biri Max'e.

Siyah bir ışık Max'in yanından hızla geçti ve Zé geri dönerek onu yumruklayanı yakaladı. Adam kaplana dönüştü ve kükremeleri ve hırlamaları mobilyaları devirip Max'in sevdiği televizyona tehlikeli bir şekilde yaklaşırken zeminde gürlledi. Yine de bu kadar eğlence için ödenecek küçük bir bedeldi.

"*Siktir!*" diye patladı son insan erkek. "Daha fazla porsuk!"

Takım arkadaşları Sibiryա kaplanının üzerine atladılar ve ana arterlere ulaşmak ya da inmek için ellerinden geleni yaptılar. Arkalarında Zé ve diğer kaplan yuvarlanarak ilerliyordu. Diğer kediden ne kadar küçük olduğu düşünöldüğünde, Zé kendisi için oldukça iyi gidiyordu.

O sırada bir ses duydular ve herkes donakaldı. Çünkü hepsi bir Mossberg 500 taktik pompalı tüfeğın sesini biliyordu. Tamam, belki Max dışında kimse bunun ne olduğunu bilmiyordu ama yine de ...

Charlie kemerin altında durmuş, silahı sabit ve kontrollü bir şekilde kavramıştı.

Tanrım, Max ablasına tapıyordu.

"şimdi," diye başladı Charlie, teyzeleri Bernice arkasında duruyordu, "hepimiz rahatlayabilir, dişlerimizi ve pençelerimizi vücudumuzun önemli yerlerinden çekebilir, kıyafetlerimizi tekrar giyebilir ve sakın, mantıklı bir konuşma yapabiliriz. Ya da," diye ekledi büyük bir sırtışla, "benimle kan bağı olmayan herkesi öldürmeye başlayabilirim!"

Tam o sırada Max'in takım arkadaşları kaçmaya başladı ve merdivenlerden yukarı doğru gözden kayboldular. Tiksinen Max, kaplanın taşaklarını tutmayı bıraktı, yere düştü, yer değiştirdi ve arkalarından bağırdı, "Benimle dalga mı geçiyorsunuz? *Seni kastetmedi!*"

Charlie omuz silkti. "Onları kastetmiştim. Tanıklara gerek yok."

* * *

Zé'nin yanlarında ve sırtında pençe izleri ve boynunda diş ısırıkları vardı. Yaralarından kan akıyordu ve başı ağrıyordu ama tüm bunlara rağmen ... hayatında hiç bu kadar harika hissetmemişti.

Kot pantolonunu çekti ve artık giyinik olan Max yaralarını temizlemek için yanına geldi.

"Merak etme," dedi ona. "Kanama birkaç dakika içinde duracak, bunlar yirmi dört saatten kısa bir süre içinde tamamen iyileşecek ve muhtemelen kaplanın biraz fazla derine indiği yerde sadece bir veya iki yara iziniz olacak."

"Teşekkürler."

"Bir şey değil." Max onun yüzünü aşağıda tutarak yaralarına odaklandı. "Bana böyle bakmaya devam edersen," diye uyardı Max, "seni beceririm. tam burada."

"Söz mü?"

"Hey!" diye bağırdı o gür ses onlara. "Kız kardeşimi istiyorum! Nerede lan o?"

Max, Zé'ye alkollü mendilleri uzattı ve kaplanlara doğru yürümeye başladı ama Charlie, "Hayır, Max" dedi.

Max hemen durdu. Komşularıyla eğitime başladıklarında, Charlie Max'e bir şeyi kabul ettirmişti: "Sana durmanı söylediğimde duracaksın." O zaman bile, on dört yaşındayken, sakın bir konuşması vardı. Yumuşak dilli değil, mantıklı konuşuyordu. Çok mantıklı.

O zamanlar Max kolayca kabul etmişti, uymanın o kadar zor olacağını düşünmemişti. Bir yumruklaşmanın ya da çatışmanın ortasında durmanın şaşırtıcı derecede zor olduğu ortaya çıktı. Özellikle de biri onu kızdırmayı başarmışsa. Yine de sonuçta bu, kız kardeşinin koyduğu için en çok memnun olduğu kuraldı

kendini a d a d 1 . Charlie o kısa cümleyle onun hayatını kurtarmıştı.

- "Hayır, Max" - bir düzineden fazla kez.

Charlie hâlâ silahını tutuyordu ama namlusu yere dönüktü.

Başını sallayarak Max'e geri çekilmesini işaret etti.

"Stevie," dedi Max tekrar Zé'nin yanına döndüğünde. "Aşağı gel."

"Hayır."

Charlie'nin Stevie'yi uymaya zorladığı tek emir "koş" olmuştu. Yani ondan başka bir şey yapmasını isterlerse ve o da havasında değilse ya da çok korkmuşsa, yapmazdı.

Kaplanlar başlarını kaldırdıklarında Stevie'yi tavanda asılı buldular. "Stevie," diye tekrar denedi Charlie. "İn aşağıya."

"Unut gitsin. Onlardan üç tane var. Üç insan yiyen! Neden bize biraz Tabasco sosu servis etmiyorsun?"

Charlie gözlerini kapadı, nefes aldı ve "*Stevie MacKilligan, buraya gel!*" diye bağırdı.

"Tamam, tamam." Yere de düşebilirdi ama Charlie'nin tam arkasında durana kadar tavandan aşağıya ve duvardan aşağıya süzüldü.

"Kız kardeşinin arkasına mı saklanıyorsun?" Bernice sordu.

"Beni taciz etme."

Charlie arkasındaki tartışmayı duymazdan geldi ve işgalcilere "Kız kardeşinizin kim olduğunu bilmiyorum" dedi.

"Yalan söylüyorsun."

"Kız kardeşime bir daha yalancı dersin," diye uyardı Max.

"Tamam." Hiç yer değiştirme zahmetine katlanmayan kişi, yüzünde zoraki bir gülümsemeyle odanın ortasına doğru hızla adım attı. "Bunu bir çentik aşağı indirmeye ne dersiniz ve ben tanışma ile başlıyorum. Biz Malone kardeşleriz. Ben Shay." Daha küçük olan kardeşini işaret etti - altı-dört yaşında olduğu için küçük sayılırdı. "Bu Finn. Ve bu iri kıyım da" - elini en büyük kardeşin iri omzuna attı ve hemen fırlatıldı - "ağabeyimiz Keane."

"Kız kardeşiniz de Cella Malone mu?" diye sordu Max. Ama üç kaplandan da aldığı bakışlar ona, Cella Malone'un kardeşleri *olmadıklarını* ve böyle bir şeyi ne cüretle ima ettiğini açıkça söylüyordu!

"Özür dilerim. Sadece bir soru."

"Kız kardeşimiz Natalie Malone ve-"

Keane kardeşini yolundan çekerek cümlesini tamamladı. "- On yedi yaşında, sağır ve en son Freddy MacKilligan'ın yanında görülmüş. Bu bir hafta önceydi."

Max bakışlarını Stevie'ye kilitledi. Stevie süssüz bileğini işaret edip, "Saate bak!" demeden önce, o iki saniye içinde bir ömür boyu sürecektir bir konuşma geçti. Gidip hazırlanmam lazım. Şehirde bale ve müzikle ilgili bir şeyler yapmam gerekiyor, yani ... evet ... Gitmem gerekiyor. Uzaklara."

Max'in takım arkadaşları gibi Stevie de merdivenlerde kayboldu ve Max, Zé'ye "Sana koşmanı söylersem koşarsın" diye fısıldadı.

Sonra döndü ve en büyük kız kardeşiyle yüzleşti. Ellerini göğsüne doğru kaldırdı, avuç içleri dışarıdaydı ve yavaşça ve dikkatle Charlie'ye doğru ilerledi.

"Charlie, duymak istediğinin bu olmadığını biliyorum. Bu kimsenin duymak istediği bir şey değil. Ve eminim ki-" Stevie sırt çantasını omzuna asarak sessizce merdivenlerden aşağı koştu, Max'in takım arkadaşları da onu takip etti. Teyzelerini almak için yeterince uzun süre durakladı ve bir grup olarak, olmak üzere olanlardan kaçmak için hızla mutfığa doğru koştu. "Eminim bunu kimse bir şey yapmadan tartışabiliriz-"

Max daha "üzgünüm" diyemeden kız kardeşinin öfke dolu kükremesi etraflarında patladı.

* * *

İmani'nin Sürüsü'nün erkekleri, çocukların yumurtalarını ve tostlarını yiyecek için yavruları mutfak sandalyelerinin dışına itmişti. İmani tam onlara bağırıp çağıracak ve bir daha bunu yapmamalarını emredecekti ki tüm ev sarsıldı.

Erkekler masadan fırladı, içlerinden biri kükreyerek "Deprem! *Canınızı kurtarın!*" diye bağırdıktan sonra hepsi dışarıya, sokaklara koştu.

Genç torunlarından biri İmani'ye dönerek, "Neden yine önce erkekler yemek yiyor?" diye sordu.

İmani onun önünde çömeldi ve elinden geldiğince cevap verdi: "Çünkü tanrıların berbat bir mizah anlayışı vardır."

* * *

Keane Malone kızgın olduğunu biliyordu. Öfkesiyle gurur duyuyordu. Onu kendine yakın tutuyor, ona bir sevgili gibi bakıyordu. Ama o bile kabul etmek zorundaydı ki, kendi öfkesi Charlie MacKilligan'ın öfkesiyle kıyaslanamazdı.

Son on dakika boyunca -kötü muamele görmüş taşaklarına buz torbası bastırırken- o bağırıp çağırırken ve hâlâ "baba" dediği adamı ölümle tehdit ederken hepsi orada durmuştu. İlk başta bunun bir gösteri olduğunu düşünmüştü. Onu babasının yakasından düşürecek bir şey ama devam ettikçe, yüzü kızardıkça, kasları zonkladıkça ve artan kan basıncının kalbini patlatacağından emin oldukça, hayır, diye fark etti. Bu bir gösteri değildi.

Bu bir nefretti. Nefreti biliyordu ve bu kesinlikle nefretti.

Keane'in nefreti ve öfkesi yıllar önce, kendisi ve kardeşleri henüz gençken babasını öldürenlere yönelikti. Ama Charlie MacKilligan'ın nefreti ve öfkesi doğrudan babasına yönelikti. Ve Keane, Freddy MacKilligan'ın yerinde olsaydı, şu anda saklanıyor olurdu.

Ama dikkatinin dağılmasına izin veremezdi. Kız kardeşini geri istiyordu ve onu elde edene kadar durmayacaktı.

"Bak-" diye başladı ama genç porsuk ona başını salladı, gözleri gerçekten büyümüştü ve paniklemeye hazır görünüyordu, ki bu garipti. Bal porsukları paniğe yatkın değildir.

Keane konuşmayı bıraktığında, küçük porsuk oturan kız kardeşinin önünde çömeldi.

"Hey," dedi usulca, "neden gidip bir şeyler pişirmiyorsun tatlım? Düşünmene yardımcı olur."

Pişirmek mi? Kız kardeşinden yemek pişirmesini mi istiyordu? Küçük kız kardeşi dışarıda bir yerlerde bir salakla birlikteydi ve bu düveler mi pişirmek istiyordu?

Keane yine konuşmak için ağzını açtı ve porsuk *yine* ona o çılgın bakışını attı.

"Evet," dedi Charlie MacKilligan. "Evet. Pişireceğim. Pişirmek güzeldir. Ayılar yemek yapmama bayılır."

Ve böylece ayağa kalkıp odadan çıktı.

Küçük porsuk elini göğsünün üst kısmına bastırarak titrek bir nefes verdi ve ayağa kalktı. Sevimliydi ama Keane'e bir Muppet'ı hatırlatıyordu. Belki de büyüklüğü ve mor saçları yüzündendi.

"Tamam, şimdi bunu hallettiğime göre-" "Kız kardeşim," diye itti Keane.

"Evet, evet. Özür dilerim. Bak, sana ne diyeceğimi bilmiyorum. Babamızın bir pislik olduğunu hep biliyorduk ama *bu* kadar pislik olduğunu bilmiyorduk. Ama size söyleyebileceğim tek şey, bize kız kardeşinizden *asla bahsetmeyeceği*. Ne bu dünyada ne de öbür dünyada."

Charlie odaya geri döndü. Paslanmaz çelik bir kâseyi kolunun kıvrımına sıkıştırmış, diğer eliyle de içindekileri tahta bir kaşıkla karıştırıyordu.

"Biliyor musun," diye söyleniyordu, "sanki hayatlarımızı mahvetmek için elinden geleni yapıyor. Sanki amacı beni delirtmekmiş gibi. Neden beni delirtmek istiyor, Max? Çünkü beni delirtiyor!"

Aniden arkasını döndü ve mutfağa doğru yürümeye başladı.

Kukla, sanki kız kardeşi araya girmemiş gibi konuşmalarına geri döndü. "Ancak, babamız ailemizin çoğu tarafından aranıyor. Yakında yakalanma ve çabucak öldürülme ihtimali çok yüksek."

"Peki ya kız kardeşimiz? Bu onu daha da tehlikeye sokar."

"Eğer ailemizden biri Freddy'yi yakalarsa, endişelenmene gerek yok. Bir yavruyu öldürecek değiller."

"Yavru."

"Her neyse. Muhtemelen onu orada bırakacaklardır. Cesetle birlikte." "Ne halt ediyor-"

"Ve başka ne var biliyor musun?" Charlie MacKilligan, elinde her bir kabı hamurla dolu bir muffin tepsisiyle odaya geri dönerken sordu. Daha önce kimsenin bu kadar hızlı kek hamuru yaptığını görmemişti. Annesi muffin pişirirdi ama o çok daha uzun sürerdi.

"Şansım varken onu öldürmeliydim," diye devam etti. "Dokuz yaşımdayken onu öldürme şansım vardı. Bunu ben de düşündüm. Ama annem bıçağı elimden aldı ve bana kendi babamı öldürmemem gerektiğini söyledi. Bunun yanlış olduğunu söyledi. Ahlaki olarak. Ama biliyor musunuz? Bence *yanılıyordu*. Bence kesinlikle öz babamı öldürmeliydim. Öldürmeliydim! Gerçekten yapmalıydım!"

Ve tekrar mutfağına geri döndü.

"Yine de aileye haber vereceğim," dedi Kukla, o kek pişirme öfkesinden hâlâ korkmamıştı. "Onlara kız kardeşin hakkında bilgi ver ve onun canlı ve kirlenmemiş olarak getirilmesini söyle."

"Bekle . . . ne?"

"Panik yapma. Erkek kuzenlerim o kadar da kötü değildir ve kadın kuzenlerim de bunu yanlarına bırakmazlar zaten."

Charlie MacKilligan tekrar döndü. Bu kez elinde bir tepsi taze pişmiş kek vardı.

"Yaban mersinli mi?" diye sordu.

Tamamen korkan Keane ondan bir adım uzaklaştı. "Bunları nasıl bu kadar çabuk yaptın?"

Omuz silkti. "Bunlar fırından yeni çıktı. Bütün sabah pişirdim." Başparmağını pencerelere doğru salladı. "Beslemem gereken ayılar var."

"Oh, kahretsin!" Finn pencerelerin dışında durup içeri bakan ayıları uyarmak için tıslarken Shay havladı.

Charlie MacKilligan, "Bilin diye söylüyorum," dedi, sesi yeniden sakin ve mantıklı çıkmıştı, "eğer bana ya da kız kardeşlerime zarar verseydiniz, o ayılar hepinizi parçalarlardı. Eğer davet edilmeden buraya gelmeye karar verirsiniz, bilginiz olsun. Ama ne var biliyor musunuz?" Keane'e dev bir yaban mersinli kek uzattı. "Sen ve ben birbirimizi çok iyi anlıyoruz. Sen Freddy MacKilligan'dan nefret ediyorsun. Ben de Freddy MacKilligan'dan nefret ediyorum. Kız kardeşine zarar vermesine izin vermeyeceksin. Ben de kız *kardeşlerime* zarar vermesine izin vermeyeceğim. Tanrım, sanki ikiz gibiyiz."

Keki işaret etti. "Buyurun. Dene bakalım."

Keane Kukla'ya baktı ama onun tek yaptığı kayıtsızca omuz silkmek oldu. Devam etti ve üst kısmını ısırды. Birkaç saniye çiğnedikten sonra, Keane takdirle biraz homurdanmaktan kendini alamadı.

"Biliyorum, değil mi?" MacKilligan sanki havai fişekleri patlatmış ve beş yıldızlı bir eleştiri yazmış gibi kabul etti. "Harikalar! Çok fazla becerim yok, ancak sahip olduğum birkaç beceride ustalaştığımdan eminim."

* * *

Max, Malone'lara arabalarına kadar eşlik etti. Onların araçlarına binip uzaklaştıklarını görmek istiyordu.

"Bir dahaki sefere çocuklar, eğer gelmek isterseniz telefon etmelisiniz. Biz gizlice yaklaşmak isteyeceğiniz bir aile değiliz."

"Kız kardeşimiz-"

"Eğer *bir şey* duyarsak, size haber vereceğiz. Söz veriyorum."

Kedi başıyla onayladı ve yolcu kapısını açtı. Tam binmek üzereydi ki Max sordu: "Hızlı bir soru: Cella Malone ile akraba *değil misiniz*? Çünkü onu zaten tanıyorum ve muhtemelen bu konuda yardımcı olabilir."

Kardeşlerden biri, "Biz ailenin o tarafıyla ilgilenmiyoruz," dedi. Ve sesindeki acılık ... lanet olsun. "Anladım."

Kardeşler başka bir şey söylemeden dev ciplerine binip uzaklaştılar.

Onlar gittikten sonra Max başını geriye attı ve güneşin yüzünü biraz ısıtmasına izin verdi. Her şey kontrolden çıkıyormuş gibi hissediyordu ama paniğe kapılmayı reddetti.

"Hey," dedi Zé'nin arkasında durduğunu hissettiğinde. "Hey. Dışarı çıkmam lazım."

"Kapının yanındaki masadan bir araba anahtarı al ve git." "Benimle gelmek ister misin?"

Max onunla yüzleşti. "Nereye gidiyorsun?"

"Kamatsu ile buluşmak için şehre. Ona söyleyecek bir şeyler bulmam lazım, bu konuda ağzımı açmamı engellersin diye düşündüm. Tabii burada kalman gerekmiyorsa."

"Yani ablamın önümüzdeki dört saat boyunca babamızın ne kadar boktan biri olduğunu, çünkü artık reşit olmayan sağır kızları kaçırdığını anlatmasını mı dinleyeceğim? Bu arada, bu konuyu bir daha tartışmak istemiyorum."

"O koca ayısı nerede? Şikâyetlerini dinleyemiyor mu?"

"Üçüzleriyle birlikte bir işte. Ama sonra dönecek. Duş almamı bekleyebilir misin?"

"Elbette. Benim de bir duşa ihtiyacım var."

Elini uzattı ve Max'in ilk içgüdüğü geri çekilmek oldu çünkü genelde insanlar ona elini uzattığında, bu yüzüne yumruk atmak için olurdu. Ama tam zamanında kendini durdurdu ve Zé elini yanağına koydu. İri parmakları çenesi boyunca kaydı. Dokunuşu nazikti ama dün gecedен bunun böyle olması gerekmediğini biliyordu.

"Güne böyle boktan bir başlangıç yaptığın için üzgünüm," diye mırıldandı, hâlâ yüzünü okşuyordu.

"Freddy Etkisi'ni yaşamak zorunda kaldığın için üzgünüm. İnsanlar yörüngemize giriyor ve trajik bir şekilde onun aptallığının çekim alanına kapılıyorlar."

"Üzülme. Hepimizin geçmişe gidip o soyu yok etmek istememize neden olan aile üyelerimiz var."

Max güldü ve Zé'nin etrafından dolandı ama durdu ve ekledi, "Bu arada... küçük kediler genellikle büyüklerle uğraşmaz. Bu küçük bir hayatta kalma meselesidir."

"Sen onlarla yattın."

"Tabii ki yaptım. Ben kedi değilim. Ben lanet olası bir bal porsuğuyum ve bu pençeyle"-elini kaldırdı-"Ben lanet olası bir kuralım."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Zé Starbucks'a girdi ve Kamatsu'nun bir masada oturduğunu gördü, şüphesiz bitki çaylarından birini içiyordu.

"Bir şey ister misin?" Max tezgâhı işaret ederek sordu. "Normal kahve," dedi.

"Tamam." Max hareket etmeden önce onun kolunu yakaladı. "Söyleyeceğin her yalanın başkalarının güvenliği için olduğunu unutma."

"Tamam. Bunu yapabilirim."

"Yapabilirsin."

Doğrudan onun masasına yöneldiğinde Kamatsu onu çoktan fark etmişti. İkisi de kapiya sırtlarını dönerek oturmayı sevmezdi. Akıllıca davranarak, her iki tarafa da oturup etraflarındaki hareketliliği izleyebilecekleri yuvarlak bir masa seçmişti.

Kamatsu onu görünce sırttı, ayağa kalktı ve ona sarıldı. "Seni gördüğüme çok sevindim."

"Ben de seni gördüğüme sevindim."

Karşılıklı oturdular ve Kamatsu'nun gülümsemesi anında soldu. "Ne haltlar dönüyor burada?" diye homurdanmaya başladı.

Sesi alçaktı, böylece müzik sesinden diğerleri tarafından duyulmuyordu. "Öldüğünü sanıyordum. Bunca zamandır neredeydin? Telefonuna ne oldu? David'in ofisine gelip raporu alan adam kimdi?"

"Şey-"

"Her kimse," diye devam etti, "o ya da bir başkası bilgisayarımı ve çevrimiçi depolama alanımı hackledi ve raporun tüm kopyalarını aldı. Hiçbir yedeğim yok. Hiçbir şeyim yok. Onlara bunu yapmalarını siz mi söylediniz?"

"Tabii ki hayır."

"O zaman neler oluyor? Bana *hemen* söylesen iyi olur."

"Merhaba!" Max, elinde iki venti kahve fincanı ve büyük bir tabak ballı çöreklerle masaya doğru zıpladı.

"Size yardımcı olabilir miyiz?" Kamatsu sordu.

Max'in gülümsemesi hiç değişmedi. "Hayır!"

Zé'nin önüne bir kahve koydu, bir sandalye çekti ve ona yakın oturdu. Tabağı masanın ortasına doğru itti ve "Ballı çörek?" diye sordu.

Kafası karışan ve sinirlenen Kamatsu sandalyesine geri oturdu.

"Hayır." "Zé?" Başını salladı. "Harika. Hepsi benim için."

Tabağı tekrar yaklaştırdı ve sanki arabada kız kardeşinin dev yaban mersinli keklerinden iki tane yememiş gibi o şeylere daldı. "Peki ne hakkında konuşuyoruz?" diye sordu bir lokma çöreğin etrafında.

* * *

Ruth Barton arkadaşlarıyla birlikte sokakta yürüyordu. Dişi ayıları yıllardır tanıyordu, kocası ve dört yavrusuyla birlikte mahalleye taşındığından beri. Elbette bu yirmi yıl önceydi ve zaman değişmişti. Yine de başa çıkamayacağı bir şey değildi. Ne de olsa onun türü hayatta kalanlardı.

Değişen zamanları düşünürken, küçük mahallelerindeki herkesin artık "Bal Porsuğu Evi" dediği yerin önünde durdu. Porsukları pek sevmezdi. Çoğunlukla balını yedikleri için. Kendisinin ve kocasının kovanları vardı ve bu porsuklar buraya taşındığından beri kovanlar birden fazla kez yağmalanmıştı. Bu can sıkıcıydı.

Ama ne zaman şikâyet etse kocası ısrarla, "Ama şu en yaşlı olanın ballı çöreklerini denedin mi?" diye soruyordu.

Denemişti ve kocası haklıydı. Bu yüzden şimdilik çenesini kapalı tutuyordu. Ama yine de. . . kovanlarından uzak dur!

Arkadaşlarının kıkırdamasına neden olan bir homurtu çıkardıktan sonra, çitteki kapının kilidini açtı ve ön bahçeye adım attı. En yaşlı porsuk verandanın basamaklarında oturuyordu, bu yüzden Ruth'un kapıyı çalmasına ya da eve girmesine gerek yoktu. Kocasının bir gece önceki partiden eve bir düzine ballı kadife kek getirdiğinde aldığı tepsiyi bırakabilirdi. Bu onun kahvaltısına dönüşmüştü.

"Bunu size geri vermek istedim," dedi.

"Teşekkürler Bayan Barton," dedi porsuk, tepsiyi alıp yanına koydu. Sonra hiçbir şey söylemedi.

Bu garipti, çünkü genellikle Ruth kocasından tepsileri bıraktığında Charlie'nin şikayet edecek bir şeyi olurdu. Ruth'a ya da Ruth hakkında bile değil, sadece hayatındaki her şeyden şikayet ederdi. Alerjileri hakkında bir şeyler. Babasının değersiz bir pislik olmasıyla ilgili bir şey. Ya da sadece hava durumu hakkında. Bir keresinde ağzından kaçırmıştı, "Gökyüzü tuhaf görünüyor, değil mi?"

Ama şimdi, verandasında otururken, hiçbir şey söylemiyordu. Sadece oturuyordu.

Ruth uzaklaşmaya başladı ama bu doğru gelmiyordu.

İstemeye istemeye, "Bir sorun mu var?" diye sordu.

"Ben iyiyim." Ama Ruth dört yavruyu dört güçlü alt yetişkin olarak yetiştirmişti ve bu alt yetişkinlerin ne zaman üzgün olduklarını biliyordu. Şu anda gördüğü de buydu.

"Emin misin? Çünkü bir şeyler kesinlikle yanlış gibi görünüyor. Yap Bu konuda konuşmak ister misin?"

"Hayır, ben ... Ben ..." Charlie hırıltılı bir nefes aldı. "Ben iyi *değilim!*" diye bağırdı, ardından histerik ve vahşi gözyaşlarına boğuldu.

* * *

Kamatsu kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu, bir bacağını diğerinin üzerine attı, dudaklarını büzdü ve Zé'ye baktı. Bu bakışı biliyordu. İyi bir bakış değildi.

Buraya gelirken Max'le birlikte üzerinde çalıştıkları yalanı hatırlamak için bir an durdu. Yanlış yapmak ya da herhangi bir açık bırakmak istemiyordu. Eğer boşluk bırakırsa, Kamatsu her şeyi yerle bir ederdi.

Ama duraksaması çok uzun sürmüş olmalıydı çünkü Kamatsu bakışlarını Max'e çevirdi ve "Bana bunca zamandır nerede olduğunu söylüyordu. Ve neler olup bittiğini."

Zé boğazını temizledi. "Görüyorsunuz-"

"Hepsi benim hatam," dedi Max, Zé'yi şaşırtarak. Hata mı? Hata hakkında hiçbir şey söylememişlerdi.

"Öyle mi?" Kamatsu

sordu. "Öyle mi?" Zé

sordu.

"Evet." Elindeki çörek parçasını bıraktı, ellerini kâğıt peçeteye sildi ve başladı: "Anlayacağınız, bu adam annem yüzünden beni kaçırmaya çalışıyordu. Uzun hikâye, anlatmayacağım. Her neyse, kapüşonu kafamdan çıkardıklarında etrafıma bakındım ve Zé'yi gördüm. Ve dedim ki

kendim, bekle. Bu adam burada olmamalı. Onlardan biri değil. Benim hatam, tamamen fazla arkadaş canlısı olmamdı ve Zé'nin bana yardım etmeye çalıştığına inandılar, ki tamam, öyleydi ama bunu bilmemeleri gerekiyordu. Ne yazık ki, o noktada, bildiler. Ve kıyamet koptu. Tamamen kendi yaptığım bir karmaşaydı, bu yüzden ablam bu tür şeyleri kendi başıma yapmamdan hoşlanmıyor. Ama bunu ona önceden söylersem çıldıracağını biliyordum çünkü dürüst olmak gerekirse, tüm bunlar babam yüzünden oldu. Ve şimdi de on yedi yaşındaki sağır kızı kaçırdığını biliyoruz ..." Başını iki yana salladı. "Yine de söylemeliyim - ve kız kardeşimin bunu duymak istemeyeceğini *bildiğim* için o zaman söylemedim - bu kızla seks yaptığını sanmıyorum. Onu kesinlikle bir şey için kullanıyor ama bunun seks olduğunu sanmıyorum. Aman Tanrım!" Ellerini masaya vurdu. "Hacker! Muhtemelen hacker o!" Yumruğunu alına bastırdı. "Yüz milyonu bu şekilde aldı. O yaptı. Tabii ya. şimdi mantıklı geliyor. Hepimiz bunu kendi başına yapamayacak kadar aptal olduğunu biliyorduk, o yüzden bu kız yapmış olmalı. Ve gerçekten, babam hakkında söyleyebileceğim en iyi şey, hapse girmeyeceği tek şeyin iğrenç bir ucube olması. Ne yazık ki, ahlaki bir üstünlüğü olduğu için değil, genel popta kıına tekmeyi yemek istemediği için."

Max kolunu sandalyenin arkalığına dayadı ve başını salladı. "Evet. Bu konuda haklıyım. Yine de ablama söyleyemem. Henüz söyleyemem. Ondan o kadar nefret ediyor ki, bunu duymak istemeyecektir. Onun için bahaneler uydurduğumu düşünecek. Ama ben babam için bahane uydurmam. O benim küçük kardeşim. Onun için bahaneler uyduruyor. Oh!" Tekrar dik oturdu ve Zé ellerinin her cümleyle birlikte hareket ettiğini fark etti. Neredeyse her kelimedede, ki bu inanılmazdı çünkü çok hızlı konuşuyordu. Her şey çok yoğundu. "Ama bugün onunla ooooo gurur duydum. Bu yeni ilacı kullanmaya başladığından beri mantıklı ve sakindi ve bir damla bile gözyaşı dökmedi! Bernice teyzemizle konuşurken, babamızla birlikte büyürken onu çok kolay bir şekilde öldürebilecekken, babamızın suçunu bize yüklemeye çalıştığı o şeyi yaptığında çok gururlandım. Kafasına bir yastık geçirseydi hiçbirimiz bu konuşmayı yapıyor olmazdık. Her neyse, o şeyi yaptı ve küçük kardeşim onu tamamen alt etti. Kendini savundu. Geri adım atmadı. Ve sinirlendiğinde, bir damla gözyaşı dökmedi ya da iki tonluk çizgili bala dönüşmedi.

mahalleyi yok edebilecek bir porsuk. Müthişti!" Parmağıyla Zé'yi işaret etti. "Ama bunu söylediğimi ona söyleme."

Mübarek bir sessizliğe büründü ama bu uzun sürmedi. "Biz ne hakkında konuşuyorduk? Ah, evet! Her neyse, Zé'nin ne olduğunu bilmediğini fark ettim. Onu orada bırakıp ekibinizin onu kurtarmasına izin verebilirdim ama ona ne olduğunu söylemenin benim görevim olduğunu düşündüm. Yani, o bana yardım etmeye çalıştı, şimdi ben de ona yardım etmeliydim. Tabii ki bir gecikme oldu çünkü çatışma sırasında gerçekten yaralandı. Çatışmadan çok bıçakla dövüşme, hayvanla boğuşma gibi bir şeydi ama her neyse, gerçekten yaralanmıştı ama birkaç gün içinde iyileşeceğini biliyordum. Travmatik beyin hasarı olsa bile, en fazla üç gün içinde iyileşeceğini biliyordum. Ayağa kalktığında ona "Dostum, sen kocaman bir kara kedisin!" diyebilecektim. Ama tabii ki bana inanmadı. Bu yüzden bunu ona kanıtlamam gerekti ve bu biraz zaman aldı ve sonra bir aksilik oldu ve o ayı yavrusunu yemeye çalıştı ve ayıların hepsi onun ölmesini istedi. Ama kız kardeşim sonraki hafta boyunca onlar için ballı çörekler yaparak bunu düzeltti ve bu genellikle işe yarıyor. En azından boz ayılar ve siyah ayılarda. Kutup ayıları için daha fazla balina yağı kullanırsa işe yarıyor ama balina yağıyla çalışmaktan nefret ediyor. Ancak pandalar için bambuyla çalışmaktan keyif alıyor."

Max, Zé ve Kamatsu arasında bir ileri bir geri baktı ve sonunda sözlerini şöyle bitirdi: "Ve işte buradayız. Bilmeniz gereken başka bir şey var mı?"

Kamatsu sandalyesini geriye itti ve ayağa kalktı. "Seninle dışarıda konuşabilir miyiz lütfen?" diye sordu Zé'ye.

"Evet. Elbette."

Starbucks'tan dışarı çıktı ve Zé aval aval Max'e baktı. "Ne?"

Max omuz silkerek sordu.

Ona cevap bile vermedi. Starbucks'ta polisi ilk kimin arayacağını merak ederek dışarı çıktım.

* * *

Zé ve ekip lideri gittikten sonra Max, tezgahın arkasındaki baristalar da dahil olmak üzere kendisine bakan insanlara baktı. Onlar bakarken kollarını iki yana açtı ve tüm oda hep bir ağızdan ayakta alkışlamaya başladı.

"Teşekkür ederim. Teşekkür ederim," dedi işletmedeki tek müşteri olan diğer şekil değiştirenlere. "Hepinizi seviyorum!"

* * *

Kamatsu ona ulaşır ulaşmaz, "Bunun ne sikim olduğunu bilmiyorum," diye çıkıştı. "Ve umurumda da değil. Ama işten ayrılmak istiyorsan tek yapman gereken bana söylemekti."

"Ben asla-"

Kadın hızla uzaklaştı ve Zé ona yetişmek için biraz koşmak zorunda kaldı.

"O utanç verici performansın neyle ilgili olduğunu bilmiyorum ama eğer görüldüğünün onda biri kadar deliyse, o zaman yapman gereken son şey onu becermek olmalı!"

"Ben-"

"Umurumda değil! O akıl hastası! Ona yardım edin!" Durdu. "O ne? Patronun kızı falan mı? Senden onu korumanı mı istedi? Çünkü onun ihtiyacı olan şey bir akıl hastanesi, koruma değil."

"Anlamıyorsun, o-"

Kamatsu ellerini havaya kaldırdı. "Bunu daha fazla dinleyemem. Dinleyemem!" Döndü ve tekrar uzaklaştı. "Sadece . . . Yapamam. Seni başka bir zaman ararım. Herhangi bir işe girmek istersen bana haber ver, ama ... istemezsen ... Yapamam."

Sonra da gitti.

Zé geri dönmek için döndü ama Max çoktan onun arkasında duruyordu.

"Gördün mü?" dedi. "Gerçeği kabullenemiyorlar."

"Bu da neydi böyle?" "Ne neydi?"

Zé'nin kendini kontrol etmesi biraz zaman aldı. Çünkü bağırmak istiyordu. Hem de çok fena bağırmak istiyordu. Ama Max hakkında öğrenmeye başladığı şey, her ne kadar rastgele bir şey yapıyormuş *gibi görünse* de, aslında asla öyle olmadığıydı. Plan bir nefesle bir sonraki nefes arasında yapılmış olsa bile, her zaman bir planı vardı.

Kontrolün kendisinde olduğunu anladığında, "Ona yalan söyleyeceğimizi sanıyordum. Sen ve son birkaç gün içinde tanıştığım diğer herkes tarafından defalarca gerçeğin sadece herkesi incitebileceği ve yalan söylemem, yalan söylemem ve tekrar yalan söylemem gerektiği söylendi."

Max başını salladı. "Evet. Yalan söylemen gerekiyor." "Ama sen yalan söylemedin. Hiç yalan söylemedin." "Biliyorum. Yine de sorun değildi."

"Nasıl iyiydi?"

Kadın telefonuna baktı ve adamın içinden telefonu ondan alıp sokağın ortasına fırlatmak geldi. Ama sonra onun elini tuttu ve telefonunu kot pantolonunun arkasına sokarak ters yönde yürümeye başladı.

"Bakın," diye açıkladı Max, "plan yalan söylemekti ve bu çok iyi bir plandı. Güvenli bir plandı. Ve şu anda güvenli planlara ihtiyacın var. En azından ayakların yere basana ve tüm bunları çok fazla endişelenmeden çözene kadar."

"Tamam."

"Ama ben hayatım boyunca bu tür şeyler yaptım ve bazen gerçek mükemmeldir ... çünkü kimse gerçeğe inanmaz. Yüzünü gördün, değil mi? Söylediğim hiçbir şeye inanmadı. Benim deli olduğumu düşünüyor. Bu mükemmel."

"Ama Starbucks'taki herkes-"

"Bizden biri."

"Ne?"

"Evet. Buraya gelene kadar gideceğimiz Starbucks'ın yeni Spor Merkezi'ne çok yakın bir Starbucks olduğunu bilmiyordum. Orada çalışan herkes ve o sırada orada olan herkes ... bizden biri. Mükemmeldi."

Durdu ve tüm şehir bloğunu kaplayan dev binayı işaret etti.

"Burası Spor Merkezi," dedi onu büyük kapılara doğru sürüklemekten önce. İçeri girdiklerinde bir sürü insanın bir sürü sportif şey yaptığını gördü. Devasa bir spor salonu vardı. Üst katlarda bir spor sağlık tesisi. Arka tarafta koca bir stadyum. Bir buz pateni pisti. Ve bir Starbucks.

İşaret etti. "Şurada-"

"Hayır. O değil. Orası tam insanlarla dolu. Ve asla yeterince ballı çörekleri olmaz."

Max, Zé'yi de yanına çekerek yürümeye devam etti.

"Şimdi, birkaç hafta önce buraya ilk geldiğimizde buraya hiç gelmemiştim. Katıldığım diğer tüm finaller ve playofflar ya eski Staten Island Spor Merkezi'nde ya da ülkenin veya dünyanın dört bir yanındaki Spor Merkezleri'nde gerçekleşti. Finallerin kime karşı olduğuna bağlı olarak. Burası son birkaç yılda inşa edildi. İlk playoff maçımız burada olacak ve ben çok heyecanlıyım. Yani, burası güzel bir yer, değil mi?"

Onu ana alanın dışındaki bir merdiven boşluğuna götürdü. Önünde iki büyük güvenlik görevlisi duruyordu ve içlerinden biri Max'e bakıp sırttı.

"Kavga çıkarırsan..." diye uyardı güvenlik görevlisi.

"Başlatmayacağım. Söz veriyorum."

Max kapıyı açtı ve bir üst kata çıktılar. Başka bir kapıyı açtı ve içeri girdi. Zé onu takip etti ve kapı aralığında dondu kaldı. Tıpkı üst katta gördüğü gibiydi ama bu insanların neredeyse hepsinin şekil değiştiren olduğunu biliyordu. Boyutlarındaki çılgınca farklılık. Birbirlerine bakışları - ya onları küçümsüyor ya da tehdit ediyorlardı. Yürüme şekilleri bile. Ayılar hantal hantal. Köpekler tırıs gidiyordu. Tamamen yok olana kadar kalabalığın arasında bir görünüp bir kaybolan kediler.

"Bakmayı kes," dedi Max, onu yanına çekerek. "Kavga istiyor gibi görünüyorsun."

Burası sadece şekil değiştirenlerle dolu değildi, özellikle şekil değiştirenlere yönelikti. Mağazalarda dev mankenler vardı; restoranlar "balina yağı biftekleri" ve "ayak uzunluğunda antilop sosisleri" sunuyordu ve devasa spor salonunun tam penceresinde koşu bantları vardı. Bu koşu bantlarından birinin üzerinde saatte en az elli mil hızla koşan bir kadın vardı.

İşaret etti. "Ne oluyor-"

"Kaplan. Çita gibi, hızlı gidebilirler ama sadece kısa aralıklarla. Ama yanındaki koşu bandındaki kurt . . . ? Birkaç saat boyunca böyle tırıs gidebilir. Oh! Bunu görmelisin." Hâlâ elini tutuyordu - ki bu noktada gerçekten umursamıyordu - onu spor salonuna sürükledi, sadece *Guinness Rekorlar Kitabı*'na girmeye çalışan Norveçli adamların kaldırabileceği ağırlıkları rahatça kaldıran devlerin yanından geçti.

"Bu," dedi. "Bir ara bunu denemelisin."

Leoparların ve jaguarların ağızlarında bir şey tutarken tırmandıkları çok geniş, çok uzun ve dalları olan bir ağaç görene kadar neden bahsettiğini anlamadı.

"Bunlar zebra mı?"

"Gerçek zebralar değil. Ve aralarından seçim yapabileceğiniz bir dizi sahte zebra ve antilop var."

"Bir dizi mi?"

"Bilirsiniz, yetişkin ya da ... bebek."

"Hayır," dedi Zé, çıkışa doğru geri dönerek. "Bununla başa çıkamam."

"Denemelisin! Eğlenceli olacak."

Tam spor salonundan çıkarken ona yetişti. "Tamam, tamam.

Görüyorum ki bu çok fazlaymış."

"Ve tuhaf. Tuhaflığı unutma."

Max tekrar onun elini tuttu. "Hadi yiyecek bir şeyler alalım."

"Ben balina yağı yemem."

"Tabii ki yemezsin! Senin ete ihtiyacın var. Kutup ayılarının balina yağına ihtiyacı vardır."

* * *

"Onları hayal kırıklığına uğratmışım gibi hissediyorum, anlıyor musun?" Charlie şu anda onunla ilgilenen dişi ayılara itiraf etti. Biri ona limonata yapmış, diğeri peynir ve kraker getirmişti ve hepsi verandada oturmuş onun sızlanmalarını dinliyordu. "Onlara daha iyi bakmalıydım."

"Hâlâ hayattalar, değil mi?" diye sordu Ruth. "Çünkü kabul edelim, bu çok zor bir ihtimaldi."

"Max'in hâlâ basketbol oynadığını bile bilmiyordum."

"Ve bir yıl MVP seçildi ... yoksa iki miydi?" Cathy Jakes öyle dedi. Ruth ona ters bakınca ekledi: "Biliyorum çünkü eskiden üniversitede biraz top oynamıştım ve Kasaplar'ın büyük hayranıyım."

"Kimin?" "Onun
takımı, canım."

"Oh, Tanrım." Charlie alnını ovuşturdu. "Onun takımının adını bile bilmiyorum. Ben ne biçim bir ablayım böyle?"

"Umursadığını sanmıyorum," diye ısrar etti Ruth. "Kız kardeşin kimseye benzemiyor aslında."

"Çok doğru," diye onayladı Bayan Jakes. "Stevie de geliyor. Öyle değil mi kızlar?"

"Geçen gün beni gördü," dedi Bayan Demming, "ve beni son on yedi kez gördüğü gibi çılgılık atıp ağaca saklanmadı. Bu sefer ben yanından geçerken usulca ölmek için yalvardı. Bu *büyük* bir gelişme."

Charlie biraz daha dik oturdu. "Biliyor musunuz? Özür dilerim hanımlar. Bütün bu sızlanmalar. Tanrım, kendimi sinir ediyorum!"

Ruth onun dizini okşadı. "Charlie MacKilligan, kendine güvenmelisin. Sen çoğu insanın sevdiği iki kadını seven mükemmel bir kız kardeşsin.

sevmek şöyle dursun, hoşlanmak bile çok zor gelir. Onları hayatınız pahasına koruyor ve başkalarını önemsiyorsunuz. Bu, bugünlerde çoğu kişiden daha fazla."

"Teşekkür ederim." Charlie dişi ayılara gülümsedi. "Bunu gerçekten takdir ediyorum ve Aman Tanrım!"

Dişi ayılar her türlü tehlikeye hazır bir şekilde etraflarına bakındılar. "Ne oldu?" Ruth sordu. "Sorun ne?"

"Özür dilerim, özür dilerim. İsteyerek yapmadım..." Charlie işaret etti ve Dişi Ayılar dönüp sokağa baktılar.

"Gurlllll," diye homurdandı Bayan Jakes. "Şu lanet Bugatti'ye bakın." Arkadaşları ona bakarken: "Ne? Ben arabaları severim. Hatta o araba için kocamı bile öldürürüm."

"Zahmet etme," diye mırıldandı Ruth. "O koca ayı kıcını oraya sokamazsın."

"O da kim?" Bayan Demmings havayı koklayarak sordu. "Porsuk. Başka bir teyze mi?"

"Pek sayılmaz." Charlie nefesini dışarı üfledi. "Max'in annesi."

"Oh. Bu çok hoş." Ruth gözlerini kırıştırdı, uzaklara baktı. "Bekle. . . o hapiste değil miydi?"

"Hapisteydi."

"Ama şartlı tahliye mi edildi? Ya da affedildi mi?"

Herhangi bir şey?" Charlie başını salladı.

"Awww, evlat, çok zor bir gün geçiriyorsun," diye içini çekti

Ruth. "Bana mı söylüyorsun?"

Max'in daha yaşlı bir versiyonu açık kapıdan içeri girdi ve verandanın merdivenlerinin dibinde durdu.

"Merhaba, Charlie."

"Merhaba Renny. Seni görmek çok güzel."

"Sen de tatlım. Çok uzun zaman oldu. Büyüyüp güzel bir kadın olmuşsun. Annen seninle gurur duyardı."

"Teşekkürler. Bunun anlamı çok büyük."

Renny Dişi Ayılara baktı ve Charlie'ye sordu, "Uh, özel bir yere gidip birkaç dakika konuşabilir miyiz?"

Charlie daha tek kelime edemeden tüm Dişi Ayılar "Hayır!" diye havladı.

Tüm ayıların yüzündeki kararlı ifade Charlie'ye tartışmanın bir anlamı olmadığını söylüyordu. "Sanırım, hayır."

"Sorun değil. Burada konuşabiliriz. . . bu ayılarla."

"Elbette. Ne oldu?"

"Artık döndüğüme göre-"

"Yasadışı olarak," diye
mırıldandı Ruth.

"Nasıl gidiyor, kaçak?" Bayan Demmings araya girdi.

Ama Renny de Max gibi onları görmezden geldi. "-Bazı işlerim var.

Bazı planlar yapıyorum. Geleceğim için."

"Tamam." Charlie başını salladı. "Bu harika."

"Ve kızımın yanımda olmasını çok isterim. Bilirsiniz, kayıp zamanı telafi etmek için.
Gerçek bir anne-kız bağı."

Charlie kaşlarını çatma isteğiyle savaştı. Renny'nin bunu ona neden söylediğini bilmiyordu.

"Tamam," dedi Charlie tekrar. "Eminim Max seninle biraz zaman geçirmekten hoşlanacaktır. Ona sormalısın."

"Genel fikri ona açtım. Ama bence ona gitmesinin sorun olmayacağını söylersen, senden ve Stevie'den uzaklaşmaya daha hazır olacaktır."

"Max her zaman istediği yere gitmeyi göze almıştır."

"Şey... tam olarak değil. Yani, bana bir seferde altı aya kadar Stevie ile kalmasının beklendiğini söyledi."

"Ben altı ay kaldım, o da altı ay kaldı. Kız kardeşimizi annelerimizin sikişmekte ısrar ettiği o salaktan korumak için bunu yapmak zorundaydık." Charlie sinirlenmeye başladığının farkındaydı, bu yüzden kendini sakinleşmeye zorladı. "Demek istediğim ... bir anlaşmaya vardık. Onu ben zorlamadım."

"Hayır, hayır. Tabii ki hayır. Elbette. Ama sanırım kendini, bilirsiniz, *borçlu* hissetti Sen."

Öfke. "Neden? Çünkü Yang'lar onunla hiçbir şey yapmak istemezken annem ve sonra büyükbabam onu yanına aldı ve sen Freddy MacKilligan'ı dinlediğin için hapse atılmakla çok mu meşguldün? Böyle mi yani?"

Max'in gülümsemesine benziyordu ama Max'in gülümsemesine hiç benzemiyordu. Çünkü soğuktu. Renny'nin gülümsemesi soğuktu. Ama o hâlâ Max'in annesiydi ve Charlie aralarına girmeyecekti. Şimdi değil. Hiçbir zaman.

"Evet," dedi Renny, "onun gibi bir şey."

"Ona her zaman söylediğim şeyi sana da söyleyeyim: Bize hiçbir şey borçlu değil, çünkü o bizim kardeşimiz ve onu seviyoruz. Gidip ne isterse yapabilir ve biz her zaman onun yanında olacağız. Hikayenin sonu."

"Tatlım, bu mükemmel! Şimdi bunu ona doğrudan söyleyebilirsen-"

"Dur bir dakika," diye araya girdi Ruth. "Charlie'nin Max'e seninle gelmesi için *baskı yapmasını* mı istiyorsun?"

"Tabii ki hayır!"

"O zaman ne istiyorsun?"

"Belki de sen kendi işine bakmalısın."

"Belki de o kösele gibi porsuk derisini kıcına geçirmeden önce siktirip gitmelisin."

"Tamam," dedi Charlie, hızla araya girerek. "Bunu herkes için açıklığa kavuşturacağım: Kız kardeşime hiçbir şey yapması için baskı yapmayacağım. İster kalsın ister gitsin, özgür iradesi var. Kendi kararını verebilir. Tamam mı? Herkes mutlu mu? Harika."

Renny bir adım geri çekilerek, "Bu iyi," dedi. "Bu benim için kesinlikle uygun. Sadece birbirimizi anladığımızdan emin olmak istedim ve öyle görünüyor. Sadece onun üzerinde gereksiz bir etki bırakmayacağından emin olmak istedim. Hepsi bu."

Charlie o kadar hızlı ayağa kalktı ki Dişi Ayılar'ın sıçramasına neden oldu. Kendini tekrar kontrol altına alması gerekiyordu, her ne kadar bunu sürdüremeyeceği noktaya gelse de.

İki işaret parmağını kaldırdı ve kendini sakinleşmeye zorlarken Renny'ye bakmak zorunda kalmamak için başını çevirdi.

Birkaç saniye sürdü ama kendini kontrol edebildiğini anladığında kız kardeşinin annesiyle yüzleşti ve kesin ve kısa bir şekilde açıkladı: "Evrenin tarihinde hiçbir zaman seninle Max'in arasına girmedim ve girmeyeceğim. Şimdi değil. Hiçbir zaman. Kendimi açıkça ifade edebildim mi?"

"Evet. Gayet açık."

"Güzel. Şimdi gitmeni istiyorum. Lütfen." Çünkü onu daha fazla yumruklamaktan kendini alıkoyamıyordu.

"Tabii. Sorun değil. Seni tekrar görmek güzeldi, Charlie."

Charlie tekrar sahanlığa oturdu ve Renny uzaklaştıktan sonra Ruth onun elini tuttu.

"Oh, Charlie-kızım."

"Daha ileri gitmeden önce, bana karşı dürüst olmanızı istiyorum. Yanlış mı yaptım-"

"Hayır!" Charlie daha sözünü bitiremeden Ruth konuştu. "Charlie, yanlış okumadın, yanlış duymadın, yanlış yorumlamadın. Sen duydun ne biz hepimiz duyduk ve

doğru anladım."

"Teşekkür ederim. Emin olmak istedim."

YİRMİNCİ BÖLÜM

Will evrak işlerini gözden geçiriyordu ve morali bozuktu. Biri diğeriyle bağlantılı değildi. Morali bozuktu çünkü uçağının havaya uçurulmasıyla ilgili çok fazla soru soruluyordu. Bu ülkeden ve kendi ülkesinden polisler çok fazla soru soruyordu ve bu hiç hoşuna gitmiyordu. Piçlerin MacKilligan'ın bağırsaklarını asfalttan kazımak zorunda kalmadıkları için mutlu olacaklarını düşünürsünüz ama hayır. Piçlerin her türlü sorusu vardı.

Will sorulara cevap vermeyi sevmezdi. Hiç sevmedi. Şimdi de başlamayacaktı.

Patlamanın bir terörist işi olduğunu kanıtlamak ya da çürütmek istediklerini söyleyip duruyorlardı. Ama piçler daha iyi biliyordu. Hepsi MacKilligan adını ve ne anlama geldiğini biliyordu. Sadece ona ve adamlarına çelme takmaya çalışıyorlardı. Böyle bir şey olmayacaktı, değil mi?

Will'in burnu seğirdi, o tanıdık koku kafasına kanlı bir taş gibi çarptı.

Sıçrayarak arkasını döndü ve kadın otel süitinin gölgelerinde durmuş onu izliyordu.

"Merhaba, Mairi. Yaşlı Will amcanı öldürmeye geldin, değil mi?" diye sordu.

Yeğeni gülümsedi. Acımasız bir gülümseme. Her zaman kötü bir gülümsemesi vardı. Will'in evinde kuzenleriyle oynayan küçük bir kızken bile. "Aslında amca, bir anlaşma yapmaya geldim."

Elindeki kâğıtları bir kenara bıraktı. "Anlaşma mı? Ne tür bir anlaşma?"

Gölgelerin arasından çıktı ve Will yüzündeki, boynundaki ve kollarındaki hasarı gördü. Vurulmuş ve dövülmüştü.

"Seni alıyorum sevgili Freddy Amca -ve paranı- ve bütün bunları unutuyoruz.

. . belayı unuturuz."

"Bela mı? Bizi yok etmeye çalışan o İtalyan sürtüklere yardım etmekten mi bahsediyorsun? Ailemizi yok etmelerine?"

"Dürüst olmak gerekirse, o İtalyan sürtükler de aileden. Bu yüzden gerçekten gitmedim aileye *karşı* geldim, değil mi?" Kılı

kırk yarmaktan bahsediyoruz.

"Freddy'yi bulmaya çalıştığını ve bulamadığını sanıyordum. Ne değişti?"

"Bırak da bunu ben düşüneyim. Sadece bir anlaşma yaptığımızı bilmem gerekiyor."

"Pekâlâ," dedi Will. "Bana Freddy'yi canlı getireceksin ve *her şeyi* unutacağız.

Bu."

"Harika!"

Adam onun gidişini izledi. Başka bir şey söylemedi. Söylemesine de gerek yoktu.

"Ona gerçekten güveniyor musun baba?" dedi oğlu, odalarını birbirine bağlayan kapı aralığından.

"Freddy'yi getirmenin bir yolunu bulduğuna inanıyorum," diye cevap verdi, evraklarını toplayıp sandalyesine geri çöktü.

"Peki ya onu getirirse?"

"Onunla sonra ilgileniriz."

* * *

Yemek katında hamburger ve patates kızartması yedikten sonra - neyse ki sunucunun önerdiği gibi gergedandan değil inekten yapılmıştı - plan Spor Merkezi'ni biraz daha keşfetmekti. Ancak Nelle'den gelen bir mesaj Max ve Zé'yi Max'in takım arkadaşlarıyla şehir dışında buluşmaya çağırıyordu. Spor Merkezi'nin dışında bir taksi tuttular ve Nelle'in onlara mesaj attığı adrese gittiler. Adrese vardıklarında Nelle ve diğerleri onları beş katlı büyük bir binanın önünde bekliyorlardı.

Max takım arkadaşlarına ulaşır ulaşmaz Zé onun "Ne?" diye sorduğunu duydu. Neler oluyor?" diye sorduğunu duydu.

Nelle binayı işaret ederek, "Oraya girmemiz gerekiyor," diye cevap verdi. "Ama içeri girmemize izin vermiyorlar."

"Sizi kim içeri almıyor?"

"Lanet kediler." Zé'ye baktı. "Alınmayın."

Max arkadaşlarının yanından geçerek çift camlı büyük kapının önünde durdu, Zé de onun yanında bekledi. Kibarca kapıyı çaldı, sonra elini kaldırıp el salladı. Max'in gülümsemesi yüzündeydi ve Zé aslında adamın içeri girmelerine izin vermesini bekliyordu. Ama kapının arkasındaki güvenlik görevlisi ona parmağıyla işaret etti ve Zé tişörtünün altında sakladığı bıçağı çekmeden önce onun kolunu tutmak zorunda kaldı.

"Neden içeri zorla girmiyoruz?" Tock sordu. "Görünüşe göre hepimiz bu işte gerçekten iyiyiz."

"Bence şu kapıları patlatalım ve insanların ağzını burnunu kırmaya başlayalım." Max sırttı. "Siz buna var mısınız?"

Hepsi anında kabul edince, Zé hızla önlerine geçti. "Durun, durun. Barbarlar gibi kapılara saldırmasak nasıl olur?" "Ama biz barbarların soyundan geliyoruz," diye cevap verdi Max.

"Evet. Eminim öylesinizdir. Ama orada almanız gereken ne var? Senin için internette satın alabileceğim bir şey mi, böylece kimsenin canına okumak zorunda kalmayız?"

Streep onun elini kendi elinin içine aldı ve diğer eliyle dramatik bir şekilde binayı işaret etti. "Zé, kim olduğun hakkındaki gerçek o binanın içinde. Bu zalim, *acımasız* pislik kediler tarafından senden saklanıyor. Alınmayın."

Zé elini çekmeye çalıştı ama Streep onu sıkıca tuttu. Tekrar denedi ama Streep yine bırakmadı. O da elini çekti ve ona tısladı. Son kısmı yapmak istememişti ama ağzından kaçtı.

Çift camlı kapıya doğru yürümeden önce Max'e ve takım arkadaşlarına "Bana bir dakika izin verin," dedi. Kibarca kapıyı çaldı ve güvenlik görevlisi "Ne?" diye hırladı.

"Şu anda kapalı mısınız? Çünkü kapınızın üzerinde, çalışma saatlerinizin yazılı olduğu tabelada açık olduğunuz yazıyor." Biraz arkasına yaslandı ve kapının üzerindeki tabelaya baktı. "Ve *burası* lanet olası bir kütüphane."

"Giriş kartınız var mı? Bu kütüphane sadece giriş kartınız varsa bu saatler arasında açıktır."

"Ben bilmiyorum. Bir tane alabilir miyim?"

"Pahalıdır."

Adam bunu Zé'nin bunu karşılayamayacağını *biliyormuş* gibi söylemişti ve bu da Zé'yi kızdırmaktan başka bir işe yaramamıştı. Bu orospu çocuğu neyi karşılayıp karşılayamayacağını bilmiyordu.

"Giriş kartı için ödeme yapmaya hazırım."

"Randevunuz var mı?" diye sordu güvenlik görevlisi. "Çünkü giriş kartınız yoksa, içeri girmek için randevu almanız gerekir. Ama sanırım sizde o da yok."

Zé'nin boynu sıkıştı. "Sizler mi?"

"Porsuklardan bahsediyor," dedi Max arkasından. "Bu bir ırk meselesi değil."

"Emin misin?" Çünkü adam iri yarı, sarışın, Aryan görünümlü bir orospu çocuğuydu. Ve kulağa kesinlikle bir ırk meselesi gibi geliyordu.

Max gelip Zé'nin yanında durdu. Camdan muhafızı işaret etti. "Şu saçı görüyor musun? Bu bir yele. Bir aslan yelesi. O bir kedi."

"Uh-huh."

Şimdi "aslanın" yararına Zé'yi işaret etti. "O da bir kedi."

Muhafız Zé'ye baktı. Sonra Max'e ve takım arkadaşlarına baktı. "Daha iyi bir arkadaş sınıfı seçmelisin, ev kedisi."

Zé cam kapıların büyük metal kollarını tuttu ve Max'e "Bu lanet kapıları parçalayacağım" dedi.

"Sakin ol," dedi gardiyan. "Sakin ol." Kapıların kilidini açtı ve onları iterek açtı. "Şirretleşmeye gerek yok."

Zé geri çekildi, böylece Max ve diğerleri önce geçebilecek ve tekrar dışarıda kalmayacaklardı. Özellikle de ne aradıklarından tam olarak emin olmadığı için. Bu yabancı dünyada onların yardımına ihtiyacı vardı.

Bayanlar içeri girdikten sonra o da peşlerinden gitti ve köşeyi dönüp ana odaya girene kadar nöbetçinin bakışlarına karşılık verdi.

"Arkadaşlarınızdan siz sorumlusunuz!" diye bağırdı muhafız arkalarından. "Bir şey çalarlarsa, tamamdır."

"Bucko?" Zé hırlayarak arkasını döndü ama Max kolundan tutup onu uzaklaştırdı. "Ne göt herif ama."

"Aslan erkekleri değişkendir. Bazıları harikadır. Birlikte takılmayı sevdiğim birkaç tane tanıyorum. Diğerleri ... onları çok yüksek bir binadan baş aşağı atmak istersiniz. "Onları gerçekten yakalamak istiyorsan," dedi Nelle yumuşak bir sesle, "aslanların saçları. Saçlarıyla ilgili böyle lanet bir şeyleri var."

Ana katta yürürken, Zé kesinlikle içinde çok züppe insanların çalıştığı züppe bir kütüphanede olduğunu hissetti. Bunlar ilkokul günlerinden hatırladığı Bayan Juanita ve Bayan Frannie gibi yardımsever kütüphaneciler değildi. Bu iki bayanın eski devlet okulunda çalışacak pek fazla şeyleri yoktu ama ellerinden gelenin en iyisini yapıyorlardı ve bunu gülümseyerek yapıyorlardı - çocuklar hayatlarını cehenneme çevirmek için kendi yollarından çıkmadıkları zaman.

Ama buradaki kütüphaneciler. . . Tanrım.

* * *

İki erkek ve bir kadının onları görmezden geldiği tezgâha gittiler. Ve Tock yumruklarını tahtaya vurup "*İki dakika burada beklemek için çok uzun bir süre!*" diye bağırana kadar onları görmezden gelmeye devam ettiler.

"Sessiz ol kemirgen!" diye tersledi erkek bir çita. "Buradaki kediler bilgilerini genişletmeye çalışıyor. Denemeniz gereken bir şey."

Mads onu belinden yakalayıp çekiştirdiğinde Tock tezgâhın üzerindeydi ve neredeyse üzerine çıkmak üzereydi.

"Yardıma ihtiyacımız var," dedi Nelle nazıkçe.

"Randevunuz var mı? Biz sadece randevusu olanlara yardımcı oluruz."

Zé ellerini tezgâhın üzerine koydu ve erkek kedi arkadaşıyla göz göze gelecek şekilde öne doğru eğildi. "*Sizler* beni gerçekten kızdırmaya başladınız," diye hırladı. "Şimdi, arkadaşlarım yardıma ihtiyaçları olduğunu söylüyorlar - *onlara* yardım *edin*."

Çita tısladı. Zé de hırlayarak karşılık verdi.

"Yüce Tanrım!" dedi dişi, çitayı yolundan iterek ve kontrolü ele alarak. "Yemin ederim. Siz ev kedileri ve dramınız."

"Bengal kaplanı," dedi Max ona, böylece hakareti anlamıştı. "Onun ne olduğunu ne kadar umursamadığımı sana anlatamam."

"Ne olduklarını bilmek kaçıp kaçmayacağınızı bilmenizi kolaylaştırır." "Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu kaplan, geniş altın gözlerini kırıştırmakla.

Tock yine sakindi -çoğu bal porsuğunun yaptığı gibi öfkesinin geçmesine asla izin vermezdi- Zé'ye doğru el sallayarak, "Bu jaguar hakkında ailesel bilgi istiyoruz," dedi.

Kaplan başını salladı. "Elbette. Ne kadar geriye gitmek istersiniz?"

"Zamanın başlangıcına mı?" Mads düz bir şekilde sordu ve Max kaplanın yüzüne gülmemek için parmaklarını yumruk yapıp tırnaklarını avucuna batırmak zorunda kaldı. Ne de olsa yardımcı olan tek kişi oydu. Onu kızdırmak aptallık olurdu.

"Daha kısa bir süreye ne dersin?" diye tatlı tatlı önerdi kaplan. Belki de apeks bir yırtıcı olduğunu bildiğinde hoş olmak daha kolaydı. "Örneğin, üç ya da dört nesil?"

"Aslında," dedi Nelle, "sadece bir tane."

"Sadece bir tane mi? Ohhhh." Eğildi ve Zé'ye fısıldadı, "Evlatlık mıydın?"

Zé eğildi ve fısıldayarak cevap verdi: "Hayır."

Kaplan onun önüne bir defter ve kalem koydu. "Adın. Soyadı. Şu anki adresin. Eğer farklıysa, büyüdüğün yerin adresi."

Zé bilgileri mimari tipte blok harflerle hızlıca yazdırdı ve defteri masanın pürüzsüz yüzeyine geri itti.

"Bunun ne kadar süreceğinden emin değilim," diye açıkladı kaplan. "Yazılı arşivlerimize bakmamız gerekebilir çünkü bazı aileler çocuklarının kimse tarafından, özellikle de bir veri tabanı tarafından izlenmesini istemez."

"Kıyamet günü hazırlayıcılarından mı bahsediyorsun?" Max sordu. "Tam insan ya da değil... onlar *her yerdeler*."

Zé'nin verdiği bilgilerle uzaklaştı ve Max Tock'a döndü. "Bir şey mi duydun?"

Tock etrafına bakındı, eğildi ve fısıldadı, "Güney Asya'dan gelen elmas teslimatından mı bahsediyorsun?"

Max alnını kaşdı. "*Hayır*. Zé'yi kastediyorum." "Oh. Oh!"

Tock dimdik ayağa kalktı. "Bekle . . . ne?"

"Daha önce buraya giremediğinizde, bağlantılarınızdan haber beklediğinizi söylemişsiniz. Onlardan bir haber aldın mı?"

"Um . . ." Takım arkadaşları Tock'la bakıştılar ve o da, "Neden şu ana kadar beklemiyoruz-" dedi.

"Buldum!" dedi kaplan, gülümseyerek ve birkaç sayfanın çıktısını alarak tezgâha geri döndü. "İşte elimizdekiler." Sayfaları uzattı ama Zé onları almadı. Sanki saldırımlarını bekliyormuş gibi onlara dik dik baktı. Sarmal bir bakır kafa gibi.

Dişi Kaplan sayfaları uzatırken ve Zé gözlerini dikmiş bakarken geçen garip birkaç saniyeden sonra Max sayfaları aldı.

"Teşekkürler."

Sayfaları Zé'ye uzatarak orada dikilmeyeceği için kendisi de sayfalara baktı ama şok edici bir şey görmedi ... ta ki görene kadar.

"Huh."

"Ha?" Zé tekrarladı, sesinde bir panik notası vardı. Hayatının en tuhaf değişimini geçirmiş ve ateşi yükselmediği zamanlarda panik belirtisi göstermemiş bir adamdan geliyordu bu... ta ki şimdiye kadar. "Neden *huh* diyorsun? Bunda *huh* diyecek ne var?"

"Şey ... Katzenhaus sistemindesiniz, bu da 'Kedi Ulusu' denen şeyin sizi takip etmesini sağlar. Bu şekilde eğer bir şey olursa

Yakın ailenize ek olarak, başka eyaletlerde ya da dünya çapında sizi yanlarına almak isteyebilecek akrabalarınızı da takip edebilirler. Seni büyütmek için. Eğer kimse yoksa, diğer kedilerle ya da şekil değiştirenlerle bir bütün olarak ilgilenen bir evlat edinme ajansı ya da koruyucu sistem tarafından alınabilirsin."

"Evet... ve?"

"Gördüğünüz gibi, ebeveynlerinizden yalnızca birinin şekil değiştiren olduğunu varsayıyordum ve babanızdan hiç bahsetmediğiniz için, annenize ne olduğunu söylemediğini, bir gün bir paket sigara almak için dışarı çıktığını ve geri dönmediğini tahmin ettim. Ne yazık ki bu durum büyük kediler için oldukça yaygın. Gerçi bu durum melezlerde daha sık görülür. Ve babamda."

"Sadede gelmeni bekliyorum."

Max boğazını temizledi. "Ama buna göre, annen de baban da kediymiş. Annen anne tarafından jaguarmış."

"Annem ve büyükannem öldükten sonra beni büyükbabam tek başına büyüttü."

"Evet," dedi, keşke devam etmeseydi. "Nasıl öldüler?"

Nelle nazikçe Zé'ye sordu.

"Araba kazası."

Max ürperdi. "Ya da bir sırtlan klanıyla kavga ederken."

"Pardon?"

Siktir et, diye düşündü. Ona her şeyi anlatabilirdi ve belgeyi uzattı. "Annene ve büyükannene ne olduğunu belirtiyor. Tam insan dünyasında, ölüm belgesinde muhtemelen araba kazası yazıyordur. Ama bizimkinde . . gerçek şu ki, annen ve büyükannen yanlış zamanda, yanlış Pride Klanı kavgası sırasında yanlış mahalledeydiler. Ölümler kazara oldu - sırtlanlar sadece kedi gördüler ve aşırı tepki verdiler - ama annenizin ve büyükannenizin şekil değiştiren dünyasının bir parçası olduğu çok açık."

Zé elindeki kâğıtlara baktı ama hiçbir şey söylemedi. Sadece orada durdu. . bakakaldı.

Sonra aniden dışarı çıktı.

"Eh," diye mırıldandı Mads, "gördüğü her sırtlanı öldürmeye gidiyor."

Ama aslında Max'in endişesi bu değildi. O daha büyük bir sorun görüyordu ve bakışlarını Nelle'e çevirdiğinde takım arkadaşının da bunu gördüğünü fark etti.

"Git, Max," diye ısrar etti Nelle. "*Git*."

Max ana kütüphaneden koşarak çıktı, züppe erkek aslanın yanından geçip çift camlı kapıdan çıktı. Sokağa çıktığında Z  çoktan sokağın sonundaki bir taksiye binmişti. Ona doğru hamle yaptı ama kapı kapalıydı ve Max ona ulaştığında taksi çoktan hareket etmişti. Hızını artırdı, caddede yürüyen birkaç tam insanın etrafından dolandı ve taksiyi geçtiğinde aniden caddeye döndü ve kendini taksinin önüne attı.

Taksi çok hızlı gitmiyordu. Ama Max'in küçük bedenine çarpıp onu frigorifik kamyonlardan birinin arkasına savuracak kadar hızlıydı. Üzerinden sıçradı, yere çarptı, sıçramanın gücüyle kabine doğru yuvarlandı ve aracın tekerleklerinin altına girdi ...

* * *

"Siktir!" diye bağırdı şoför, o deli kadın taksinin tekerleklerinin altına yuvarlandığında. Zamanında duramamıştı ve ön lastikler kesinlikle kadının vücudunun üzerinden geçmişti.

Zavallı taksici frene bastı ve direksiyonu kavradı, nefes nefese kalıp Aziz Francis Cabrini'ye İspanyolca dua etmekten başka bir şey yapamıyordu.

Birkaç saniye sonra titreyen ve çaresizlik içinde hıçkırmaya başlayan taksici inmek için kapısını açtı. Ama Z  öne doğru eğildi, koruyucu camdaki açıklıktan kolunu uzattı ve adamı omzundan yakaladı.

"Bir saniye bekle," diye önerdi. "Ama-"

"Ben iyiyim!" Max, zavallı şoförün yolcu tarafındaki camında belirdi ve yüzündeki mutlu gülümsemeyle el salladı.

Taksicinin onu görünce dehşet içinde çılgılık atması şaşırtıcı değildi. Birkaç gün önce olsa Z  de aynısını yapardı.

"Özür dilerim," diyerek arka yolcu kapısına doğru ilerledi ve Z  ile birlikte taksiye bindi. "Seni korkutmak istememiştim. Ayağım takıldı. Ama ben iyiyim."

Bunu söylerken yüzünde kozmik bir şaka gibi gerçek bir lastik izi vardı.

"Gerçekten," diye ısrar etti, iki adam da ona bakakalınca. "Söz veriyorum. Ben iyiyim." Sanki tek başına bu hareket her şeyi düzeltecekmiş gibi iki eliyle başparmaklarını yukarı kaldırdı. Düzelmedi. Z  taksiciye "Sorun yok. Sadece git." dedi.

Taksici tekrar araca bindi, gözlerini sildi ve bir mendille burnunu sildi, sonra yoluna devam etti.

Zé koltuğuna yaslandı ve camdan dışarı baktı, kimseyle konuşacak havada değildi. Aklında çok fazla şey vardı. Neyse ki Max bunu sezmiş gibiydi ve onunla konuşmaya çalışmadı ya da başka bir garip şekil değiştiren olgusu hakkında konuşup durmadı. Bunların hiçbirini yapmadı. Sadece taksinin kendi tarafında oturdu ve kendi penceresinden dışarı baktı.

Ama yolculuklarının yarısında Zé onun elinin kendi elini tuttuğunu hissetti. Söyleyebileceğinden çok daha fazla takdir ettiği basit, sessiz bir jest. Elini çevirdi ve parmaklarını onunkilerle birleştirdi.

Ve yolculuğun geri kalanında da böyle kaldılar.

* * *

Daley "Dale" Malone görüntülü sohbeti kapattı, tabletini masasının çekmecesine geri koydu ve kimya kitaplarını çıkardı. Ama orada oturmuş, birkaç hafta sonra üniversiteye başladığında herkesten önde olabilmek için işine odaklanmaya çalışırken, yalnız olmadığını biliyordu.

Daha da kötüsü, bir süredir orada durduklarını biliyordu.

Ofis koltuğunu çevirdi ve iki kardeşiyle yüzleşti. "Keane'e söylemek zorunda mıyız?" diye sordu.

Çünkü endişelendiği kişi Keane'di. Keane en büyükleriydi. En sertiydi. En öfkeli. Kızgın olmak için bir nedeni olmadığından değil. Vardı. Ancak bunların hiçbirisi onun etrafında olmayı keyifli kılmıyordu. Özellikle de Malone'ların en genci olan Dale için.

Aslında Dale sadece en genç erkekti. Kız kardeşi Natalie ondan bir yaş küçüktü ama tabii ki herkes ona prenses gibi davranıyordu. Sağır olduğu için de değil. Yakın aile için onun sağır olması sadece duyamadığı anlamına geliyordu. Bazı insanların mavi, bazılarının kahverengi gözlerle doğması gibi, bazı insanlar sağır, bazıları da işitme engelli olarak doğuyordu. Ve eğer Black Malone'larla -diğer Malone'ların onlara ısrarla taktığı isimle- gerçekten kavga etmek istiyorsanız, tek yapmanız gereken kız kardeşlerinin sağırlığının bir tür kusur ya da sakatlık olduğunu öne sürmektir. Ama değildi. Onun için değildi. Ya da onlar için.

Ancak ağabeyleri onu ormandaki zayıf bir dişi geyik gibi korumaya devam etti çünkü onun da kendileri kadar tatlı ve sevimli olduğuna inanmakta ısrar ediyorlardı.

Doğduğu gün kadar masumdu. Kardeşi Shay'in deyimiyle, "gerçekleşmeyi bekleyen bir kurban."

Ve Malone kardeşlerin ortak zihninde -ki Keane'e göre Dale "çok genç, çok saf ve çok aptal" olduğu için bir "Malone Kardeş" olarak görülmüyordu- kız kardeşleri şu anda bir kurbandı. İğrenç, yaşlı bir adam tarafından kaçırılan zavallı, üzgün bir kurban. Yine de Dale daha iyi biliyordu. Biliyordu çünkü Natalie ile aralarında hiçbir sır yoktu. Yaşları o kadar yakındı ki, ikiz gibiydiler. Ancak Dale ile Natalie ve *diğer herkes* arasında sırlar vardı!

Bu, daha küçük bir çocukken birbirlerine verdikleri bir sözdü ve bugüne kadar da bu sözü tuttular. Ama söz konusu küçük kardeşleri olduğunda, Malone kardeşler taahhütleri umursamıyordu.

Dale sandalyesinden çekildi ve yatağın altında buldukları vahşi bir kedi gibi aile evinin içinde sürüklendi.

Birinci kattaki mutfığa ulaştılar ve Dale'i hiç acımadan içeri ittiler. Nezaket yok! Neden ona hep böyle kötü davranılıyordu?

"Söyle ona," diye emretti Finn, Dale yemek yiyen Keane'in önünde tökezleyerek durduğunda. En büyük ağabeyi, annelerinin onlara yaptığı büyük bir kase İrlanda güvecinin üzerine çökmüştü, büyük kollarını ahşap masaya dayamıştı, siyah saçları neredeyse hiçbir şeyi kaçırmıyor gibi görünen o rahatsız edici altın gözleri gizliyordu.

Finn tekrar, "Söyle ona," dedi.

"Gerçekten yapacak bir şey olduğunu sanmıyorum-"

Shay ona arkadan çarparak öne doğru itti. "*Söyle ona.*"

Dale boğazını temizledi. "Mesele şu ki," diye başladı, "ona söz verdim-"

Sözünü bitiremeden Keane başını çevirdi ve o soğuk, acımasız altın rengi bakışlarını Dale'in üzerine kilitledi, yemeğini yavaşça çiğnerken ağzı hareket ediyordu. Bu durum Dale'i bu kadar korkutmamalıydı; sanki daha önce bu durumla pek çok kez karşılaşmamıştı. Ama ağabeyinin kendisine bakarken bunu yapmasında Dale'de kaçma isteği uyandıran bir şey vardı.

Kardeşinin gözlerini gerçekten göremese de bunun bir önemi yoktu. Onları *hissedebiliyordu*.

Dale yutkundu ve şöyle dedi: "Tamam, herkes histerikleşmeden önce. O iyi. Bir hata yaptığının farkında ve yakında eve dönecek. Sadece yapmadan önce birkaç şeyi düzeltmek istiyor. Onunla konuşmaya çalıştım.

Ama kararını verdiğinde nasıl olduğunu bilirsin. O da tıpkı senin gibi Keane. Ama o iyi. Az önce onunla konuştum."

Keane çiğnemeyi bıraktı. Yutkundu. Bakmaya devam etti.

"Ne?" Dale sonunda bakışları devam edince sordu. "Onun nerede olduğunu ne zamandır biliyorsun?" Finn sordu.

"I Aslında *Yapma*. Biliyorum nerede o öyle. O olmuştur üzerinde ve hareket et.

Sürekli."

"Ama onunla temas halindeydin. Bunca zamandır. Ve kimseye tek kelime etmedin mi? Anneme bile mi?"

"Bunu gerçekten siz olmadan kendi başına yapmak istedi."

"On yedi yaşındaki küçük kız kardeşin bunu kendi başına yapmak istedi ve sen bunun bir sorun olmadığını mı düşünüyorsun?"

"*Bana* neden kızdığınızı anlamıyorum. Ben bir şey yapmadım ki! O yaptı. MacKilligan kardeşlerin peşine düşen de sizdiniz, muhtemelen bu yüzden düzeltmesi gereken bir şey olduğunu düşünüyor. Yine, benim uzaktan yakından dahil olduğum bir şey değil. Bu yüzden herkesin neden bu kadar kızgın olduğunu anlamıyorum. Ow. Ow! Ow!"

Shay, Dale'in omzunu kavrayıp sıkarak, neredeyse kaplan pençesiyle ezerek eğildi ve ona şunu hatırlattı: "Büyüme hamleni yapana ve dişlerin tamamen çıkana kadar Keane'e sadece bilmek istediği şeyi söylemek isteyebilirsiniz."

"Sana bildiklerimi söylüyorum. Neyin peşinde olduğunu bilmiyorum. Gideceğini bilmiyordum. Ne zaman döneceğinden de tam olarak emin değilim. Bana sadece yakında eve geleceğini ve tamamen iyi olduğunu söyledi. Tek bildiğim bu."

Keane tam iki dakika daha Dale'e bakmaya devam etti - gerçekten! İki dakikaydı! Saydı!- ve Dale gözlerini kaçırmamak için kendini zorladı. Gözlerini kaçırmamak için. Kendini hiçbir şey yapmamaya zorladı çünkü ağabeyinin bunu Dale'in yalan söylediğine dair bir işaret olarak göreceğini biliyordu. Ve eğer Dale'in yalan söylediğini düşünürse, bu olay önümüzdeki yirmi dört saat boyunca devam edebilirdi. Bu yüzden Dale bakışlarını sabit tuttu ve bekledi.

Sonunda, bir ömür gibi gelen bir süreden sonra Keane bakışlarını tam önündeki şeye çevirdi, ağzına biraz daha İrlanda yahnisi attı ve çiğnemeye başladı. Yavaş yavaş. Metodik olarak.

Finn kolunu Dale'in omzuna attı ve onunla birlikte merdivenlere doğru yürüdü. "Bir dahaki sefere ondan haber alırsan, hemen bize söyle. Böylece biz

annemize yalan söyleme konusunda *endişelenmemize* gerek yok.
arka bahçede gömülü. Anladın mı?"

"Kız kardeşimiz her zaman *benden* daha önemli olduğu için öz kardeşini ölümle tehdit ettiğini mi? Anlamam gereken bu mu?"

"Evet!" Finn başını salladı ve Shay'e gülümsedi. "Bana mı öyle geliyor yoksa sence çocuk sonunda anladı mı?"

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Xavier Vargas ön kapısını açtı ve torununu orada, on dört yaşından beri her zaman olduğu gibi kapı çerçevesini doldururken buldu. Ama bugün yalnız değildi. Liseden beri ilk kez eve bir kız getirmişti.

Mor saçlı ve spor ayakkabılarıyla uyumlu Çinli bir kız. O kadar kısaydı ki Zé'nin omzuna bile değmiyordu.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Konuşmamız gerek," dedi Zé, Xavier'i iterek geçti ve çocuğun hayatı boyunca evim dediği daireye girdi.

"Ne hakkında?" diye sorarak kapıyı kapattı.

Zé'yi takip etmeye başladı ama kapı çalınca tekrar açtı.

Mor saçlı kız orada duruyordu.

Zé'ye doğru eliyle işaret etti. "Onunla birlikteyim sayılır."

"O zaman buraya gel," dedi ona ve "majesteleri" görkemli girişini yapana kadar bekledi.

Oturma odası ve ofis olarak kullandığı odayı işaret etti. Evet, daire küçüktü ama b ü y ü r k e n sahip olduklarından daha iyiydi.

Xavier mutfığa gitti, buzdolabından üç şişe bira çıkardı ve çekmecedен bir açacak aldı, ardından mutfaktan yaklaşık iki santim uzakta olan oturma odasına doğru son derece kısa bir gezintiye çıktı. Gerçi onları ayıran bir duvar vardı, bu da güzeldi ve binadaki herkesin sahip olmadığı bir özellikti.

Biraları dağıttı ve önce torununun, sonra kendisinin kapağını açtı, sonra aynısını kız için yapacaktı ama kız çoktan dişlerini kullanarak kapağı çıkarmıştı.

Bu rüküşlüğe gereğinden fazla odaklanmamaya karar veren Xavier torunuyla yüzleşti.

Zé konuşmaya başladı ama Xavier onu durdurdu. "Önce ne yapmamız gerektiğini biliyorsun," diye hatırlattı torununa.

Zé gözlerini devirerek bira şişesinin üstünü önce Xavier'inkine, sonra da kızinkine dokundurdu. Xavier de onu takip etti.

Kız, Xavier'in ısrar ettiği bu nezaketten hoşlanmış görünüyordu, birasından biraz içmeden önce mutlu bir aptal gibi sırıttı.

"Bu Amerikan birası," dedi ona, yutkunduktan sonra biraz yüzünü buruşturduğunda. "Evimde o süslü yabancı şeylerden yok." Torununa baktı. "Peki ne istiyorsun?"

"Vay canına," dedi kız. "Siz ikiniz birbirinize dostça *davranmıyor* musunuz? Aranızdaki tipik dinamik bu mu? Çünkü ben babamı *seviyorum*. O harika bir adam! Çok tatlı ve komik ve-"

"Konuşmayı kes," diye emretti

Zé. "Tamam."

Uzaklaştı ve oturma odasını Xavier'in hâlâ Zé'nin yatak odası olarak gördüğü yerden ayıran duvarın tamamını kaplayan kitaplığa gitti. Oradaki birçok kitabın başlıklarını inceledi. Çocukluğundan beri - parası yettiğinde - topladığı kitaplar.

"Bana nasıl söylemezsin?" diye sordu Zé.

"Neyi söylemedim?" Xavier sordu.

"Benimle bu saçmalığı deneme, yaşlı adam. Neden bahsettiğimi *çok* iyi biliyorsun."

Xavier torununun yanına gitti. "Beni dinle, seni küçük pislik. Benden bir metre daha uzun ve bu daireden daha geniş olabilirsin ama benimle bir daha böyle konuşursan *seni yere sererim*."

"Şu anda ne iyi olurdu biliyor musun?" dedi kız aniden, hızla Xavier ile torununun arasına girerek. "Chili. Chili şu anda çooooook iyi olurdu. Kız kardeşimin annesi - biz üvey kardeşiz, bu yüzden ona 'kız kardeşimin annesi' diyerek tuhaf davranmıyorum - insanlar oturup büyük bir yemek yeseler ve birbirleriyle *konuşsalar* pek çok sorunun kolayca çözülebileceğini söylerdi. İkinci Dünya Savaşı'nın asla yaşanmayacağını söylerdi" -bu kısımda yutkunmak için bir an durdu

-"Hitler, Stalin, Roosevelt ve diğerleri aslında büyük bir masanın etrafında oturup bira ve acı biberden oluşan keyifli bir yemek eşliğinde konuşturlardı. Ona katıldığımdan emin değilim," diye ekledi. "Hitler oldukça kararlı görünüyordu ama söylediklerinin genel ruhu doğru. Özellikle de aileyle uğraşırken. Buzdolabında ne var bir bakayım, belki ben de

Tüm bunları sakın ve mantıklı bir şekilde tartışırken, sevgi dolu bir aile gibi yiyebileceğimiz bir şeyler hazırlayabiliriz. Kulağa nasıl geliyor?"

Xavier başını kaldırıp yüksek torununa baktı, torunu da ona ters ters baktı.

Evet, Xavier bunun pek işe yarayacağını düşünmüyordu.

* * *

İki adam İspanyolca bir tartışmaya girdiğinde Max pek de şaşırmamıştı. Lisedeyken İspanyolca dersi almıştı ama dürüst olmak gerekirse, son yirmi yıldır İspanya'da yaşıyor olsa bile, bu ikisinin söylediklerinden bir kelime bile anlayabileceğinden emin değildi. Bağırma ve bu kelimeleri söyleme hızlarından değil.

Bunun olabileceğini biliyordu. Kedi veri tabanından aldıkları bilgileri gördükten sonra. O şeye bir kez baktıktan sonra, Zé'nin büyükbabasının, Zé daha annesinin karnından çıkmadan çok önce çocuğun bir şekil değiştiren olacağını bildiğini anlamıştı. Nereden biliyordu? Çünkü sayfalarından birinde, annesine, büyükannesine ya da büyükannesinin eşi Xavier'e bir şey olması durumunda Zé'nin bakımını Katzenhaus Vakfı'na emanet eden bir belge vardı.

Sadece bu da değil, Xavier de imzalamıştı. İmzası, belgenin çıktısı alınan kopyasının üzerindeydi. Karısı ve kızının imzalarından hemen sonra.

Yani, elbette biliyordu. Şimdi sorulması gereken soru, tüm bunları neden torunundan gizlediği idi. Xavier bir yetişkine dönüşürken ona neden yardım etmemişti? Özellikle de Zé'nin muhtemelen kafasının karışık ve korkmuş olduğu, vücudunda neler olup bittiğini merak ettiği ergenlik döneminde. Bunun yerine, torununu bu parçasını gömmeye, şekil değiştiren tarafını tamamen görmezden gelmeye zorlamıştı. Neden?

Muhtemelen en çok cevaplanması gereken sorular bunlardı ama birbirlerine bağlamak onları bu noktaya getirmeyecekti.

Yine de, onun ağlamaklı, "Hey, hadi ama. Bunu mantıklı bir şekilde tartışamaz mıyız?" diye yalvarması da işe yaramıyordu. O da yapması gerekeni yaptı ve bu hiç hoş değildi.

* * *

Max iğrenç, vahşi bir tıslama çıkardı ve ağzını açarak tüm o korkunç dişleri ortaya çıkarırken, boğazının arkasından bol miktarda tükürük uçu ve her iki adama da püskürttü.

Sonra, o dişler hala dünyanın görmesi için dışarıda sallanırken, "İkiniz de durun yoksa anal bezlerimi serbest *bırakacağım*. Ve size söz verebilirim ki sadece bu koku bile ikinizi de öldürecek. Bu kokudan rahatsız *olmayan* tek tür köpekgillerdir. İkiniz de köpek değilsiniz. *O yüzden şu saçmalığa bir son verelim!*" diye kükredi ve hemen ardından sakinleşip usulca "Tamam mı?" diye ekledi.

Yüzündeki tükürüğü silen büyükbabası, "Şimdi de *bal porsuklarıyla* mı çıkıyorsun?" diye suçladı.

İşte o zaman tüm kavga Zé'yi terk etti. Öylece gitti.

Büyükbabası Zé'nin ne olduğunu bilmekle kalmıyordu -ve Zé'nin tüm hayatı boyunca biliyordu- aynı zamanda o dünyayı da *biliyordu*. Eğer bal porsuklarını tanıyorsa, adam şekil değiştirenlerin dünyasını da *tanıyordu*. Shen, MacKilligan'ların evindeki ağaçta takıldıkları sırada ona bal porsuklarının genellikle diğer şekil değiştirenlerle ilişki kurmadığını söylemişti. Tam insanlarla **t a k ı l ı r l a r m ı ş** , kendi çıkarları ve eğlenceleri için onları manipüle edip kullanabilmek için aralarına karışmış. Rasputin gibi. Borgias gibi. Ama Max'in dişlerini göstermesiyle büyükbabası onun ne olduğunu anlamış ve tek torununun onun etrafında dolaşmasını istememişti. Yani Xavier Vargas torununu şekil değiştirenlerin dünyasında kimseden yardım almadan kolayca yetiştirebilirdi. Ama öyle yapmadı. Bunun yerine, ihmal ederek yalan söylemişti. Zé, sınıfındaki herkesten daha hızlı koşabildiği, ağaçlardan ve binaların ikinci katlarından düşüp arkadaşları gibi kolu ya da bacağı kırılmadığı için kafası karışmış ve biraz da korkmuş bir halde ona geldiğinde ya da kaçırdığı bir oyun yüzünden sinirlenip Zé'nin omzunu tuttuğu için lisenin futbol koçuna tısladığında, Xavier Vargas Zé'yi oturtup ona her şeyi açıklayabilirdi, böylece kendini tam insan kardeşlerinin arasında tuhaf bir ucube gibi hissetmezdi. arkadaşlar.

Ama yine de bunu yapmamıştı. Hiçbirini. Gerçekte ait olduğu dünya hemen yanı başındayken, torununun kendisini bir yabancı gibi hissetmesine izin vermişti. Xavier'in anladığı ve bir kediye, köpeğe ya da ayıya umutsuzca aşık olan herhangi bir tam insandan daha fazla parçası gibi görüldüğü bir dünya.

Bunu bilmek, bunu anlamak Z   için çok fazlaydı. Son birkaç gündür yaşadığı onca şeyden sonra çok fazlaydı.

El değmemiş birayı dikkatlice kanepenin yanındaki sehpalardan birinin üzerine koydu ve son on yıldır büyükbabasının terk etmesi için uğraştığı dairenin kapısından dışarı   ıktı.

Z   dışarı çıktı ve yeni hayatı olmasını umduğu şeye doğru yürüdü.

* * *

Max birasını sehpanın üzerine koydu ve Z  'nin peşinden gitti. Ama tam kanepenin ucuna geldiğinde durdu.

Doğru, pek fazla ailesi yoktu. Annesi hapiste, babası bir pislikti ve ailesinin her iki tarafı da onunla hiçbir şey yapmak istemiyordu. Ama Charlie'nin annesi Carlie, Connecticut'taki küçük evlerine geldiği günden beri ona şöyle demişti: "Max Yang-MacKilligan, senin *her zaman* yanımızda bir yerin olacak. Neden biliyor musun? Çünkü sen ailedensin, bebeğim. Ve aile ailedir. Şimdi lütfen Bayan Merchant'ın kedisini bo  mayı bırak ve onu yangın merdivenine geri koy. Seni tırmaladığını biliyorum ama o sadece bir kedi, Max."

"Aile ailedir."

Carlie'nin Max'e öğrettiği buydu.

Ama Max'e ailenin sadece "seninle birlikteyse"   nemli olduğunu öğreten *Charlie'ydi*. Sonuna kadar. Yap ya da   l."

Carlie Max'in *ailesiydi*     nk   sonuna kadar bu işin içindeydi ve sadece bir tanesi kendi sorumluluğunda olan üç küçük kızı korumaya çalışırken ölmüştü. Charlie'yi alıp kaçabilir, Max ve Stevie'yi geride bırakabilirdi ama yapmadı. Hepsini korumak için savaşmıştı.

Bu yanlış bir   e  im olabilir miydi? Belki başkaları için, ama Carlie için değil. Çünkü o kızları için en iyi olanı yapmak için yaşamıştı. Her zaman "kızlarıyla" ilgiliydi.

Max omzunun üzerinden Z  'nin büyükbabasına baktığında,   ekil değiştirenlere kar  şı mantıksız bir nefreti olan bir adam ya da torunu için bir ucube istemeyen bencil bir pi  i görmedi. Xavier'in geçmişte yaptığı   e  imler yüzünden yüzünde bir yıkım gördü. Ama dede ve torun bunu konuşana kadar, Z   bu   e  imlerin onun iyiliği düşülerek yapılıp yapılmadığını asla bilemeyecekti.

Max oturma odasına baktı ama hiç yazı kağıdı göremedi. Zor bir seçim yaparak raflardaki kitaplardan birini aldı, sehpanın üzerinde duran kalemi eline aldı ve Queens'teki evinin adresini not etti. Charlie'nin korkudan nefesinin kesilmesine neden olacak bir hareketti bu. Okumak için fazla zamanı yoktu ama kitaplara altın gibi davranırdı.

"Hazır olduğunda," dedi Max Xavier'e, kitabı masaya bırakıp hızla kapıdan çıkarken.

Asansörle uğraşmak yerine, Zé'yi binadan çıkmadan önce yakalamayı umarak merdivenlerden aşağı koştu. Ama çok geç kalmıştı. Ön kapıdan hızla geçti, binanın önünde takılan insanların yanından geçti çünkü daireleri çok sıcaktı ve yaz sıcaklığıyla savaşmak için sadece boktan vantilatörleri vardı.

Birkaç adam ona ısıklık çaldı ya da yorum yaptı ama doğrudan onlara baktığında hepsi hızla arkasını döndü. Farklı bir ruh halinde olsaydı, onlara işkence ederek kendini eğlendirebilirdi ama ne zamanı ne de enerjisi vardı. Bunun yerine birkaç yüz metre ötedeki sokağa doğru yürüdü ve yine Zé'yi gitmeden önce bulmayı umdu.

"Max."

Durdu ve döndü. Zé bir bankta oturuyordu. Sanki "kaçışının" yarısında pes etmiş gibiydi.

Rahatlamış bir şekilde yanına gitti ve önünde durdu. Adam ona bakmadı ya da bir şey söylemedi. Başını öne eğmiş öylece oturuyordu.

Max biraz Nelle'in burada olmasını diledi. Duygusal konularda gerçekten iyiydi ve Max'e ne yapması gerektiğini söyleyebilirdi. Bu kesinlikle Max'e göre bir şey değildi. O tamamen eylemle, sorunları tartışmak yerine düzeltmekle ilgiliydi. Ve Stevie birden fazla kez Max'in "insani duygularla ilgili her şeyde" ne kadar berbat olduğunu söylemişti.

Yine de ... şu anda Zé'nin sahip olduğu tek şey oydu.

Uzanarak elini Zé'nin başına koydu ve Zé sarsılmayınca parmaklarını saçlarına geçirdi.

Kollarını bacaklarına doladı ve yanağını karnına bastırarak onu kendine çekti.

Bir süre öyle kaldılar, ikisi de konuşmuyor ya da etraflarındaki dünyayı fark etmiyorlardı.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Berg, Charlie'nin evine doğru yürüdü ve ilk fark ettiği şey kapının yeni olduğuydu. Eski kapıya ne olduğu hakkında fazla düşünmek istemedi çünkü kötü bir şey olduğundan emindi.

Eve girdi ve duvarda -tahminine göre- eski kapının çarptığı yerde hasar gördü, bu da daha önceki endişesini haklı çıkarıyordu.

Oradan oturma odasına girdi. İlk fark ettiği şey pencerelerden birinin tahtayla kapatılmış olduğuydu. Evet. Kötü bir şey var.

Bakışlarını odada gezdirirken Zé'nin kanepeye uzanmış olduğunu gördü.

"İyi misin dostum?" Berg, yeni şekil değiştirenin bir noktada o pencereden geçtiğini varsayarak sordu. MacKilligan kardeşlerin etrafında bunun son derece mümkün olduğunu bilecek kadar uzun süre bulunmuştu.

Kedi uzun bir iç çekişle "Evet, iyiyim," diye cevap verdi ki Berg'in beklediği tepki bu değildi. Özellikle de Zé bir tür kavgaya karışmışsa. Çoğu şekil değiştiren kavgaları neşelendirici bulurdu, üzücü değil. Yine de Zé'nin tavana bakma şekli... üzgün görünüyordu.

"Max nerede?" Berg sordu.

"Çin yemeği almaya gitti."

"Tamam."

Zé başka bir şey söylemeyince Berg yemek odasından mutfığa doğru ilerlemeye devam etti. Charlie'yi de orada buldu. Ailesiyle yine çılgın bir gün geçirmiş olsaydı, onu yemek pişirirken bulurdu, çünkü Charlie stresiyle böyle başa çıkıyordu. Ama bulduğu şey bu değildi.

Onun yerine, sevdiği kadın mutfak masasında oturmuş, başını uzattığı kollarına dayamıştı ve ayaklarının dibinde istemediği üç köpek vardı. Bunun kötü bir şey olduğunu biliyordu çünkü *köpekler* bile depresif görünüyordu.

"Charlie"

İçini çekti, sesi biraz Zé gibi çıkıyordu. "Evet?" "Neyin var?"

"Hiçbir şey," diye açıkça yalan söyledi.

"Emin misin? Çünkü biraz keyifsiz görünüyorsun." "Hayır, hiç de değil."

"Tamam."

"Sadece her şeyde nerede yanlış yaptığımı merak ediyorum."

Sadece belirli bir şeyde değil, *her şeyde* yanlış yaptım. Oy.

"Neyi yanlış yaptın?" diye sordu, daha açık konuşmasını istiyordu.

Ama hayır. "Her şeyde. *Her şeyde* yanlış yaptığım yer."

Berg yerde Charlie ile köpeklerin arasında ayağı için bir boşluk bulmaya çalıştı. Yerdeki üçünden de bir ciyaklama sesi duymayınca Charlie'nin yanına çömeldi ve kıvrıcık saçlarını yüzünden çekti. "Neler oluyor? Konuş benimle."

Charlie dik oturdu ama ona bakmadı.

"Sanırım ben korkunç bir ablayım," diye aniden açıkladı. "Onların hayatlarını mahvediyorum. En azından umarım bu onların hayatlarını *mahvediyordur* ve ben zaten onların hayatlarını *mahvetmemişimdir*. Hâlâ bir şansları olsun istiyorum."

"Charlie, bu çılgınlık. Sen-"

"Sanırım taşınmalıyım ve hayatın harikalarının tadını çıkarmalarına izin vermeliyim."

Hayatın güzellikleri mi? Cidden mi? Gideli o kadar da uzun zaman olmamıştı. Bir gece önce kız kardeşi ve erkek kardeşiyle birlikte son dakika koruma görevine gittiğinden beri "hayatın harikalarını" ortaya çıkaracak ne olmuş olabilirdi ki?

Berg Charlie'yi *o kadar* uzun zamandır tanımıyordu, bu doğrudu. Charlie hayatına bir anda girmişti ve o zamandan beri onu anlamaya çalışıyordu. Ama Charlie ve kız kardeşleri tanıdığı diğer şekil değiştirenlerden farklı olsalar da, üçü de tanıdığı *en vahşi* varlıklardı. Sanki Charlie çelikten, Max titanyumdan ve Stevie altından yaratılmış gibiydi.

Ama yirmi dört saatten kısa bir süre içinde, tanıdığı en güçlü kadın, "hayatın harikaları" hakkında konuşan buruşuk bir karmaşaya dönüşmüştü. Ne olmuştu böyle?

Berg ayağa kalkarak, "Tamam," dedi. Aşağı uzandı, ellerini Charlie'nin kalçalarına koydu ve onu sandalyeden kaldırdı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu ama cevap alıp almamak umurunda değilmiş gibi görünüyordu.

Berg onu oturma odasına ve kanepeye taşıdı.

"Bacaklarını oynat," diye emretti Zé'ye, kedi nihayet biraz kımıldayıp yer açtığında onu yerine oturttu.

Televizyonu açtı ve Charlie'nin en sevdiği korku filmlerinden birini koydu: *The Exorcist III*. Çünkü ... neden olmasın?

Berg iki depresif şekil değiştireni bıraktı ve tam Max arabasını öndeki bir yere çekerken evden çıktı.

Cipin arkasında durup yiyecekleri alabilmek için kapıyı açtığında "Selam," dedi. "Ne var ne yok?"

"Kız kardeşine ne oldu?"

Durdu ve ona baktı. "Hiçbir şey. Neden?"

"Hayatlarınızı mahvettiğini düşünüyor gibi görünüyor. ? Tanıdık geliyor mu?"

"Tanrım," dedi Max gözlerini devirerek ve yiyecekleri mutfaka taşımak için cipin arkasına uzandı. "Hiçbir şeyi havaya uçurmadı, değil mi? Federaller geldi mi? Onu tekrar ülke dışına mı kaçırmalıyım?"

"Stevie'den bahsetmiyorum. Charlie'den bahsediyorum."

Max yine durdu, elindeki Çin yemeği poşetlerinden biriyle ona baktı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Tartıştınız mı yoksa?" "Ben ve Stevie mi?"

"Hayır. Charlie."

"Charlie ile tartışmıyorum. Stevie ile tartışırım."

"Bir sorun var. Depresyonda ve-" "Stevie?"

Şimdi sinirlenmeye başlamıştı. "*Charlie*."

"Charlie depresyona girmez. Onu asıl bunaltan kaygıları."

"Bunu biliyorum ama şu anda tam anlamıyla depresyonda. Onu hiç böyle görmemişim."

Max bir an düşündü ama sonunda omuz silkti. "Pişirdiği sürece-" "Pişirmiyor."

"Pişirmiyor mu?"

"Hayır. Sadece mutfakta kafasını masaya dayamış oturuyordu. Pişirmiyor."

"Yemeğin geri kalanını getir," dedi ve eve koşmadan önce elindeki çantayı onun kollarına itti.

* * *

Max, sefil bir Charlie'yi sefil bir Z  ile kanepede oturmuş, ikisi de *The Exorcist III*'  izlerken buldu.

"Neler oluyor?" diye sordu kız kardeşi televizyonu kapatırken. "Hiçbir şey. Neden sordunuz?" Ama Charlie ona hiç g   vermeden konuştu

Ses. Animasyon yok. Max'in *The Exorcist III*'  kapatmış olmasına bile sinirlenmemişti!

"Tamam, ne oldu lan?" Max itti. "Babam mı? Bir şey mi yaptı? Stevie eve gelmeden onu öldürmem mi gerekiyor?"

"Hayır, hayır," diye yanıtladı Charlie, aniden tetikte görünerek. Endişeli. Doğrulup ellerini önünde kavuşturdu.

"Max," dedi büyük bir şiddetle, "babamı idare etmek senin işin değil. Bu baskıyı hissetmemelisin."

Ne oluyor lan? . . ?

Berg elinde birkaç poşet   n yemeğiyle aceleyle mutfağa doğru ilerledi.

"Ben baskı hissetmiyorum," dedi Max. "Babamı idare etmek kimsenin işi değil, ama yine de yapıyoruz çünkü babam bir pislik."

"Senden asla bu işe karışmanı istememeliydim. Bu sana karşı zalimce ve adaletsizceydi." Başını iki yana salladı. "Seni hayattan uzak tutuyordum, değil mi Max?"

"Aslında sen beni hapishaneden uzak tutuyordun. Bu iyi bir şey."

"Senin için daha iyisini yapmalıyım. Senin için orada olmalıyım. Bana ihtiya n olduğuanda. Basketbol oynadığını bile bilmiyordum. Senin bir takım oyuncusu olduğunu hiç düşünmemiştim."

Berg satın aldığı yiyeceklerden daha fazla almak için dışarı çıkarken, "Ben diğer *porsuklarla* bir takım oyuncusuyum," dedi.    zleri de onun besleyeceğini düşünmüştü. "Diğerlerine karşı genel nefretimiz bizi birlikte m kemmek kılıyor. Ama bunları neden bilmen gerektiğini anlamıyorum. Her gün gelip 'Hey! Ben basketbol oynuyorum' demiyordum. Endişelenmemiz gereken başka şeyler vardı. Daha önemli şeyler."

"Hayatının bu kadar önemli bir parçası nasıl önemli olmaz?"

Bekle. . . ne?

"Sanki seni Kool-Aid içmeni emrettiğim için beni körü körüne takip eden bir tür tarikat üyesine dönüştürmüşüm gibi."

"Tatlım, bunu konuşmuştuk. Onların içtiği Flavor-Aid'di ve bana doğrultulmuş silahları olan bir insan olsaydım ben de içerdim. Onların çok fazla seçeneği yoktu. Ancak benim pek çok seçeneğim var."

"Ama sen seviyor musun?" Charlie, Max'in on yıldan uzun bir süredir duymadığı bir ses tonuyla sordu. Charlie'nin İngilizce öğretmeninini onu felsefeyle tanıştırdığı liseden beri. Haftalarca Nietzsche, Sartre, Platon ve hatta Karl Marx'ın eserlerini okumuştı. Sonra da kendi hayatındaki ve Max ile Stevie'nin hayatlarındaki her şeyi analiz etti. O kadar kötüleşti ki, büyükbabası bile onu dinlemeyi bıraktı ve yüzüne karşı "Immanuel Kant - Sen Kapa Çenenini?" diye seslenmeyi sevdiği Immanuel Kant'la bir başka acı dolu akşam yemeğine oturmaktansa Pack arazisinde yaban domuzu avlamayı tercih etti.

"Seçeneklerin var mı," diye sordu Charlie, "yoksa hayatını cehenneme mi çeviriyorum?"

"Şu anda mı? Aklıma cehennem geliyor. Ama kastettiğinin bu olduğunu sanmıyorum."

"Profesyonel basketbol oynuyorsun," dedi, "ve ben hiç maçına gitmedim. Sana hiç tezahürat yapmadım. Hiçbir zaman seni gösterip yanımda oturan bir yabancıya 'Bu benim kız kardeşim' demedim. "

"Yani?"

"Kız kardeşler böyle yapar, Max. Birbirlerinin yanında olurlar, birbirlerinin sıkıcı hikayelerini dinlerler ve sevdiklerini desteklemek için nefret ettikleri bir sporu yapmaya kendilerini zorlarlar. Buna aile olmak denir."

Berg daha fazla poşetle döndü. "Ne kadar yiyecek aldınız?" diye sordu yanlarından geçerken.

"Birazcık normal olsaydık," dedi Max kız kardeşine, "bunu yapardık. Ama değiliz, Charlie. Biz normal bir aile değiliz. Bu yüzden yapmamız gerekeni yapıyoruz ve bu sorun değil. Bu beni hiç rahatsız etmedi."

"Etmeliydi. Seni rahatsız etmeliydi."

Max'in bakışları artık kanepeye uzanmış, umutsuzca tavana bakan Zé'ye kaydı. Şimdi Charlie'nin hemen yanında oturmuş, ağzı hafifçe açık bir şekilde ona bakıyordu. Charlie'yi bir dakikadan daha kısa bir süredir tanıyordu ama yine de bu tartışmanın tamamen delice olduğunu biliyordu.

"Seni geride tutarak yok ediyorum. Ve bunun devam etmesine izin veremem."

Artık kız kardeşi için *gerçekten* korkan Max, Charlie'ye daha önce hiç sormadığı bir şey sordu. "Kendine zarar vermeyi düşünmüyorsun, değil mi?" "Ne?" diye sordu, eski Charlie hızla geri geldi. "Hayır! Tabii ki değil."

"Emin misiniz? Çünkü sesin öyleymişsin gibi geliyor."

"Max, ikimiz de biliyoruz ki babama ya da MacKilliganlar'ın geri kalanına asla bu zevki tattırmam."

Max'in sorusuna mükemmel bir yanıt vermesi Charlie'nin çok ileri gitmediği anlamına geliyordu ama Max hâlâ ablasının canını sıkkan şeyin ne olduğunu anlamamıştı.

Ta ki Zé usulca, "Charlie, bugün Max'in annesini gördün mü?" diye sorana kadar.

Max ilk başta Zé'nin Renny'den özellikle bahsetmemesini söylediği halde bu konuyu açtığına inanamadı. Neden böyle bir şey yaptığını merak etti ve tüm bunlar sona erdiğinde ona beş saniye kadar bağırmaı planladı. Ama ona gerçekten kızamadan Charlie, "Bunun konuyla ne ilgisi var?" diye tersledi.

Max bakışlarını tekrar kız kardeşine çevirdi. *Bunun konuyla ne ilgisi var?* Max kendi kendine tekrarlardı. Eğer Charlie Renny'nin Amerika'ya döndüğünü bilmiyorsa, cevabı "Annenin erken tahliye edildiğini söyleyen iyi olur" olmalıydı. Ama bunu söylemedi, çünkü zaten biliyordu. Renny'nin döndüğünü biliyordu çünkü Renny buraya gelmişti.

"Annemi mi gördün?"

Charlie küçük bir nefes verdi. "Uğradı,"

"Uğradı ve şimdi de hastalıklı bir depresyona girdin ve ne kadar kötü bir kardeş olduğun konusunda sızlanıyorsun?"

"Sızlanmıyordum. Ben sızlanmam."

"Sızlanıyordun!"

"Biraz mızımızlandım," diye kabul etti Zé.

"Annemin kafana girmesine izin veriyorsun," diye suçladı

Max. "Saçmalama. Bunun annemle bir ilgisi yok-"

"Annemin oraya girmesine ve işleri berbat etmesine *kesinlikle* izin verdin. Bu yüzden böyle davranıyorsun. Bunu sana o yaptı!"

"Bu çılgınlık. Ve doğru değil."

"Tamam. O zaman sana ne söyledi?"

"Aslında hiçbir şey. Sadece ... bilirsin ... seninle daha fazla zaman geçirmek istediğini söyledi. Belki birlikte seyahat ederiz. Uzun zaman oldu. Muhtemelen tek kızını daha iyi tanımak istiyordur."

"Uh-huh. Konuşmadan hemen sonra böyle mi hissettiniz? Yoksa ilk gittiğinde kızgın ve sinirli hissettin ama sonra düşünmeye, merak etmeye ve belki de haklı olduğunu düşünmeye mi başladın?"

"Ben-" "Charlie."

demezdin.

"Tamam, belki biraz. Kız mıştım ama muhtemelen haklı olduğunu fark ettim."

"Yüce Tanrım, kadın! Yaptığı şey bu! Beyin yiyen bir hastalık gibi, annem içeri giriyor ve içeriden yok ediyor. Ve sen de bunu yapmasına izin veriyorsun!"

"Olan bu değil."

"Oldu! Ve bunu nasıl bildiğimi biliyor musun? Çünkü bana nasıl yapılacağını o öğretti. Ben beşiğimde canlı akreplerle oynarken-"

"Bu beni hâlâ korkutuyor," diye mırıldandı Zé.

"-o porsuk bana pençesini kaldırmadan insanlarla nasıl uğraşacağımı öğretiyordu. Bu konuda *gerçekten çok* iyi. Çalmaktan daha iyi. Düşmanlarını yok etmekten daha iyi. Annem birinin aklına nasıl gireceğini bilir ve sen farkına bile varmadan suçluluk ve utançla kaplanırsın. Bu bir bal porsuğu olayı bile değil!" Max itiraf etti. "Çoğu porsuk 28 *Gün Sonra* filmindeki virüslüler gibi üzerinize gelir. Ama annem öyle değil."

"Aman Tanrım." Charlie öne doğru eğildi ve başını ellerinin arasına aldı. Sonunda itiraf edene kadar yaklaşık bir dakika öylece oturdu, "Haklısın. Yaptığı şey tam olarak buydu."

"Biliyorum. Bunu Stevie'ye *her* zaman yapıyorum."

"Evet, ama bunu onun sefalet içinde debelenmemesi ve sonra da kazara dünyayı yok etmemesi için yapıyorsun. Sadece ondan istediğini almak için değil."

Berg, erkek kardeşi ve kız kardeşleri Britta, ellerinde daha fazla Çin yemeği torbasıyla geldiler. "Çok fazla yemek var!" diye yakındı. Üçüzlerin kimsenin yardımı olsun ya da olmasın yemeğin çoğunu yiyeceğini biliyordu ama onun inkâr içinde yaşamasına izin verecekti.

"Ancak annen," diye devam etti Charlie, "bunu sırf senin mücevher soygunu arkadaşı olmanı istediği ve bunu sana yaptırmamı istediği *için* yaptı."

"Evet," dedi Max ona. "O benim annem. Aslında, annen sana onun benim annem olduğunu *söyledi*. Buna hazırlıklı olmanı söyledi."

"Buna kandığımı inanamıyorum."

"Aslında şaşırtıcı değil," diye mantık yürüttü Zé. "Yıllar boyunca onları ve kendini hayatta tutmak için yapmak zorunda kaldıkların yüzünden kız kardeşlerinin sana kızmasını istemiyorsun. Seçimler yaptınız. Zor seçimler. Ama herkes yapar. Özellikle de başkalarına bakarken. Asıl soru, bunu iyi bir sebep için mi yaptığınız? Önemseydiğin ve onları güvende tutmak istediğin için mi? O zaman kendini kötü hissetmeni gerektirecek bir şey yok."

Bunu duyduktan sonra Max ona bakmaktan kendini alamadı, bu ifadenin sadece Charlie için değil, kendi büyükbabası için de geçerli olduğunu görüp görmeyeceğini merak ediyordu-

"Ne?" Zé Max'e sordu. "Neden bana öyle bakıyorsun?" Hayır. Hiç görmemişti. Tipik bir durum.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Yemek, Zé'nin beklemediği ama tam da ihtiyacı olan şey olan şaşırtıcı derecede rahat bir etkinliğe dönüştü.

Çünkü büyükbabasının bunu neden yaptığını hâlâ anlamamıştı. Neden ona hiçbir şey söylememişti. Çok daha büyük bir şeyin parçası olabilecekken neden Zé'nin dünyada yalnız hissetmesine izin vermişti. İlkokuldan liseye, oradan da Deniz Kuvvetleri'ne kadar geçen onca yıl boyunca Zé kendini hep dışlanmış hissetmişti. Dışlanmış.

Yine de burada, Queens'teki bir evde tüm bu yabancıların arasında otururken kendini tamamen evinde hissediyordu. Nedenini bilmiyordu. Kimseyle ortak bir yanı olduğunu söyleyemezdi. Max'le bile. Ama bu kimse için önemli görünmüyordu. Aslında ilk yarım saat boyunca, herkes yemeğini alıp oturma odasına döndükten sonra, yemek yerken arka planda televizyonun açık olması için kimse konuşmadı. Kimse kızgın olduğu ya da Charlie hala üzgün olduğu için değil - eğer öyleyse bile bunu belli etmiyordu - ama yemek yedikleri için. Ve vay canına, hepsi de yemek yiyebiliyordu.

Max'in eve getirdiği, çoğunluğu ballı tavuk ve brokoli, ballı sarımsaklı biftek, ballı General Tso's tavuğu, ballı karides ve yeşil fasulye gibi bala bulanmış Çin yemeklerini mideye indirirken diyet, egzersiz rejimi ya da başka bir şeyden bahsedilmedi. Zé ve Charlie ballı olmayan yiyeceklere odaklanırken Max ve üçüzler tüm bunların tadını çıkarıyor gibiydi.

Zé'nin herkes kadar yiyeceği hiç aklına gelmemişti ama yedi. Kolayca. Ve eğer kendini durdurmasaydı, devam edebileceğini hissetti.

Yine de üçüzlerin yemesini izlemek ... Bu ilginçti. Kollar oturma odasındaki sehpadan yiyecek kartonlarını almak için uzandığında ya da etrafında döndüğünde bazı hırıltılar ve kopmalar oluyordu ve neredeyse üç kardeş kış uykusuna hazırlanıyor gibi hissediyordu. Gerçekten öyle olup olmadıklarını sormak istedi ama kabalık etmek istemedi. Herkes güzel vakit geçirirken olmazdı.

Arada sırada artıkları atıştırmak dışında yemeklerini büyük ölçüde bitirdiklerinde Zé, Max'e sinemaya gitmek isteyip istemediğini sormayı düşündü. Ya da belki kahve içmeye. Sadece ikisinin olabileceği bir yere. Ama sonra Kyle ön kapıdan içeri girdi ve bir "merhaba" bile demeden evin içinden geçip arka kapıdan çıktı.

Çok geçmeden Shen de içeri girdi.

"Kyle'ı gördünüz mü?" diye sordu ve sonra yiyecekleri fark etti. "Ooooh.

Bu Honey Panda'dan mı?"

"Evet. Size bambu tavuk, bambu biftek, bambu buğulama ve bambu kızarmış pilav aldım. Eve geldiğinde yemen için buzdolabına koydum."

"Sen en iyisisin, Max. Teşekkürler."

"Kyle'a ne için ihtiyacın var?" Charlie sordu. "Onu şehre götürmem gerekiyor."

"Aile yemeği mi?" Max, "Kyle aile yemeklerinden nefret eder," diye açıklamadan önce Zé'nin yanına sokularak sordu.

"Daha da kötüsü," diye yanıtladı Shen, parmaklarını kullanarak General Tso's kabında bulabildiği tavuk artıklarını çıkardı. "Sürpriz doğum günü partisi. Oriana ve Stevie onu bekliyor."

Charlie homurdandı. "Kimse herhangi bir partiye gitmeye zorlanmamalı, özellikle de *sürpriz* bir doğum günü partisine." Kısa bir süre öğürme sesleri çıkardı. "Daha kötü bir şey düşünemiyorum."

"Doğum günün olsa bile mi?" Shen sordu.

"Benim doğum günüm değil."

"Hayır. Ama Kyle'ın. Kyle'ın doğum günü. Aslında dün Kyle'ın doğum günüydü ama parti bugün."

"Onun doğum günü mü? Bunu biliyor muydun, Max?"

"Hayır. Ama sana dürüstçe söyleyebilirim ki, bilseydim bile umursamazdım."

"Ech," dedi Charlie, elini sallayarak kız kardeşini başından savdı ve ayağa kalktı.

"Nereye gidiyorsun?" Berg sordu.

"Çocuğu bulmaya gidiyorum. On sekiz çok büyük bir şey. Bunu kutlamalı."

"Gerçekten mi?" Max kız kardeşini sorguladı. "Kutlamak zorunda mı? Bu senin yapabileceğin ya da yapmayabileceğin bir şey değil mi?"

"Hayır," dedi Charlie ona karşı çıkmaya izin vermeyen bir ses tonuyla. Max ürperdi. "Şimdi doğum günü anıları yaşıyorum."

"Bunu duymak istemiyorum." Charlie masanın etrafından dolaşmak için cesetlerin üzerinden geçti. "Partileriniz her zaman büyük olaylardı ve herkesin iyi vakit geçirmesini sağladım. Senin bile, Max."

"İstemeyerek de olsa eğlendim. İstemeye istemeye!"

Britta, kaplanların kavgası sırasında Zé'nin *geçmediği* pencereyi işaret etti. "Kaçmaya çalışıyor."

Charlie evin önüne doğru yola çıktı ve Zé, muhtemelen az önce yediği yemeği hâlâ sindirmekte olduğunu düşününce Charlie'nin bu kadar hızlı hareket edebilmesinden etkilendiğini itiraf etmek zorunda kaldı.

Birkaç dakika sonra geri döndü, kolları mücadele eden ve çok daha uzun boylu olan Kyle'ın beline dolanmıştı.

"Onu yakaladım!" dedi bariz bir gururla. "İşte, Shen."

Charlie Kyle'ı bıraktı ve diğerlerine eliyle işaret etti. "Hadi gidelim. Hepiniz."

"Gidelim mi?" Berg sordu. "Nereye?"

"Kyle'ın sürpriz partisine." Gözlerini kırıştırıp Shen'e baktı. "O biliyorsa nasıl sürpriz olabilir ki?"

"Buna cevap veremem."

"Neden Kyle'ın partisine gidiyoruz?" Dag bilmek istiyordu. "O bile gitmek istemiyor."

"Bir çocuğun on sekizinci yaş günü mü? Bu çok önemli!"

"Sen benim kim olduğumu biliyor musun?" Kyle sordu. "Ben Kyle Jean-Louis Parker'ım! Sanatçı, dahi ve neşeli biriyim. Ve katılmayı planladığım tek parti de galeri açılışım!"

Charlie çocuğu inceledi. "Galeri açılışınız var mı?" "Şu anda yok," diye itiraf etti sonunda.

"*O zaman kapa çeneni!*" Başparmağını omzunun üzerinden salladı. "Shen, ona temiz giysiler giydir. Siz de hazırlanın. On dakika içinde SUV'de buluşuyoruz!"

Max başını Zé'nin omzuna yasladı. "Zé ve ben burada kalacağız. Biraz yalnız kalacağız." Zé'nin tahminine göre, ne demek istediğini anlatmak için kız kardeşine abartılı bir göz kırptı.

"Kediyi kendi zamanında becer. Hadi gidelim! Hadi gidelim! Hadi gidelim!"

* * *

Charlie cipin yanında diğer herkesi bekledi. Kyle'ın gitmek istemediği için söylenmesini hâlâ duyabiliyordu ama buna tahammülü yoktu. Çocuk bir gün böyle büyük bir dönüm noktasını kutlamadığı için pişman olacaktı. Hayır, bir çocuğun yasal olarak içki içebileceği yirmi bir yaşına basması gibi bir şey değildi ama Kyle zaten içki içmiyordu. Yani bu daha çok hayatı kutlamakla ilgiliydi! On sekiz yaşına gelmeyi başarmak bir başarıydı. Özellikle de temas ettiği hemen herkesi kızdırmak gibi eşsiz bir yeteneği olan Kyle için.

Evinin içinden ve sokağın karşısındaki üçüzlerin evinden kapıların kapandığını duydu. Herkesin geldiğini biliyordu. İç çekerek telefonunda günün erken saatlerinden kalma mesaja baktı. Mesaj Imani'den gelmişti. Charlie Dişi Aslan'ın evde olmasını istemiyordu, kız kardeşlerinden biri gelip ne haltlar döndüğünü merak edebilirdi. Ama bir partide buluşmak? Şey ... bu Kyle'ın partisiydi. Charlie'nin bildiği kadarıyla, Stevie ve Oriana da dahil olmak üzere üç kişi gelebilirdi çünkü Kyle'ın etrafı arkadaşlarıyla çevrili değildi. Ya da ailesiyle. Ya da herhangi biriyle, şimdi düşününce. Yine de bir kulüpte olduğu için buluşmayı gerçekleştirebilirdi.

Charlie kulüp bilgilerini Imani'ye mesaj attı ve ön kapı açılıp Shen, Kyle'ı bir koluyla patates çuvalı taşıyır gibi taşıyarak dışarı çıkmadan birkaç saniye önce telefonu arka cebine soktu. Arkalarında Max ve Zé vardı ve Charlie kız kardeşine takım arkadaşlarına partinin ayrıntılarını mesaj atmasını emretti.

Max yürümeyi bıraktı. "Bunu neden yapayım ki?" "Yap işte."

"Çocuğun partisinde insanlar olsun diye mi?" "Sanki bağırmaya başlamamı istiyorsun."

"Sakin ol," dedi telefonunu çıkararak. "Eminim geleceklerdir."

Üçüzler sokağın karşısından geldi ve grup hep birlikte cipe d o l u ş t u .

Kapılar kapanır kapanmaz şikâyetler başladı. Herkesten.

"Kapa çeneni!" Charlie bağırdı. "Bu partiye gidiyoruz. İyi vakit geçireceğiz. Ve *bu konuda* başka bir şey duymak istemiyorum!" Bağırışının azalması için bir süre bekledi. Sonra ekledi, "Anladınız mı?"

"Evet," diye inledi Kyle hariç hepsi.

"Anladığınızı sanmadığım şey," diye bağırdı çocuk, "bunu bir tür adam kaçırma olarak gördüğüm ve planladığım-"

"Kapa çeneni, Kyle," dedi tüm grup ona.
"Kaba," diye mırıldandı ama en azından sustu.

* * *

"Ne olursa olsun," dedi Max, Zé tıklım tıklım dolu dans pistine bakarken, "sakın sallanmaya başlama."

Kaşlarını çatarak, "Neden sallanmaya başlayayım ki?" diye sordu.

"Maaaaaaaax!" diye bağırdı bir ses Bane'den saniyeler önce-özür dilerim . . . Blayne - et lokantasında tanıştığı kadın - Max'e arkadan saldırdı, kollarını ve bacaklarını kendisinden çok daha küçük olan kadının etrafına doladı.

Max yavaşça başını çevirip ona baktı. "Şimdi anlıyor musun?"

"Kokain mi?" diye sordu, bunun kadının riskli davranışını açıklayacağını varsayarak.

"Hayır. Sprite. Belki Pepsi."

"Aslında," dedi Blayne, yere inip süzülerek Max'in önünde durdu, "bunların hiçbiri değil. Shirley Temples. Altı tane." Yumruğunu havaya kaldırdı ve "Woooooo-hoooo!" diye bağırdı. Sonra Max'in elini tuttu ve onu dans pistine sürükledi. İşte o zaman Zé kadının paten giydiğini fark etti.

Neden paten giyiyordu ki? Bir kulüpte mi?

"Bir shot ister misin?" Berg barı işaret ederek sordu.

"Tanrım, evet."

Barmen Zé ve üçüzler için dört shot tekila doldurdu. Her biri birer tane aldı ve tam geri devirmek üzereydiler ki Nelle ve Mads aniden yanlarına koşup ellerindeki tekilayı tokatlamaya başladılar.

"Ne oluyor be adam?" Dag talep etti.

"O tekilayı istemezsin," dedi Nelle, şişeyi bardan kapıp ustalıkla Tock'a uzattı, o da aceleyle uzaklaştırırken Streep elini alnına götürdü ve Charlie'nin önünde kendinden geçer gibi oldu, belli ki az önce olanlardan dikkatini dağıtmaya çalışıyordu.

"Tamam o zaman!" Nelle uzaklaşmadan önce şöyle

dedi. "O da neydi öyle?" Zé Berg'e sordu. "Zehir olduğunu tahmin ediyorum."

"Bu tekila. Ne kadar kötü olabilir ki?"

Berg başını salladı. "Hayır, gerçek zehirden bahsediyorum."

"Kusura bakmayın," dedi barmen, Zé'nin tanıdığı bir tekila şişesinden dördüne de birer shot doldururken. "O boku barın arkasına koyduklarını bilmiyordum."

"Bu ilginç bir gece olacak, değil mi? Zé üçüzlere sordu ve üçü de sadece güldü.

* * *

Max, Blayne'in dans ettiğini sandığı gösterisini izledi. Dans değildi. Sadece korkunç bir "Blayne hareketleri" gösterisiydi. Daha da kötüsü, bu hareketler "Funky-town" eşliğinde yapılıyordu. Bu şarkıyı biliyordu çünkü Charlie ehliyet almadan önce Max, Stevie ve Charlie'yi arabayla gezdirirken babası bu tür yetmişli yılların saçmalıklarını dinliyordu.

"Haydi!" Blayne ısrar etti. "Benimle dans et!"

"Bu yetmişler saçmalığına mı? Bu yüzyıla ait hiçbir şey yok mu?" "Bu bir yetmişler-seksenler dans partisi!"

"Bu afro giyen beyazları açıklıyor." "Onlar Afrika vahşi köpekleri!"

"Bu benim için hiçbir şey ifade etmiyor."

Müzik Donna Summer'a geçti -Pop-Pop'u sayesinde tanıdığı bir başka şarkıcı- ve Max'in işi bitmişti. En yakın barı ve ardından Zé'yi aramak için döndü ama onun yerine küçük kız kardeşini buldu. Birbirlerini fark ettiklerinde Stevie durdu ve ona baktı.

Burada ne yapıyorsun? diye Max'e bağırdı.

Max'in karşılık olarak tek söylediği *Charlie* oldu.

Stevie gülerek ve başını sallayarak yola koyuldu ama aniden durdu ve Max'e yanına gelmesini işaret etti.

"Ne?" Max kız kardeşinin yanında durduğunda sordu. "Livy seni sordu."

"Livy kim?"

"Kuzenin."

Max kaşlarını çattı, kafası karışmıştı.

"Birçok kez ölümle tehdit ettiğin kişi mi?" "Hala belirsiz."

* * *

Kyle barda oturmuş bakire Bloody Mary'sini yudumluyor ve bu gecenin ne zaman biteceğini merak ediyordu.

"Buradasın!" Oriana elini Kyle'ın omzuna koyarak onu selamladı. "Sana 'sürpriz' diyemedik."

"Ciddi misin?"

"Anneme senin için bir parti düzenleyeceğime söz verdim." "Evde olmayı tercih ederdim. Başka *bir şey* yapmayı."

"Biliyorum ama annem burada olamadığı için kendini kötü hissediyor." Kyle öylece bakakalınca Oriana ekledi, "Biliyorum. Doğum günlerimizde nadiren burada oluyor."

"İspanya Kralı'nı geri çevirmek zor." "En azından iyi vakit geçirmeye *çalış*."

"Nasıl?"

"Senin yaşında çocuklar var."

"Hepsi Afrika'nın vahşi köpekleri mi?" Kız omuz silkince, "Evet, evde olmayı tercih ederim." dedi.

"En azından pastayı kesene kadar kal. Stevie sadece senin için sipariş etti." "Ne demek istiyorsun?"

"Sanırım senin eserlerinden birine benziyor. Hani şu ödül almış olan."

"*Birçok* eserim ödül aldı."

"Aman Tanrım! Artık seninle olamam. Sadece lanet pastayı kesene kadar kal," diye hırladı ve hışımla çekip gitti.

* * *

Max kuzenini balkonun korkuluklarından sarkmış, kamerasını aşağıdaki kalabalığa doğrultmuş halde buldu.

Max kısa bir süre Livy'yi korkuluklardan aşağı itmeyi düşündü ama bunun sadece Stevie'yi kızdıracağını ve sonunu asla duyamayacağını biliyordu. Böyle bir hareketin ardından gelecek bağırış çağırışları kaldıramayacağından, sadece seslendi: "Livy! Beni mi görmek istedin?"

"Bana bir saniye ver."

Bu "saniye" beş uzun dakikaya dönüştü ve kuzeni kendini tehlikeden uzaklaştırdığında, Max parmak eklemlerini çatırdatarak eğleniyordu

Livy'yi beklettiği için suratına yumruk atma fikri. Lanet olası sanatçı tipler.

"Bunun için üzgünüm."

"Yeterince uzun sürdü."

"Özür diledim, sürtük."

Max kuzeninin alanına girdi ama Livy onu hemen geri itti. "Kontrolden çıkmadan önce Teyzelerin bana geldiğini bilmeni istedim."

"Hepsi mi? Çünkü bizde çok var."

"Bir temsilci gönderdiler ama o hepsi adına konuştu."

"Sanırım annemle ilgili?" Tanrım, annesi döneli sadece birkaç gün olmuştu ve yirmi yıl önce gitmiş olmasına rağmen Max itiraf etmeliydi ki ... ondan bıkmıştı bile!

"Teyzeler onun Avrupa'ya geri dönmesini umuyorlar."

"Öyleyse bunu ona söylemeliler. Neden beni rahatsız ediyorlar? Ya da bu konuda *seni*?"

"Beni rahatsız ediyorlar çünkü seni Yang'dan çok MacKilligan olarak gördükleri için seninle bir iletişim hattı açtıklarını ima etmek bile istemiyorlar."

"Sürtükler."

"Ve ona hiçbir şey söylemiyorlar çünkü onu dışarı çıkmaya zorluyorlarmış gibi görünmek istemiyorlar. Onu senin aracılığınla dışarı çıkarmayı umuyor olsalar bile."

"Benim aracılığım mı?"

"Muhtemelen sen onunla gitmezsen hiçbir yere gidemeyeceğini düşünüyorlar." Max bıkkın bir halde nihayet günlerdir düşündüğü şeyi sordu.

"*Ben* ne zaman bu kızın hayatının merkezi oldum?" "O senin annen!" Livy gülerek karşılık verdi.

"Evet . . . Sanırım. Yani, beni yanlış anlama. Onu gerçekten görmek harikaydı. Ama annemle ille de yol arkadaşı olmak istemiyorum. Yalnız çalışıyorum. Ayrıca, playofflar yaklaşıyor ve finallere giriyoruz."

"Oh, doğru ya. Basketbol oynuyorsun. Değil mi? Ne kadar *umursamadığımı* unutmuşum."

"Kupan yok diye bana kızma."

"Bak, ben sadece o yaşlı karıların benden istediklerini söylüyorum. Ne yapacağın sana kalmış."

Max iç çekti. "Sanırım onunla biraz zaman geçirmekten zarar gelmez. Hapisten yeni çıktı."

"Sanırım buna aslında hapisten *kaçmak* deniyor."

Max bunu duymazdan geldi ve devam etti, "Ve onu özledim. O yüzden belki bir yıl kadar bekleyebilirim."

"Eğer gerçekten istiyorsan."

"Neden istemeyeyim ki? Ben onun kızıyım. Kızları anneleriyle vakit geçirmek *istemeli*." Biraz kaşlarını çatı. "Öyle değil mi?"

"Belki de bana sormak o kadar da iyi bir fikir değildir. Annem ve ben pek anlaşamıyoruz. Bana sürekli 'Hata' dediğinden beri." Livy kısa bir süre ona baktı. "Ama dürüst olmak gerekirse, gerçekten gitmek istiyor gibi görünmüyorsun."

"Sanırım istemiyorum. Burada yapacak çok işim var ve daha yeni bir adamla tanıştım. Son derece seksi biri."

"Bunu da pencereden atmaya çalıştın mı?"

"Asla denemem, başarırım. Ve onunla bunu yapmak zorunda kalmadım. Ayrıca o bir kedi, zaten dört ayak üzerine düşerdi." Bir nefes verdi. "O benim annem. Ona en azından bir yıl verebilirim. En azından maddi olarak yeniden ayağa kalkana kadar. Gerçek bir iş yapmayalı uzun zaman oldu. Kasalar ve alarm sistemleri son yirmi yılda büyük ölçüde değişti."

"Sen neden bahsediyorsun?" Livy sordu.

"Bana teyzelerin annem hapse girdiğinden beri ona para verdiklerini söyleyemezsin."

"Tabii ki hayır. Aile kurallarını biliyorsun. Ama o adamın parası onda. Devon, değil mi? Bu arada onu dışarı çıkardığını duydum. Sırtlanlar yesin onu." Livy ürperdi. "Bu çok iğrenç."

"Bekle." Devon Max'in umurunda bile değildi. "Ne demek Devon'ın parası onda? Devon'ın parasına hiç sahip olmadı ki."

"Evet, vardı. Romanya'da mahvolmadan önce Pekin Yang'larından birine verdi. O Bugatti'yi nasıl aldı sanıyorsun?"

"Çaldı mı?"

"Bu, kaçmakta olan bir kaçak için pek de ince bir davranış olmaz. O boku satın aldı. Parayla. Sahip olduğu parayla. Çünkü Devon'ın parası onda. Devon'ın parası onda."

Beijing Yangs parayı akladı ve sadece yüzde otuz beş pay alarak onun adına bir hesaba yatırdı."

Max başını salladı. "Eğer bu doğru olsaydı, sence de .

. . "Bilmiyorum, bana söylemez miydi? Bilirsin, Devon parayı geri almak için beni koz olarak kullanmak üzere kaçırmaya çalıştığından beri."

"Evet, bu konuda gerçekten hiçbir şey bilmiyorum. Ama şimdi tüm bunlar garip geliyor. Kendimi garip hissediyorum." Zayıf bir şekilde rastgele bir noktayı işaret etti. "Şimdi çekip gideceğim."

Livy Max'in etrafında koşuşturdu ama o uzaklaşmadan Max, "Bekle," diye seslendi.

"Tanrım, bunu daha da mı garip hale getireceksin?" "Hayır.

Sadece bir sorum var."

"Ne?"

"Annen de sana aynı şeyi yapar mıydı?"

Livy cevap vermeden önce bir an düşündü, "Muhtemelen." Sonra omuz silkti. "Ama Yang'lar böyledir. Başka türlü ifade edeyim. Yang kadınları böyle yapar."

"Sen bunu yapar mıydın?"

"Hayır. Ama ben bir sanatçıyım ve teyzelerimize göre yaşam tercihlerim beni utandıkları bir aptal yapıyor."

Max omuz silkti. "Ama ben de yapmazdım."

"Dürüst olmak gerekirse, Max, sen farklı insanlar tarafından yetiştirildin." "Seni Yang'ler yetiştirdi."

"Ama ben de yarı Kowalski'yim. Hayır. Bekle. Unut bunu. Kowalskiler de daha iyi değil. Beni gerçekten kimin yetiştirdiğine gelince... Jean-Louis Parker'lar. Kyle'ın ailesi. Toni'yle tanıştığımda hayatım değişti. *Ben* değiştim. Bu yüzden annem onlardan binlerce güneşin ateşiyle nefret ediyor." Livy gülümsedi, biraz da kahkaha attı. "Benim -buradan alıntı yapıyorum- 'fotoğraf çeken bir ezik' olmamdan onları sorumlu tutuyor. Aaaah. Bir annenin sevgisi," diye şaka yaptı. "Ama bu konuda endişelenme. Annen aşırı tuhaf bir şey yapmıyor. Sadece bal porsuğu gibi davranıyor."

"Evet. Elbette."

Kuzeni kulübe doğru gözden kayboldu ve Max de onu takip etti.

Merdivenlerden inerken Stevie'yi tekrar gördü.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu. "Livy'yi buldun mu?" Stevie elinde şık görünümlü bir ordövr tepsisiyle gelen bir sunucuyu durdurdu. Bir peçeteyle iki tane çıkardı ve Max'e uzattı.

"Bunlardan ne istiyorum?" "Ballı puf böreği."

"Ooooooh. Teşekkürler, dostum." Max ikisini de aynı anda ağzına attı ve başıyla onayladı. Çok güzellerdi.

Max yemeğini yuttuktan sonra kız kardeşine "Beş dolar borç alabilir miyim?" diye sordu.

"Hey!" Stevie partide çalışanlardan birine seslendi. "DJ'e söyle bu yavaş şeyleri unutsun. Unutma, dans et, dans et, dans et!" Bunu söylerken tek ayağının üzerinde zıpladı, Max'in odasından aldığı parlak turuncu Converse'lerden birini çıkardı ve küçük bir onluk ve yirmilik destesi çıkardı. Hepsini kız kardeşine uzattı.

"Sana geri ödeyeceğim," dedi Max.

"Her neyse. O pastanın geldiğinden emin olmalıyım. Onunla çok gurur duyuyorum!" Max'in spor ayakkabısını çekiştirerek giydi ve uzaklaştı.

Max Charlie'nin izini sürdü. Küçük bir masada oturmuş, Kyle'ın en büyük kız kardeşi Toni ile sohbet ediyordu.

Oturduğunda Toni uzaklaştı ve Charlie Max'e, "Ondan sandığım kadar nefret etmiyorum," dedi.

Max, Charlie'nin Toni hakkında daha fazla şey eklemesini bekledi. Daha fazlasını ekleyecek gibi görünüyordu. Ama "Söyleyeceklerim bu kadar" dışında bir şey söylemedi.

Charlie, "Bu müzik bana babamın arabasına binişimi hatırlatıyor," diyene kadar ikili bir süre daha oturdu.

"Biliyorum, değil mi?"

Charlie, Max'in masanın üzerine bıraktığı küçük para yığınınına baktı. "O da ne?"

"Sana borcum var." "Ne zamandan beri?"

"Emin değilim. Ama sana borcum var."

Charlie parayı Max'e doğru geri itti. "Sende kalsın."

"Senin olsun."

"İstemiyorum."

"Sana borçluyum."

"Neyin var senin?" Charlie tersledi. "Paraya ihtiyacım olursa, isterim."

"Evet, ama-"

Charlie parayı aldı ve arka cebine sokabilmek için Max'i öne doğru itmeye başladı.

Max itiraz etmeye başlayınca Charlie sağ elinin parmaklarını birinin ağzını kapatır gibi kapattı ve "Kes sesini!" diye hırladı.

Charlie gülümseyip "Sanki babamın arabasına geri dönmüşüz gibi hissediyorum" diyene kadar ikili bir süre sessizlik içinde oturdu.

* * *

En büyük kız kardeşinin en yakın arkadaşı Livy kolundan tutup onu tekrar kulübün içine sürüklediğinde Kyle neredeyse çıkışa varmıştı.

"Eve gitmek istiyorum."

"Biliyorum." Onu bara doğru itti. "Kardeşlerinin geri kalanı buraya gelir gelmez ve sen de o lanet pastayı öve öve bitiremezsen gidebilirsin. Bununla başa çıkabilir misin?"

Bir nefes verdi.

"İnsanlar seni bir parti verecek kadar sevdiği için çok üzgünüm, Kyle." "Bu kadar kaba konuşmak zorunda değilsin."

Livy homurdandı. "Tabii ki seviyorum. Sadece nankörlük etmeyi bırak."

"Nankör değilim. Sadece burada olmak istemiyorum. Ama madem ısrar ediyorsun-"

Kyle bir gümbürtü senfonisi duyunca sıçradı ve hızla birkaç metre ötedeki yuvarlak masaya doğru döndü. Dört kadın yüzükoyun yatmış, her biri bir kadeh tutuyordu.

"Ölmüşler mi?"

Livy şöyle bir baktı. "Şimdilik." "Ne için?"

"Histerik olma."

"Histerik *değilim*. Belki de bir ambulans falan çağırmalıyız." "Gördün mü? Bu histerik. Onlar da Max'in takım arkadaşları. Top oynuyor. onlarla birlikte."

"Bu tam olarak ne anlama geliyor?"

Omuz silkti. "Porsuklar."

Dört kadın hareket etmeye başladı, her biri yavaşça doğruluyordu. Hepsi uyanık görüldüğünde, kadehlerini masaya vurdular.

"Woo!" diye tezahürat yaptı içlerinden biri. "Bu harikaydı!"

Kyle işaret etti. "Demek içiyorlar. ?"

"Çingiraklı yılan zehri ile bağlanmış tekila."

"Tabii ki içiyorlar. Çünkü bu on sekiz yaşında bir çocuğun doğum günü partisinde tamamen normal bir davranış."

* * *

Dag rahatsız edici bir süre Zé'ye baktıktan sonra, "Sibirya kaplanlarının peşine düşmek için biraz küçük olduğunu biliyorsun, değil mi?" dedi.

"Amur," dedi kız kardeşi.

"Ne?"

"Aslında onlara Amur kaplanı deniyor."

Dag rahatsız edici bir süre kız kardeşine baktıktan sonra yeniden Zé'ye odaklandı. "Yani, siyah ayılar bizimle uğraşmaz. Çünkü daha küçükler."

"Teşekkür ederim Dag," dedi Zé. "Bu büyüleyici bir bilgi."

"Tamam," dedi Britta masanın etrafına bakarak. "Bu Freddy MacKilligan olayını gerçekten tartışmayacak mıyız? Yani, bu internetteki garip bir şey mi? Sapıkları yakaladıkları haber programlarından birine mi çıkacak? Neden hiçbirimizin bunu tartışmadığını anlamıyorum!"

"Bunu tartışmıyoruz," diye hatırlattı Berg ona, "çünkü Charlie'yi kızdırıyor ve kimse Freddy ile ilgili başka bir atıp tutmayı izlemek istemiyor."

"Devam ediyorlar," diye yakındı Dag.

"Gerçekten de bu kızla bir şeyler yaşadığını mı düşünüyorsun?" Britta sordu, yüzü tam bir tiksinti ifadesiyle çarpılmıştı.

"Max onu sadece bilgisayar korsanlığı becerileri için kullandığını düşünüyor," diye belirtti Zé. "Bu mantıklı. Ne yazık ki. O temel şeyleri anlayan bir adam değil. sınırlar."

"Adamla sadece bir kez karşılaştım," diye itiraf etti Zé, "ama ondan hoşlanmıyorum."

"Kimse sevmez," dedi Berg. "Ama bu Malone'lerin Cella'yla akraba olduğunu düşünüyor musun?"

Britta başını salladı. "Muhtemelen. Queens'te kaç tane İrlandalı Sibirya kaplanı dolaşabilir ki?"

Nelle masaya yaklaştı ve Z  n n elini tuttu. "Benimle gel," diye emretti.

Z  , Nelle'in kendisini masadan uzaklaştırmasına izin verdi ama Britta'nın bakışlarının zavallı Nelle'e nasıl kilitlendiğini fark etti.

"Sanırım Britta beni haince nedenlerle uzaklaştırdığına inanıyor." "Kim?"

"Boz dişi mi?"

"Her neyse." Onu koridorlardan birine götürdü ve ona bir otel odası anahtar kartı uzattı.

"Whoa, Nelle. Gerçekten çok tatlısın ama-"

"Lütfen beni konuşma yapmak zorunda bırakma."

"Konuşma mı? Ne konuşması?"

"Bilmek istemezsin. şimdi bunu al, gidip kızımı getir ve şof  r  m seni Kingston Arms oteline götürsün. Size jakuzili bir s  it ayarladım. Oda servisi ya da mini bardan içki almaktan çekinmeyin. Hepsi benden."

"Kendi param olduğunu biliyorsun, değil mi? Aslında sadakaya ihtiya  ım yok."

"Elbette bunu biliyorum. Ama şu anda ona erişimin yok ve İkinizin sürekli olarak aileniz ve arkadaşlarınız tarafından engellenmesini izlemek acı verici olmaya başladı."

Z   gülümsedi ve Nelle'i yanağından öptü. "Teşekkürler, Nelle. Bunu takdir ediyorum. Ve-"

"Biliyorum. Bana geri ödeyeceksin. şimdi git. şof  r  m Gavin dışarıda, karaoke başlamadan gitsen iyi olur."

"Karaoke mi?"

"Afrika vahşi köpeklerinin şarkı söylemesinden daha büyük bir ereksiyon katili düşünemiyorum."

Gerçekten mi? O da yapamazdı.

* * *

Dutch partiye gelene kadar Max dans etmeyi planlamıyordu. Onun elini tuttu ve dans pistinin ortasına doğru döndürdü. Oradan, Streep ve Tock'un iki yanında olduğu Hustle'a geçtiler. Vahşi köpekler buna bayıldı.

Ancak ablası dehşete düşmüş görünüyordu. Başını eğdi ve yüzünü kapattı, ta ki Max onunla birlikte kabine oturan dişiyi fark edene kadar.

Dutch'ın elini tuttu ve o da onu kollarının arasına aldı.

"Hey," dedi birlikte hareket ederlerken, "bu bizim evin yanındaki sokaktaki Dişi Aslan değil mi?"

"Evet."

"O şeydeydi."

"Ne olayı?" diye sordu Hustle'dan Bump'a doğru ilerlerken. "NYPD ofisinde.

"NYPD ofisinde.

Bana ve ekibime şantaj yapıyorlar."

"Duyduğuma göre, o adamlar hâlâ hastanedeymiş. Yani burada tek başına."

"Beni Tock'a çevir."

Döndürdü.

"Sen ya da Nelle o adamların hangi ekibe ait olduğunu öğrenebildiniz mi? NYPD ofisindekiler mi?"

"Hayır. Üzerlerinde hiçbir şey yok. Ve eğer Nelle bulamazsa-" "Anladım."

Aceleyle Dutch'ın yanına döndü. "Benimle Charlie'ye dans et."

Arkadaşı ellerini tuttu, onu kendine çekti ve kaldırdı. Sonra da onu masaya taşıdı.

"Siz ikiniz ne yapıyorsunuz?" Charlie sordu.

"Kitleleri etkiliyorum," dedi Dutch omuzlarını sallayarak, sonra da kışını sallayarak diğerlerinin yanına döndü.

"Sana daha iyi arkadaşlar edinmen için *yalvarmıştım*," diye yarı şaka yaptı Charlie.

Max başka bir masadan bir sandalye çekti ve kız kardeşini taciz eden kadının hemen yanına koydu. "Burada olmamalısın."

Charlie alnını kaşıdı. "Max-"

"Bana yapmaya çalıştığın gibi kız kardeşime de şantaj yapacağını sanıyorsan, sefil hayatının geri kalanında bildiğin tek şeyin *acı* olmasını sağlarım."

"Imani, bize izin verir misin?" Charlie söyledi.

"Evet. Yarın sana mesaj atarım."

Max kız kardeşine dönmeden önce dişi kedinin uzaklaşmasını bekledi. "O kaltağın sana şantaj yapmasına izin mi veriyorsun?"

"Sakinleşmeni istiyorum."

"Benim de senin sakinleşmene ihtiyacım var. Seni hiçbir şeye zorlamasına izin verme!" "Etmiyorum!"

"O zaman ne yapıyorsun?"

Charlie omuz silkti. "Bir işe giriyorum." "İş mi?"

"Evet." "Ne işi?"

"Umarım ... insanlara yardım ederim. Bana ihtiyacım olan kaynakları ve istihbaratı verecek, ben de işimi yapacağım."

"Onu tanımıyorsun bile."

"Hayır, tanımıyorum. Ama ondan kötü bir izlenim de almıyorum. Ve aptal da değil." Dirseğini masaya dayadı ve çenesini yumruğunun üzerine koydu. "Bilmiyorum. Ama denemek istiyorum."

"Neden?"

"Bir işe ihtiyacım var, Max. Hayatımla ilgili bir şeyler yapmalıyım. Düzenli para kazanabileceğim ve aklama konusunda endişelenmeyeceğim bir şey."

"Yine annemle mi ilgili?" "Hayır.

Benimle ilgili."

"Kendini riske atıyorsun. *Bizi* riske atıyorsun."

"Biz *her zaman* risk altındayız. Biz MacKilliganlarız. Bu aynı zamanda bir devlet işine en çok yaklaşabileceğim iş olmasının da nedeni. Bu yüzden deneyeceğim." Max kız kardeşinin muhtemelen haklı olduğunu biliyordu ama İmani'yle konuşmak istiyordu.

Charlie "Peşinden koşmayacağım!" diye bağırırken masadan kalktı. Koşmuyorum!"

"Güzel!"

* * *

Zé, Nelle'in verdiği anahtar kart arka cebinde bir delik açmış halde kulüpte yürüyordu.

Max'i bulmaya çalışıyordu ama herkes yoluna çıkıp duruyordu. Hiç bu kadar popüler olmamıştı. O kadar popüler olmak *istediğinden* de emin değildi. Ama vahşi köpekler kendilerini tanıtmaya devam ediyordu. Nedenini bilmiyordu. Kediler ve kurtlar da bakışları ve ara sıra vücut darbeleriyle ona meydan okumaya devam ediyordu. O da nedenini bilmiyordu.

Dürüst olmak gerekirse, tek istediği Max'i bulup buradan gitmekti.

Dutch önüne yere düştüğünde Zé onun üzerinden atladı ve yürümeye devam etti.

"Kalkmama yardım etmeyecek misin?"

"Hayır."

Zé barda durdu ama Charlie'nin orada dikildiğini görünce . . . kaynıyordu. Kadın da fokur fokur kaynıyordu. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, kahverengi gözleri parlıyordu. Ve odadaki her yırtıcı ondan kaçıyor.

"Hey, Charlie. İyi misin?" "Beni delirtiyor!" Bu doğrudan oldu.

"Beni de çıldırtıyor," diye itiraf etti.

"Ben sadece kendim ve ailemiz için doğru olanı yapmaya çalışıyorum. Bu yüzden onun saçmalıklarına ihtiyacım yok."

"Anlıyorum."

"Neden yaptığım her şey hep kız kardeşlerimle ilgili olmak zorunda?"

"Öyle değil."

"Bana hak mı veriyorsun?"

"Hayır. Ama Max'le yakın olduğunuzu söyleyebilirim. O sadece senin mutlu olmanı istiyor, sen de onun mutlu olmasını istiyorsun. İkiniz etrafta koşuşturup birbirinizi mutlu etmeye çalışıyorsunuz. Mide bulandırıcı derecede tatlı. Ya da kıyafetlerinin altında her zaman askeri bıçaklarla kaplı olmasaydı ve şu anda bile kotunun arkasına kılıflanmış bir 45'lik taşıyor *olsaydın* öyle olurdu."

Charlie omzunun üzerinden baktı. "Oh, görebiliyor musun?"

"Hayır. Tişört örtüyor."

"Harika." Küçük bir gülümseme verdi. "Max'i gerçekten önemsiyorsun, değil mi?"

"O deli ve tehlikeli ve eski takım liderimi akli dengesi yerinde olmayan bir kadından faydalandığıma ikna etmeyi başardı. Onu nasıl umursamam?"

Charlie'nin homurtusu bir kahkahaya dönüştü, geniş gülümsemesi yüzünü aydınlattı.

"Hadi gel." Charlie'nin elini tuttu. "Gidip onu bulalım. Ben onu biraz hırpalarım, sonra sen onu eve götürürsün."

"Çok büyüksün, Charlie."

Kolunu onun sırtına doladı. "Öyle değil mi?"

* * *

Max koridorlardan birinde Imani'yi kaybetti. Havayı kokladı ama kulüpte tonlarca kedi ve köpek vardı, bu da tek bir kokuya odaklanmayı zorlaştırıyordu.

Dişinin kokusunu merdivenlerden inerken aldığını düşünen Max onu takip etti. Ancak birinci katın kapısını açtığında, her iki ucunda çıkış kapıları olan başka bir koridorla karşılaştı.

"Lanet olsun."

Havayı tekrar kokladı ama belirgin bir şey yakalayamadı. Bir tahminde bulunarak sağa döndü ve çıkışa doğru ilerledi.

Max dışarı çıktığında Imani çoktan ara sokağın sonuna varmıştı. O da peşinden gitti ama aniden durdu.

"Ciddi misin?" diye sordu, tekrar peşini bırakmayan kuzeniyle yüzleşmek için döndü. "O" her ne ise. "Kadın, senin neyin var?"

"Sadece sana söylemek istedim," dedi Mairi, "babanı bulup Will Amca'ya götüreceğim. Bırakalım da piç üvey kardeşiyle o uğraşsın." Birden sırtıttı. "Onu parçalara ayıracak."

Max daha fazlasını bekledi ama cevap alamayınca omuz silkti ve "Tamam" dedi.

Kuzeni bir süre daha sırtıtmaya devam etti ama sonunda sırtışı kayboldu ve "Ne demek 'tamam'?" diye sordu.

"Tamam'ın başka bir anlamı var mı? Benim bilmediğim bir İskoç argosu mu?"

Max'e birkaç adım daha yaklaştı. "Will Amca'nın ona ne yapacağını biliyorsun, değil mi?"

"Farkındayım. Charlie de öyle. Stevie'yi beş dakika kadar ağlatabilirsin. Eğer beklediğin tepki buysa. Bunun dışında, benden ne istediğini bilmiyorum. Ya da neden bana söyleme zahmetine girdiğini."

Max bu kez kuzenine birkaç santim kalana kadar yaklaştı. "Benden gerçekten ne istiyorsun kuzen?"

"Sanırım sadece bir meydan okuma. Yapacak eğlenceli bir şey."

"Bunun eğlenceli olduğunu mu düşünüyorsun? Davet edilmediğin bir partide beni takip etmek, gecenin bir vakti gelmemi *umduğun* bir ara sokakta saklanmak ve ikimiz de birbirimizden hoşlanmadığımız halde benimle konuşmak? Bunun eğlenceli olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Seni korkutmak eğlenceli."

"Yani hiç arkadaşın yok."

"Ne?"

"Eğer arkadaşların olsaydı, tatlım, onlarla takılırdın. Bana 'terör estirmezdin'. Ama yine de buradasın. Bir kulübe katılmayı hiç düşündün mü? Sen ... yabancısın. Senin halkın futbolu sevmiyor mu?"

"Futbol."

"Oh, hadi ama. Bu *gerçek* futbol değil. Sizler takımınızda bir Mean Joe Green olana kadar futbolun ne olduğunu bilmiyorsunuz."

"Kim?"

"Büyükbabamın en sevdiği futbolculardan biri. İnanılmazdı. Bazı oyunlarını You-" programında izleyebilirsiniz.

"Konuşmayı kes!"

"Bağırmana gerek yok. Mutsuzluğunu anlıyorum." "Ben mutsuz değilim."

"Gerçekten mi? Çünkü gerçekten mutlu görünmüyorsun."

"*Senden gerçekten ne istiyorum biliyor musun kuzen?*" Mairi patladı. "Yine bağırmaya başladın."

"Acı çektiğini görmek istiyorum!" Mairi aniden tısladı, gerçek porsuk öfkesi onu doldurdu ve Mairi'nin soluk tenini parlak, öfkeli bir kırmızıya çevirdi. "Sonunu getirmeden önce *sana* eziyet ettiğimi görmek istiyorum."

"Tanrım, tatlım," dedi Max ona yoğun bir dürüstlikle. "Bu şimdiye kadar duyduğum en üzücü şey."

Mairi'nin tüm vücudu biraz seğirdi. "Ne?"

"Bunun senin için üzücü bir yaşam biçimi olduğunu düşünmüyor musun? Beni tanıımıyorsun bile ama günlerini benden nefret ederek geçiriyorsun. Bir sonraki adımda ne yapacağını planlıyorsun. Benim de senden nefret etmemi istediğini biliyorum, böylece büyük bir porsuk savaşı yapabiliriz. Sanırım. Ama sen umurumda bile değilsin." Omuz silkti. "Üzgünüm."

O porsuk öfkesi patladı ve kuzeni Max'i boğazından yakalayarak duvara çarptı.

İşte o zaman Max gülmeye başladı. Elinde değildi. Çünkü çılgın sürtük yüzüne yumruk atarken bile, onu çıplak elleriyle boğarken bile, Max'in tişörtünün altında taşıdığı bıçaklardan birine uzanırken bile ... Max, korkunç ve dehşet verici Mairi MacKilligan'ın, annesinin o gün Charlie'ye yaptığı şeyi yaparak Max'in kendisine ulaşmasına izin verdiği gerçeğini bir türlü unutamıyordu.

Bir eli hâlâ Max'in boğazını kavrarken, Mairi boştaki elini şimdi başının üzerinde tuttuğu bıçağı kaldırmak için kullandı. Max onun hedefine bakarak, bir bal porsuğunu öldürmenin en iyi ikinci yolu olan kalbine yönelmediğini anladı. Onu yüzünden bıçaklamak istiyordu. Onu yaralamak istiyordu.

Sanki kanıtlaması gereken bir şey vardı ama Max bunun ne olduğunu bilmiyordu. Max'ten daha iyi bir dövüşçü olduğunu mu? Daha güçlü olduğunu mu? Daha acımasız? Daha ölümcül? Bunların bir önemi var mıydı? Max ölse bile, Mairi'nin hayatı yine de berbat olacaktı. Max'in ölümü onun için bunu düzeltmeyecekti.

Bıçak indi ve Max son saniyede ön kolunu kaldırdı. Bıçak deriyi, eti ve kemiği yırttı. Ve Max yine de güldü. Acıya rağmen.

Sonra Charlie oradaydı. Mairi'nin arkasından geldi ve bıçağı ikisinden de çekip aldı. Kuzenlerini ayağa kaldırdı ve ona saplamaya başladı. Boynuna, göğsüne, hatta yüzüne vurdu; Mairi'nin saçlarını kavradı, böylece iyi bir parça kaybetmeden kaçamadı.

Bıçakla vurulmaya daha fazla dayanamadığında gerçekten yaptığı bir şeydi bu.

Max o korkunç sesi duyduğunda irkildi. Charlie kanla kaplı bir bıçak ve Mairi'nin kafa derisinin bir kısmı yumruğundan sarkarken orada öylece kalakaldı.

Kuzenleri koşarak ondan uzaklaşırken Charlie çığlık attı. Öfke ve uyarı dolu bir çığlık.

Acıdan yüzünü buruşturana kadar Max, Zé'nin onun kolunu tuttuğunu fark etmemişti.

"Charlie!" Zé kız kardeşinin dikkatini çekerek emretti. "Max'in kolunu tut. Ben hemen döneceğim." Charlie'nin onun yerine geçmesini bekledi ve sonra koşarak kulübe geri döndü.

Birbirleriyle konuşmuyorlardı ama artık kızgın da değillerdi.

Zé hemen bir sopa tişörtüyle döndü. Kadının yanına çömeldi ve yarayı sarmaya başladı. "Onu hastaneye götürmeliyiz."

"Neden?" Max ve Charlie birlikte sordular.

"Bıçak kolu delip geçmiş. Sinir ya da tendon hasarı olabilir.

-" Başını salladı. "Tamam. Unut gitsin." "Onu eve götür," dedi Charlie.

"Bizimle geliyor musun?" diye sordu

Max. "Stevie'nin gecesini mahvetmek için mi?"

"Kyle'in gecesi olduğunu sanıyordum."

"Bunu Stevie planladı. Artık onun gecesi. Ayrıca, eve gidemem." "Yemin ederim Charlie. Eğer o deli kaltağın peşinden gidersen-"

"Mairi'nin peşinden gitmeyeceğim. En azından onunla nasıl başa çıkacağımıza karar verene kadar. Şu anda eve gidemem çünkü Stevie'ye 'Ode to Billy Joe'yu yapacağıma söz verdim."

"Bilerek mi söz verdin?" "O şarkıya bayılırım."

"On bin yaşında."

"Ve iyi bir şarap gibi yıllanmış." Cep telefonunu çıkardı. "Size bir araba ayarlayayım."

"Bizim zaten bir tane var," dedi Zé. "Nelle bize bir limuzin ve bir otel odası ayarladı." Bu Charlie'yi yüksek sesle güldürdü ama Max mahcup oldu. "Ciddi misin? Cidden bunu yaptı mı?"

"Bir adama yardım etmeye çalışıyor."

"Limuzinini alacağız ama biz eve gidiyoruz." Max'in şu anda en son istediği şey yabancı bir ortamda bulunmaktı. "Tamam mı?"

"Bana uyar." Zé onun ayağa kalkmasına yardım etti, bu çok hoştu.

Charlie uzaklaşmaya başladı ama Max onun kolunu tuttu. "Stevie'ye ya da ekibime Mairi'den bahsetme. Tek kelime bile etme. Canım istediğinde onlara kendim söylerim."

"Tamam."

"Ve ben karar verdim."

"Neye karar verdin?"

"Desteğe ihtiyacın var." "Genel olarak mı?"

"Hayır. Meryem Ana, bazı günler ..." Bir nefes aldı. Tekrar başladı. "Imani için bu işte desteğe ihtiyacın olduğunu söylüyorum."

"Mairi'yi hemen öldürmediğim için mi? O sürtüğün acı çekmesini istedim!"

"Onu da kastetmiyorum. Demek istediğim, bu işte desteğe ihtiyacın var ve ben de senin için bunu yapacağım. Ben senin yedeğin olacağım."

"Yani ben daha işi almadan işimi çalabilecek misin?"

Max dişlerini gıcırdattı. Çünkü dişleri artık azı dişiydi. "Charlie, yemin ederim!"

"Siz ikiniz bunu her zaman yapıyor musunuz?" Zé sordu. "Evet," dediler birlikte.

"Destek alacağım, Max," dedi Charlie ona. "Imani kendi takımımı seçmeme izin veriyor."

"Sana karşı kendilerini savunamayan ahmaklardan mı?" "Neden benimle tartışıp duruyorsun?"

"Çünkü bunu biz yapıyoruz. Sen o işe git, ben de seninle geleyim." "Unutun bunu. Biz-"

"*Ben ölüyorum!* Ben ölürken neden bana kötü davranıyorsun?"

"Ölmüyorsun!"

"Olabilirim. Ve bana istediğimi vermediğin için kendini kötü hissetmez misin?"

"Dostum, bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorum."

"Biliyorum ve önemli olan da bu." Zé'ye kulübe geri dönmek yerine ara sokaktan çıkmasını işaret etti. "Bu arada hayatımı kurtardığın için teşekkürler."

"Evet, tabii. Gerçi ikimiz de biliyoruz ki o kaltağı istediğin zaman indirebilirdin." Kulübün kapısı açıldı ve Max kız kardeşinin "Onu neden hâlâ dışarı çıkarmadın?" diye sorduğunu duydu.

"Onu üzücü bulmuyor musun?" Max sordu. "Onu çok üzücü buluyorum." "Neden?"

Zé hâlâ yaralı kolunu tutarken Max durdu ve kız kardeşine baktı. "Benim aksime... onun bir Charlie'si ya da Stevie'si yok. Yapayalnız. Bu berbat bir şey olmalı."

"Yine de ne bekliyor ki?" Charlie sonunda kulübe geri dönerken sordu. "Bu lanet kişilikle."

BÖLÜM YİRMİ DÖRT

Zé, Max'i hastaneye götürmeyerek bir hata yaptığından endişeleniyordu. Nelle'in ödünç verdiği limuzine binip Queens'e dönerlerken Max ona sarılmış uyuyordu. Diğer eliyle kolunu tuttu; mavi tişört ilk giydiğinden daha da koyu görünüyordu. Ama üzerindeki kan kurumuştı. Başındaki ve yüzündeki kan da kurumuştı ama kuzeninin ona defalarca yumruk attığı yerlerdeki morlukları gizleyememişti. Uykusunda birkaç kez yüzünü buruşturdu ama acı çektiğine dair tek işaret buydu.

Eve vardıklarında ve Zé Max'i içeri taşımak üzereyken Max aniden doğruldu, gözleri uykuyu kırıştıırıyordu.

"Evde miyiz?" diye sordu.

"Evet."

Şoför kapıyı açtı ve Max Zé'nin yardımına ihtiyaç duymadan hemen indi. Evin önünde durmuş onu beklerken başını bir o yana, bir bu yana eğdi. Her seferinde silah sesi gibi bir ses duyuldu ve Zé limuzinin yarı içinde yarı dışında ona baktı.

"O sen miydin?" diye sordu.

Omzunun üzerinden baktı ve ona gülümsedi, kurumuş kan kırışıyordu.

Max eve doğru yürümeye başladı, Zé de onu takip ederek içeri girdi ve doğruca mutfığa gitti. Zé ona katıldığında, su akan lavabonun önünde duruyordu.

İhtiyacı olduğunda yardım etmeye hazır bir şekilde kenarda bekledi ve onun kolundaki tişörtü çıkarmasını izledi. Tişörtü ona uzattı ve kolunu musluğun altına sokarak suyun cildine değmesini sağladı. Zé onun hissettiği acıyı hayal ederek ürperdi. Ta ki kan akıp gidene ve kolunun her iki yanında kabarık bir yara izinden başka bir şey olmadığını görene kadar.

Onun baktığını görünce "Hâlâ iyileşiyor," diye açıkladı. "İçeriden. Yara izi önümüzdeki birkaç gün içinde biraz solacak."

Kolundaki kanın gitmesiyle başını akan suyun altına soktu. Kanı yıkadıktan sonra ıslak saçlarını sıktı ve parmaklarıyla tarayarak yüzünden uzaklaştırdı.

"Nasıl görünüyorum?" diye sordu sonunda işi bittiğinde. Her nasılsa sırtıyordu. Onun nasıl sırtıtabildiğini anlamamıştı.

"Beklediğim kadar korkunç değil."

Mutfak masasını işaret etti. "Buraya otur. Ben diğer yaralara bir şeyler koyayım."

Mutfak tezgâhının altında bir ilk yardım çantası vardı. Çıkarıp açtı ama birkaç saniye aval aval bakmaktan başka bir şey yapamadı.

"Sorun ne?" diye sordu sonunda.

"Kız kardeşinin buraya birkaç bıçak koyduğunu biliyor muydun?"

"O bendim. Olur da rehin alınırsak diye. Bizi hayatta tutmak isterlerse muhtemelen birimizin ilk yardım çantasını kullanmasına izin verirler diye düşündüm."

Zé neden böyle bir olay için plan yaptığını sormak üzereydi. Neden böyle bir şey düşündüğünü.

Sonra onunla nasıl tanıştığını hatırladı.

Zé taktik bıçakların altını kazdı -üç tane vardı- ve birkaç bandaj, alkollü bez ve şişlik için bir soğuk paket çıkardı. Bunları mutfak masasının üzerine, Max'in bacağına yanına koydu ve Max'in tam önünde duracak şekilde hareket etti. İşaret parmağını kullanarak yüzündeki yaraları inceleyebilmek için çenesini kaldırdı. Ama kız yine ona o şekilde bakıyordu.

Bakışlarından kaçınmaya çalışarak, "Durmalısın," dedi. "Neyi durdurmalıyım?"

"Bana o şekilde bakmayı. Burada seninle ilgilenmeye çalışıyorum."

Ellerini adamın kalçalarına koyup onu k e n d i n e çekti ve masaya bastırabilmesi için dizlerini açtı. Ve ona.

"Şimdi de bana işkence mi ediyorsun?" diye sordu. "Öyle demek istemedim."

"Yalancı."

Elleri tişörtünün altına kayd, parmaklarını teninde gezdirdi. "Durmamı mı istiyorsun?"

"Daha iyi olmanı istiyorum."

Kız şaşkınlıkla kaşlarını çattı. "Ne?"

"Bu gece kendi kuzenin tarafından dövüldün. Hatırladın mı?"

"O bir saat önceydi."

Bu cümle o kadar saçmaydı ki Zé gülmekten başka bir şey yapamadı. Ama sonra Max onu kendine çekti ve yüzünü kendi yüzüne doğru kaldırdı.

Bir ya da iki gün daha beklemeleri gerektiğini biliyordu. İyileşmesi için daha fazla zaman.

Max beklemiyordu ama.

* * *

Max, Zé'nin ona biraz zaman tanımaya çalışmasını takdir ediyordu. Ve eğer başka biri olsaydı, muhtemelen buna ihtiyacı olurdu.

Yine de istediği bu değildi. Beklemekten yorulmuştu. Sözünün kesilmesinden bıkmıştı. Bu yüzden aklına gelen tek şeyi yaptı.

Adamın aletini yakaladı.

Kot pantolonunun içinden geçiyordu ama bunun önemli olmayacağını biliyordu. Ve haklıydı. Adam çoktan sertleşmişti. Aletinin üzerindeki eli onu inletti; gözleri kapandı, başı öne düştü.

"Bu hiç adil değil," diye homurdandı.

"Adil olacağıma hiç söz vermedim," diye cevap verdi, elini sıkarak. "Adil olmak istemiyorum, Zé. Seni istiyorum. Şimdi istiyorum. Becer beni."

Elleri kızın boynunu kavradı ve dudakları kızın dudaklarındaydı. Dilini kızın ağzına soktu ve öyle bir hareket etti ki kız sadece onun üzerine inmesini düşünebildi.

Adamın kot pantolonunun fermuarını açtı ve tam kalçalarından çıkarmak üzereydi ki adam aniden geri çekildi. "Bekle, bekle-"

"Şaka yapıyor olmalısın!" "Sadece ..."

Adam kelimeleri bulmakta zorlanıyor gibiydi ve kadın ona yardım edecek durumda değildi. Ama elini kışının altından geçirdi ve onu masadan kaldırdı. "Mutfakta olmaz," diye mırıldandı. "Kız kardeşin ikimizi de öldürür."

Haklı olduğu bir nokta vardı. Charlie mutfak konusunda biraz obsesif olabiliyordu ve yemeklerini o masanın üzerinde yapıyordu.

Zé yine de Max'i üst kata çıkarmaya çalışmadı. Kışını yemek masasının üzerine bıraktı ve kot pantolonunu indirmeye başladı. Zé, Max'in kotunu dizlerinden aşağıya doğru itti ama birkaç saniye daha tuttu.

arka cebinden bir prezervatif çıkarmak için uzandı. Zé onu gördüğünde tek kaşını kaldırdı.

"Ne?" diye sordu, yırtarak açtı. "İlk yardım çantamda bıçaklarım ve mutfak masasının altında bantlanmış silahlarım var. Hazırda prezervatif bulundurmama gerçekten şaşırdın mı?"

Adam başıyla onayladı ve kadın prezervatifi adamın sikinin üzerine geçirdi.

Zé ellerini onun kıcının altından geçirdi ve bacaklarını kollarına dayamasına izin vererek onu öne doğru çekti. Tek bir hamleyle kızın içine gömüldü ve Max şaşkın bir havlama sesi çıkardı.

"Çok mu fazla?" diye homurdandı, yeşil gözleri artık altın sarısıydı.

"Şaka mı yapıyorsun?" Kadın adamın omuzlarını kavradı. "Sadece uyumu seviyorum."

Kendine daha fazla yer açmak için bacaklarını daha geniş açtı ve onun kontrolü ele almasına izin verdi, omuzlarına veya kollarına tutunmaktan başka bir şey yapmadı ve onu becermesine izin verdi.

O kadar iyi hissettiriyordu ve o kadar derindi ki, ayak parmakları spor ayakkabılarının içinde kıvrılmaya başladı.

Sonra onun kendisini izlediğini gördü. Altın rengi gözleri, sanki ormanda koşarken gördüğü bir avmış gibi ona kilitlenmişti. Ona meydan okumak istercesine karşılık verdi.

"Bunu yapmayı bırakmalısın," dedi ona. "Bana böyle bakmaya devam edersen, tam şu anda boşalacağım."

"Yap şunu," diye emretti. "Yukarıda daha fazla prezervatifim var ve bütün gecemiz var." Demek istediğini anlatmak için kaslarını onun etrafında sıkı ve adam nefesinin altında küfretti. "Hadi," diye ısrar etti. "Hadi ama. Bunu kaldırabilirim. Her şeyi kaldırabilirim."

Bu onu uçuşumun kenarına sürükledi ve sert bir şekilde boşalıyordu, elleri hala onun kıcını kavıyordu. Pençelerinin uçlarının derisinin hemen altında durduğunu ve serbest bırakılmaya hazır olduğunu hissedebiliyordu.

Sonunda durana kadar tekrar tekrar itti. Ellerini masanın üzerine koydu ve biraz eğildi, üzerinden ter damlıyordu.

"Senin için çok mu fazla?" diye sordu ona bakarak.

Adam hiçbir şey söylemedi, sadece onu masadan çekip aldı ve merdivenlerden yukarı taşıdı. Onu işaret ettiği odaya götürdüğünde hâlâ içine gömülüydü. Koridorun sonundaki odasına. Sonra onu yatağa bıraktı ve kullanılmış prezervatifi çıkarmak ve kıyafetlerini çıkarmak için arkasını döndü.

"Şurada daha fazla prezervatif var," diyerek yatağının yanındaki çekmeceyi işaret etti. Ama adam henüz onları almaya gitmedi, onun yerine spor ayakkabılarını çıkarmayı tercih etti

Göğsündeki kılıflı bıçakları çıkarırken kot pantolonunu da çıkardı. Ama kot pantolonunu fırlatıp atarken durdu ve iki baldırına da bağladığı kılıfları inceledi. Dört bıçağını tutuyorlardı. Onları da çıkardı ve sonra önünde çömelip onu kendine doğru çekti. Kadın bir şey söyleyemeden -belki biraz temizlenmesi için ıslak bir bez getirmesini önermek gibi- adam başını amına gömdü ve dudaklarını klitorisinin etrafına doladı. Çekiştirip yaladı ve iki parmağını içine gömdü.

Max yatağa sırt üstü düştü. O sırada boşalmamış olmasına rağmen klitorisi hâlâ son derece hassastı ve adamın ağzını üzerinde hissetmek bile bacaklarının titremesine neden oluyordu. İniltisi bir tıslamaya dönüştü ve ağzına karşı boşalırken sırtı kemerli hale geldi.

Aşağı indiğinde adamın hâlâ devam ettiğini fark etti. Sadece bu da değil, adam bacaklarını dizlerinden bükmüş ve iki koluyla yatağa sabitlemişti.

Hırladı ve saçlarını yakaladı, onu uzaklaştırmak mı yoksa daha yakına çekmek mi gerektiğinden emin değildi.

Yine de devam etti, dilini ve ağzını klitorisinin üzerinde kullandı. Emme ve fiske arasında gidip geliyordu.

Max ona karşı çırpındı, tekrar gelmek için çaresizdi.

Onun bu kadar zorlayıcı olmasına bayılıyordu. Ona meydan okuduğu gibi ona meydan okuyordu.

"I . . . Yapamam. I . . ."

Tekrar patladı. Çığlıkları odayı doldurdu ve bacaklarını kapatmaya çalıştı.

Ama adam hâlâ gitmesine izin vermiyordu.

"Hayır," diye yalvardı bu kez. "Hayır. Yapamam. Bir daha olmaz."

Bu sefer sadece klitorisini emdi. Emdi ve emdi, onu yatağa sıkıca sabitledi, ona kaçma şansı vermedi. Savaşmak için. Üçüncü kez boşaldığında, ona kitaptaki tüm isimleri saydı ve pençeleriyle altındaki çarşafları yırttı.

* * *

Üçüncü kez boşalmasını sağladığında, Zé şifonyerden bir prezervatif alabilmek için onu serbest bıraktı. Prezervatifi taktı ve kız yatağın üzerinde gevşekçe uzanırken ayak bileklerinden tuttu. Onu ters çevirdi ve dizlerinin üzerine çökmesini sağlamak yerine kalçalarının altına bir yastık koyup arkadan içine girdi.

"Tanrım," diye inledi saçlarına doğru. "Çok ıslaksın."

Bu sefer acele etmedi. Kalçalarını bir o yana, bir bu yana hareket ettirdi. Hangi hareketin onun için işe yaradığını görüyordu. Hangisinden daha çok hoşlanıyormuş gibi görünüyordu. Sonra bir şey oldu.

Zé bu sefer çok zamanı olacağını düşündü. Yirmi dakika kadar kendinden geçeceğini düşünmüştü. Ama enerjisi geri geldi ve dizlerini yukarı çekerek kığını yukarı kaldırdı.

Max onun sikinin etrafındaki kaslarını sıkılaştırarak onu çıldırttı. Sanki bunun için eğitilmiş gibiydi. Aynı anda hem bu kadar yoğun hem de bu kadar şaşırtıcı bir şey hissetmemişti.

"Daha hızlı," diye ısrar etti. "Daha sert. İstedğin kadar sert."

Onu yine çıldırtıyordu ve şimdiden patlamaya hazırdı. İstedğinden çok daha hızlıydı çünkü kadın mücadele ediyordu. Buna bayılmıştı.

Ellerini, kılıflı silahlarını çıkardıktan sonra bile hâlâ üzerinde olan tişörtünün ve sütyeninin altına kaydırды. Göğüslerini kavradı, meme uçlarıyla oynadı. Bir hevesle kulağını ve ensesini ısırdı.

Kadın bu son harekete hemen karşılık verdi; elleri adamın ellerini kavradı, kalçaları adama doğru çarptı. Adam kızın ensesini daha sert ısırdı ve kız haykırdı. Kadın boşalırken kasları tekrar adamın sikine kenetlendi ve bu sefer adam da onunla birlikte boşaldı. İkisi de inliyor ve kadının parçalanmış çarşaflarının içinde terliyordu.

İşleri bittiğinde, Zé ondan uzaklaştı ve o da yüzüstü yatağa düştü. Bir süre bu şekilde kaldılar, duydukları tek şey nefes alışlarının sesiydi ... ta ki nefes alanların sadece kendileri olmadığını fark edene kadar.

Zé doğruldu ve Max onun omzunun üzerinden baktı.

"Dışarı!" diye emretti açık kapı aralığında duran üç köpeğe ve onlar da koşmaya başladılar.

Kadın güldü. "Sapıklar."

* * *

Max kalan Çin yemeklerinden ve birkaç biradan biraz alıp odasına götürdü. Sessizce yediler ama birbirlerini izlediler

tüm zaman boyunca. İşlerini bitirdiklerinde Zé tüm çöpleri topladı ve aşağıya götürdü. Max banyoya gitti, temiz bir bez aldı ve suyun altına tuttu.

Zé içeri girdiğinde, Max onun önünde çömeldi ve bezi kullanarak aletini dikkatlice sildi. Sonra bezi fırlatıp attı ve yerine ağzını koydu, boğazının arkasına gelene kadar onu derinlemesine emdi.

Parmakları saçlarına kaydı ve aynı şeyi onun sikine yaparken kafa derisine masaj yaptı. Acele etmedi, ağzında sadece başı kalana kadar geriye yaslandı ve sonra tekrar derinlere indi. O da birkaç kez mırıldandı.

Zé parmaklarını derinlere soktu, saçlarını yumruğunun içine kıvırdı. Boşalmak üzere olduğunu düşündü ama adam onu üzerinden çekip yukarı kaldırdı. Öpücüğü sert ve talepkârdı, onu banyo duvarına çarptı. Elleri onun geri kalanını keşfetti, meme uçlarını çekiştirdi, amına girdi, kıcıyla oynadı.

Sonunda onu çevirdi ve lavabonun üzerine doğru itti. Başının üstündeki ecza dolabını açtı ve prezervatifleri buldu. Sonra tekrar içine girdi. Onu tekrar beceriyordu.

Onun sikine asla doyamayacağından endişelenmeye başlamıştı. Çok iyi hissettiriyordu.

İki parmağıyla klitorisini kavradı, tekrar boşalana kadar çekiştirdi ve döndürdü. Ama adamın işi bitmemişti, dolayısıyla kızın da. O sikişmeye devam ederken oynamaya devam etti ve Max de boşalmaktan başka bir şey yapamadı.

* * *

Onu üzerinde bulduğunda güneş yeni doğuyordu, yavaşça onu becermek için zaman ayırıyordu. Adamın ellerini göğüslerine bastırmış, başını arkaya atmış, keyfine bakıyordu.

Kızın hareketlerini seviyordu. Kalçaları kıvranıyor, ona baskı yapıyordu. Bir yandan da onu amcığıyla sıkarak çıldırtıyordu. "İçimde çok iyi hissediyorsun," dedi ona gülümseyerek.

Belini kavrayan adam yukarı doğru eğildi ve bir meme ucunu ağzına aldı. Çekiştirdi, ıslattı, üzerine üfledi, emdi. Onu kıvrandıracak her şeyi yaptı. Sonra aynısını diğerine yaptı.

Sonunda boşaldıklarında, bu çoğunlukla boğuk iniltilerle oldu. Bu noktada yapabildikleri tek şey buydu.

Max onun üzerine uzanmış, neredeyse yeniden uykuya dalmak üzereyken Charlie'nin sesi aşağıdan gürledi: "*İkiniz mutfağında sevişmeseniz iyi olur!*"

Zé kıkırdadı. "Sana onun mutfağından çıkmanın iyi bir fikir olduğunu söylemiştim."

"Evet, evet. Kedi her zaman haklıdır. Şimdi köpekler geri gelmeden yatak odasının kapısını kapat."

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

"Siz piçlerin odamdan uzak durmanızı istiyorum!"

Keane başını kahvaltıdan kaldırdığında küçük kardeşinin omzunda sırt çantasıyla mutfakta tepindiğini gördü.

"Eşyalarımı karıştırmanızdan hoşlanmıyorum!"

"Sen neden bahsediyorsun?" diye sordu Shay.

"Neden bahsettiğimi biliyorsunuz. *Hepiniz* neden bahsettiğimi biliyorsunuz!" Suçlayıcı bir parmakla onları işaret etti. "Natalie'nin başına gelenler benim suçum değil. Size geri döneceğini söylemişim! O yüzden beni suçlamayı bırakın! Şu anda hayatımda yeterince şey oluyor!"

Sonra küçük kardeşleri hışımla evden çıktı, Keane'in tahminine göre üniversiteye hazırlık için fen ya da matematik yaz derslerinden birine gidiyordu.

"Bu da neydi böyle?" Finn sordu.

Yulaf ezmesini mideye indiren Shay, "Şu anda üniversiteye gitmesinin onun yararına olacağından emin değilim," dedi. "Belki de şu boş yıl şeylerinden birini almalı."

"Siktir et," diye hırladı Keane. "O üniversiteye gidecek. Ve eğer içinizden biri ona 'boş yıl'dan bahsederse, bacaklarınızı kırarım."

"Sadece şunu söyleyebilir miyim?"-Finn parmak eklemlerini masaya vurdu-"Seninle birlikte olmak her zaman bir zevk, ağabey."

* * *

Charlie bir tabak keki Zé'ye uzattı ve Zé teşekkür edip mırıldanarak arka kapıdan çıktığında sırtıttı. Geldiğinden beri onu hiç bu kadar rahat görmemişti.

Kız kardeşi hâlâ üst katta uyuyordu, bu da bir değişiklikti. Max genellikle arka kapıdan bal ve arı sokmalarıyla kaplı olarak girerdi. Onun için geceyi yerel kovanları yağmalayarak geçirmemek kesinlikle yeni bir şeydi.

Stevie geceyi şehirde, Jean-Louis Parker'ın evinde geçirmeyi tercih etmişti, böylece Oriana'yla birlikte erkenden kalkıp bale çalışmalarına başlayabileceklerdi. Shen onunla kaldı elbette. Kyle ise sabah erkenden dönmüştü.

Gün ağarır ağarmaz garaja gidip çalışmaya başlamıştı, o anda da oradaydı. Eğer partide eğlenmişse bile bunu pek belli etmemişti. ocuk *bu kadar* stresli olmak için biraz genç görünüyordu ama Stevie de on sekiz yaşındayken pek iyi değildi.

Elbette Stevie yüzünden Charlie Kyle'a göz kulak olma ihtiyaı hissetmişti. Harika ocukların kendilerini ne kadar zorladıklarını biliyordu. Bunlar azimli, kararlı çocuklardı ve işlerini yapmaktan ve her zaman mükemmel olmaktan başka bir şey istemiyorlardı. Yoldaki tümsekler onlar için kolay değildi. Kk bir tümsek onları günlerce, aylarca, hatta yıllarca kenara itebilirdi. Büyük bir darbe ise onları sonsuza dek içlerinden edebilirdi. Hayatına giren her türlü dramla baş etmeye alışan Max'in aksine Stevie sorunlarıyla baş etmeye çalışmıyordu. Bazen Charlie'nin "panik koşusu" dediği şeyi yapıyordu, yani bazı sorunları geride bırakmaya o kadar kararlıydı ki kafasını kaldırıp bakma zahmetine bile girmiyordu. Ama bazen, ki bu zamanlar Charlie'yi gerçekten endişelendiren zamanlardı, Stevie depresyona girerdi. O kadar depresyona giriyordu ki, kk kız kardeşi kendini bir akıl sağlığı merkezine kaydettirdiğinde Charlie rahatlamaktan başka bir şey yapamadı.

Kyle'ın bu tür bir depresyona girmesini istemeyen Charlie (Charlie'nin kendisi de dahil olmak üzere çok az insan Stevie kadar ruh sağlığının farkındaydı) ocuğun düzenli beslenmesini, egzersiz yapmasını, işinden biraz izin almasını ve kendi yaşında arkadaşlar bulmasını sağladı. Sonuncusunu henüz başaramamıştı. Kyle'ın kaldıracabileceği çok şey vardı. Sıradan ocuklar onunla hiçbir şey yapmak istemiyordu. Charlie, on yedi yaşındaki halinin kafasını okul tuvaletlerinden birine sokup sifonu çekeceğinden emindi. Yine de birlikte takılabileceği çocuklar olmalıydı. Kendileri dahi olmasalar bile onu anlayan ocuklar. Sadece onları bulması gerekiyordu.

O zamana kadar, çok sevmeye başladığı bu egolu kk pi kurusuna dikkat etmeye devam edebilirdi.

"Günaydın," dedi Max mutfağa girerken. Duş almış ve kıyafetlerini giymişti ama Charlie'nin söyleyebildiği kadarıyla hâlâ yarı uykuluydu. Kendine büyük bir fincan kahve doldurdu ve mutfak masasına oturdu.

"Kek ister misin?"

Max, Charlie'nin üzerinde çalıştığı hamuru işaret etti. "Ne yapıyorsun?"

"abuk kabaran tarçınlı rekler." "Onlardan birini bekleyeceğim."

"Güzel. Kolun nasıl?"

"İyi. Bıçak yaralarım her zaman kurşun yaralarımından daha hızlı iyileşir. Bunu fark ettin mi?"

"Çok sık vurulmamaya çalışıyorum."

"Kaltak."

"Dün gece iyi vakit geçirdin mi?"

Max'in başı düştü. "Tamam, bunu Nelle'e söyledim ve görünüşe göre sana söylemek zorundayım: bunu yapmıyoruz."

"Ne yapmamak?" "Ben ve Zé hakkında konuşmak."

"Awww. Aşkından utanıyorsun." "Kendine gel."

Charlie şarkı söylemeye başladı, "Max'in bir erkek arkadaşı var. Max'in bir erkek arkadaşı var. Bir ağaçta, mu-u-u-fin yiyor."

"Ciddi misin?"

* * *

Max, kahve henüz etkisini göstermemişken kız kardeşinin kahkaha atmasını hoş karşılamadı.

"Bitirdin mi?" diye sordu kahkahalar yükselmeye başladığında. "Evet.

Bitirdim. Bunun için özür dilerim. Bir anım vardı."

Max başparmağını kahve fincanının kenarında gezdirdi ve az önce düşündüğü bir şeyi sordu. "Mairi konusunda ne yapmalıyım?"

"Hiçbir şey yapmak istemediğini sanıyordum."

"Düşünmeye başladım-"

"Uh-oh."

"- Muhtemelen sana ve Stevie'ye zarar vererek bana ulaşmaya çalışacaktır. Özellikle de dün gece konuştuklarımızdan sonra. Gerçekten kafasını karıştırdım."

"Anne gibi, kız gibi mi?" "Onun gibi bir şey."

"Onu kendimize çekmeye çalışabiliriz." "Sence bu işe yarar mı?"

"Belki."

"Bana babamın peşinden gideceğini söyledi. Bunu yapmak için Will Amca'nın onayını aldığını söyledi."

Charlie birkaç dakika sessiz kaldı. "Ne?" Max sordu.

"Bunu bizim yararımıza nasıl kullanabileceğimi düşünmeye çalışıyorum."

Max sandalyesinde doğrulup oturdu. "Peki ya babam?"

Kız kardeşler, ikisi de kahkahalara boğulana kadar birbirlerine baktılar. Sonunda gülmeyi bıraktıklarında Charlie, "Çok komiksin," dedi.

"Biliyorum." Max b i r a z daha kahve içtikten sonra sordu: "Peki bu yeni işin . . ."

"Henüz resmi olarak kaydolmadım. Bu sadece bir deneme işi."

"Ne zaman?"

"Gelmeni istemiyorum."

"Umurumda değil."

"Max."

"Ben. Vermem. Vermem. Sikeyim. Ben gidiyorum. Arkanı kollayacağım. Eski günlerdeki gibi olacak."

"Eski zamanlar. Birkaç hafta önce Stevie'yi almak için laboratuvara girdiğimiz zamanı mı kastediyorsun?"

"O da var. Her neyse, bunu yapacağım. Seninle birlikte. Hoşuna gitse de gitmese de."

"Max-"

"Eğer bir daha 'hayır' dersen, anal bezlerimi serbest bırakırım. Tam burada. Sen tarçınlı çöreklerini yaparken."

"Hadi ama Max! Mobilyadan çıkaramayacağım bir kalıntı bıraktığını biliyorsun! Sürü ile yaşadığımız zamanı hatırlıyor musun? Babam asla affetmezdi-"

"Hey, hey, hey! O hapsirink yüzünden oldu. Stevie yüzüme biber üflediğinde. Onu bilerek yapmadım."

Charlie hamuru açmayı bitirdi ve kütüğü eşit büyüklükte daireler halinde kesti. Ön kapıları çarparak açıldığında onları metal bir fırın tepsisine yerleştiriyordu. Max, Malone'ların dönüp dönmediğini merak etti ama mutfağa dalanlar takım arkadaşlarıydı.

Hepsi aynı anda konuşuyor, Max'e bir şeyler anlatmaya çalışıyorlardı. Ama Max tek kelime bile anlayamadı. Charlie "Kesin sesinizi!" diye bağırarak onları susturdu.

Onlar da Max'in arkasına geçtiler. İşte o zaman Mads'in onlarla birlikte olmadığını fark etti.

"Neler oluyor?" Charlie sordu.

"Ben Mads," dedi Nelle. "Hepimiz buraya Max'i atış talimi için almaya geldik-"

"Ne için?"

"Bu akşamki playoff maçından önce gayriresmi bir antrenman. Her neyse, Mads'in ailesi geldiğinde biz de tam sizin kapıdan geçiyorduk."

Max kahvesini bıraktı. "Hepsi mi?" "Hayır. Ama birkaç güçlü erkek."

"Müdahale etmeye çalıştık ama işler çirkinleşmek üzereydi ve-" "Evet." Max masadan uzaklaştı. "Ben hallederim."

Bu, Mads'in Klanı'nın Max ve ekibi ortaokuldayken birlikte öğrendiği eski bir numaraydı. Max ve diğerleriyle savaşmaya çalışmadılar. Bunun ne kadar tehlikeli olduğunu biliyorlardı çünkü bal porsukları geri adım atmazdı. Genç olanlar bile. Ve her birinin bir ailesi ya da en azından sırtlanların onları öldürmesine izin vermeyecek bir sürüsü vardı. Bu yüzden daha farklı, daha acımasız bir taktik kullandılar: Mads'e arkadaşlarının yaptıkları için acı çektiler. Yani, ekip Mads'i kötü bir durumdan kurtarmak için kuzenlerinden uzaklaştırmaya çalıştığında, yaraları alan Mads oldu. Yara izlerini kim aldı.

Boktan ama çok sırtlancaydı.

Elbette artık lisede değillerdi ve Mads istemediği sürece kimseyle bir yere gitmek zorunda değildi.

Max ve takım arkadaşları dışarı çıktığında, Mads'in erkek kuzenlerinden biri onu bir kamyonun arkasına itmeye başlamıştı bile. Mads onlarla mücadele edemediği için değil, edemediği içindi. O gün bugündür kendini hâlâ bu pisliklere borçlu hissediyordu.

Ancak Max, Mads'e onlara hiçbir şey borçlu olmadığını göstermek üzereydi.

Takım arkadaşları neredeyse kamyonu ulaşmıştı ki sırtlanlar onları karşılamaya karar verdi, yüz yüze geldiklerinde pençelerini çoktan salmışlardı bile...

. . çoğu porsuklardan birkaç santim daha uzun olduğu için daha çok göğüs göğüse gibiydi. Ama bu sorun değildi. Ekibi daha büyük oyuncularla nasıl başa çıkacağını biliyordu.

Max bıçaklarından birini almak için gömleğinin altına uzandı ama daha kılıfından çıkmadan sırtlanlardan biri yere düştü. Sonra bir diğeri. İkisi de bacaklarındaki acıdan çığlık atıyordu. Mads'in sırtlan kuzenlerinden daha fazlası

Kamyonun arkasından atladılar ama ilerledikçe teker teker aşağı indiler. Omzunun üzerinden bakan Max, kız kardeşinin verandada durduğunu gördü. Komşuları gürültüden şikâyet etmesin diye susturucu takılmış bir 9 mm'lik silahı vardı.

Charlie korkulukların üzerinden atladı, elleri silahın etrafındaydı, parmakları hâlâ tetikteydi. O yaklaştıkça iki sırtlan daha saldırdı.

.. iki bacak atışı daha. Aslında dizlerinden. Onları dizlerinden vurarak yere düşmelerini ve en azından birkaç gün öyle kalmalarını sağladı. Diz hasarını atlatmak normal bir bacak kırılması kadar kolay değildi.

Max'in takım arkadaşları Charlie bahçede ilerlerken ondan uzaklaşmak için geri çekildiler, sonra da çitin üzerinden atlayarak kamyonun yanına indiler. Silahını ayakta kalan son sırtlanın kafatasına doğrulttu. Sırtlanı, aracı yüzünden daha fazla ilerleyemeyinceye kadar geri götürdü ve silahı kafasına dayadı.

Charlie ona birkaç saniye baktıktan sonra, "Seni tanıyorum," dedi. "Liseye beraber gitmiştik. Arkamdan bana 'şişko kalçalar' derdin."

Max ve takım arkadaşları irkildiler. Bu, bir erkeğin bir kadına söylediği bir sözle hatırlanmak istemeyeceği bir şeydi, üstelik o kadın şimdi alnına silah dayamışken.

"Dinle," diye devam etti Charlie, "sana bir şey açıklayacağım: Benim bölgeme gelip kız kardeşimin arkadaşlarına bulaşmayacaksın. Çünkü eğer onlar kız kardeşimin arkadaşlarıysa, benim korumam altındadırlar."

Yerdeki sırtlanlardan biri ayağa kalkmaya çalışınca Charlie onu kürek kemiğinden bir kez vurdu.

Max kız kardeşinin silah kullanmadaki hassasiyetini biliyordu. Charlie hiçbir ana damarı ya da organı vurmadığından emin olurdu. Ama yaptığı şey, Max'in kız kardeşinin yaptığından *emin* olduğu şey ... olabildiğince çok acı vermektir.

Sırtlanın yoğun çığlıkları bunu kanıtlıyordu.

"Yerinizde olsam şimdi giderdim. Mads, kamyonu in lütfen."

Mads araçtan indi ve takım arkadaşlarıyla birlikte Max'in arkasında durmaya gitti.

Charlie geri çekilip silahıyla işaret ederek, "Pekâlâ," dedi. "Tüm sırtlanlar kamyonu binsin. Gitme zamanı. Hadi beyler, hop hop hoplayalım. Teşekkürler!"

Charlie bir kez bile sesini yükseltmedi. Bir kez bile öfkelenmedi.
Çünkü bunların hiçbirini yapmak zorunda değildi.

Sırtlanlar kaçtı ve Charlie silahını indirdikten sonra onlarla yüzleşti. "İyi misin Mads?"

"Ben ..." Mads boğazını temizledi. "Ben iyiyim. Teşekkür ederim."

"Onlarla başka bir sorun yaşarsan ... bana ya da Max'e haber ver. Tamam mı?"

"Elbette."

Charlie eve doğru yöneldi, sonra durup onlara baktı. "Eğer isterseniz keklerim var."

Herkes başını salladı ama Max'in arkasında durmaya devam ettiler. Belli ki Charlie'den hâlâ korkuyorlardı ve bu muhtemelen yardımcı olmamıştı.

Ama Max ön kapıya ulaştığında Charlie durdu ve "Kekler daha taze olmayacak" diye havladı.

Max arkadaşlarının, tanıdıkları en tehlikeli ama aynı zamanda ihtiyaç duyduklarında onları korumaya istekli tek kadını kızdırmaktan korkarak eve doğru koşmalarını izledi.

Bölüm YİRMİ ALTI

Toplantılarının ilk yarım saati, diğer herkesle birlikte takım toplantısına katılmadıkları için koçlarının onlara bağırmasını dinlemekle geçti. Max'in dizüstü bilgisayarı üzerinden görüntülü sohbet ediyorlardı, böylece Koç'un öfkesini sadece telefonda duymak yerine tüm boyutlarıyla görebiliyorlardı. Öfkesi geçerli olmadığından değil. O gece bir playoff maçları vardı ve "Siz beş salak burada olmama cüretini mi gösteriyorsunuz?"

"Bu benim hatam değil," diye karşı çıktı Max. "Seks yapmakla meşguldüm!"

Tüm Wisconsin Kasapları ekibi, Koç Fitzgerald kurt dişlerini tamamen açarak hırlayıp havlayana kadar tezahürat yaptı.

"Ve saldırıya uğradı!" Nelle yardım etmeye çalışarak araya girdi.

"Kendi kuzeni tarafından!" Tock ekledi.

"Eğer benim kuzenim olsaydı, ben de onun ağzını burnunu kırardım!"

Streep gözyaşlarına boğuldu. "*Neden bize bu kadar kötü davranıyorsun?*" "Oh, kes şunu!"

Gözyaşları hemen kesildi ve Streep kesin bir dille "Peki" dedi.

Bundan sonra toplantının geri kalanında oyunların ve planların üzerinden geçildi ve takımı Kingston Arms'tan alacak olan maç öncesi otobüsüne bir dakika bile geç kalırlarsa nasıl bir ölüme maruz kalacakları konusunda uyarılarda bulunuldu.

"Sizinle arenada buluşsak olmaz mı?" Tock saatine bakarak sordu. "*Az önce ne dedim ben?*"

"Bağırmana gerek yok!"

Sonunda Koç ve takımın geri kalanıyla birlikte çıkış yaptıklarında Mads sandalyesinde arkasına yaslandı ve "Bu masada seks yaptınız" dedi.

Ekibin geri kalanı kollarını ve ellerini sert tahtadan kaldırarak geri çekildi, ancak Max hemen işaret etti, "Temizledim. Oturmadan önce."

"O kadar da iyi temizlememişsin."

"Kapa çeneni."

İşte o zaman Nelle ona sevimli bir şekilde burnunu kırıştırdı.

"O da neydi öyle?" Max sordu.

"Sen ve Zé." Yine burnunu kırıstırdı. "Bunu yapmayacağız."

"Neyi yapmıyoruz?" "Şu kız arkadaş olaymı."

"Ama biz kız arkadaş değil miyiz?" Streep sordu. "Biz en iyi arkadaş değil miyiz? Sonsuza dek arkadaş. B-F-F'ler!"

"Hayır!" dedi diğer dördü.

"Yani şirinlik yok," diye bilgilendirdi Max onları. "Kızsal şeyler yok. Yoksa insanları pencereden atmaya başlarım."

"Birinci kattayız, yani kimsenin umurunda değil, Max."

"Teşekkür ederim, Mads."

"Imani'yi kız kardeşinle konuşurken gördüm," dedi Tock aniden. "Dün gece kulüpte. Konu neydi?"

"Şşşşt!" Max ayağa kalktı ve mutfağı, oturma odasını ve arka bahçeyi hızlıca kontrol etti. Charlie'nin dışarıda Zé, Shen ve Berg'le birlikte, kendisinin ve takım arkadaşlarının bahçeye bıraktığı basketbol toplarıyla oynadığını görünce yemek odasına döndü.

"Pekâlâ. Anlaşma şöyle: Charlie, Imani için çalışmayı kabul etti. Bir test işinde."

"Ne?" Nelle sordu. "Bunu neden yapсын ki?"

"Imani ona şantaj mı yapıyor?" Mads bilmek istiyordu. "Çünkü eğer öyleyse, o dişi kedinin bacaklarını çiğneyip koparacağım."

"Bu biraz abartılı oldu." Ama tam da sırtlanlara göre bir söz. "Ve gereksiz. Imani ona şantaj yapmıyor. Charlie bunu yapmak istiyor. Bir iş istiyor."

"Profesyonelce pişiremez mi?" Tock sordu. "Elmas sevkiyatını tamamladığımda ona kesinlikle bir dükkan satın alabilirim."

"Sonra da parayı aklamak için onu kullanacaksın." Tock başını salladı. "Muhtemelen."

"Sanırım bundan kaçmaya çalışıyor."

"Yalnız mı gidiyor?" Streep sordu. "O şimdi bir Dee-Ann Smith mi? "

Toplum normları dışında iş yapan her şekil değiştiren -en azından şekil *değiştiren* toplumu- Smith adını bilirdi. İzi sürülemeyen silahlara ya da soyulup ortadan kaldırılmış bir arabaya ya da bir luau için bütün bir domuza ihtiyacınız olduğunda başvurduğunuz kişilerdi - çünkü pek çoğunun vahşi domuz çiftlikleri vardı. Ama Dee-Ann Smith ve babası Eggie Ray Smith katil olmalarıyla tanınıyorlardı. Ne eksik ne fazla. Onlar yapmadılar

kurtarma görevleri. Soygun yapmadılar. Kendilerini sorumluluk altına sokan bir şey yapmış olan insanları ortadan kaldırmak dışında hiçbir şeyle ilgilenmiyorlardı. Dünyanın şansına, ikisi de Grup için çalışmaya başlamıştı, bu da öldürdüklerini iyilik için kullandıkları anlamına geliyordu. Ya da ekibin filozofu Tock'un deyimiyle "göreceli iyilik" için. Mads ise on bir yaşından beri *Dungeons & Dragons* oynuyordu ve buna "kaotik iyi" demeyi seviyordu.

Adına ne denirse densin, Dee-Ann Smith ve kaplan sevgilisi Cella Malone yaşamak için bunu yapıyordu ve bu işte çok iyiydiler. Max için asıl soru, kız kardeşinin nasıl bir işe bulaşmak üzere olduğuydu. O da Dee-Ann Smith gibi sipariş üzerine adam öldürebilir miydi? Charlie yıllar boyunca pek çok şey yapmıştı ama her zaman bir nedeni vardı. Kiminle konuştuğuna bağlı olarak belki geçerli bir neden değildi ama en azından *Charlie* geçerli olduğunu düşünüyordu. Max'in emin olmak istediği şey de buydu. Kız kardeşinin günün sonunda gurur duyabileceği bir şey yapacağını bilmesi gerekiyordu. Ya da en azından birlikte yaşayabileceği bir şey. TSSB'li bir MacKilligan, kuduz bir Godzilla gibiydi: kimse için iyi bitmeyecek bir durum.

"Gidiyorsun, değil mi?" Mads tahmin etti.

"Gitmek zorundayım. O benim kız kardeşim, ekibinin kim olacağını bilmiyorum; bu şeyin yasal olduğundan emin olmalıyım. Bir tuzak değil. Onu ileride başka bir şey için kullanmanın bir yolu değil. Ve onu geri almak istiyorum."

"O zaman biz de gidiyoruz," dedi Nelle, onay için diğerlerine bakarak. "Hepimiz gideceğiz..." Herkesin bakışları Tock'un üzerinde toplandı.

"Bunu programınıza sığdırabilir misiniz?" Mads Tock'a sordu.

Bakışları onlara kilitlenmişken Tock elini uzatıp telefonunu aldı. Yirmi haneli şifresini girdi ve telefonuna bile bakmadan programını açtı. Sadece onlara baktı. "Hangi gün?" diye sordu Max'e.

"Bu gece. Maçtan sonra. Ama sizden bunu isteyemem-"

Tock telefonuna tekrar bir şeyler yazdıktan sonra, "Programımda var," dedi.

"Bize kaç tane otuz dakikalık blok verdin?" Mads büyük bir alaycılıkla sordu.

"Umarım senin tembel kığın için yeterlidir."

"Tamam!" Nelle daha fazla çirkinleşmeden araya girdi. "İşte bu kadar. Hepimiz bu işin içindeyiz. Bunu, en az dördümüzün kesinlikle korktuğu bir kadını desteklemek için yapacağız. Ama bunu yapacağız çünkü o Mads'in

zorunda olmadığı zamanlarda. Bu yüzden bunu birlikte yapıyoruz," dedi işaret parmağını daire şeklinde sallayarak, "çünkü biz ..." Herkes onun parmaklarıyla büyük bir daire çizmeye devam etmesine bakarken tekrar sordu. "Çünkü biz ..."

"Ne?" Max sonunda sordu. "Kız arkadaşlar!"

Streep mutlu bir şekilde alkışlayarak onayladı. Tock tekrar saatine baktı. Max ve Mads, Mads aniden "Ah-ah" diyene kadar iğrenme sesleri çıkardılar.

"Ne?"

"Yalnız değiliz."

Hepsi havayı kokladı ve sonra yukarı baktı.

"Neden yukarıdasınız?" Max tavandan sarkan küçük kız kardeşine sordu.

"Kalmayacaktım, çünkü özel görünüyordu, ama sonra ilginçleşti. Ben de kaldım."

"Şu bale şeyini yapıyorsun sanıyordum."

"Yapıyordum. Ama Oriana biraz akşamdan kalmaydı ve kumpanyanın şu anki baş balerininin üzerine kustu ve ... o noktada eve gideceğimi düşündüm."

"Ve benim işimi dinle."

"Neden bu kadar şirretleştğini anlamıyorum. Hiçbirinizin iç sesi yok ki."

"Charlie'ye tek kelime etme. Anladın mı? Ve oradan aşağı in!" "Dikkatli ol-" Stevie masaya vurduğunda Nelle yüzünü buruşturdu.

Mads başını salladı. "Yarı kedisin ama ayaklarının üzerine basmaya bile *çalışmadın*."

* * *

Zé, Max'in yatak odasına girdi. Yatağın üzerine uzanmış, elleri başının arkasında, tavana bakıyordu. Max onun yanına uzandı.

"Ne yapıyoruz biz?" diye sordu.

"Düşünüyoruz."

"Ne hakkında? Hayatı mı? Ölümü mü? Varoluşu mu?"

"İç çamaşırı."

"İç çamaşırı

mı?" "Evet."

"Şanslı iç çamaşırı mı?"

"Hayır. Sadece üniformama uygun bir iç çamaşırı." Doğrulup oturdu. "Bu gece geliyorsun, değil mi?"

"Tabii ki geliyorum. Kız kardeşin beni davet etti bile."

Ayağa kalktı ve yerdeki kirli giysi yığınının yanına gitti. Ona düzgün bir çamaşır sepeti alması gerekecekti. İnsanın odasında kirli giysiler bulundurması rüküşlüktü.

"Stevie seni davet ettiğine göre senden hoşlanıyor olmalı."

"Beni Stevie davet etmedi. Charlie davet etti. Onunla ve üçüzlerle birlikte katılacağım."

Max elinde üç çift parlak sarı külotla ona baktı. "Bekle. .
. Charlie geliyor mu? Playoff maçına mı?"

"Evet. Sonra senin, takım arkadaşlarının ve Charlie'nin maçtan sonra bir grup insanı öldürmeye gideceğinizi söyledi."

Max'in gözleri büyüdü ve nefes almayı bırakmış olabilirdi. "Bunu sana Charlie mi söyledi?"

"Hayır, Stevie söyledi."

O kocaman gözler kapandı ve şimdi kirli iç çamaşırını kavırıyordu. "Çenesini kapalı tutamıyor!"

"Bu onun suçu değil. Sadece Shen'le konuşurken kulak misafiri oldum, o da tek kelime etmeyeceğine yemin etti ama ben yine porselen dolabının tepesindeydim."

"Senin porselen dolabıyla ne alıp veremediğin var?"

"Bilmiyorum ama orada çok rahatım." Bir süre onu izledikten sonra, "Sana destek olmamı ister misin?" diye sordu.

"Hayır. Stevie'yi korumanı istiyorum." "Onu koruyacak dev bir pandası var."

"Ve onu seviyor. Bu yüzden aptalca hatalar yapacaktır. Sen yapmayacaksın."

"Deli kuzenin için mi endişeleniyorsun?"

"Evet. Onu dışarı çekmek, izini sürmek ya da başka bir şey yapmak istiyoruz-" "Savaşı ona getirin."

"Öyle bir şey ama nasıl yapacağımızı henüz bilmiyoruz. Onu yakalayana kadar bana yakın olan herkes tehlikede çünkü o kaltak kafayı yemiş."

"Ben sana yakın mıyım?"

"Evet, ama kendi başının çaresine bakabilirsin. Ayrıca ... tüm mahalleyi yok etmeden kuzenimi haklayabilirsin. Stevie'yle buna güvenemem."

"Çünkü o bir dahi ve her yeri havaya uçurabilir?"

Max cevap vermeden önce birkaç uzun saniye boyunca ona baktı, "Tabii. Öyle diyelim."

"Ses tonuna bakılırsa, küçük kardeşin hakkında bana söylemediğin bir şey varmış gibi hissediyorum. Var mı?"

"Hayır." Kapıya doğru ilerlemeye başladı. "Bana yalan mı söylüyorsun?"

"Muhtemelen."

"Bunları lavaboda mı yıkayacaksın?"

"Ewww. Hayır. Çamaşır makinesine koyacağım." "Çoğu kadın iç çamaşırlarını elde yıkamıyor mu?"

"Ben onlardan biri değilim. Çamaşır makinesinin hassas programını kaldıramayacak iç çamaşırları almıyorum. Kimin buna ayıracak vakti var ki?"

"Birçok kadının. Bazılarını tanıyorum."

"Onlar için iyi. Onların narin dantelli şeyleri olabilir. Ben pamuklu ve sağlam şeyleri severim."

"Bilmen gereken bir şey var," diye s e s l e n d i arkasından, tam kapıdan çıkarken.

"*Tanrım*," diye sızlandı. Odaya geri döndü. "Stevie başka ne dedi?"

"Bir sürü şey ama endişelenmeni gerektirecek bir şey yok." "O zaman ne?"

"Dün gecedен sonra, sen ve ben ... Sana karşı kötü hissediyorum." "Benim için kötü mü? Bu ne anlama geliyor?"

"Doğru teşvikle sana aşık olabilirim. Belki. Muhtemelen. Biraz erken gibi ama bilinmeyen bir nedenden dolayı doğru geliyor. Emin değilim ama seni uyarmak istedim. Fikrimi de değiştirebilirim. O yüzden tetikte olmalısın."

Max yatağın üzerinde onun yanına oturdu ve "Daha fazla kedi olabilir misin?" diye sordu.

"Sanırım çok az bir çabayla bunun cevabı evet. Ayrıca," diye ekledi, "beni sevmeye başlamadan önce beni sevdiğini duymam gerekiyor."

Benim açımdan harcayacağım çabayı taahhüt et."

Kadın tiksinti dolu bir ses çıkardı ve tekrar dışarı çıktı.

"Bunu bana deliler gibi aşık olduğun anlamına alıyorum!" diye seslendi arkasından.

"Yapma."

Max'in evinin etrafında gizlenen vahşi kedi yatağın altından çıktı ve Zé'nin bacağına tırmandı. Kucağına kıvrıldığında ve sonunda karnını okşayabilmesi için sırt üstü döndüğünde, ona, "Kesinlikle bana deliler gibi aşık," dedi.

* * *

Max merdivenlerden indi ve Zé'nin ona söylediklerini düşünmemek için elinden geleni yaptı. Vakti yoktu. İç çamaşırlarını yıkaması, takım çantasını hazırlaması, uzun bir uyku çekmesi ve ardından maç öncesi otobüsünü kaçırmamak için şehre inmesi gerekiyordu. Takımının geri kalanı çoktan yola çıkmıştı. Hepsinin geç kalması bir şeydi ama Max'in tek başına çuvallanması tamamen başka bir şeydi. Koç için onu oyundan uzaklaştırmak daha kolay olurdu ve bunu istemiyordu.

Mutfaka doğru yürüdü ve girişte durdu. Görünüşe göre Stevie Charlie'ye bir taraftar tişörtü ödünç vermişti ama Max'in ablası rahat görünmüyordu.

"Ekstra küçük dışında bir bedeniniz var mı?" Charlie sordu. "Göğüslerin kavga ediyor gibi görünüyor."

"Kavga ediyorlar. Ve trajik bir sonuçtan korkuyorum." Charlie Max'e baktı. "Daha büyük bir tişörtün var mı? Bu şeyde seni desteklemek istiyorum."

"Tişörtü unut!" diye birden patladı. "Bir sorunumuz var." "Tanrım, şimdi ne olacak?" Charlie zaten stresli olan boynunu döndürmeye başladı. "Bu bir sorun mu? Malone'ların kız kardeşi hakkında mı? Zavallı kız."

"Sağır kızı sikeyim!"

"Oha!" Stevie ellerini kaldırıp indirdi. "Sakin olalım ... aslında ... bu" -ellerini kaldırıp indirmeye devam etti- "Amerikan İşaret Dili'nde sakın ol işareti."

"Neden burada kapı yok?" Max mutfak girişini işaret ederek sordu. "Burada bir kapıya ihtiyacımız var."

"Dag bir gün sabah kahvesini içmeden önce kapıdan içeri girdi. Menteşelerini söktü."

"Neler oluyor?" Charlie sordu. "Neden çıldırıyorsun?" "Çıldırmıyorum."

"Çıldırıyorsun. Bu çok tuhaf, çünkü sen hiç çıldırmazsın," dedi Stevie. "Bu yüzden senin bir sosyopat olduğundan hep emindim. Ve bunun aksini gösteren hiçbir kanıt görmedim."

"Zé bana aşık olduğunu söyledi. Bu da ne demek oluyor?"

"Çok açık," diye alaycı bir şekilde cevap verdi Charlie. "Seni *başka* bir seksi Asyalı kız için terk ediyor demek."

"Kesinlikle! Beni başka bir seksi Asyalı kız için terk ediyor!"

"Hayır!" Stevie sandalyesinden fırladı ve Max'in kollarını tuttu. "Bu o anlama gelmiyor." Gülümsedi. Yüz ifadesi tatlı ve nazikti ve Max'in tek istediği kız kardeşinin yüzündeki o gülümsemeyi söküp almak ve bir Cadılar Bayramı maskesi gibi mahallede takmaktı. "O sana aşık oluyor. Ve sen de onu seviyorsun! Bunu görebiliyorum. Bu çok harika!"

"Neden?"

"Demek ki sen bir sosyopat değilsin çünkü başkalarını sevebiliyorsun! Sosyopat olmadığını bildiğin için mutlu değil misin? Charlie ve benim memnun olduğumuzu biliyorum. Ve rahatladım!"

* * *

Charlie geriye doğru saydı. "Üç. İki."

Ve Max "bir "de iç çamaşırını düşürdü, küçük kız kardeşlerini saçlarından yakaladı ve onu yere yatırdı. "Geri al!" diye bağırdı. "*Geri al!*"

Charlie aşağı uzanarak Max'i Stevie'nin saçlarından kurtardı ve ikiliyi birbirinden ayırdı.

"Kesin şunu! İkiniz de!"

"O seni seviyor!" Stevie şimdi akıllıca asıldığı tavanın güvenliğinden bağırdı. "Sen de sineye çekebilirsin!"

"Seni öldüreceğim," diye tehdit etti Max.

"Herkes sakın olsun." Charlie elini Max'in omzuna koydu. "Dünyada aşırı seksi erkeklerin sana aşık olmasından daha kötü şeyler de var."

"Ne gibi?"

"Nükleer savaşın kötü olduğunu duydum."

Stevie, "Buna alışman gerekecek," diye onu bilgilendirdi. "Kediler bir kez karar verdiler mi... işleri biter. Başka biriyle evlenip yirmi çocuk yapsan da Zé hâlâ verandanın altında yaşıyor olacak. Çünkü o bir kedi! Yani ona mahkumsunuz. *Ömür boyu.*"

Max havaya zıplayarak Stevie'yi tavana ve yemek odasına doğru tokatladı.

"*Seni kaltak!*" Stevie bağırdı.

"Güzel yanal sıçrama," diye not etti Charlie.

"Eğer yanal sıçrama yapamazsan şekil değiştiren top oynayamazsın. Özellikle de çitalara ve kaplanlara karşı oynuyorsan. O çizgili piçler elli metre falan zıplayabiliyor!"

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Her şey dakikalar içinde değişmişti. Hatta belki saniyeler içinde. Max uykuya dalmak üzereydi ki Charlie'nin telefonuna bir mesaj geldi. Kaşlarını çattı, cevap verdi ve mutfaktan çıktı. Fırından yeni çıkmış tarçınlı çöreklerini yalnız bırakmış, ayılar da bahçede pusuya yatmış, saldırmaya hazır bekliyorlardı.

İşte o zaman Max bir şeyler olduğunu anladı. Kız kardeşini odasına kadar takip etti ve Charlie'nin Glock'unu çıkarıp kot pantolonuna kılıf yaptığını gördüğünde . . .

"Saat değişti, değil mi?" "Evet. Şimdi gitmem gerek."

"Ben de seninle geliyorum."

"Kendi oyunun var."

"Çalışma şeklimiz mi? Maça çıkacağız." "Max-"

"Ve ekip de benimle geliyor."

Kafası karışmış, telaşlı bir Charlie onunla yüzleşti. "*Tüm Wisconsin Butchers takımı mı geliyor?*"

"Hayır, aptal, sadece kızlarım. *Benim* takımım."

"Kesinlikle olmaz!"

"Israr ettiler."

"Onlarla hiç çalışmadım." "Ben çalıştım."

"Yeteneklerinin ne olduğunu bilmiyorum." "Ben biliyorum."

Tatmin edici bir argüman bulamayan Charlie sadece hırladı. "Peki, tamam. Hazırlan. Beş dakika içinde yola çıkıyoruz."

"Benden ne yapmamı istiyorsunuz?" Stevie tavandan sordu. "Bunu yapmayı gerçekten bırakmalısın," diye uyardı Max onu.

* * *

Charlie arabayı sürdü ve şehir merkezinde bir adreste Nelle, Streep, Mads ve Tock ile buluştular. Imani de onlarla orada buluştu.

"Bu son dakika değişikliği için özür dilerim. Ama bu gece yerine şimdi hareket etmemiz gerekiyor."

"O zaman gidelim," diye itti Charlie. "Kız kardeşimin bu akşam playoff maçı var ve hiçbirimiz bunu kaçırmak istemiyoruz."

Imani başıyla onayladı ve onları boş binaya yönlendirdi.

"Burası bizim ofisimiz olacak. Eninde sonunda," dedi onlar arkasından gelirken.

"Çalışır hale getirdiğimde güzel olacak."

"Bu organizasyonunuzun bir adı var mı?" Streep sordu.

"Onun üzerinde de hâlâ çalışıyorum." Bir asansörün önünde durdu ve aşağı düğmesine bastı. Onlar beklerken, "Hepinizi beklemiyordum" demeden önce küçük gruba şöyle bir baktı.

Tock ona "Hepimize şantaj yapmaya çalıştın," diye hatırlattı.

"Hayır. O ben değildim. Ve tüm bu bilgiler yok edildi." "Bunu yapmanı

Charlie mi söyledi?" Max sordu.

"Hayır. Bütün bunlar beni rahatsız etti. Ben de ortadan kaldırdım."

Asansör geldi ve güvenli bir alt bodruma indiler. Ayrıntılı iletişim ve medya merkezleriyle donatılmış siyah minibüsler vardı, böylece minibüste kim çalışıyorsa ekibin geri kalanıyla iletişim halinde kalabiliyordu.

"İşte dolaplarınız. Vücut zırhlarını şuradaki odada bulabilirsiniz. Çok sayıda beden var; ihtiyacınız olanı bulursunuz." Başka bir odayı işaret etti. "Silahlar orada. Olabilecek her şey-" Takım arkadaşları odanın içine dalıp Imani'yi neredeyse yere sererken Max sırtıttı. "Ooooo-kay." Max ve Charlie'yi işaret etti. "Siz ikiniz neler olduğunu görmek için odaya koşma ihtiyacı hissetmiyor musunuz?"

"Elimizdekinden daha iyi olduğundan şüpheliyim." Imani güldü, Max "Hayır. Ciddiyim. Bir sürü bağlantımız var."

"Oh."

Bu konuyu daha fazla tartışmamaya karar veren Imani, Charlie'ye bir dosya uzattı. "İhtiyacın olan bilgiler burada."

Charlie her şeye baktı ve hemen kaşlarını çatı. "De Medici Pride mı? Adlarını hiç duymadım."

"Ben duydum." Max kız kardeşine baktı. "Silahlarımızın çoğu onların halkından."

"Bu çok garip."

"Bugün orada herhangi bir de Medicis bulacağından şüpheliyim," dedi Imani. "Ve şimdilik bunun için endişelenme. Önce onların işlerini halledeceğiz, sonra da biz onları halledeceğiz. Sorunuz var mı? Benden bir şey ister misiniz?"

Charlie başını salladı. "Yok." "O zaman iyi şanslar."

Charlie, Max'e sormadan önce Imani'nin yukarı çıkmasını bekledi: "Bunu yapmak istediğine emin misin? Arkadaşlarını da bu işe bulaştırmak istediğinden emin misin?"

Streep silah odasından elinde askeri sınıf bir mitralyözle çıktı. Vietnam'dan askerleri çıkarmaya çalışan bir askeri helikopterdeki kapı nişancısının kullandığı türden bir silah.

Ama Streep'in yüzündeki gülümseme... sanki elmaslarla dolu bir odaya girmiş gibiydi.

"Sürükleniyor musun?" Max kız kardeşine sordu. "*Gerçekten* bunu yaptığımı mı düşünüyorsun?"

* * *

Miki kapıya doğru yürüdü ve açtı. Tam dışarı çıkmak üzereydi ki Irene "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Ara veriyorum." "Şu anda mı?"

"Evet. Şu anda. Neden?"

"Bir şey keşfetmenin eşigindeymişsin gibi görünüyordu. Bu yüzden gitmene şaşırdım."

"Gözlerim beni öldürüyor. Ayrıca, biraz kahve tam da ihtiyacım olan şey. Sana biraz getirmemi ister misin?"

Irene cevap vermedi, sadece uzaklaştı. Miki ne zaman tezinde Irene'nin kabul etmediği bir şeyin üzerinden geçse bunu yapardı.

Tabii ki bu, Miki'nin yaptığı şeyin doğru olduğunu bildiğinde kararına sadık kalmasını asla engellemezdi. Ve bu doğrudu.

Van Holtz'un evinden çıktı ve caddeye indi.

Orada bir taksiye bindi ve Jersey Paralı Yolu üzerindeki bir lokantaya gitti.

Miki kabine oturdu ve gülümsedi.

Kız, üzerinde çalıştığı bilgisayardan başını kaldırdı.

"Merhaba," dedi Miki. "Konuşmamız gerektiğini düşündüm." Kız kulaklarını işaret ederek başını salladı.

"Sağır mısın?" Miki sordu ve başını eğip kaşlarını çatarak şaşkın bir ifadeyle ödüllendirildi.

"Sorun değil," diye cevap verdi Amerikan İşaret Dili'nde. "Ortaokuldayken bir çocuktan hoşlanıyordum. O sağırdı, ben de ASL öğrendim. Şimdi ... bu saçmalığa devam edecek miyiz?"

Dizüstü bilgisayarını kapatan kız sözlü olarak "Ne istiyorsun?" diye cevap verdi.

Kesinlikle sağırdı ama muhtemelen çocukken duyma yetisini kaybetmişti.

Miki hâlâ ASL dilini kullanıyor ve çocuğun her ikisini de kullanabilmesi için aynı anda alçak sesle konuşuyordu. "Parayı geri koyman gerekiyor."

"Beni ihbar edecek misin?"

"Yapabilirim. Ama ben sendim. Bir keresinde. Neredeyse zor zamanlar geçiriyordum. Zor *federal* zaman.

Evlat, bunu istemezsin."

"Ne istiyorum, Sihirbaz?"

"Bir meydan okuma. Çalışmalarını gördüm. İyisin ama çabuk sıkılıyorsun. Değil mi? Bu yüzden mi kendini bu işe bulaştırdın? Sana söylemeliyim ki, asıl endişem fazla yaşamayacak olman. Çünkü seni öldürecek insanlarla uğraşıyorsun ve bu onlar için hiçbir şey ifade etmeyecek."

"Önce beni bulmaları gerek."

"Ukalalık etme. Ben seni buldum. O yüzden parayı geri ver ve evine, ailenin yanına dön."

"Henüz değil." Dizüstü bilgisayarını bir bez çantanın içine soktu ve askılarını omzuna çekti. "Önce yapmam gereken şeyler var."

Miki masanın öbür ucuna uzandı ve onun elini tuttu. "Gerçek gangsterlerle uğraşıyorsun."

Eğildi ve şöyle dedi: "Ben *d e* gangster bir *aileden* geliyorum. MacKilliganlar beni korkutmuyor."

Onun lokantadan ayrılışını izleyen Miki telefonunu çıkardı. Bundan kaçınmayı umuyordu ama ...

"Onları buldum," dedi cevap aldığı anda. "Ama hızlı hareket etsen iyi olur diye düşünüyorum."

* * *

Charlie takım lideri rolüne oldukça doğal bir şekilde bürünmüştü. Tabii ki Max'in takım arkadaşları bunu kolaylaştırdı. Şaka yaparak ve olayları gerektiği kadar ciddiye almayarak başladılar, ki bu her zaman yaptıkları bir şeydi. Ama Charlie hırladığında, o kadar hızlı ve yoğun tepki verdiler ki, kimin sorumlu olduğu sorusu hiç gündeme gelmedi.

Max ve Charlie hangi silahları getireceklerine karar verirken çelik yeleklerini giydiler. Siyah bir minibüs hazırladılar ve Tock'un şoförlüğünde yola çıktılar.

Charlie'nin telefonuna bir mesaj geldiğinde rıhtıma yaklaşıyorlardı. Yere baktı ve "Çoktan harekete geçtiler" dedi.

Klavyeye bir şeyler yazdı ve "GPS'te yeni adres, Tock" diye seslendi.

"Anladım."

"Buna hazır mısın Streep?" diye sordu, zırh giymeyen tek kişi Streep olduğu için.

"Evet." Sonra çantasını karıştırdı ve dudak parlatıcısını çıkardı.

"Ciddi misin?" Mads sordu.

"Kapa çeneni."

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

"Ödünç" aldıkları evin kapısının çalındığını duydu ve kapıyı açtı.

Ufak tefek ama sevimliydi, parlak gözleri ve parlak dudaklarıyla ona bakıyordu.

"Merhaba!" dedi. "Arabam bozuldu ve merak ediyordum-"

Kapıyı kızın yüzüne kapattı. "Bu çok kabaydı!" diye bağırdı.

"Git buradan, porsuk. Seninle oynayacak havada değilim."

Envanter çıkarmaya yardım eden patronlardan biri ofisten çıktı. "O da neydi öyle?"

"Porsuğun teki. Muhtemelen burayı soymaya geldi."

"Öldürün onu," dedi ve ofise doğru döndü.

"Gerçekten mi?" Bu biraz sert görünüyordu. Yasa dışı işler yapan boz ayılar için bile. "Sadece yap. Tanık yok."

Omuz silkti. "Tamam."

Kapıyı açıp dışarı çıktı. Porsuk uzun araba yoluna doğru yürüyordu. "Hey!" diye seslendi. "Telefonu kullanabilirsin."

"Harika! Teşekkürler!"

Kadın koşarak geri döndü ve kocaman bir gülümsemeyle adamın yanından geçip eve girdi. Adam kapıyı kapatana kadar bekledi, sonra onu boğazından yakaladı ve cılız boynunu ezdi. Kıpırdamayı bıraktığında onu merdivenlerin yanına fırlattı ve ofise doğru yürüdü.

"Her şey tamam," dedi patronlara.

"Güzel. Bu gece hareket ettiğimizde cesetle ilgilenin."

Başını salladı ve koruduğu kapıya doğru geri döndü. Ama durdu ve merdivene baktı. Boş merdivene.

"Uh ... beyler?" "Ne?"

"Sanırım bir-"

Bıçağı adamın uyluğunun iç tarafına sapladı. Adam kanamayı durdurmak için bıçağı tutup dizlerinin üzerine çöktüğünde, kadın aynı bıçağı adamın kalçasına sapladı.

Boğazını.

Adam yere düştü ve kadın kalan kısa süre boyunca ona baktı. Ve onun boynunu önce bir yana, sonra diğeri yana kırışını izledi. Kemikler, mümkün görünmeyen bir şekilde kendilerini tekrar bir araya getiriyordu. Ama artık bir önemi yoktu, değıl mi? Artık değıl.

* * *

Kim bir kızı sırf boynunu kırmak için içeri davet eder ki? Kaba herif! İyi ki bal porsuğıymuş yoksa ölürdü! Bu ne kadar bayağı olurdu?

"Burada ne haltlar dönüyor?"

Streep silah odasından aldığı Desert Eagle .44'ü kaldırdı - *her zaman* istediğı ama asla paraya kıymak istemediğı bir silahtı bu ve hızlıca ateş etti. Bu güçte bir silah, içinde altı büyük ayının bulunduğu bir odada mutlak bir gereklilikti. Üçünü sırasıyla boyun, göğüs ve bağırsaklarına birer atışla yakaladı. Ayıların geri kalanı bu kadar hızlı üzerine gelirken hedeflerini vurabileceğinden emin olamayınca ön kapıya koşup kapıyı açtı. Çömeldi ve beklemeye başladı.

İlk ayı ofisten kaçtı ama Charlie artık kapının önündeydi ve kendi silahının tetiğini çekti. Temiz bir kafa vuruşu. İkinci ayı dışarı çıktı ve onu da vurdu. Onu da kafasından vurdu. Streep kız kardeşinin ne kadar iyi bir nişancı olduğunu hep Max'ten duymuştu ama ... vay canına.

Üçüncü ayı ofis kapısından tamamen kaçtı ve yanındaki duvardan içeri girerek Charlie'yi yere düşürdü. Ama Max onun tepesindeydi ve taktik bıçaklarından birini boğazına sapladı. O kadar çok kan vardı ki, Streep arkadaşının aort damarına isabet ettiğini biliyordu.

Vücudun neresine vurursa vursun, Max isterse her zaman bir atardamarı vururdu.

Mads, Streep'in kolunu tuttu ve onu ayağı kaldırdı. "Arkamızda kal." "Anladım."

Charlie ayının gövdesinin altından kıpırdanarak çıktı ve ayağı kalktı.

"İyi misin?" diye sordu Streep'e. Bu soru karşısında o kadar şaşırmıştı ki hemen cevap veremedi. Sonra ilk ayının boynuna ne yaptığını hatırladı ve elini boğazına bastırdı. Kemikler neredeyse tekrar bir araya gelmek üzereydi, bu yüzden Charlie'ye gülümsedi.

"Ben iyiyim."

"O zaman gidelim."

* * *

Max kız kardeşini New Jersey'deki malikanenin gizli derinliklerine kadar takip etti. Uzun koridorlarda konuşan adamları duyabiliyordu. Şekil değiştirenlerin kokusunu alabiliyordu. Ve başka bir şeyin kokusunu alabiliyordu. Onu şok eden bir şey.

Köşeyi dönerken Charlie odalardan birinin içine baktı. Birkaç saniye sonra geri çekildi ve Streep, Tock ve Nelle'i işaret etti. Sonra da baktığı odayı işaret etti. İlerlemeye başladı ve Max ile Mads'e onu takip etmelerini işaret etti.

Max odanın önünden geçerken içeri baktı.

Şekil değiştirenlerle birlikte kokusunu aldığı şey buydu. Tam insanlar. Bağlanmış ve satılmayı bekliyorlardı. Hepsi kadın değildi. Olmaları da gerekmiyordu. Sadece tam insandılar, hiçbir ahlaki bir merkezi olmayan şekil değiştirenlerle yüzleşmeye gerçekten hazır değildi.

Max sinirlenerek silahını bir kenara bıraktı ve başka bir taktik bıçak çıkardı.

Omuzlarını gevşetmek için hareket ettirdi ve kız kardeşini bekledi. Takım liderini.

Charlie en çok sesin geldiği odayı buldu. Kapıya doğru ilerlemeye başladı ama durdu, yukarı baktı ... ve sırtı.

Max bakışlarını kaldırdı ve havalandırma deliğini gördü. Havalandırma deliklerini severdi.

* * *

Zé sahnede dönen balerinlerden gözlerini kaçırdı ve tekrar saatine baktı.

"Çok vaktimiz var. Endişelenmeyi bırak."

Shen'in sözlerini başıyla onayladı, lanet olası çiğnemeye en azından beş saniyelik bir ara verildiği için mutluydu. Çünkü panda çiğnemeyi hiç bırakmıyor gibiydi. Stevie buna nasıl katlandı? Bunu rahatlatıcı bulduğunu söylemişti ama ... nasıl? Bir insan bu sesi nasıl rahatlatıcı bulabilirdi?

Zé parmaklarını saçlarına daldırıp kaşıdıktan sonra Shen'e baktı ve "Senden bir iyilik isteyebilir miyim?" dedi.

Shen ağızındaki bambu sapının etrafında sırttı. "Tabii ki!"

"Git buradan." Zé koridorun karşısındaki seyirci koltuklarını işaret etti. "İşte orada."

Shen'in sırtışının değişmemesi onu şaşırttı. "Çiğneme yüzünden, değil mi?"

"Senden çok hoşlanıyorum dostum, ama *çiğneme*."

Panda kıkırdarak ayağa kalktı. Zé'den birkaç santim daha kısa olmasına rağmen, kaslı ve iri omuzları, göğsü ve kolları onu çok daha geniş gösteriyordu. Fazla zorlandığında adamın verebileceği zararı inkâr etmek mümkün değildi. Ama aynı zamanda, onda hâlâ hayvanat bahçesindeki herhangi bir panda gibi "sevimli bir şekilde yuvarlanan" bir şey vardı.

"Bak," dedi Shen uzaklaşmadan önce, "Stevie'yi kontrol edeceğim, ona gitmemiz gereken bir yer olduğunu hatırlatacağım. Tamam mı?"

"Teşekkür ederim."

"Sorun değil. Sadece rahatla. Kimse endişeli bir kediye sevmez. Seni yukarıdaki avizelerden sarkarken bulacağımdan endişeleniyorum."

Zé başını salladı ama sonra hemen sordu: "Bekle. Bu gerçekten yapabileceğim bir şey mi?"

Shen omuz silkti. "Muhtemelen. Ama bunu burada yapmazdım. O avizeleri değiştirmenin bir servete mal olacağından eminim."

Tavandan sarkıp sarkamayacağına çok fazla odaklanmamaya karar veren Zé, pandanın haklı olduğunu fark etti. Zé Spor Merkezi'ne zamanında gitme konusunda endişeliydi ve bu onu gerçekten şaşırtmıştı. Max bir basketbol maçında oynuyordu, Birleşmiş Milletler'de konuşma yapmıyordu.

Yine de erkenden orada olmak istiyordu, böylece yerini, sosisli sandviçini ve birasını alıp kız arkadaşını izleyebilecekti-

Dur bakalım. Kız arkadaş mı? Max MacKilligan'ı *kız arkadaşı* olarak mı düşünüyordu? Porsuk takım arkadaşlarıyla birlikte iyi eğitilmiş paralı askerlerden oluşan koca bir ekibi yok eden çılgın kadın mı? Ya da neredeyse bir çocuğu yediği için pek de endişeli görünmeyen kadın mı? *Kız arkadaşı* olarak düşündüğü o kadın mı?

Doğruydu, Zé'nin gerçekten bir tipi yoktu ama olsaydı bile bu kesinlikle bir Max MacKilligan olmazdı!

"Merhaba!"

Zé yanındaki kadın sesine şaşırarak biraz sıçradı. "Ben Mandy." Elini uzattı. "Ve sen de Zezé Vargas'sın." Ona baktı ama bir şey söylemedi.

"I gör." O alçaltılmış onu el. "A küçük Paranoyak, vardır Biz mi? Sanırım işiniz göz önüne alındığında anlaşılabilir bir durum."

"Sizi tanıyor muyum?"

"Hayır. Bu yüzden kendimi tanıttım. Hatırladın mı? Ben Mandy." "Neden benimle konuşuyorsun?"

Gülümsedi. "Sana bir teklifim var."

"Tanımadığın bir adama teklifin mi var? Yani sen bir fahişe misin?"

Gülümsemesi kayboldu ve gözleri kahverengiden parlak ve tehlikeli bir maviye dönüştü.

"Sana bir fahişe gibi mi görünüyorum?"

"Şey-" Zé uzun bir iç çekti. "Suratıma yumruk yemeden buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum, o yüzden ..."

* * *

Charlie, Max ve Mads havalandırma deliklerinde kaybolana kadar bekledi. Sonra kapıyı tekmeleyip içeri girmeden önce kırk beş saniye daha bekledi.

Silahını çoktan kaldırmıştı ve neredeyse ateş edecekti ama ayılar onun için hazırды. Ve zekiydiler. Bazı insanları kalkan olarak kullanıyorlardı. Bir ayının kollarında iki tane vardı ve onları o kadar yukarı kaldırmıştı ki başını koruyorlardı.

"Merhaba güzel kız," dedi rehin tuttuğu hıçkırarak ağlayan iki kadının arkasından. "Siz porsukların kokusunu bir mil öteden aldım."

Vücudunun sol tarafını kapının pervazına dayayıp silahını hedefe kilitlenecek şekilde kaldıran Charlie, "Merhaba Paddington. Bu oyunu nasıl oynayacağız?"

"Önce, bir şey yapmadan önce ..."

Charlie onun homurdandığını ve arkasındaki ayılardan birinin yumruğunu tavana vurduğunu duydu. Birkaç saniye sonra Mads'i havalandırma deliğinden çekip çıkardı ve öyle bir güçle yere çarptı ki Charlie onu yere düşürdüğünden endişelendi. Aynı ayı tekrar yukarı uzandı ve tıslayan Max'i de havalandırmadan yakaladı. Kız kardeşi çok daha fazla mücadele etti ve onu tutan pençeden kurtulmaya çalıştı.

Ancak iki porsuk da kaçamadı ve birkaç ayı tarafından yere yatırılmadan önce silahları ve birkaç bıçak bir kenara fırlatıldı.

"Bunu açıklığa kavuşturduğumuza göre," diye devam etti baş ayı, "bize ulaşmak için tüm bu tam insanları feda edip etmeyeceğinizi tartışalım mı?"

* * *

"Katzenhaus mu?" Zé, Mandy'nin kendisine verdiği kartvizite bakarak tekrarladı. "Siz şu züppe kütüphaneyi işletiyorsunuz, değil mi?"

"*O kütüphane-*" Mandy durdu, dansçılarla dolu sahneye bakmak için bir an durdu. Daha sakın görüldüğünde boğazını temizledi ve şöyle dedi: "Katzenhaus bir koruma ajansıdır. Dünyanın her yerindeki kedi ulusunu koruyoruz."

"Hı-hı."

"Ben işe alım uzmanıyım."

Kartını gösterdi. "Evet. Okudum."

"Ve aradığımız şey sizde var gibi görünüyor." "Kedi olduğumu yeni öğrendiğimi biliyorsun."

"Evet. Farkındayım. Ve bilmen gerekenleri sana öğretebilecek olanlar da bizleriz."

"Bana tavandan sarkmayı öğretebilir misiniz?"

Kaşlarını çattı. "Neden tavana asılmak isteyesin ki?" "Neden tavandan sarmak istemeyesin *ki*?"

"Tamam." Mandy ayağa kalktı ve Zé kadının kesinlikle bir kedi gibi hareket ettiğini kabul etmek zorunda kaldı. Tabii aynı zamanda bir fahişe gibi de hareket ediyordu. "Ciddi olmak istediğinde karttaki numarayı ara ve geleceğin hakkında konuşalım. Kulağa hoş geliyor mu?"

"Evet."

"Mükemmel."

Ondan uzaklaştı ve on santimlik topuklu ayakkabılarına rağmen ses çıkarmadan kasılarak uzaklaştı.

Zé koltuğunda arkasına yaslandı ve elindeki kartı inceledi. "Hey, sevgilim," dedi yeni bir kadın sesi sağından.

Zé tekrar sıçradı, bu sefer biraz tısladı.

Tennessee Titans beyzbol şapkası takan kadın "Kusura bakma," diye alay etti. "Ne kadar gergin olduğunuzu hep unutuyorum."

Yanında oturan kadına "Sen kedi değilsin," dedi.

"Kesinlikle
değilsin." "Pitbull o
zaman?"

Kadının sarı gözleri kısıldı. "Gri kurt. Ve bir Smith." "Bunun
ne anlama geldiğini bilmiyorum."

"Adım Dee-Ann Smith." "Ve
ulumak senin oyunun mu?"

Gözleri daha da kısıldı. "Bunca zamandır kedi olduğunu gerçekten bilmiyor
muydun? Çünkü sesin kesinlikle öyle geliyor."

* * *

Charlie silahını indirdi.

"Haklısın," diye itiraf etti. "Sırf sana ulaşmak için tam insanlara zarar vermezdim."

"Bu harika," dedi baş ayı, kalkanlarını indirmemiş olmasına rağmen. "Şimdi buradan
sonra nasıl ilerlememiz gerektiği hakkında güzel bir tartışma yapabiliriz. Çünkü bir şeyi
anlamanız gerekiyor. Uğruna çalıştığımız insanlar, değersiz porsukların para akışlarıyla
oynamasına müsamaha göstermeyecektir. Sana ne söylediğimi anlıyor musun?"

"Anlıyorum."

"Belki de en iyisi, sizi Cumartesi gecesi boşalttığımız bira kutuları gibi ezmeden
önce sen ve arkadaşlarının çekip gitmesidir."

"Bu iyi bir plan." Charlie silahını yere attı ve ayılar insan kalkanlarını yavaşça
indirdiler.

Öndeki ayı kadınlardan birini serbest bırakarak silahını Charlie'nin yüzüne
doğrulttu.

Sırıtarak parmağını tetiğin üzerine koydu. "Şimdi ne yapacağımı tartışıyorum
yapmalıyım."

"Gerçekten mi?" Charlie sordu. "Çünkü ben değilim." Bir nefes aldı, sonra
böğürdü, "*Porsuk dövüşü!*"

* * *

Darren buraya nasıl geldiğini, neden burada olduğunu ya da buradan canlı çıkıp
çıkamayacağını bilmiyordu. Sadece zincirlendiğini ve başka bir yere götürülmek üzere
olduğunu biliyordu. Tuhaf bir şekilde iri yarı olan bu adamlar

zerindeki bal hepsine iğne yapmaya hazırlanıyordu. Bu iğneler tüm tutsakları bayıltan bir Şeyle doluydu. Darren bu iğnelerden her vurulduğunda yeni bir yerde uyanıyordu. Bu noktada artık hangi ülkede olduğunu bilmiyordu. Kanada'da başlamış olmasına rağmen Amerika'da olduğunu sanıyordu.

Ama iri yarı adamlar iğneleri hazırlarken birden durmuşlar ve başlarını kaldırıp havayı koklamaya başlamışlardı. Ve kokladıkça birbirlerine hırlamaya başladılar. Garip bir uyarı gibi. Birkaç dakika sonra, o kadın kapıdan içeri dalmadan saniyeler önce kalkan olarak kullanmak üzere birkaç mahkmu yakalamışlardı.

Darren ilk başta onun kendilerini kurtarmaya gelen bir kadın polis olduğunu düşünmüştü. Ama tek başınaydı ve elik yeleği ve silahları dışında ne bir rozeti ne de teçhizatında kolluk kuvveti olduğunu gösteren herhangi bir işaret vardı. Sonra arkadaşları tavandan sürüklenerek çıkarılmış ve o da tüm umudunu yitirmiş, iri adamların onları götürmeyi planladıkları yere götürülmeye hazır hale gelmişti.

Ta ki kadın bir çığlık atana kadar. Darren tam olarak ıkaramamıştı. Söyledikleri her neyse, arkadaşları anlamış gibiydi. Adamların enselerini sıkıca kavramalarına rağmen, kadınlar dönüp kendilerini esir alanlara bakabildiler; derileri en hafif tabirle dehşet verici bir Şekilde geriliyordu. Sonra Darren pençeleri ve dişleri gördü ve o iki kadın öylesine acımasızca saldırdı ki, yanında bulunduğu duvara doğru daha da geri çekildi ve dua etmeye başladı.

Saldıran kadınlar kendilerini tutan iri adamlara tırmanıp pençelerini boyunlarına ve yüzlerine geçirdiler. Dişlerini onlardan parçalar koparmak için kullandılar. Birinin burnunu. Diğerinin dudaklarını.

Diğer iri adamlar yardım etmek için atladılar ve kadınları arkadan yakaladılar. Birini kopardılar ve odanın diğer ucuna fırlattılar. Kadın duvara çarptı ve yere düştü. Bir saniye bile geçmeden yuvarlandı ve dört ayak üzerine düştü. Hırlayarak saldırdı, başka bir iri adamın sırtına tırmandı ve pençelerini kafatasına geçirdi.

Bu sırada kapıyı tekmeleyen kadın silahını almış ve ateş etmeye başlamıştı. Yine de dikkatlice. Odaya pskrtmyordu. Hayır, hassas bir Şekilde ateş etti. Vurabildiğinde kafasına ateş ediyordu. Yapamadığında boynundan ya da göğsünden. Her iri adamı indirmek için en az iki kafa atışı gerekiyordu. Onları bu Şekilde öldürmek için boğazlarına ya da gğslerine en az altı el ateş etmesi gerekiyordu.

Darren daha ne olduğunu anlamadan iri adamlar kanlar içinde yere yığılmış, kadınlar da onun zincirlerini çözmeye başlamıştı.

"İyi misin?" diye sordu içlerinden biri.

"Evet," dedi Darren, kadına bakamıyordu. Yüzü ve boynu tamamen kana bulanmıştı ve ağzından hâlâ kanlı salyalar akıyordu.

Ama yine de gitmesine izin veriyordu. En azından bunun için her zaman minnettar olacaktı.

* * *

Nelle kilitleri açtı ve zincirleri çıkardı.

"Haydi!" diye emretti tam insanlara. Bağırmadı ama onlara komut verdiğinden emin oldu. Böyle durumlarda bu her zaman daha iyi sonuç verirdi. Sonra ne olur ne olmaz diye birkaç dilde daha söyledi.

Streep ve Tock insanların evden çıkarılmasına yardım etti. Tam onları bahçeye çıkardıkları sırada, garaj yolunda bir kamyon onlara doğru geldi. Sattıkları "ürünün" nakliyesi, yani şekil değiştirenlerin tam-insanlara verdiği isim.

"Gidin!" Nelle, Streep ve Tock'a bağırdı. "Onları otobüslere götürün!"

Takım arkadaşları yola koyulurken, o da eve geri döndü. Alt katlara inen merdivenlere yöneldiğinde, Charlie ve diğerleri daha da serbest kalmış tam insanlarla birlikte yukarı çıkıyorlardı. Arkadaşlarının üstü başı kan içindeydi, bu yüzden Nelle bodrumdan gelen dost canlısı olmayan kişiler konusunda fazla endişelenmedi.

"Kamyon geliyor," diye uyardı.

Charlie, "Sen ve Mads bu insanları dışarı çıkarın," diye emretti. "Onları otobüslere bindirin. Max ve ben sizinle minibüste buluşacağız."

* * *

"Bunu nasıl yapmak istiyorsun?" Max kız kardeşine sordu. "Düz mü yoksa dolambaçlı mı?"

Charlie ofisin penceresini ve dışındaki çimenliği işaret etti. "Yeraltına ne dersin?"

* * *

Nelle ve Mads kendilerine emanet edilen tam insanları Streep ve Tock'a teslim etti. "Bizimle minibüste buluşun!" diye bağırarak Max ve kız kardeşinin yanına koştu.

Onları kendi başlarına bırakmayı doğru bulmuyordu-

Mads onu yakaladı ve durdular, MacKilligan kardeşlerin yerden yükselip kamyonu karşıdan atlamalarını izlediler.

Kapılara tırmandılar ve açık pencerelere doğru eğildiler.

Max'in ağzında bıçaklarından biri vardı. Pencereye ulaştığında bıçağı kaptı ve şoföre saplamaya başladı.

Temiz bir katil olan Charlie silahını kabine doğru iki el ateşledi.

Max daha da eğildi, küçük bacakları açık pencereden dışarı sarkarak Nelle ve Mads'i güldürdü ama yine de kamyonu doğrudan malikaneye girmeden durdurmayı başardı.

Kız kardeşler aşağı atladılar ve minibüse doğru işaret ettiler.

* * *

Charlie minibüse ulaştı ve bindi. Ekibinin geri kalanı da saniyeler sonra onu takip etti.

Otobüsler çoktan yola çıkmış ve başka bir yöne, başka bir eyalete gidiyorlardı. Orada tam insanlarla, onlar için bir sonraki adımın ne olduğunu anlayana kadar ilgilenilecekti. Bunlar ille de belgesiz işçiler ya da seks kölesi olarak satılmak üzere olan kadınlar değildi. Bazı ucube şekil değiştirenlerin bir sarışını avlayıp yeme havasında olmasından başka bir sebep olmaksızın yakalanmış olabiliyorlardı.

Onlar için asıl planları ne olursa olsun, Charlie Imani'ye açıkça belirtmişti: bu tam insanlar ne görmüş olursa olsun ... kimsenin onları sessiz tutmak için öldürmesine izin verilmiyordu. Tehdit edebilirlerdi. Şantaj yapabilirlerdi. Onları susturmak için para verebilirlerdi. Ama Charlie, şekil değiştirenler tarafından kaçırılacak kadar şanssız olan insanları öldürmeyi içeren hiçbir operasyonun parçası olmayacaktı.

Tock minibüsü şehre geri götürdü. Başladıkları ofise geri dönmeyeceklerdi. Zamanları yoktu.

"Kingston Arms'a," dedi Tock'a.

"Bunu Imani'nin bizimle buluştuğu ofise geri götürmemiz gerekmiyor mu?" Max sordu.

"Tock!" Charlie havladı.

"Şehre dönmek, duş almak ve oyun öncesi otobüsüyle buluşmak için iki saatimiz var!"

Max gülümsemesini gizlemek için burnunu ovuşturdu.

"Maça geliyor musun, Charlie?" Nelle sordu.

"Evet. Kız kardeşimi oynarken görmek istiyorum." Charlie birkaç saniye durakladıktan sonra ekledi: "Yani siz sürtükler kazansanız iyi olur yoksa üzülürüm."

Max'in takım arkadaşları dehşet içinde büzüşürken Charlie yavaşça sandalyesini çevirip bilgisayar ekranına odaklandı.

Charlie omzunun üzerinden Max'e baktı ama kız kardeşler histerik bir şekilde gülmeye başlamadan önce birbirlerinden uzaklaşmak zorunda kaldılar.

Çünkü bu yanlış olurdu. Öyle değil mi?

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Arenada yer koltukları vardı. Tüm salon tıklım tıklım dolu olmasaydı Zé bundan etkilenmeyebilirdi. Kalabalık çoktan tezahürat yapmaya başlamıştı ve maçın başlaması için sabırsızlanıyordu. Seyircilerin yarısının yeşil ve beyaz, diğer yarısının sarı ve mavi giydiği bir NBA maçı izlemek gibiydi.

Tam insan olanın altında koca bir dünya vardı ve Zé kendini hiç bu kadar evinde hissetmemişti.

Zé solunda Charlie ve üçüzler, sağında ise Stevie, Shen ve Dutch ile oturuyordu. Dutch aslında aptal gibi sırtarak onun yanına oturmuştu. Ama Zé adamın patlamış mısırını, gazozunu ve peynirli dev çubuk krakerini yere fırlatınca Stevie kalkması için ısrar etti.

"Az kaldı," dedi Stevie ellerini birbirine vurarak. "Çok heyecanlısın."

"Max'i oynarken izlemeye bayılıyorum. O sadece iyi bir atlet değil. Aynı zamanda şovmenliği de var."

"Senin de öyle olduğunu duydum. Altı yaşındayken."

"Hâlâ seviyorum. Bir gün beni grubumla çalarken dinlemeniz gerekecek. Hepsi de eski harika çocuklar. Ve çok iyi Jimi Hendrix çalarım."

"Gitarda mı?"

"O da var."

Zé ne demek istediğini soracaktı ama önce ona, "Bu gece bebek bakıcım olduğunu duydum," dedi.

"İhtiyacın olacağını sanmam. Dev bir pandanız var." Shen

bir bambu sapı uzattı. "Bir ısırik ister misin?"

"Hayır."

"Ne kaçırdığınızı bilmiyorsunuz," dedi durmadan çiğnemeye
b a ş l a m a d a n önce.

"Bu seni rahatsız etmiyor mu?" diye sordu Stevie.

"Onunla uykuya dalıyorum. Benim için en rahatlatıcı şey bu. Ve ben Enya'nın müziğini biraz gürültülü ve yıpratıcı bulan biriyim."

* * *

Koridorda beklediler, iki takım yan yanaydı; Max şimdiden ayak parmaklarının üzerinde zıplıyordu. Gitmeye hazırды. Diğer takımı yok etmeye hazırды. Ama tamamen ölümcül olmayan bir şekilde tabii ki.

Nelle telefonuyla selfie çekiyordu. Streep esnek kalmak için yoga yapıyordu. Mads karşı takımdaki kaplanlara bakıyordu. Tock saatine bakıyordu. Her seferinde aynı şey oluyordu ama Max bundan hiç sıkılmıyordu. Ancak bu sefer iki kız kardeşi de kalabalığın içindeydi. Charlie, Max lisedeyken maça gitmemiştir. Ve Nelle'in beşini de maça götürüp getirecek bir limuzin şoförü olduğunu öğrendikten sonra, maça gelmeyi tamamen bırakmıştı. Bu durum Max'i muhtemelen başkalarını rahatsız ettiği kadar rahatsız etmemiştir. Aslında Max'i hiç rahatsız etmemiştir. Kız kardeşinin odaklanması gereken çok daha önemli şeyler olduğunu bildiği halde. Onları hayatta tutmak gibi.

Bunca yıldan sonra nihayet bunu yapabilmeleri ve bundan keyif alabilmeleri güzeldi.

Mads, Max'in omzuna dokunup işaret etti. Renny koridorun sonunda, girişten uzakta duruyordu.

"Kahretsin."

"Maçtan sonra onunla konuşacağını söyle."

Ama Max onun aklının hiçbir şeyle dağılmasını istemiyordu. Hele de playoff maçı sırasında.

Koridorda koşarak annesinin yanına gitti.

Max ona ulaştığında Renny, "Sadece sana şans dilemek istedim," dedi.

"Teyzelerinden bazıları da burada."

"Onlar mı?"

"Evet. Ayrıca oyunda paraları olduğunu düşünüyorum." "Tabii ki var."

"Her neyse, önerim üzerinde biraz daha düşündün mü? Sen ve ben hakkında.

.. bir süre birlikte seyahat etmemiz

konusunda?" "Evet."

"Harika. Ve?"

"Hayır."

Annesi gözlerini kırıştırdı. "Ne demek 'hayır'?"

"Hayır demek istiyorum. 'Hayır'ın başka bir anlamı yok. Ama şehre döndüğünde bana haber ver. Öğle yemeğine gideriz."

Max uzaklaşmak için döndü ama annesi kolundan tutup onu geri çekti. "Bana bir açıklama yapmak zorundasın."

"Hayır, yapmayacağım."

"Yine de bir açıklama yap."

"Bir açıklama mı istiyorsun? Bunca zamandır Devon'un parası sendeydi." "Bu gerçekten önemli bir şey mi? Onunla başa çıkabileceğini biliyordum."

"Elbette onunla başa çıkabilirim. Mesele bu değil. Kız kardeşlerimi de tehlikeye attın. Bu kesinlikle iyi değil. Paranın bir kısmını da bize gönderebilirdin."

"Ne için?"

"Ah, bilmiyorum. Büyükbabamızın sürüsüne biraz para vermek için, çünkü çocuğunuza bakanlar onlardı. Ya da Charlie'ye biraz verebilirdik, böylece üniversiteye gidebilirdi. En azından bana paranın sende olduğunu söyleyebilirdin. Ama söylemedin."

"Yani şimdi pay istediğini mi söylüyorsun? Bu mudur yani?"

Max annesini işaret etti. "İşte bu yüzden gitmiyorum. Yine de davet için minnettarım."

"Max, öylece bırakamazsın."

"Hiçbir şeyde bırakmıyorum. Sadece gitmiyorum. Ancak oynamam gereken bir oyun var ve spiker adımı söylemek üzere." Annesini yanağından öptü. "Yine de seni seviyorum. Her zaman da seveceğim." Sonra takım arkadaşlarının yanına döndü ve isminin ve numarasının söylenmesini bekledi.

* * *

Kalabalık tezahürata başladı ve spiker hoparlörlerden iki takımı tanıtmaya başladı. Zé seyircilerin tezahüratları ve sevgi gösterileri arasında sahneye çıkan her oyuncuyu izledi ama en azından Kasaplar için Nelle gerçek yıldızlardan biriydi. Özellikle de seyircilerin erkekleri arasında. Ama takımdaki hiç kimse gerçekten küçümsenmemişti.

Max koşarak dışarı çıktığında, kız kardeşleri Zé'nin iki yanına atladılar ve neredeyse etraflarındaki kalabalık kadar yüksek sesle tezahürat yaptılar.

Yine de Max ve beş arkadaşı oyuna başlamadı. Bunun yerine takımlar daha eşit büyüklükteki oyuncularla başladı.

Zé maçı izledikçe Max'in güvenliği konusunda daha fazla endişelenmeye başladı. Bu iki takım WNBA gibi oynamıyordu. NBA gibi de oynamıyorlardı. Yetenekten bahsetmiyordu. Yetenekleri herhangi bir profesyonel takımınkiyle eşitti. Hatta belki daha iyiydi. Ama vahşet . . .

Ayılar kedilere vuruyor, onları sahada uçuruyorlardı. Kediler ayıları kesiyor, sahada "temizlikçilerin" silmek için geldiği kanlar bırakıyordu. Formalarda kan vardı. Oyunculara kabuk bağlamış yaralar vardı.

Daha önce hiç böyle bir şey görmemişti. Ve eğer bakmaya tenezzül ettiği kadın oyuna atlamak üzere olmasaydı, bundan çok daha fazla keyif alabilirdi.

İkinci çeyreğin başında Max ve dört takım arkadaşı sahaya çıktı ve Zé'nin ağzı açık kaldı. Çünkü Max orada, 1.80 boyundaki bir kadının önünde duruyordu ve ona öylesine küçümseyerek bakıyordu ki, oraya gidip Max'i kucaklayıp kaçmaktan başka bir şey yapmak istemiyordu.

Yine de Max'e hakkını vermek zorundaydı. Çok çaba sarf ediyordu. Etrafta zıplıyor, kollarını çok fazla hareket ettiriyordu. Diğer oyuncunun dikkatini dağıtmaya çalışıyordu. İşe yaramadı ama iyi bir girişimdi.

Oyuncu topu Max'in başının üzerinden fırlattı ve rakip oyuncu topu kolayca yakaladı. Ancak oyuncu sahada dripling yapmak için döndüğünde, Nelle topu çaldı ve uzun boylu kadının inanılmaz uzun bacaklarının arasından geçti. Topu Mads'e, o da hemen Tock'a verdi. Tock şut atmaya çalıştı, ancak diğer takım onun etrafını sarmıştı, bu yüzden topu Streep'e verdi, o da soluna doğru kafa vuruşu yaptıktan sonra topu Max'e verdi, o da bir başka inanılmaz uzun bacak setinin altından sektirerek Nelle'in topu yakalamasını, dönmesini ve şutu atmasını sağladı. Hiç terlemeden basketi attı.

"Vay anasını."

Gerçi bunu o söylemedi. Bunu söyleyen Charlie'ydi. Ama onunla tamamen aynı fikirdeydi.

* * *

Freddy çantasındaki birkaç giysiyi de iki gün önce çaldığı arabanın bagajına attı.

"Hadi, h a d i !" diye bağırdı. Sonra hatırladı. Onu duyamıyordu. "Siktir."

Motel odasına dönmeye başlamıştı ki karnına bir yumruk indi. İki büklüm oldu ve ensesine aldığı bir darbe onu sertçe yere düşürdü. Tüm vücudu uyuştı, sinirler geri kalanına karışık mesajlar gönderiyordu. Bırakın dövüşmeyi, yürüyebileceğinden bile emin değildi.

Yine de ayağa kalkmaya çalıştı ama omurgasına çarpan bir ayak onu sabit tuttu. "Freddy Amca. Sonunda seninle tanışmak çok güzel."

İskoç aksanını tanıdı ama sesini tanımadı.

"Will Amca'ya seni içeri alacağıma söz verdim ve bunu yapacağım. Belki o kızların, ölüp derini yüzdükten sonra evlerinin önüne kazık çakıldığında seni umursarlar."

Hain, duygusuz kızlarının umursayacağı tek şey pisliği temizlemek zorunda kalacak olmalarıydı. Bunu da söyleyecekti ama konuşamadı.

Tanrım, bu kaltak ona ne yapmıştı?

Kolları geriye çekildi ve bileklerine ip dolandı. Sonra bacakları, ayak bilekleri bileklere bağlandı. Bağlanmış halde başka bir arabaya sürüklendi, vücudu çekildi ve bagaja itildi.

Sırt üstü yere düştü, böylece saldırganının yüzüne bakabildi.

"Evet. Seni buldum, değil mi amca? En başta sana hiç odaklanmamalıydım. Ama kız. Kardeşlerinden biriyle temas halindeydi. Onu bu şekilde buldum. Bu arada, yaptığın şey oldukça iğrenç. On sekiz yaşında bile değil. Will Amca bile bu kadar alçalmaz." Eğildi. "Umarım işini bitirmeden önce seninle biraz eğlenmeme izin verir." Arka cebinden bir bandana çıkardı ve adamın ağzına soktu. "Şimdi sessiz ol yoksa daha Wills Amca'ya varmadan önemli parçalarını kesmeye başlarım. Anla-" Konuşmayı kesti ve arkasına dönerek sırtına bir bıçak saplamak üzere olan eli yakaladı.

"Merhaba küçük kız," dedi yeğeni. "Sen benim Freddy amcamın küçük kirli sırrı olmalısın."

* * *

Charlie daha önce hiçbir oyuna bu kadar ilgi duymamıştı. Spordan nefret ederdi. Nefret ederdi! Hep nefret etmişti. Ama sadece kız kardeşinin değil, o tuhaf arkadaşlarının da iyi yağlanmış bir makine gibi birlikte çalışmasını izlemek, giriş ücretine tamamen değerd.

Sadece bu da değil, kız kardeşinin bu kadar iyi olduğunu kim bilebilirdi ki! O kadar puan bile alamadı. Beş kişi arasında en çok puan kazananlar Nelle ve Tock olurken, Streep ve Mads ikinci sırada yer aldı. Max basketler buldu ama topu diğer takımdan çalıp kızlarına pas vermekten gerçekten keyif alıyor gibiydi.

"Onun bir takım oyuncusu olduğunu hiç düşünmemiştim," diye itiraf etti Zé. "Yanılmışım."

"Biliyorum. O inanılmaz biri."

Charlie ona doğru eğildi ve zaman sayacı geri sayarken gürleyen kalabalığın arasından yüksek sesle, "Seni 'kız kardeşimin erkek arkadaşı' olarak tanıtmaya başlayabilir miyim?" dedi.

"Ancak bu onu çok kızdırırsa."

"Kızdıracak."

Son dakikalardaydı ve Streep karşı takımdan bir oyuncu tarafından kenara itildi. Ama sadece düşmedi. Yere uzanıp dizini tutana ve feryat edene kadar birkaç metre boyunca çok uzun bir tökezleme yaptı. Yüksek sesle. Takım arkadaşları yanına koştu, ardından Mads diğer takıma ilk yumruğu attı. Bu küçük bir yumruklaşmaya yol açtı ve tabii ki Max tam ortasıındaydı.

Ortalık yatışıp herkes sakinleştiğinde hakem sert bir faul çaldı ve Streep topallaya topallaya serbest atış çizgisine gitti.

Gözyaşlarını silerek ilk atışı yaptı ve bam! Ağdan başka bir şey yoktu. Top tekrar ona geçti ve büyük, derin, titrek bir nefes aldı ve bom! İlkinin aynısı.

Streep kalabalığa el salladıktan sonra topallamadan sahaya geri döndü.

Bu noktada iki takım başa baş durumdaydı, ancak diğer takımdan bir çita havaya sıçradı, döndü ve topu omuzlarının üzerinden ters smaçla atınca Kasaplar geriye düştü. Bu hareket kalabalığı ayağa kaldırdı ve çığlık attırdı. Özellikle de orada asılı kaldığında, dili dışarı sarkmış, dişleri parlıyordu. Eğer kız kardeşinin takımına karşı olmasaydı, Charlie bunu daha da çok severdi.

Top Nelle'e geçti ve o da topu sahaya geri götürdü. O andan itibaren top çalındı ve takımlar arasında gidip geldi, ta ki sadece dört saniye kalana kadar. Smaç yapan çita topa tekrar sahip oldu ve sahadan Butchers'ın potasına doğru koşmaya başladı.

İşte o anda Max topu kaptı, çitanın önüne atladı ve topu ondan çaldı. Max diğer tarafa yöneldi ama çitanın takımının geri kalanı ona doğru geliyordu. Potaya ulaşmak için hiç zamanı yoktu.

Charlie, Max'in topu daha yakın olan Nelle'e pas vereceğini düşündü. Muhtemelen o da basketi atamayacaktı ama denemeye değerdı. Ama Max engellendiğini anlayınca bir sıçrama atışı yaptı, o yanal sıçrama yine devreye girdi. Top çok uzun boylu kadınların başlarının ve ellerinin üzerinden uçtu ve vınnn! Tam da son düdük çalmış ve maçın bittiğini haber verirken potaya gitti.

Charlie, takım arkadaşları onu yere sermeden önce Max'in komik yüz ifadesini görmek için sadece bir saniyesi vardı. Sırıışı genişti, dili dışarıdaydı ve ellerini "*Tabii ki o lanet şutu attım!*" der gibi havaya kaldırmıştı. Sonra tezahürat yapan bir yığın takım arkadaşının altında kayboldu.

* * *

Kızın boğazını yakaladı ve sıkmaya başladı. Kız tuhaf kokuyordu. Mairi'nin tam olarak tanımadığı bir kedi kokusu. Sonra kızın kulaklarında bir şey olduğunu fark etti. İşitme cihazı.

"Seni hasta herif!" diye güldü, amcasına dönerek. "Kız sağır mı lan? Kendinle nasıl yaşıyorsun? Şimdi de bana onu öldürtüyorsun!"

Kıza baktı ve bağırdı, "Ölmelisin! Bunun için üzgünüm!"

Mairi bu işi çabuk halletmeye karar verdi. Çocuğa sebepsiz yere işkence etmenin anlamı yoktu. Ama tam o sıska küçük kedinin boynunu sıkmaya başlamıştı ki, amcası kendini tamamen kaybetmeye başladı. O bir piçti. Kaçmak için dikkatini dağıtmaya çalışmasını beklerdi. Ne de olsa o bir porsuktu ve biraz çabayla o bağdan kurtulabilirdi. Bu yüzden kaçmadan önce her iki dizini de vurmayı planlıyordu.

Hâlâ kızı tutarken eğildi ve boştaki eliyle ağzındaki bandanayı çekip çıkardı.

"Bana ne söylemeye çalışıyorsun?"

"Onu öldürürsen," dedi, "Will parasını alamaz."

"Dayanabileceğini sanıyorsun, değil mi? Will sana ne yaparsa yapsın?

Hepsi bu kış parçası için mi?"

"Hayır, seni aptal, paranın nerede olduğunu bilen tek kişi o."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Gerçekten. Onu öldürürsen . . . Will hiçbir şey alamaz. *Aile* hiçbir şey alamaz."

"Tamam o zaman." Onu yere bıraktı ve kız belinden eğildi, öksürüyor ve büyük nefesler alıyordu. "Ama o zaman sana ihtiyacımız yok. . şimdi değil mi?"

Kız kot pantolonunun arkasına iliştirilmiş kılıftan 45'liği çıkarıp ona doğrulttuğunda Freddy'nin gözleri büyüdü. Ama tam tetiği çekerken kolu sarsıldı. Çünkü vücudu sarsılmıştı.

Göğsüne iki kurşun daha isabet etti ve öne doğru tökezledi, sonra da döndü.

Uzaktaki binalara baktı, kim olduğunu görmeye çalışıyordu.

Onu kim vurmuştu?

"Dışarı çık, Max! Sen ve kız kardeşlerin! Kendinizi gösterin!"

Nefes almak acı veriyordu ama göğsüne isabet eden kurşunlar doğru yere isabet etmemişti.

Yere baktı ve tekrar düşündü: *Kurşunlar doğru yere isabet etmemişti.*

Onu vuran her kimse, kız kardeşlerden biri değildi. Bir porsuğu nasıl alt edeceklerini herkesten iyi biliyorlardı.

O zaman kim-

Bıçak boynunun arkasına saplandı. Tam omurga ile kafatasının birleştiği yere. Ağzından kan aktı ve vücudu sarsılmaya başladı.

Mairi döndü ve sağır kızla yüzleşti. Elinde kanlı bıçağı tutuyordu; Freddy hâlâ botun içinde bağlıydı.

İki tüfek mermisi daha Mairi'nin göğsüne, tam kalbine isabet etti. Bir sonraki kurşunun nereden geleceğini biliyordu. Ama bunun bir önemi yoktu. Artık değil.

* * *

Son atış Mairi MacKilligan'ın kafasından geçti ve Dee-Ann, Cella Malone'a başını salladı. "Fena değil."

"Ne demek 'fena değil'?" diye sordu Malone. "O sürtüğü her atışımda çiviledim. Merkez kütle ve kafa."

"Ama yine de yere düşmedi."

"Benim suçum değil. Kaltak tam bir bal porsuğu."

"Peki ya kuzenin? Gidip onu alalım mı?"

Malone tüfeğini dikkatle parçalarına ayırmaya başladı. "Asla olmaz. Ona yaklaşırsam Malone'lar arasında yeni bir iç savaş çıkar."

"Siz kedileri anlamıyorum. Smith'ler asla böyle sorunlar yaşamaz. Biri kontrolden çıkarsa sürü ona saldırır, biz de günümüze devam ederiz."

"Aile hikayelerinizi anlatmanız her zaman büyüleyici olmuştur."

"Şimdi, şimdi. Kıskançlık yapma hayatım. Herkes Smith olacak kadar şanslı olamaz."

* * *

Natalie başka silah sesi gelecek mi diye bekledi. Başka yoktu. Anlaşılan tek istedikleri Mairi MacKilligan'dı.

Vücuduna baktı. Bal porsuğunun elini hâlâ boynunda hissedebiliyordu. Onu almak riskliydi. Ama başka seçeneği yoktu.

Aşağı uzandı ve cesedi aradı. Biraz para ve arabanın anahtarlarını aldı.

İhtiyacı olanları aldıktan sonra Freddy MacKilligan'a baktı.

Hayatının en büyük hatasıydı.

Ama bunu da düzeltmeye hazırdı.

Şu anda elinde tuttuğu bandanayı aldı ve açık ağzına soktu. Muhtemelen ona çığlık atıyordu. Her zaman yeterince yüksek sesle bağırırsa, kızın onu duyabileceğini düşünürdü. "Sağır" kelimesinin gerçekte ne anlama geldiğini anlamamış gibiydi.

Onu susturduğunu anladığında, birkaç saat boyunca kaymaması için bağlarını tekrar bağladı.

Sonra bagajı kapattı, çantalarını ve dizüstü bilgisayarını aldı ve arabaya bindi.

Araba Mercedes'ti ve çok güzel bir arabaydı. Çalıştırdı ve bu büyük rezaletin son aşamasına geçti.

OTUZUNCU BÖLÜM

Maçları -playofflar, finaller ya da başka türlü- insanların televizyonda izledikleri gibi bitmiyordu. Medya yoktu, röportaj yoktu, koçlar dışında kimseyle oyun hakkında tartışma yoktu. Bunun yerine oyuncular soyunma odasına döner, duş alır, kıyafetlerini değiştirir ve bazen maç sonrası partiye ya da akşam yemeğine giderlerdi.

Zé, Max'in kız kardeşleri ve arkadaşlarıyla birlikte onun taraftarların arasından geçip gitmesini bekledi. O ve diğerleri, saçları duştan ıslanmış, omuzlarına maç çantalarını asmış bir halde imza dağıttılar. Max ve Kasaplar'ın "Porsuk Gücü"nün geri kalanına -üzüzler artık onun dört bal porsuğu takım arkadaşına böyle diyordu- baktığında, az önce bir şekil değiştiren tarafından yönetilen bir adam kaçırma çetesini çökerttiklerini anlayamadı. Hızlı, etkili ve -doğrudan Hong Kong'dan gelen dev panda rapçileriyle yapılan ilginç bir devre arası gösterisi sırasında Charlie ile yaptığı sohbete göre- herhangi bir kurban kaybı ya da ekibine ciddi bir zarar olmadan.

Uğraşmak zorunda kaldıkları kurban sayısı düşünüldüğünde bu çok büyük bir başarıydı.

Takım sadece ilk playoff maçını kazandığı için - finale çıkmadan önce önlerinde epeyce maç vardı - kutlamaları Çin Mahallesi'ndeki bir shifter restoranda akşam yemeğinden oluşuyordu. Shen bu restoranın dev pandalar tarafından değil, bir Güney Çin kaplan ailesi tarafından işletildiğini belirtmesine rağmen, Zé menünün yine de pandalara hitap ettiğini belirtti. Daha önce bambunun bu kadar çok şeyle bir arada kullanıldığını hiç görmemişti. Ve Shen bunların en az yarısını sipariş etti.

Ekip, arkadaşları ve aileleri gecenin ve galibiyetin tadını çıkarırken Max şaşırtıcı derecede sessizdi. Her zamanki gibi gülümsemiyordu da.

"İyi misin?" diye sordu sonunda, başını koluna yasladığında.

"Daha iyi olmalıydık. Zamanlamamız daha sıkı olmalıydı." "Oyun sırasında mı? Şaka mı yapıyorsun?"

"Hayır. Maçta gayet iyiydik. Ben öncesinden bahsediyorum. Daha önce kapalıydık."

"Kendinizi ve kurbanları kayıpsız atlattınız. Bu etkileyici. Birlikte antrenman bile yapmadınız. Charlie de yeni bir elemandı."

"Charlie ve ben hayatımızın büyük bölümünde birlikte çalıştık ve ben de takım arkadaşlarımla on bir-on iki yaşlarımızdan beri birlikte çalışıyorum. Herkesi bir araya getirmek gayet iyi sonuç vermeliydi ve verdi de. Ama yine de ... daha iyi bir zamanlamaya ihtiyacımız var."

"Bu, bunu yapmaya devam edeceğiniz anlamına mı geliyor?"

"Bilmiyorum. Hem başkalarına yardım etmek hem de pislikleri öldürmek güzeldi. Bu çok keyifliydi."

Zé başını salladı. "Bunun hakkında konuşmasak nasıl olur? Sen kendi işini yap. Ben de benimkini yapacağım."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Grup'tan bir teklif aldım. Sonra da Katzenhaus'tan bir teklif aldım."

"Bu harika."

"Evet."

"Yap sen Biliyorum nerede sen olmak konuşlanmış?
Çünküher ikisi de Bu kuruluşların dünyanın dört bir yanında ofisleri
var."

Zé kolunu Max'in omuzlarına doladı. "Merak etme. Seni terk etmeyeceğim."

"Ben öyle düşünmüyordum-"

İşaret parmağını kızın ağzının üzerine koydu. "Şşşşt, aşkım. Bana olan takıntını sonra konuşuruz."

"Senden nefret

ediyorum."

"Sen bilirsin."

* * *

Max ertesi sabah uyandığında Zé çoktan aşağı inmişti. Muhtemelen o lanet ağaçta takılıyordu. O ağaçta yatmaya bayılırdı!

Duş aldı, giyindi ve aşağıya indi. Oturma odasına girdiğinde Max mutfığa doğru döndü. Ama durdu ve

omzunun üzerinden baktı. Kafası karışmış bir halde evin önüne doğru yürüdü ve güneşlenme odasına ulaştı.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu evin içine bakan koltukta oturan yabancıya.

Kadın kaşlarını çattı ve Max'e sertçe baktı ama cevap vermedi.

Ön kapı açıldı ve Stevie içeri girdi. Max'e ve koltuktaki kadına gülümsedi ama yoluna devam etti.

"Stevie?"

"Hı-hı?" Odaya geri döndü. "Ne var ne yok?" "Bunun kim olduğunu bilmiyorum. Sen kim olduğunu biliyor musun?"

"Hayır. Öyle olduğunu varsaymıştım." Kadına gülümsedi. "Merhaba."

Kadın el salladı.

"Size yardımcı olabilir miyiz?" Stevie sordu. "Kayıp mı oldunuz?" Kadın başını salladı. "Bekliyorum."

Sesi tuhaf geliyordu. Boğuk. Sanki kafasını üşütmüş gibiydi. Ama bunda alarm zillerini çaldıracak bir şey yoktu. Ancak kız kardeşi sanki darbe almış gibi tepki verdi, geri çekildi ve aval aval kadına baktı.

"Neyin var senin?"

Stevie cevap vermedi. Bunun yerine kadına yaklaştı ve sordu: "Sen . Natalie sen misin?"

Max şimdi vurulmuş gibi hissediyordu. Kadına şöyle bir baktı. Gerçekten de genç görünüyordu. Ve güzel. İri kahverengi gözleri, uçları kıızıla çalan koyu kahverengi saçları vardı.

Stevie parmağıyla sol kulağına dokundu. "Sağır mısınız?"

Kız gülümsedi, başını salladı.

"Dudak okuyabiliyor musun?" Max sordu.

"Şey," diye araya girdi Stevie, "dudak okuyabilenler bile insanların söylediklerinin sadece yüzde yirmisini anlayabilir."

"Sana sormadım. Ona sordum."

"Yardım etmeye çalışıyorum. ASL-Amerikan İşaret Dili kullanırsak daha iyi olur." Natalie'ye baktı. "İşaret dilini biliyorsun, değil mi?" Stevie soruyu sözel olarak sorarken, elleri ve parmaklarıyla da ASL dilinde sorduğunu gösteren şeyler yaptı.

Max, babaları tarafından kaçırılan bu kızıdan ne beklediğini bilmiyordu ama "Seni beş dakikadır tanıyorum ve beni sinir ediyorsun" kesinlikle bu değildi.

Max güldü ama Stevie sadece hakarete uğramıştı.

"Sana yardım etmeye çalışıyorum."

"Ne yapmama yardım edeceksin? Ben sağırım, engelli *değilim*. Ve senin ASL dilin zayıf." "*Yan,*" diye kıs kıs güldü Max.

"*Şirretlik* yapmana gerek yok." Stevie onun ağzını işaret etti. "Bunu okuyabiliyor musun?"

Max onu sakinleştirmek için elini Stevie'nin omzuna koydu. "Freddy nerede?" diye sordu Natalie.

"Bagajda."

Kız kardeşler bakiştılar.

"Neyin bagajında?" Max sordu.

"Mairi MacKilligan'ı öldürmeden önce ondan çaldığım arabanın bagajında."

Max biraz irkildi. "Tatlım, sen sadece onu öldürdüğünü düşünüyorsun."

Natalie ayağa kalktı ve kolunu Max'in boynuna doladı, parmaklarını omurgayla kafatasını birleştiren noktanın arasına bastırdı. "Bıçağı oraya kaydurdım. O kesinlikle öldü."

Kadın geri adım attığında Max sadece "Bekle. . . sen de kimsin?"

* * *

Zé artık kendi ağacı olarak gördüğü yerde dinlenirken, vahşi kedi yukarıdaki bir daldaydı ve bir el uzanıp onu aşağı çekti.

Ayaklarının üzerine düştü, ne olduğunu anlayamadan silahını birinin boğazına dayadı.

"Güzel refleksler, ev kedisi."

Silahını indirdi. Malone kardeşler. Tek kelimeyle harika. Ve o da çok güzel bir sabah geçiriyordu.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Kız kardeşim burada. Onu şimdi görmek istiyoruz."

"Bu sefer kapıyı yıkmadığınız için teşekkürler."

Keane Malone'un hırıltısı rahatsız ediciydi ama Zé bunu duymazdan gelerek onu ve kardeşlerini eve götürdü.

Kyle mutfak masasında kahvaltı ediyordu. "Neler oluyor?" diye sordu.

Cevap alamayınca bir parça tereyağlı tost aldı ve grubu evin içinde takip etti.

Güneşlenme odasına yaklaştıklarında Keane, Zé'yi iterek yoldan çekti ve içeri daldı. Max ve Stevie'nin yanında duran genç kıızı kucağına aldı ve ona öyle sıkı sarıldı ki Zé onu ezeceğinden korktu.

Sarılma biraz sürdü ve sonra kız kardeşini yere indirdi. İşte o zaman birbirleriyle ASL kullanarak konuşmaya başladılar.

Zé itiraf etmeliydi ki şok olmuştu. Keane Malone gibi birinin lanet olası Amerikan İşaret Dili'ni biliyor olması onu şok etmişti. Ve Zé'nin görebildiği kadarıyla bunu gerçekten iyi biliyordu.

İkili sohbet ediyordu, diğer Malone kardeşler de ara sıra araya giriyordu ki sokaktan gelen bağrıışmaları duydular.

Max ve Stevie pencereden baktılar ve sonra iki kız kardeş koşarak evden çıktılar.

"Neler oluyor?" diye sordu kardeşlerden biri. "İyi bir şey değil," diye itiraf etti Zé.

* * *

Charlie, Ruth'un evinden kendi evine doğru yürüyordu. Ruth Barton ve kocası için altı büyük ballı ananaslı baş aşağı kek bırakmıştı. Eğer çocukları evde olsaydı, aileye en az bir düzine kek yapardı çünkü Ruth'un boz ailesi bunları paketleyebilirdi. Normalde aylara sadece unlu mamuller vermezdi. Onlar isteyene kadar beklerdi.

. . . ya da talep etti. Ama Ruth ona yardım etmişti. Gerekeceği halde ona nazik davranmıştı. Charlie'nin yapabileceği *en az* şey, kadın ve kocasına, var olmayan fırıncılık şirketine verdikleri isimle, en sevdikleri "Charlie Keki"ni pişirmektir.

Garajının önünden geçerken Charlie ileriye baktı ve bir arabanın bagajının patlayarak açıldığını ve birinin kollarındaki ipi fırlatarak dışarı fırladığını gördü.

"Baba?" Yüksek sesle söylememişti ama babası yine de onu duymuştu. Birbirlerine baktılar, gözleri kilitlendi ... ve işte o zaman babası kaçmaya başladı.

"Orospu çocuğu!" Charlie homurdanarak babasının peşinden gitti. Ona yetiştiğinde, arkasından yakaladı ve yere düşürdü.

Daha ne olduğunu anlamadan onu sokağın karşısına tekmelemeye başlamıştı. Bir süre sonra ayı komşuları evlerinden çıktı. Çok geçmeden üçüzler ona ulaştı. Birkaç saniye sonra da kendi kız kardeşleri geldi.

Berg kollarını onun vücuduna doladı ve onu Freddy'den uzaklaştırdı. Berg'e asla zarar vermek istemedi, bu yüzden onunla kavga etmedi. Ama bu onu bağarmaktan alıkoymadı.

Çok bağırdı.

* * *

"Seni orospu çocuğu, orospu çocuğu, orospu çocuğu!"

Gülmemeye çalışarak -çünkü kız kardeşinin "sperm balonu" kelimesini uzun bir küfür cümlesinin parçası olarak kullandığını duymak çok mükemmeldi- Max babasını saçlarından yakaladı ve ayağa kaldırdı.

"Bir yere mi gidiyorsun baba?" diye sordu.

Freddy geri çekildi ama Max kendi başına bırakmayı reddettiği için bu sırada bir tutam saçını kaybetti.

"Geri ödedim," dedi hemen onlara. "Her şeyi geri ödedim." *"Baba,"* diye iç geçirdi Stevie. "Hadi ama."

"Bu doğru! Amcanı ara. Bernice'i ara. İkisi de sana söyleyecektir."

"Evet," dedi Max dramatik bir şekilde, "mesele şu ki baba, onlara geri ödeme yapıp yapmaman umurumuzda değil."

"Haklı," diye onayladı Stevie. "Umurumuzda değil."

"Ancak on yedi yaşında bir kızı kaçırmış olman umurumuzda." Max telefonunu çıkardı. "Aklıma gelmişken... kızın çok hoş erkek kardeşleri şu anda evde. Eminim sana 'merhaba' demeyi çok isterler. Sence de öyle değil mi Stevie?"

"Bayılırlar."

"Bekle!" diye yalvardı babası. "Açıklamama izin ver."

"Neyi açıklayacaksın?" Max, en büyük Malone'a telefonundan mesaj atarken sordu, böylece aşağı gelip babasını tokatlayabilecekti. "Yasal tecavüzden nasıl tutuklanacağını mı?"

Babası, hatırlayabildiği kadarıyla ilk kez, onun sözleri karşısında gerçekten afallamış görünüyordu. Sahte ifadelerinden biri de değildi, ama sanki onu gerçekten hazırlıksız yakalamıştı.

"Neden yasal tecavüzden tutuklanayım ki?"

"Çünkü biri on yedi yaşında bir kızı kaçırdığında, bunu senin yapıp yapmadığın varsayılır."

"Ben kimseyi kaçırmadım."

"Riiiiiiiiiiiiight."

"Kaçırmadım. Ben sadece ..."

"Sen sadece ... ne, baba? Az önce ne yaptın?"

"Sadece kızımınla vakit geçirdim."

Max babasının sözlerini gerçekten anlamamıştı. Ona bakmaya devam etti, zihni bu yeni yalanı kavramaya çalışıyordu. Ama sonra Stevie onu yere yıktı ve yüzüne yumruk atmaya başladı.

İçgüdüsel olarak hareket eden Max kollarını kız kardeşine doladı ve Stevie tekmelemeye, çığlık atmaya ve kısaca aklını kaçırmaya devam ederken onu babalarından uzaklaştırdı.

"Seni orospu çocuğu, orospu çocuğu, orospu çocuğu!"

Kız kardeşinin bu anı fırsat bilip iki tonluk haline dönüşmemesi için dua ederek hareket ederken, Max babalarına bakmadı bile. Bunun bir anlamı yoktu.

Stevie'yi eve geri götürdü ama güvenlik kapısını açamadı. Ayağıyla kapıyı tekmeledi ve Zé kapıyı açtı.

"Neler oluyor?" diye sordu, hâlâ histerik olan Stevie'yi kollarından tutarak.

Charlie güneşlenme odasına dönerken Max, "Tut onu," diye emretti. "Neler oluyor?" diye sordu Stevie, Max'e bakarak.

"Sana söylersem," diye açıkladı Max, Stevie sonunda Zé'nin onu yere yatırmasına yetecek kadar sakinleştiği için rahatlamıştı, "bu sadece seni çıldırtacak."

"Şu anda şaka mı yapıyorsun?" Charlie tersledi. Max Natalie'ye baktı. "Zaten biliyorsun, değil mi?"

Ağzının bir tarafı kalktı ve Max'in ona söyleyebildiği tek şey, "Çok üzgünüm evlat. Çok üzgünüm."

Omuz silkti. "Sorun değil. Bu senin hatan değil."

"Ne için çok üzgünsün?" Charlie odada etrafına bakındı. Max dışında kimse ona bakmıyordu. Malone'lar bile bakışlarını yere sabitlemişti. "Söyle bana. Ne için çok üzgünsün?"

Öfkesi dinen Stevie, Charlie'nin soruları karşısında gözyaşlarına boğuldu.

İşte o zaman Charlie'nin beynine anlayış yerleşti ve yavaşça Natalie'yle yüzleşti. Nazikçe, "Sen bizim kardeşimizsin, değil mi?" diye sordu.

Natalie başıyla onayladı.

Charlie yaklaştı, onun üzerinde durdu. Max ablasının çocuğa ne kadar korkunç görüldüğünü bildiğinden şüpheliydi. Düşündüğü ve endişelendiği zaman Charlie'nin yüzünde böyle bir ifade olurdu. O gün bugündür, bu ifadenin *düşüncesi* bile takım arkadaşlarını korkutuyordu.

Max herkesin Charlie'nin tepkisini görmek için beklediğini anlayabiliyordu. Natalie'ye ne diyecekti. Herkese ne diyeceğini. Ama Max kız kardeşini çok iyi tanıyordu. Belki de fazla iyi.

Bu yüzden Charlie arkasını dönüp güneşlenme odasından çıktığında, üçüzleri itip geçtiğinde ve arka kapının çarparak açıldığını duyana kadar yürümeye devam ettiğinde şaşırmadı.

Sonra çığlık geldi. Sadece uzun, acı dolu bir çığlık. Charlie'nin sadece babası özellikle berbat bir şey yaptığında kullandığı bir çığlıktı bu.

Uzun bir süre devam etti ve evin camlarını salladı.

O kadar güçlü bir çığlıktı ki sonunda sağır kız kardeşleri Max'in koluna dokunup "Çığlık mı atıyor?" diye sordu.

Max başıyla onayladı. "Evet."

"Yani bunu yaptırdığı tek kişi ben değilim?"

Max güldü. "Hayır, evlat. Bir tek sen değilsin."

bölüm otuz bir

Hepsi güneşlenme odasında durmuş, büyük pencerelerden dışarı bakıyorlardı. Birlikte Charlie'nin verandada oturup hiddetlenmesini izlediler. Hiç kimse Max'in ablası gibi öfkelenemezdi. Bunu sessizce yapıyordu ama etrafındaki hava öfkesiyle titreşirken Charlie'nin kelimelere ihtiyacı yoktu.

"Benden nefret ediyor, değil mi?"

Max, Natalie Malone'un sorusuna cevap veremeden Stevie cevap verdi.

"Hayır! Tabii ki etmiyor. Sadece senin için *çok* üzülüyor."

"Neden?"

Max sonunda Charlie'den başını çevirdiğinde Stevie'nin üzgün bir şekilde omuz silktiğini gördü. "Çünkü sen bir MacKilligan'sın," dedi Stevie bir damla gözyaşını silerek. "Bu senin için çok korkunç."

"O bir Malone," diye homurdandı Keane, hâlâ pencereden dışarı bakıyordu.

"Oh, elbette! Tabii ki!" Stevie başını salladı ama sonra yüzünü buruşturarak sordu: "Ama öyle mi? Gerçekten mi? Çünkü annen bir Malone değil, değil mi? O senin babandı."

Kahretsin! Max kız kardeşinin *oraya* gittiğine inanamıyordu.

Malone kardeşler onunla yüzleşti ve üçüzler hızla Stevie'nin arkasına geçerken Shen onun önüne geçti; hepsi onu hayatları pahasına korumaya hazırды.

"Harika," diye fısıldadı Zé Max'e. "Dövüş."

"Hayır, hayır, hayır!" Stevie Shen'in önüne atladı. "Kavga etmeye gerek yok. Hepimiz iyi geçinebiliriz."

Max ayları ve kedileri inceledikten sonra kız kardeşine, "Şaka mı yapıyorsun?" diye sordu.

Stevie'nin küçük elleri yumruk oldu. "Bir şey yapmaya çalışıyorum," diye hırladı.

"Tam olarak ne?" Max gülerek sordu. "Çünkü şimdiye kadar bu işi *fevkalade* berbat etmeyi başardın!"

Stevie cevap vermedi; onun yerine gözleri kısıldı.

"Ne?" Max itti. "Ne yapacaksın?"

Britta başını salladı ve "Siz ikiniz, bunu başlatmayın-" diye emretti.

Ama artık çok geçti. Karşılıklı olarak birbirlerine kilitlenmişlerdi ve ikisi de birbirlerine bağırıyorlardı. Odanın içinde birbirleriyle boğuşurlarken Max, Stevie'den uzaklaştırmaya çalışan elleri üzerinde hissedebiliyordu. Tam pencerelerin önüne geldiklerinde Max havada bir şeylerin değiştiğini hissetti. Stevie de öyle. Aynı anda birbirlerini bıraktılar ve başlarını kaldırıp Charlie'nin pencerenin önünde durduğunu gördüler, dişleri diş etlerinin altından dışarı fırlamıştı, gözleri parlak bir kurt altınıydı. Sonra hırladı ve Stevie hepsinin aklından geçen ama asla yüksek sesle söylemeyecekleri şeyi haykırdı: "Canınızı *kurtarmak için kaçın!*"

* * *

Charlie bütün bir avcı grubunun evin derinliklerinde kayboluşunu izledi. Hâlâ orada duran tek kişi Berg'di. Ama o kadar çok gülüyordu ki, sadece arkasını dönüp verandanın basamaklarındaki yerine geri döndü.

Dirseklerini kaldırdığı dizlerine dayayıp çenesini yumruğuna dayarken, bir adamın daha ne kadar zarar verebileceğini merak ediyordu. Freddy MacKilligan nasıl bu kadar berbat biri olabilirdi? Bu nasıl mümkün olabilirdi?

Natalie Malone'u düşünerek, "Ve o zavallı kız," diye iç geçirdi. İki yumruğuyla gözlerini ovuşturdu, keşke hepsini silebilseydi.

"Affedersiniz?"

Charlie yumruklarını indirdi ama gözlerini açmadı. "Kusura bakmayın. Bugün yemek yapmayacağım."

"Pardon?"

Bu ses yerel bir ayının sesine benzemiyordu. Fazla kibardı. Charlie gözlerini açtı ve çitin diğer tarafında duran hafif yaşlı bir adam gördü. Elinde ciltsiz bir kitap tutuyor ve büyük bir dikkatle onu izliyordu.

"Özür dilerim," dedi. "Sizi başka biri sandım. Yardımcı olabilir miyim?"

"Zé Vargas'ı arıyorum. Bana burada kaldığı söylendi."

Charlie biraz geriye yaslandı ve bakışlarının adamı incelemesine izin verdi. "Siz onun büyükbabasısınız."

Adam başını salladı ve Charlie gülümseyerek ayağa kalktı. Kapıya doğru yürüdü ve kilidi açtı.

"Merhaba Bay Vargas," diye selamladı. "İçeri gel."

* * *

"Bekle. . . neden kaçtık?" Keane Malone sordu. "Zayıf ve acınası olduğunuz için mi?" Zé sordu.

Dag aval aval ona baktı. "Vay canına. Tam bir kedi hızıyla gitmişsin."

Gerçekten de öyleydi. Onun nesi vardı ki? Sessiz, gözlemci biriydi. Lisede futbol oynarken de, savaş bölgesinde isyancılarla uğraşırken de hep böyle tanımlanırdı. Zé her zaman "sessiz ve gözlemciydi."

Asla hırçın ve kaba biri olmamıştı. Şimdiye kadar. Bu dünyanın bir parçası olana kadar.

Daha da kötüsü, bundan gerçekten zevk alıyordu.

Shay kardeşlerine, "Natalie'yi buradan götürmeliyiz," dedi.

"Kardeşimizi hiçbir yere götüremezsiniz," dedi Max ve birden Malone kardeşlerin tüm dikkati onun üzerinde toplandı. İzlediği belgeseldeki aslanların ceylana kilitlendiği gibi ona kilitlendiler.

"O senin kardeşin *değil*," diye hırladı Keane.

"Artık öyle. Çoktan eldivenden geçti." "Eldiven mi?" Finn sordu.

"Evet. Baba eldiveni. O kadar acımasız ve boktan bir şey yapar ki, onun çocuğu olmaya mahkûm olduğunu anlarsın. En azından bu sefer onu satmadı."

"Satmak mı?"

"Evet. Bir keresinde beni bir aileye satmıştı. Sanırım buna sözleşmeli kölelik deniyordu."

Stevie üzüntüyle başını salladı. "Beni pek çok kişiye sattı. Ama en kötü şöhretlisi Perulu uyuşturucu baronuydu."

"Evet. Charlie ve ben o durumu hallettik." İşte o zaman Max gülümsedi. Gülümseme her şeyi anlatıyordu ve Zé bu kızla başının gerçekten belada olduğunu biliyordu. Artık düşmüyordu... düşmüştü. Çünkü kız bir kaçıktı. Ve bu hoşuna gitmişti. Onun ölümcül kaçıklığını seviyordu.

"Her neyse," diye tersledi Keane sonunda. "Kız kardeşimiz sende kalmayacak."

"Onu yetiştiremezsiniz," diye karşı çıktı Max. "Siz dev ev kedileri bir bal porsuğuyla ne yapacağınızı bilemezsiniz."

İki aile tartışırken Z  , Natalie'nin gözlerini devirip uzaklaştığını gördü. AĞaçları ve evi inceledi, sonra garajın cam kapısına baktı ve içeride kayboldu.

* * *

Kyle stüdyosuna birinin girdiğini duydu. Kim olduğunu görmek için bakmaya zahmet etmedi. EĞer gelen Charlie'yse, masasına yemek bırakmış olmalıydı. Kadın sürekli onun sağlığı için endişelenirdi. EĞer gelen Max ise, alanın uzak tarafındaki raflardan birkaç basket topu alır ve oynamak için dışarı çıkardı. Stevie'yse sadece mevcut çalışmasına bakar, başıyla onaylar ve giderdi.

MacKilligan kardeşlerin o çalışırken kendisini pek rahatsız etmemelerini ve sadece ara sıra yoluna çıkmalarını takdir ediyordu. En kötü işini yok edeceği zaman olduğu gibi. Bunda büyütülecek ne olduğunu anlamamıştı ama Charlie ve Stevie kararlıydı. EĞer balyozu bir daha çekerse, doğruca Toni'ye gideceklerdi. Kız kardeşinin vereceği dersi düşünmek bile çekici bir kenara atmasına ve en sevmediği heykelleri garajın arka tarafına taşımına neden olmuştu, böylece her içeri girdiğinde onları görmek zorunda kalmayacaktı.

şimdiye kadar bu plan, onlara  eki le vurmak kadar işe yaramıştı.

Kyle burnunu ovuşturdu, sonra başını kaldırdı. Garajı dolduran tuhaf koku karşısında şaşırarak havayı kokladı. şşte o zaman onu işinin önünde dururken gördü. Uzun siyah bir etek, üzerinde isimsiz bir müzik grubunun olduğu siyah bir tişört ve parlak sarı Doc Martens botlar giymişti. Siyah saçları uzundu ve    at kuyruğuna ayrılmıştı, bir tanesi yüzünün önünde sallanıyordu.

Kim olduğunu öğrendiğinde ona "kayıp" MacKilligan kardeş demeye başlamıştı. Charlie babasına öfke dolu bir çığlık attığında Kyle garaja girip işe koyuldu. Bırakın başkasınınkini, kendi ailesinin dramının bile ortasına düşmek istemiyordu. Ama şimdi kayıp kız kardeşi çalışma alanının etrafında dolaşıyordu. Davetsiz. Porsuklar ve kediler... başkalarının sınırlarına kesinlikle saygı duymuyorlardı, değil mi?

Yine de kafasında sorular vardı. Örneğin, Natalie Stevie gibi kaplan çizgili dev bir bal porsuğuna dönüşür m yd ? Yoksa sadece bir

Bal porsuğu? Ya da belki küçük bir kaplana mı dönüşürdü? Ya da bu seçeneklerden çok daha ilginç bir şeye mi dönüşürdü?

Evet, gördün mü? Çok fazla sorusu vardı!

* * *

Natalie gördüğü çalışmalardan çok etkilenmişti. Sadece çok fazla yer kaplayan heykellerden değil, duvara yapıştırılmış kaba çizimlerden de.

Kendisi bir sanatçı değildi. Biraz bir şeyler karalayabilirdi, ama sadece bilgisayarı bitene kadar beklemesini gerektiren bir şey yaptığında. Onun dışında bilgisayar ve oyunlarla ilgiliydi. Oyunlara bayılırdı! Elbette, üniversiteye gidip mühendislik yerine oyun mühendisliği diploması alması için kardeşlerini ikna etmesi gerekecekti. Bu konuşmadan şimdiden korkmaya başlamıştı. Annesi onun ne istediğini biliyordu ama tek kızıyla ilgili neredeyse tüm kararları büyük oğullarına bırakmıştı. Özellikle de Keane'e.

Natalie Keane'i mümkün görüldüğünden daha çok seviyordu ama Keane onu endişeye boğma eğilimindeydi. Onun, evinin altında ölmek üzereyken bulunduğu zayıf bir kedi yavrusu olduğuna inanıyordu. Natalie ve arkadaşlarının o yokken neler yaptıklarına dair hiçbir fikri yoktu. Freddy MacKilligan'la olanlar gerçekten önemsizdi. Ve onunla sadece babası olan adamla biraz zaman geçirebilmek için gitmişti.

Ech! Ne büyük bir hataydı. Tam bir aptaldı. Neredeyse her şeyle başa çıkabilirdi, saf kötülükle bile. Ama saf aptallıkla? Kimin buna ayıracak zamanı vardı ki?

Başka bir heykele geçmek üzereyken Natalie aniden yanında birinin olduğunu fark etti. Yanında duran çocuğa baktı. Onu daha önce, kaçıp gitmeden önce evde görmüştü. Köpek gibi kokuyordu.

"Ne?" diye sordu sonunda.

"Dönüşüm geçirdiğinde neye benziyorsun?"

Natalie gözlerini kırıştırdı. İşitme cihazları takılıydı ve adamın dudaklarını da az çok okuyabiliyordu. Ama soru o kadar tuhaftı ki hemen onu yanlış okuduğunu ve yanlış duyduğunu düşündü.

"Ne?"

"Oh," dedi. "Bu doğru. Sağırsın." Yine de bu onu konuşmaktan alıkoymadı. Sadece biraz daha yavaş konuşuyor ve ellerini daha çok kullanıyordu.

ASL dilinde konuşmak için değil, jest yapmak için.

"Vites değiştirdiğinde ... tamamen bal porsuğu musun? Yoksa tamamen kedi mi? Dev bir kaplan mısın?" -kollarını havaya kaldırdı- "kaplan mı? Yoksa dev bir bal porsuğu mu?" Kollarını aşağı indirdi ve ellerini birkaç metre ayırdı. "Yoksa minik bir kaplan mı? Dişlerin var mı? Yoksa dişsiz misin? Sivri dişin var mı?"

Salyangoz dişi mi? Vay canına.

"Um . . . kimsin sen?"

"Ben Kyle. Ben bir dahiyim. Gerçekten bir dahi." "Şimdi gidiyorum."

"Sorularına cevap veremez misin?"

"Hiçbir soruna cevap vermek istemiyorum." "Utangaç olduğun için mi?"

"Hayır. Çünkü sen tuhafısın."

"Tuhafım. Ama bunun nedeni benim bir dahi olmam."

"*Tabii ki* öyle."

Hak ettiği bir göz devirmeden sonra Natalie çocuktan uzaklaştı ama çocuk ona kapıda yetişti. Elini tuttu, böylece Natalie ona bakmak zorunda kaldı.

"Biriyle çıkıyor musun?"

diye sordu. "Seninle değil."

"Dahi olduğum için mi?"

Elini onun elinden çekti. "Eğer bu seni daha iyi hissettirecekse... tabii."

"Dışarı çıkmak istemediğine emin misin ve-"

Cam kapı açılarak çocuğun yüzüne çarptı. Natalie elleriyle ağzını kapattı ve çocuğun kırılan burnundan cama bulaşan kanı görünce şok oldu.

Keane kapı aralığında durdu. "Ne yapıyorsun sen?" Natalie sadece başını salladı.

Keane camı işaret etti. "Kan mı?"

Çocuğu işaret etti. Çocuk hâlâ kapının arkasındaydı ve iki kanlı eli burnunu kapatıyordu. Ama Nat onu göstermesine gerek olmadığını biliyordu; kardeşi onu şeffaf camın arkasından görebiliyordu. Keane'in Kyle'ı daha kapıyı açmadan gördüğünü biliyordu! Bu *yüzden* kapıyı açmıştı.

Küçük kız kardeşiyle konuşan bir çocuk görmüştü. Bir kez daha, psikopat kardeşi onun sosyal hayatını mahvetmeye çalışıyordu!

"Oh." Keane, Kyle'a başını salladı. "Hey." Başparmağını Nat'e doğru salladı. "Hadi gidelim."

Keane dışarı çıktı ve o da onu takip etmeye başladı ama çocuğa omuz silkecek kadar uzun süre durdu ve ağzını açarak, *Üzgünüm*, dedi.

* * *

Birkaç dakikaya ihtiyacı vardı, bu yüzden verandanın merdivenlerinde yanına oturmasına izin verdi. Adı Xavier Vargas'tı ve çok iyi bir adamdı. Ayrıca torununu da özlüyordu. Bunu o söylemeden bile belli ediyordu.

"Ne kadar zamandır burada yaşıyorsun?" diye sordu, son birkaç dakikanın küçük sohbetini sürdürerek.

"Çok değil aslında. Sadece birkaç haftadır."

"Burayı seviyor musun?"

"Güzel bir yer. İnsanların dost canlısı olduğunu söyleyemem..." Charlie cümlesini nasıl bitireceğini uzun uzun düşündü. Altmış saniye kadar düşündükten sonra, "Ama yiyeceklerle kolayca manipüle edilebilmeleri hoşuma gidiyor," dedi.

Bay Vargas başını salladı ama sonra parmaklarıyla alnını ovuşturmaya başladı.

"Bu bir hataydı," dedi sonunda uzun bir nefes verdikten sonra. "Hayır. Sizin konuşmanız gerek."

"Ne söyleyeceğimi bilmiyorum."

"Ona gerçeği söyle. Onu güvende tutmak için yapman gerekeni yaptığını söyle. Anlayacaktır."

"Torunumu tanıımıyorsun."

"Hayır. Tam olarak değil. Ama kendisiyle ne kadar rahat olursa... o kadar çok anlayacaktır. Ona biraz zaman ver."

Bu sözler işe yaramamış gibi görünüyordu ve Bay Vargas'ın Zé'yi görmeye fırsat bulamadan gideceğinden endişeleniyordu. Bu yüzden hemen ekledi, "Ama ne var biliyor musun? İlk hamleyi sen yaptın, eminim bunu takdir edecektir. Ve bu tartışmayı yapmak için mükemmel bir yere geldiniz. Sessiz komşuları olan güzel, sessiz bir ev ve-

Sonraki sözleri, ön güvenlik kapısının açılması ve Keane'in küçük kız kardeşini arkasından sürükleyerek dışarı fırlamasıyla aniden kesildi.

Ayılar, kediler ve porsuklar onu takip etti.

"K o n u ş a c a k bir şey kalmadı!" Keane havlayarak Bay Vargas'ın üzerine yürüdü. Vargas sanki orada değilmiş gibi. "Onu eve götürüyorum!"

Stevie herkesin etrafından dolandı, verandanın basamaklarından -ve hâlâ basamaklarda oturan Charlie ve Bay Vargas'ın üzerinden- atladı ve sıçrayarak Keane ve Natalie'nin önünde durdu.

Ellerini kaplanın göğsüne bastırdı ve "Onu öylece bizden alamazsınız," dedi.

"İzle beni."

"Natalie isterse kalabilir," dedi Berg. "Neden ona ne istediğini sormuyoruz?"

"Neden çeneni kapatmıyorsun?" Keane ters ters baktı.

"Kardeşimle bir daha böyle konuşursan ..." Britta uyardı.

"Durun!" Max kavganın ortasına, tam da onun sevdiği yere adım attı. "İşler çirkinleşmeden önce, Charlie'nin söyleyecek bir şeyi var mı bir bakalım."

İşte o zaman bütün kafalar ona doğru döndü. Bay Vargas'ın kiler bile. Sanki durumu çözmeye yardımcı olabilecek bir şey söylemesini bekliyorlarmış gibi hepsi ona baktı. Ama ondan ne söylemesini bekliyorlardı?

* * *

"Pekala," diye başladı Charlie, doğrudan Natalie'ye bakarak, "kabul edelim. Ölümüne mahkûmsun. Hayatın sona erdi. Tüm umutların ve hayallerin yok oldu."

Oh, kahretsin. Max kız kardeşinin Sürü'nün deyimiyile "ruh hallerinden" birinde olduğunu fark etmemişti. Elbette fark etmeliydi. Onu bu hale getirmeyi başaran tek kişi Freddy'ydi ama yine de Max kız kardeşinin *bu* kadar ileri gidebileceğini hiç düşünmemişti. Umutsuzluk ve sefalet dünyasına.

Stevie araya girmeye çalıştı. "Charlie, eminim kastettiğin-"

"Bu konuda yapabileceğin hiçbir şey yok," diye devam etti Charlie, sesi her geçen saniye daha da üzgün çıkıyordu. Natalie bunu duyamasa bile Charlie'nin her yerinden okuyabiliyordu. Bir mutsuzluk kefeni gibi.

"Peki neden?" Charlie sordu. "Çünkü senin bir engelin var. Bir insanın sahip olabileceği en kötü engel."

Max, Keane'in kolunu Charlie'ye doğru fırlayıp onu tokatlamadan önce hemen yakaladı. "Bırak bitirsin."

"Freddy MacKilligan'ın kızı olmak gibi acı verici, zalim bir engelin var."

"İşte burada!" Max açıkladı.

Charlie Natalie'ye, "O zaman evine dönebilirsin," dedi. "Geri dön. Bir Malone'muşsun gibi davran. Ve bir MacKilligan olmanın seni yakalamaması için dua et . . . ama yakalayacak. Seni yakalayacak. Ve o gün geldiğinde, buraya geri gel. Çünkü üçümüzün yapabileceği bir şey varsa, o da soyunun kâbusunu atlatmana yardımcı olmaktır."

Charlie üzgün bir şekilde caddenin karşısına baktı, sol elini kalbinin üzerine koydu ve uzun, acınası bir çaresizlik ve sefalet iç çekişi yaptı.

Gördünüz mü? Her zaman umutsuzluk ve sefalet vardı.

Birkaç saniye sonra Charlie aniden, "Şimdi yemek pişirmeliyim" dedi.

Charlie evin içinde kayboldu ve işte o zaman Max, kız kardeşiyle birlikte verandada oturan yaşlı adamı fark etti.

"Bay Vargas?" diye sordu.

Adam ona hafifçe gülümsedi ve adresini yazdığı ciltsiz defteri eline aldı.

Zé merdivenlerin başına geldi ve büyükbabasına ters ters baktı. "Burada ne yapıyorsun?"

Hayır. Max bundan hiç hoşlanmamıştı ama buna müdahale edemeyeceğini de biliyordu. Zé onu çok iyi tanıyordu. Onu asla ciddiye almazdı.

"Stevie," dedi kız kardeşini işaret ederek. "Bu Zé'nin büyükbabası ve Zé ona kaba davranıyor."

"O senin büyükbaban mı?" Stevie başını salladı. "Zé, büyükbabana kaba davranma! Büyükbabalar en iyileridir! Hepsi değil. Ama çoğu! Ve sen de nazık olmalısın. Yaptığı ya da yapmadığı her şeyi *senin* için yaptı."

"Stevie," dedi Zé nazikçe ama kararlı bir şekilde, "bu işe karışma." Stevie'nin nefesi kesildi ve Max irkildi.

"Pürüzsüz değil, dostum," diye uyardı Max.

"Bunun dışında kalmayacağım!" Stevie Zé'ye söyledi. "Büyükbabana iyi davranacaksın! Aslında," diye ekledi herkese bakarak, "hepiniz iyi olacaksınız! Neden biliyor musunuz? Çünkü artık hepimiz bir aileyiz! Hoşumuza gitse de gitmese de! İşte bu iş böyle yürüyecek!" Döndü ve parmağıyla Natalie'yi işaret etti. "Sen bizim kardeşimizsin ve seni önemsiyoruz. Senden hoşlanıp hoşlanmadığımız konusunda hiçbir fikrim yok, hoşlanmayabiliriz de, ama bunu

birbirimizi tanıyacağız. Birbirimizi tanıyacağız." Parmağı Keane'e doğru hareket etti. "Kız kardeşini bizden uzak tutmayacaksın. Neden biliyor musun? Çünkü hepimiz aileyiz! Hepimiz aileyiz. Eğer bizi görmek isterse, ona izin vereceksin. Aramak isterse, izin vereceksin. Ama sizin de başımızın üstünde yeriniz var. Çünkü siz de ailedensiniz."

Stevie tekrar döndü ve şimdi parmağını Zé'ye doğrultmuştu. "Şimdi büyükbabanı eve alacaksın. Onu akşam yemeğine davet edeceksin. Üçüzler yemeği ayarlayacak. Biz yemeği beklerken siz ikiniz konuşacaksınız. Güzel bir sohbet olacak çünkü *birbirini seven* bir dede ve torun arasında olacak!"

Max yüzünü buruşturdu çünkü bu son cümle kulağına oldukça yakın bir yerden haykırılmıştı.

Stevie sakinleştirici bir nefes aldı ve "Herkes kendimi tam olarak ifade edebildim mi?" diye sormadan önce nefesini bıraktı.

Kimse cevap vermeyince Stevie'nin yüzü kıpkırmızı oldu ve elleri yine o küçük yumruklara dönüştü.

İşte o zaman herkes, evet, kendini açıkça ifade ettiği konusunda hemen hemfikir oldu.

Rahatladı ve yüzündeki kızarıklık kayboldu. "Şimdi müsaadenizle," dedi eve geri dönmeden önce. Shen ve üçüzler de onu takip etti.

Max omzunun üzerinden Natalie'ye baktı. Birbirlerine gülümsediler ve Max göz kırptı. Sonra Keane ve kardeşleri aralarına girdi.

Max kaplanlara doğru dönerek kollarını meydan okurcasına açtı ve "Ne oldu? Bir sorunun mu var?" diye sordu.

Kaplanlar hırıltılar ve hırıltılarla kız kardeşlerini uzaklaştırdı ve Max gerçekten de çocuğu tekrar görebileceğini umdu. Sonra o "çocuğun" kuzenleri Mairi'yi öldürdüğünü hatırladı ve onu tekrar görmenin gerçekten iyi bir fikir olup olmadığını merak etti.

"Eh," dedi umursamaz bir omuz silkmeye. Şu anda oturup katil küçük kız kardeşi hakkında endişelenecek değildi. İlgilenmesi gereken daha önemli şeyler vardı!

"Siz beyler birkaç bira ister misiniz?"

"İyi olur," dedi Bay Vargas. "Amerikan birası olduğu sürece." "Arkadaşım Dutch için her zaman Coors içeriz."

Dikkatle tam insanın etrafından dolaştı. Zé'nin yanına geldiğinde yaşlı adamı işaret etti ve "*Konuş onunla!*" diye bağırdı. Zé gözlerini devirdi, o da kaşlarını çatarak ekledi: "*Kibar ol!*"

Max derdini anlattığından emin bir şekilde kaşlarını çatarak gülümsemeye başladı ve Zé'yi yanağından öpmek için parmak uçlarına kalktı. Ama o bunu yapamadan Zé başını yanağına, çenesine ve boğazına değdirdi. Onun mırıltısının teninde gezindiğini hissetti.

Adam geri çekildiğinde Max kapıya doğru yürüdü ve eve girdi. İçeri girdiğinde belinden eğildi, ellerini dizlerinin üzerine koydu ve uzun, ürpertici bir nefes verdi.

Dünyada Max'i ayak parmaklarına kadar sarsan pek bir şey yoktu, ama bu kedi hareketleri ... ?

Lanet olsun.

* * *

Ne zaman Maksimum kayboldu içine ve Ev, Zé baktı
aşağı at büyükbabası. "Geliyor musun, gelmiyor musun?"

"Kalkmama yardım edecek misin?" diye tersledi. "Neden
orada oturuyorsun ki?"

"Sadece kalkmama yardım et."

Zé ellerini uzattı ve basit bir hamleyle Xavier'i kolayca ayağa kaldırdı. Birbirlerine baktılar.

Zé "Bana söylemeliydin" diyene kadar uzun bir süre sessiz kaldılar.

Xavier başını salladı. "Biliyorum. Ama annen ve büyükannenden sonra. . . Seni de kaybetme riskini göze alamazdım."

"Beni kaybedemezdin. Görünüşe göre kediler sevdikleri insanları bir kez bulduklarında, onlarla birlikte kalıyorlar."

Xavier'in dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Bunu o porsuklardan mı öğrendin?" "Bu porsuklardan her türlü şeyi öğreniyorum." "O porsuklardan her türlü şeyi öğreniyorum."

ev. "Hadi içeri girelim. Konuşuruz."

Xavier ön kapıya doğru ilerlerken, "O küçük sarışının bize tekrar bağırmasını engellemek için her şeyi yaparım," diye yakındı. "Korkunç biri." Durdu ve başını kaldırıp Zé'ye baktı. "Mor saçlı olan mı? Max mi? Gerçekten tatlı birine benziyor."

Zé o kadar çok güldü ki Xavier "Bu kadar komik olan ne?" diye sormak zorunda kaldı. "Merak etme," diye söz verdi Zé, ellerini büyükbabasının ellerinin üzerine koyarak.

ve onu nazikçe evin içine götürdü. "Tıpkı benim gibi...

çözün."

Shelly Laurenston, *Pride*, *Call of Crows* ve *Honey Badgers* serilerinin *New York Times* ve *USA Today* çoksatan yazarıdır ve 2016 tarihli romanı *The Undoing* ile *RT Book Reviews* Readers' Choice Ödülü'nü kazanmıştır. Seksi kurt, bal porsuğu, aslan ve diğer diş dolu yırtıcılar hakkında yazmadığı zamanlarda, Ejderha Soyu serisinin beğenilen ve çok satan yazarı G. A. Aiken olarak seksî ejderhalar hakkında yazıyor. Aslen Long Island'lı olan yazar, şu anda Batı Yakası'nda yaşıyor ve zamanının çoğunu yazarak ve kurtarılmış pitbull'unun herkesi komaya sokmamasını sağlayarak geçiriyor. Lütfen onu www.ShellyLaurenston.com adresinde ziyaret edin.

The Honey Badgers
Chronicles

New York Times Bestselling Author

SHELLY LAURENSTON

HOT and BADGERED

"When it comes to combining offbeat
humor and mayhem, it is tough to beat
Laurenston."

—RT Book Reviews

Her gün gökyüzünden güzel ve çıplak bir kadın düşmüyor ve
boz ayakkabıcı Berg Dunn'ın otel balkonuna yüzüstü düşer. Genellikle zıplayıp en iyi
silahını talep etmezler. Berg bayana bir
Boz ayı büyüklüğünde bir tişört ve cep telefonunu da, sırf tarz olsun diye. Ve sonra
XXXL kalbini de yanına alarak gider. Adam onun bir bal porsuğu  ekil değiştiren
olduğunu anladığında artık çok geçtir.

Bal porsukları hayatta kalanlardır. Acımasız, gaddar, kötü huylu hayatta kalanlar. Ya
da belki Charlie Taylor-MacKilligan, işe yaramaz babasının hepsini tekrar öldürtmeye
 alı masına ve bunu nasıl yapacağını bile söylememesine çok kızgındır. Küçük kız
kardeşlerini korumak her zaman onun i i olmuştur ve Manhattan'daki tüm  ekil
değiştirenlerden oluşan bir ağa sahip sinir bozucu dev bir boz ayı koruma uzmanının
yoluna çıkmasına izin vermeyecektir. Bekle. Yardım etmeye mi  alı ıyor? Bunu neden
yapmak istesin ki? Kızın peşine takılmasına izin verecek kadar sevimli biri.
ayak uydurabilir . . .

[Kopyanızı almak için buraya tıklayın!](#)

The Honey Badger
Chronicles

New York Times Bestselling Author

SHELLY LAURENSTON

IN A BADGER WAY

"When it comes to combining
offbeat humor and mayhem, it is
tough to beat Laurenston."
—RT Book Reviews

Minyon, kibar, zeki ve genç Stevie, koruma görevlisi Shen Li'nin ilgilendiği kadınlara hiç benzemiyor. Daha da şaşırtıcı olanı, lml, top avcısı ve güzel MacKilligan kardeşlerin en küçüğü aylardan korkuyor. Ama pandalardan korkmuyor. Pandaları seviyor.

Bu da Shen istese de istemese de ona sarılmaktan vazgeçmeyeceği anlamına geliyor. O doldurulmuş bir dev panda değil, biliyorsun! O bir Dev Panda değiştirici. Saygıyı ve kişisel alanı hak ediyor. Bu küçük melezin tamamen görmezden geldiği bir şey.

Ama Stevie'nin belayı bulmanın bir yolu vardır. Diğer şekil değiştirenler üzerinde deney yapan bir bilim adamını yakalamak için gizli göreve gitmek gibi. Ne için olduğunu Shen bilmek istemiyor ama öğrenseler iyi olur. Ve abuk. Stevie, bal porsuğu kardeşler arasında en az saldırgan olanı olabilir ama Shen'in huzuru için en tehlikeli olanıdır. Çünkü Shen'in başına ne kadar büyük bir bela . . . ya da ne kadar sevimli olduğunu.

[Kopyanızı almak için buraya tıklayın!](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

